

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey'de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green'e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşma geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini Tarzan Adventures'de editör konumuna yükselmişti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho'da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarım alarak Paris'e gitti. Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa'da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç'te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris'e döndü. Beş parasız olarak İngiltere'ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerim en az 82 kere değiştiren bir grupta asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti. 1964 yılında New Worlds'un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında Behold The Man ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK'dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak "Melnibone'lu Elric" dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70'lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock'ın "Hawkmoon" adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupta birlikte yaptığı çalışmaların yanımda, bir süre Amerikalı grup Blue Oyster Cult'la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981'de [1975'de kaydettiği] kendi solo albümü New World's Fair'i çıkardı. Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Teksas'ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

michael moorcock

melnibone'lu elric

(elric destanı - birinci kitap)

türkçesi: yalçın başaran

İTHAF

The Broken Sword ve Three Hearts and Three Lions için Poul Anderson'a. The Well of the Unicorn için son dönem Hetcher Pratt'a. İlk Elric öykülerinde temel etkilerden biri olan diğer kitaplarla, çapraşık nedenler yüzünden bağlantı kurduğum üç Kuruşluk Opera için son dönem Bertholt Brecht'e.

içindekiler

birinci kitap

- 1 melankolik bir kral: saray onu eğlendirmeye çabılıyor 13
- 2 sonradan görme bir prens: kuzenine karşı çıkıyor 21
- 3 sabahleyin atla gezinti: sükûnet dolu bir an 27
- 4 esirler: sırları ellerinden alınıyor 33
- 5 savaş: kral savaşta yeteneğini kanıtlıyor 39
- 6 takip: kasıtlı bir ihanet 50

ikinci kitap

- 1 deniz kralının mağaraları 59
- 2 yeni bir imparator ve yenilenen bir imparator 64
- 3 geleneklere uygun bir adalet 71
- 4 kaos lordu'nu çağırmak 80
- 5 karada ve denizde giden gemi 87
- 6 yer tanrısı'nın isteği 98
- 7 kral grome 104
- 8 şehir ve ayna 114

üçüncü kitap

- 1 gölge kapısı'dan içeri 133
- 2 ameroon şehri'nde 139
- 3 bataklığın altındaki tünel 146
- 4 iki kara kılıç 154
- 5 solgun kral'ın merhameti 163
- 169 • son söz

BİRİMCİ KİTAP

ARTİK SAÖ6CC Ç6MÇ KRAÜLİKLER'LA YA-pİLAM TİCARCT V6 ICDRRVR Şeİ5Rİ'MİM TÜCCARLAR İÇİM
BİR BULUŞOOA YCRİ t?A-

LİM6 QeLcoesi savesiMöe YAŞACO Biçi-cniMi koRUYABİLeM AÖA kRALLıĞı cneL-
MİBOMC'ÖA t>Aİ_kİM eÜCÜMÜM Beş YÜZ YII-ÖİR ZAYİPİ-AOJASIMA RAĞODCM BUTUM eski
eeLeMekLeRe İ?ÂLâ. UYUL-ooAKTAYöi. BU QeLeMekLeR ARTİK çxy-ÖALİ öeeil- cniYöi? çeLeMekLeR
YAÖSİ-

MABİLİR V6 KÖTÜ KAÖCRÖCM KAÇIMILA-
BİLİR OOİYÖİ?

İCDPARATOR eLRİC'İM Y^RİMÖe ÜLkeYİ

YÖMeTecek kişi BÖYLC öüşüMooeooe-Yi YeĞLevecekTİR. o, eLRiciM, eeLe-MekLeRe SAYGI
eösreRcnevi Reööer-cnisiYLE (OYSA eLRic, BİRÇOĞUMA SAY-
ÇI QÖSTERİRÖİ) CDCİMİBOMC'A YIKIOO

GeTİReçeİMİ SÖYLÜYORÖÜ.

BöyLece BUMDAM çok UZUM YİLLAR

SOMRA KAPAMACAK V6 BU ÖÜMYANIM YIKICDIMÖA ROL O YM AY AC Ak OLAM TRA-
jeöi BAŞLAÖİ,

cneLANkoLİK BİR KRAL; SARAY ONU eĞLeuöİRcneYe ÇABALİYOR

AĞARTILMIŞ BİR KAFATASI rengindedir teni; ve omuzlarından aşağı dökülen uzun saçları süt beyazı. İki kızıl ve karamsar göz, ince, güzel başından dikilmiş bakıyor, sarı cüppesinin bol koUanndan çıkan iki incecik el, yine kemik rengi, kocaman yekpare yakuttan oyulmuş bir tahtın kollarına dayalı duruyor.

Kızıl gözler sıkıntılı ve bazen bir el, beyaz buklelerin üzerinde duran hafif miğfere dokunmak için kalkıyor: koyu, yeşilimsi bir madeni alaşımdan ve uçmak üzere olan bir ejder şeklinde yapılmış bir miğfere. Tacı dalgın dalgın okşayan elde, üzerine, çekirdeği sanki duygulu bir dumanmış ve mücevher kafesinde Yakut Taht'ndaki albino kadar huzursuzmuş gibi ağır ağır değişip yeniden biçimlenen, nadir bir Aktorios taşı oturtulmuş bir yüzük vardı.

Uzun kuvars merdivenlerden aşağıya, maiyetinin kendilerini eğlendirdiği yere bakıyordu, öylesine ince ve nazıkçe dans ediyorlardı ki hayaletler gibiydiler. Düşünerek kendisine ahlaki değerler yaratmış ve bu değerlerin etkisi de onu kullarının çoğundan farklılaştırmıştı, çünkü onlar insan değillerdi.

Onlar, on bin yıldır dünyaya hükmeden ve sadece beş yüz yıldan daha kısa bir süredir hükmetmeyi bırakmış olan Melni-bone'un, Ejder Adası'nın halkıydılar. Zeki ve zalimdiler. Onlara göre 'ahlak', yüzlerce asırdan süzülen geleneklere gösterilecek kusursuz saygıdan daha önemsizdi.

Melnibone'un ilk Büyücü İmparatoru'nun dört yüz yirmi

13

sekizinci varisi olan genç adama göreyse, onların varsayımları sadece küstahça değil aynı zamanda aptalcaydı. Ejder Adası gücünün çoğunu kaybetmişti ve yakında, önümüzdeki bir iki yüzyıl içinde, biraz da hor görerek Genç Krallıklar diye adlandırdıkları, yeni ortaya çıkan insan uluslarıyla doğrudan çatışacakları çok açıktı. Şimdiden korsan donanmaları Ejder Adası'nın başkentine, Düşler Şehri, Güzel İmrırry'e başarısız saldırılar yapmışlardı bile.

İmparator'un en yakın arkadaşları bile hâlâ Melnibone'un çökme olasılığını tartışmayı reddediyordu. Bu düşüncesinden bahsettiğinde pek memnun olmuyor, görüşlerini sadece olanaksız değil, aynı zamanda keyif kaçırıcı olarak görüyorlardı.

İmparator, bu yüzden tek başına, kara kara düşünüyordu. Babası, Seksenaltımcı Sadric'in daha fazla çocuğu olmadığı için üzülüyordu, çünkü öyle olsaydı onun Yakut Taht'taki yerinde daha uygun bir hükümdar oturuyor olabilirdi. Sadric bir yıl önce ölmüş; ruhunu almaya geleni mutlu bir fısıltıyla karşılamıştı. İmparatoriçe biricik çelimsiz çocuğunu dünyaya getirirken öldüğü için Sadric yaşamının büyük kısmını karısından başka kadın tanımadan yalnız geçirmişti. (Yeni gelişen insanlarınkiler-den oldukça farklı olan) Melnibone'lulara özgü duygulara sahip olan Sadric, karısını sevmiş ve diğer ilişkilerinde, karısını öldüren ve ondan geriye kalan tek şey olan oğlunda bile, mutluluğu bulamamıştı. Oğlu, sihirli ilaçlarla, rünlerin1 ilahisiyle

D- Rünik alfabe: Futhark olarak da bilinen, Avrupa'nın kuzeyinde (Britanya, İskandinavya ve İzlanda) yaşayan Germen kökenli halkların İ.S. 3. yüzyıldan 17. yüzyıla kadar kullandıkları kaynağı belirsiz yazı sistemi. Yazının tarihi göz önünde tutulduğunda görece geç bir dönemde doğduğu söylenebilir. Akdeniz bölgesinde kullanılan bir alfabeden geliştirilmiş olduğu anlaşılmakla birlikte, harflerinin (rune) köşeli oluşu ve ilk yazıtların ilk alfabelerde olduğu gibi, sağdan sola yazılmış olması, rünik alfabenin daha eski bir yazı sisteminden kaynaklandığını gösterir. Uzmanlar bu alfabenin Yunan ve Latin alfabelerinin İ.Ö. 6. yüzyıldan İ.S. 5. yüzyıla değin kullanılmış büyük harf ya da el yazısı biçimlerinden birinin devamı olabileceği görüşü üzerinde durmuşlardır. Bir başka görüşe göre, rünik alfabe Germen halklarından olan Gotlar tarafından İtalya'nın

14

ve nadide otlarla büyütüldü, çocuğun gücü Melnibone'nun Büyücü Kralları tarafından bilinen her türlü yöntemle yapay olarak korundu. Büyüye şükürler olsun ki, çocuk yaşadı - hâlâ yaşıyor. Çocuğun yapısı doğumundan beri güçsüzdü ve ilaçlan olmasaydı, sıradan bir gün boyunca elini bile zorlukla kaldıracabiecekti.

Eğer genç İmparator yaşam boyu süren güçsüzlüğünden bir avantaj sağlayabildiyse bu, mecburen çok okumuş olmasıydı. On beşine gelmeden babasının kütüphanesindeki her kitabı okumuştı, bazılarını birden daha fazla. Sadric'ten öğrenmeye başladığı büyü gücü, şu anda uzun kuşaklardan beri atalannın sahip olduğundan daha fazlaydı. Melnibone kıyılarının ardındaki dünya hakkında bilgisi, henüz doğrudan bir deneyimi çok az olmasına rağmen fazlasıyla derindi. İsterse Ejder Adası'nın eski gücünü diriltebilir, güçlü bir tiran olarak hem ülkesini hem de Genç Krallıklar yönetebilirdi. Ama

okudukları ona, gücün kullanılış amacını, eylemlerini ve gücünü herhangi bir amaç için kullanıp kullanmaması gerektiğini sorgulamayı da öğretmişti.

kuzeyinde kullanılan Etrüsk alfabesinden geliştirilmiş ve İ.Ö. 1. ya da 2. yüzyılda Latin alfabesinin etkisinde kalmıştır. Rünik alfabenin en az üç türü vardır. Bunlardan İ.S. y. 800'den önce Avrupa'nın kuzeyinde kullanılan Erken ya da Ortak Germen (Toton) yazısı; 5. veya 6. yüzyıldan 12. yüzyıla dek İngiltere'de kullanılan Anglosakson veya Angıl yazısı; 8. yüzyıldan 13. yüzyıla dek İskandinavya ya da İzlanda'da kullanılan ise Kuzey veya İskandinavya yazısı olarak adlandırılır. 12. yüzyıldan sonra rünik alfabe, eskisi kadar yaygın olmamakla beraber, 17. yüzyıla değin daha çok İskandinavya'da büyü ve anı yazıtlarında kullanılmaya devam etti. Ortak Germen yazısı, sekiz harflik üç grupta sınıflandırılan toplam 24 harften oluşuyor ve ilk altı harf toplandığında alfabenin adı (f, u, th, a, r, k) ortaya çıkıyordu. Anglosakson yazısı, Ortak Germen yazısında bulunmayan Eski İngilizce sesleri karşılamak için futhark'a yeni harfler ekledi ve önce 28 ardından 33 harfe çıktı. Kuzey yazısını kullananlar ise bu sesleri karşılamak için yeni harfler eklemek yerine birden fazla sesi tek harfle karşılama yoluna gittiler ve harf sayısı 16'ya indi. Rünik alfabenin öteki türleri, hepsi Kuzey yazısının değişik biçimleri olan Halsinge rünik alfabeti, man rünik alfabeti, stungnar runir denilen noktalı rünik alfabetidir. Rünik alfabeyle yazılmış 4 binden fazla yazıt ve birkaç yazma günümüze ulaşmıştır. Zaman içinde "rünik" sözcüğü, sadece alfabe anlamında değil, bir şeyin üzerine şekiller kazılarak yapılan büyü olarak da kullanılmıştır, y.h.n.

15

Okudukları onu hâlâ zar zor anlayabildiği 'ahlak'a itmişti. Bu yüzden kullarına göre, o bir muammaydı, hatta bazılarına göre gerçek bir Melnibone'lunun (ve aynı zamanda bir Melnibone imparatorunun) düşünmesi ve davranması gerektiğini düşündükleri şekilde davranmadığı için bir tehditti. Mesela, kuzeni Yyrkoon'un, İmparator'un Melnibone halkını yönetme hakkıyla ilgili derin kuşkularını birçok kez dile getirdiği duyulmuştu. "Bu güçsüz bilgin hepimizin sonunu getirecek," demişti bir gece Ejder Mağaraları'nın Efendisi Dyvim Tvar'a.

Dyvim Tvar, İmparator'un birkaç dostundan biriydi ve konuşmayı uygun bir şekilde ona anlattı; İmparator'un ataları böyle bir düşünceyi yavaş ve halka açık bir idamla ödüllendi-rirdi ama genç adam, bu görüşleri "önemsiz bir hıyanet" olarak değerlendirdi.

İmparator'un tutumu, daha şimdiden kendisinin imparator olması gerektiği yolundaki değerli duyulan hakkında az da olsa ipuçları veren Yyrkoon'un, albinonun en yakın arkadaşı varsaydığı ve bir gün imparatoriçesi olacak Cymoril'in erkek kardeşi olması yüzünden, daha da karmaşılaşıyordu.

Sarayın mozaik zemininde Prens Yyrkoon, en iyi kalite ipek ve kürk giysiler, mücevherler ve işlemeli kumaşlar içinde, hepsi de bir zamanlar metresi oldukları söylenen yüzlerce kadınla dans ederken görülebiliyordu. Hem yakışıklı, hem de sıkıcı esmer yüzü, yağlanmış ve dalgalı, uzun siyah saçlarla çevriliydi, duruşu kendini beğenmiş, ifadesi de alaycıydı. Ağır ve işlenmiş pelerini sağa sola dalgalanıyor, diğer dans edenlere şiddetle çarpıyordu. Pelerini bir zırh ya da bir silah gibi taşıyordu. Saraylıların çoğu Prens Yyrkoon'a karşı bir miktar saygıdan daha fazlasını hissediyordu. Çok azı kibirliliğine içerliyor, içerleyenler de Yyrkoon hatırı sayılır bir büyücü olduğu için sessiz kalıyorlardı. Ayrıca davranışları da saraylıların bir Melnibone soylusunda beklediği ve hoş karşıladığı gibiydi; imparatorlarından da bekledikleri buydu.

16

İmparator bunu biliyordu. Maiyeti onu dansları ve şakalarıyla eğlendirmeye çalışırken, o da onları memnun edebilmeyi istiyordu ama, yorucu ve rahatsız edici bir gelenek olarak gördüğü bu şeyin içinde yer almayı bir türlü beceremiyordu. Bu konuda belki de, en azından geleneksel bir hödük olan Yyrko-on'dan daha kendini beğenmişti.

Sadece tek bir mükemmel nota çıkartabilmeleri için özel olarak eğitilip ameliyat edilmiş köleler daha gayretli olmaları adına kamçılanırken salonlardan gelen müzik giderek yükselip karmaşılaşıyordu. Genç imparator bile onların şarkılarının, daha önce insan sesiyle söylenen herhangi bir şeyi çok az andıran uyumundan etkilenmişti. Kölelerin acılarının neden bu kadar müthiş bir güzellik doğurduğunu merak ederdi. Yoksa tüm güzellikler acı yoluyla mı yaratılırdı? Hem Melnibone'lula-nn hem de insanların görkemli sanatının sırrı bu muydu?

İmparator Elric gözlerini kapadı.

Aşağıdaki salonda bir kıpırdama oluştu. Kapılar açıldı, askerler içeri girerken dans eden saraylılar durup geri çekildiler ve reverans yaptılar. Askerler tepeden tırnağa açık mavi bir renge bürünmüşlerdi, fantastik biçimlerde yapılmış süslü miğferleri, uzun ve geniş ağızlı mızrakları mücevherli kurdelelerle süslenmişti. Üniformalarına uygun mavi bir elbise giymiş, çıplak kollarına beş

ya da altı elmas, safir ve altın bilezik takmış genç bir kadını çevrelemişlerdi. Saçına elmas ve safir şeritler takılıydı. Diğer saraylı kadınların çoğundan farklı olarak yüzünde, gözkapaklarının ya da elmacık kemiklerinin üzerinde boyalı desenler yoktu. Elric gülümsedi. Kadın, Cymoril'di. Askerler-se geleneğe göre sarayın içinde ona refakat etmeleri gereken özel tören muhafızlarıydı. Yakut Taht'a uzanan basamakları çıktılar. Elric yavaşça kalktı ve ellerini uzattı.

"Cymoril. Bu gece sarayı şereflelendirmeyeceğini düşünmüştüm?"

Kadın gülümseyerek karşılık verdi. "İmparatorum, en sonunda sohbet etmek için havamda olduğumu anladım."

17

Elric memnundu. Cymoril, Elric'in ortamdan sıkıldığını ve kendisinin onun sohbet etmekten hoşlandığını birkaç Melnibo-ne'ludan biri olduğunu biliyordu. Eğer protokol izin verseydi, Elric oturması için tahtı önerirdi, ama Cymoril şimdi olduğu gibi en üst basamakta onun ayakları dibinde oturmalıydı.

"Lütfen otur, tatlı Cymoril." Genç kadın oturup onun gözlerine neşe ve şefkatle bakarken, Elric tahttaki yerini alıp öne eğildi. Muhafızları basamakların yanlarına, Elric'in muhafızlarına katılmak için geri çekilirken Cymoril yavaşça konuştu. Sesini sadece Elric duyabiliyordu.

"Yarın benimle adanın vahşi bölgesinde at biner misiniz, efendimiz?"

"İlgilenmem gereken işler var ..." Ama fikir cazip gelmişti. Şehirden ayrılıp refakatçileri temkinli bir mesafeden onları izlerken Cymoril'le birlikte at sürmeyeli haftalar olmuştu.

"Aciller mi?"

Elric omuz silkti. "Melnibone'da hangi mesele acildir ki? On bin yılın ardından, çoğu sorun şaşmaz bir açıklıkla görülebiliyor." Neredeyse dersini asmayı planlayan genç bir öğrencinin sırtışıyla gülümsedi. "Çok güzel - sabah erken, diğerleri uyanmadan gideriz."

"imrry'in ötesinde hava açık ve berrak olacak. Güneş mevsime göre daha çok ısıtacak. Gök ise mavi ve bulutsuz."

Elric güldü. "Böyle bir büyü için çok çalışmalısın!"

Cymoril gözlerini indirdi ve mermer kürsünün üzerindeki bir şekli izledi. "Eh, belki birazcık. Doğa güçlerinin en zayıflan arasında dostlarım yok değil..."

Elric, güzel kumral saçlarına dokunmak için uzandı. "Yyrkoon biliyor mu?"

"Hayır."

Prens Yyrkoon, kız kardeşinin büyü konularına karışmasını yasaklamıştı. Prens Yyrkoon'un dostları, doğaüstü varlıkların sadece karanlık taraftakilerdendi ve onlarla uğraşmanın tehlikeli olduğunu biliyordu; böylece tüm büyüsel uğraşların

18

benzer bir tehlike unsuru taşıdığını varsayıyordu. Bunun yanı sıra, kendisinin sahip olduğu bir güce başkalarının da sahip olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Belki de bu Elric'de en çok nefret ettiği şeydi.

"Haydi tüm Melnibone'un yarın için güzel bir havaya ihtiyacı olduğunu umut edelim," dedi Elric. Cymoril merakla ona baktı. Genç kadın yine de bir Memibone'luydu. Büyünün bazıları hoş karşılanmayabileceği aklına bile gelmiyordu. Ardından güzel omuzlanru silkti ve efendisinin eline hafifçe dokundu.

"Bu, 'suçluluk duygusu'," dedi. "Bu vicdan arayışı. Amacı benim basit zekâmı aşıyor."

"İtiraf etmeliyim ki, benimkini de. Pratik bir işlevi yokmuş gibi gözüküyor. Yine de atalarımızın birçoğu dünyamızın doğasında bir değişimi öngörmüş. Fiziksel bir değişimin yanı sıra ruhsal bir değişimi de. Belki ben de, garip ve Melnibone'a ait olmayan düşüncelerimi ele alınca, bu değişimin sezgilerini taşı-yorumdur."

Müzik yükseldi. Müzik azaldı. Ama saraylılar dans etmeyi, üzerlerinde bir sürü göz olmasına rağmen Elric ve Cymoril de kürsünün üzerinde konuşmayı sürdürdüler. Tahminler yürütülüyordu. Elric ne zaman Cymoril'i imparatoriçe adayı olarak ilan edecekti? Elric, Sadric'in terk ettiği, on iki gelin ve onların damatlarının, Melnibone'un yöneticilerine iyi bir evliliği garantilemek için Kaos Lordları'na kurban edilmesi geleneğini canlandıracak mıydı? Sadric'in geleneğin sürmesini reddetmesinin ona mutsuzluk, karısına da ölüm getirdiği gün gibi ortadaydı; hastalıklı bir oğlu olmuş ve kraliyetin devamlılığı tehdit altına girmişti. Elric, gelenekleri canlandırmalıydı. Elric bile babasını ziyaret eden kötü kaderin tekrarlanmasından korkmalıydı. Ama bazıları Elric'in geleneklere uygun hiçbir şey yapmayacağını, bunun sadece kendi yaşamını değil, Melnibone'u ve Melnibone anlamına gelen her şeyi tehdit ettiğini söylüyordu. Ve böyle konuşanlar genellikle, onların konuşmalarından habersiz görünerek ya da saraylıların onu eğlendirmek için dans

ettiğine aldirmeden Yakut Taht'in kenarında mevkisini unutarak oturan ve eskiden Melnibone'un neredeyse tüm imparatorlarında hakim olan yırtıcı ve hor görücü gururdan hiçbir iz taşımayan kuzeninin, kız kardeşiyle heyecanla ve sessizce konuştuklarından gerçekten haberi olmadan dans eden Prens Yyrko-on'la iyi ilişkiler içerisinde olanlardı.

Sonra Prens Yyrkoon, birdenbire yarım dönüşünün ortasında durdu ve koyu renkli gözlerini imparatoruna bakmak için kaldırdı. Salonun bir köşesinde dikilen Dyvim Tvar'ın dikkati, Yyrkoon'un planlı ve dramatik duruşuna yoğunlaştı. Ejder Mağaraları'nın Efendisi, kaşlarını çattı. Eli, normalde kılıcının olacağı yere uzandı ama saray balolarında kılıç taşınmıyordu. Yyrkoon, Yakut Taht'a yükselen merdivenleri çıkarken Dyvim Tvar'ın dikkatli ve tedbirli gözleri, bu uzun boylu soylunun üzerine saplanmıştı. Pek çok göz, İmparator'un kuzenini izliyor ve sahiplerinin müzik kölelerini dürtüşleriyle müziğin iyice canlanmasına rağmen kimse dans etmiyordu.

Elric başını kaldırdığında, Cymoril'in oturduğu yerden bir basamak aşağıda duran Yyrkoon'u gördü. Yyrkoon kurnaz bir tavırla aşağılayıcı bir reverans yaptı.

"Kendimi imparatoruma takdim ederim."

20

2

SONRAÖA.N OÖRCne BİR PRENS;

kuzenİNe k2^RŞi çıkvyoR

"EVET, BALOYU EĞLENCELİ buluyor musunuz, kuzen?" diye sordu Elric, Yyrkoon'un melodramik takdimini onu savunmasız yakalamak ve mümkünse küçük düşürmek için planladığının farkındaydı. "Müzik, zevkiniz için uygun mu?"

Yyrkoon gözlerini aşağı indirdi, dudaklarına küçük ve gizli bir gülümseyiş yerleştirdi. "Her şey zevkime uygun, efendimiz. Ama siz nasılsınız? Bir şey canınızı mı sıkıyor? Dansa katılmıyorsunuz."

Elric solgun bir parmağını çenesine doğru kaldırarak Yyrkoon'un saklanmış gözlerine baktı. "Elbette, danstan zevk alırım kuzen. Acaba başkalarının zevklerinden de zevk alınabilir mi?"

Yyrkoon gerçekten şaşırmış görünüyordu. Gözleri tamamen açıldı ve Elric'inkilerle karşılaştı. Hafif bir sarsıntı hisseden Elric, yavaşça hareket eden eliyle müzik galerilerini işaret ederek bakışını çevirdi. "Ya da belki, bana zevk veren şey başkalarının acılarıdır. Benim adıma endişelenmeyin kuzen. Sıkılmıyorum. Sıkılmıyorum. İmparatorunuzun baloyu beğendiğine emin olarak dansınıza devam edebilirsiniz."

Ama Yyrkoon amacından sapmayacaktı. "Eğer kullarınız hükümdarlarını memnun edememek yüzünden üzgün ve rahatsız olacaklarsa, elbette ki bir imparator eğlendiğini ortaya koymalıdır ... ?"

"Size şunu hatırlatırım ki kuzen," dedi Elric yavaş bir tonda,

21

"imparatorun kullarına karşı, onları yönetmek dışında hiçbir görevi yoktur. Onların imparatora karşı görevleri vardır. Melni-bone geleneği budur."

Yyrkoon, Elric'den böyle bir savunma beklemiyordu ama konuşmasını sürdürdü. "Size katılıyorum, efendim. İmparatorun görevi kullarını yönetmektir. Belki de birçoğunun balodan eğlenebilecekleri kadar eğlenememesinin nedeni budur."

"Sizi anlamıyorum kuzen."

Cymoril kalkmış, erkek kardeşinin bir basamak üstünde yumruklarını sıkışmış duruyordu. Gergin ve endişeliydi, kardeşinin sert tonu ve saygısız duruşu için kaygılanıyordu.

"Yyrkoon..." dedi Cymoril.

Yyrkoon, onun varlığını fark etti. "Kardeşim. Görüyorum ki İmparator'umuzun dans etmeye olan isteksizliğini paylaşıyorsun."

"Yyrkoon," diye mırıldandı Cymoril, "Çok ileri gidiyorsun. İmparator hoşgörülü, ama..."

"Hoşgörü? Yoksa kayıtsız mı? Yüce ırkımızın geleneklerine karşı kayıtsız mı? Bu ırkın onurunu hor mu görüyor?"

Dyvim Tvar, basamakları tırmanıyordu. Onun da, Yyrko-on'un Elric'in gücünü ölçmek için bu anı seçtiğini hissettiği açıktı.

Cymoril donakalmıştı. Aceleyle: "Yyrkoon. Eğer sağ kalırsan ..." dedi.

"Eğer Melnibone'un ruhu yok olacaksa yaşamayı umursa-mıyorum. Ve ulusumuzun ruhunun muhafızlığı da imparatorun sorumluluğudur. Ve eğer bu sorumlulukları yerine getiremeyecek bir

imparatorumuz varsa ne olacak? Zayıf bir imparator? Ejder Adası'nın ve onun halkının yüceliği için kaygı duymayan bir imparator?"

"Varsayımaya dayanan bir soru, kuzen." Elric soğukkanlılığını kazanmıştı ve sesi buz gibi soğuktu. "Çünkü böyle bir imparator asla Yakut Taht'a oturmadı ve böyle bir imparator asla oruramayacak."

22

Dyvim Tvar gelip Yyrkoon'un omuza dokundu. "Prens, eğer saygınlığınıza ve hayatınıza değer veriyorsanız ..."

Elric elini kaldırdı. "Buna hiç gerek yok Dyvim Tvar. Prens Yyrkoon bizleri zekice bir tartışmayla eğlendiriyor sadece. Müzikten ve danstan sıkıldığımdan korkarak - ki öyle değil - bu meseleyi uyarıcı bir söylev olarak ortaya koyabileceğini düşündü. Eminim ki çok fazla uyarıldık, Prens Yyrkoon." Elric son cümlesini süslemek için hor görücü bir içtenlik gösterdi.

Yyrkoon hirsından kızarak dudağını ısırıldı.

"Ama devam edin sevgili kuzenim, Yyrkoon," dedi Elric. "İlgimi çekti. Düşüncelerinizi daha da açın."

Yyrkoon yardım ararcasına etrafına bakındı. Ama bütün taraftarları salonun alt katındaydı. Sadece Elric'in dostları, Dyvim Tvar ve Cymoril yakınlardaydı. Yyrkoon, taraftarlarının her sözcüğü duyduğunu, eğer karşılık veremezse saygınlığını yitireceğini biliyordu. Elric, Yyrkoon'un tartışmayı bırakıp başka bir gün başka bir yerde çatışmaya devam etmeyi isteyeceğini biliyordu, ama bu mümkün değildi. Elric de kendi adına, iki küçük kızın kölelerle önce hangisinin oynayacağı tartışmasından farklı görünse de aslında ondan azıcık daha anlamlı olan bu aptalca şakalaşmayı devam ettirmeyi istemiyordu. Bunu bir sonuca erdirmeye karar verdi.

Yyrkoon başladı: "Öyleyse bırakın da, fiziksel açıdan güçsüz bir imparatorun yönetme iradesi açısından da güçsüz olabileceğini belirteyim..."

Elric elini kaldırdı. "Sınıra dayandımız sevgili kuzen. Hatta geçiyorsunuz. Dans etmeyi tercih edebilecekken, kendinizi bu konuşmayla yordunuz. Endişenizden etkilendim, ama artık ben de üzerime düşen yorgunluğu hissediyorum." Elric taht kürsüsünün uzak bir köşesinde, askerlerin arasında duran yaşlı hizmetkârı Kemiktorbası'na işaret etti. "Kemiktorbası! Pelerinim."

Elric ayağa kalktı. "Düşünceli davranışınız yüzünden size teşekkür ederim, kuzen." Sarayın geneline seslendi. "Hoşça vakit geçirdim. Şimdi odama çekiliyorum."

23

Kemiktorbası, beyaz tilki kürkü pelerini getirdi ve efendisinin omuzlarına yerleştirdi. Kemiktorbası çok yaşlıydı, sırtının kamburluğuna ve tüm eklemelerinin yaşlı, sağlam bir ağacın dalları gibi birbiri üzerinde düğüm düğüm olmasına rağmen Elric'den bayağı uzundu.

Elric kürsü boyunca, özel dairesine giden koridora açılan kapıya doğru yürüdü.

Yyrkoon öfkeden köpürmüştü. Kürsünün üzerinde fırl fırl dönüp, sanki seyreden saraylılara hitap edecekmiş gibi ağzını açtı. Onun tarafında olmayanlar açıkça gülüyordu. Yyrkoon yumruklarını iki yanında birleştirip etrafına ters ters bakındı. Dyvim Tva/a doğru sertçe baktı ve konuşmak için ince dudaklarını açtı. Dyvim Tvar ise onun bakışa gayet sakin bir tavırla karşılık vererek Yyrkoon'a daha da ileri gitmesi için meydan okudu.

Ardmdan Yyrkoon kafasını arkaya atıp saçlarının kıvrık ve yağlanmış buklelerini sırtına düşürdü. Ve Yyrkoon güldü.

Kaba ses salonu doldurdu. Müzik sustu. Kahkaha sürdü.

Yyrkoon yukarı doğru adım atıp kürsünün üzerine çıktı. Ağır pelerinini etrafına dolayıp, sarındı.

Cymoril öne çıktı. "Yyrkoon, lütfen yapma ..." Yyrkoon bir omuz hareketi ile onu geri itti.

Yyrkoon hızlı adımlarla Yakut Taht'a ilerledi. Tahta oturacağı ve böylece Melnibone yasalarına göre, ihanet suçlarının en büyüklerinden birini gerçekleştireceği belli olmuştu. Cymoril birkaç basamağı koşarak çıktı ve Yyrkoon'u kolundan kavradı.

Yyrkoon'un kahkahası arttı. "Yakut Taht'ta görmek istedikleri kişi, Yyrkoon," dedi kız kardeşine. Kız yutkunduydu, yüzünü acımasız ve kızgın bir ifade bürümüş olan Dyvim Tvar'a doğru korku içinde baktı.

Dyvim Tvar muhafızlara işaret etti, bir anda Yyrkoon ile taht arasında iki sıra zırhlı adam belirdi. Yyrkoon, Ejder Mağaraları'nın Efendisi'ne gözlerinden

24

ateş püskürerek baktı. "Efendinle beraber ölmüş olmak için dua etsen iyi olur," diye tısladı.

"Bu onur muhafızı, size salondan çıkacağınız yolu gösterecek," dedi Dyvim Tvar sakin bir şekilde. "Bu akşam hepimiz konuşmanızla uyarıldık, Prens Yyrkoon."

Yyrkoon duraksayarak etrafına bakındı ve ardından rahatladı. Omuzlarını silkti. "Zamanı var. Eğer Elric tahttan çekil-mezse, yerinden indirilmesi gerekecek."

Cymoril'in narin bedeni kaskatı kesilmişti. Gözleri parlıyordu. Erkek kardeşine şöyle dedi: "Eğer Elric'e herhangi bir şekilde zarar verersen, seni kendim gebertirim, Yyrkoon."

Yyrkoon ince kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Şu anda kuzeninden daha fazla kız kardeşinden nefret ediyormuş gibiydi. "Bu yaratığa karşı bağlılığın senin kötü yazgını garantiye aldı, Cymoril. Onun yavrusunu doğurmandansa ölmeni yeğlerim. Soyumuzun kanının onun kanıyla seyreltilmesine, lekelenmesine - hatta ona temasına bile - izin vermeyeceğim. Benimkini tehdit etmeden önce kardeşim, kendi hayatına dikkat et."

Ve merdivenlerden aşağı onu kutlamaya gelenleri iteleyerek yıldırım hızıyla indi. Kaybettiğini biliyordu, yağcıların mırıltıları onu sadece, daha çok rahatsız etti.

Salonun büyük kapıları birbirine çarparak kapandı. Yyrkoon salondan çıkmıştı.

Dyvim Tvar her iki kolunu da kaldırdı. "Dansa devam edin saraylılar. Salonun sunduğu bütün nimetlerle kendinizi eğlendirin, imparatoru en çok sevindirecek şey budur."

Ama artık bu akşam daha fazla dans edilmeyeceği açıktı. Saraylılar daha şimdiden derin konuşmalara gömülerek heyecanlı bir şekilde gelişen olayları tartışıyorlardı.

Dyvim Tvar, Cymoril'e döndü. "Elric tehlikeyi anlamayı reddediyor, Prenses Cymoril. Yyrkoon'un hırsı hepimize felaket getirebilir."

"Yyrkoon da dahil." diye iç çekti Cymoril.

25

"Evet, Yyrkoon da dahil. Ama eğer Elric, kardeşinizin tutuklanmasını emretmezse bunun önüne nasıl geçebiliriz, Cymoril?"

"O, Yyrkoon gibilerinin ne isterlerse söylemeleri gerektiğine inanıyor. Bu felsefesinin bir parçası. Ben de güçlükle anlayabiliyorum, ama bu onun inancının tümünü oluşturuyor gibi görünüyor. Yyrkoon'u yok ederse mantığının dayanağını da yok etmiş olur. İşte, Ejder Üstadı, onun bana anlatmaya çalıştığı şey bu."

Dyvim Tvar iç çekip kaşlarını çattı. Elric'i pek anlayamamasına rağmen, bazen Yyrkoon'un bakış açısını destekliyor olması yüzünden korkuyordu. En azından, Yyrkoon'un hareketleri ve düşünceleri nispeten açıktı. Elric'in karakterini çok iyi tanıyordu ama yine de onun davranışlarının güçsüzlük ya da bitkinlikten kaynaklandığına inanıyordu. Asıl açmaz, Elric'in Yyrkoon'un hainliklerine göz yummasının nedeninin, güçlü olması ve Yyrkoon'u istediği herhangi bir an yok edebilecek kudrete sahip olmasıydı. Ve Yyrkoon öyle bir karaktere sahipti ki sürekli olarak Elric'in gücünü smayacaktı, çünkü içgüdüsel olarak biliyordu ki eğer Elric güçsüz düşer ve katlini emrederse, o kazanmış olacaktı. Bu karışık bir durumdu ve Dyvim Tvar bu olaya karışmamayı yürekten diliyordu. Ama Melnibone'un kraliyet soyuna karşı bağlılığı güçlüydü ve Elric'e karşı şahsi bağlılığı çok fazlaydı. Yyrkoon'u gizlice bir suikaste kurban etmeyi düşündü, ama böyle bir planın neredeyse hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Yyrkoon çok kudretli bir büyücüydü ve şüphesiz hayatına kasteden herhangi bir denemede önceden uyarılırdı.

"Prenses Cymoril," dedi Dyvim Tvar, "sadece kardeşinizin öfkesinden fazlaca yutup, zehirlenmesi için dua edebilirim."

"O duada ben de size katılacağım, Ejder Mağaraları'nın Efendisi."

Beraberce salondan ayrıldılar.

26

3

SA.BAİ?LeYİN ATLA qeZİMTİ:

sükuMei öoLu BİR AN

SABAHIN İLK IŞIKLARI, Imrryr'in uzun kulelerine çarptı ve onları ısıldattı. Her kule farklı tondaydı; etrafta binlerce yumuşak renk vardı. Gül pembeleri ve polen sarıları, morlar ve soluk yeşiller, leylak renkleri, kahverengiler ve portakal renkleri, puslu maviler, beyazlar ve toz altınlar, hepsi de gün ışığında hoş görünüyordu. İki atlı Düşler Şehri'nin duvarlarını arkalarında bırakıp yeşil çayırdan geçerek, sanki hâlâ içlerinde gecenin bir bölümünü barındırıyormuş gibi duran gölgeli ağaç gövdeleri arasından çam ormanına doğru ilerlediler. Sincaplar kı-pırdaşıyor, tilkiler yuvalarına doğru yavaşça sokuluyorlardı; kuşlar ötüyor, orman çiçekleri taç yapraklarını açarak havayı zarif bir kokuyla dolduruyordu. Birkaç böcek uyuşuk uyuşuk dolaşmaktaydı. Hemen ötedeki şehrin yaşantısı ile bu uyuşuk kırsal hayat arasındaki zıtlık oldukça büyüktü ve en azından, atından inip diz boyu mavi çiçeklerin içinde yürüyen binicinin kafasındaki zıtlıklardan bazılarını da yansıtıyor gibiydi. Diğer binici,

bir kızdı, atını durdurdu ama inmedi. Onun yerine yüksek Melnibone tarzı eyer kaşının üzerinden kayıtsızca eğilerek adama, âşığına gülümsedi.

"Elric? Niye Imrry'r'in bu kadar yakınında durdun?"

Elric de omuzunun üzerinden geriye, kıza gülümsedi. "Şu an için. Kaçışımız çok aceleydi. At sürmeye devam etmeden önce düşüncelerimi toplamam gerekiyor."

"Dün akşam nasıl uyudun?"

27

"Yeteri kadar iyi, Cymoril, hatırlayamadığım düşler görmüş olmalıyım, çünkü - çünkü uyandığımda düşüncelerimde küçük izler vardı. Hem sonra Yyrkoon'la yaptığımız konuşma pek de hoş değildi..."

"Ne dersin, sana karşı büyü kullanmayı planlıyor mu?"

Elric omuz silkti. "Eğer bana karşı güçlü bir büyü kullanırsa bunu hissedebilirim. Güçlerimi bilir. Büyücülüğü kullanmaya cesaret edebileceğinden kuşkuluyum."

"Senin gücünü kullanmayacağına inanmak için nedenleri var. Senin kişiliğin uzun zamandır onu rahatsız ediyor - becerilerin yüzünden de rahatsız olma tehlikesi yok mu? Büyücülüğünü de sabrın gibi test edemez mi?"

Elric kaşlarını çatı. "Evet sanırım böylesi bir tehlike var. Ama henüz değil."

"Sen yok olana kadar, o mutlu olmayacak, Elric."

"Ya da kendini yok edene kadar, Cymoril." Elric durdu ve çiçeklerden birisini kopardı. Gülümsedi. "Erkek kardeşin mükemmelliğe eğilimli, öyle değil mi? Nasıl oluyor da zayıflar, zayıflıktan nefret ederler."

Cymoril, bu sözcüklerin içindeki anlamını kavradı. Atından inip Elric'e doğru ilerledi. İncecik elbisesi, içlerinde yürüdüğü çiçeklerin rengine neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu. Adam çiçeği uzattı ve o da kabul ederek kusursuz dudaklarıyla çiçeğin taç yapraklarına dokundu. "Ve nasıl oluyor da güçlüler güçten nefret ediyorlar, aşkım. Yyrkoon benim kanımdan, ama sana şunu tavsiye ederim ki - gücünü ona karşı kullan."

"Onu öldüremem. Buna hakkım yok." Elric'in yüzü yine tanıdık, endişeli çizgilere büründü.

"Onu sürgüne gönderebilirsin."

"Sürgün, bir Melnibone'lu için ölümle aynı şey değil midir?"

"Sen, kendin, Genç Krallıkların topraklarında dolaşmakla ilgili şeyler söylüyordun."

28

Elric acı acı güldü. "Belki de ben gerçek bir Melnibone'lu değilim. Yyrkoon da bunu söyledi - ve diğerleri de onun düşüncelerini yansıtıyor."

"Senden nefret ediyor, çünkü sen düşüncelisin. Baban da düşünceliydi ama uygun bir imparator olduğunu kimse inkâr edemezdi."

"Babam düşünceliliğinin sonuçlarını kendi davranışlarına yansıtmamayı tercih etti. Bir imparatorun ülkesini yönetmesi gerektiği gibi iktidarını sürdürdü. İtiraf etmeliyim ki, Yyrkoon da bir imparatorun ülkesini yönetmesi gerekeceği gibi iktidarını sürdürür. O da Melnibone'u tekrar güçlü yapma fırsatına sahip. Eğer imparator olsaydı ticareti eski miktarına çıkarmak ve dünya üzerinde gücümüzü genişletmek için bir fetih seferine çıkardı. Halkımızın çoğunun dileyeceği şey de bu. Bu dileği yadsımak benim hakkım mı?"

"Senin hakkın ne düşünüyorsan onu yapmaktır, çünkü sen imparatorsun. Sana bağlı olanların hepsi de benim gibi düşünüyor."

"Belki de bağlılıkları hatalı. Belki de Yyrkoon haklı, ben bu bağlılığa ihanet edip Ejder Adası'nı felakete sürükleyeceğim?" Sıkıntılı kızıl gözler bakışlarını Cymoril'm gözlerinin içine dikti. "Belki de annemin rahmini terk ettiğimde ölmüş olmalıydım. Böylece Yyrkoon imparator olurdu. Kader'e engel mi olundu acaba?"

"Kader asla engellenemez. Ne olacaktıysa oldu, çünkü Kader öyle istedi - tabii eğer Kader diye bir şey varsa ve bir insanın davranışları başka bir insaninkine tepki değilse sadece."

Elric derin bir nefes alıp Cymoril'e hafif alaycı bir ifadeyle baktı. "Mantiğin seni uygunsuz fikirlere yaklaşıyor, Cymoril, eğer Melnibone geleneklerine inanmak zorundaysak tabii. Belki de benimle olan arkadaşlığından vazgeçsen daha iyi olur."

Kız güldü. "Erkek kardeşim gibi konuşmaya başladın. Size olan aşkımı mı deniyorsunuz, efendimiz?"

Elric tekrar atma binmeye davrandı. "Hayır, Cymoril, ama

29

sana kendi başına aşkını denemeden geçirmeyi öneririm, çünkü aşkımıza trajedinin bulaştığını hissediyorum."

Cymoril eyerinde arkasına yaslanırken gülümsedi, kafasını olumsuzca salladı. "Sen her şeyde kötülük görüyorsun. Sana bahsedilen güzellikleri kabul edemez misin? Bunlar çok fazla değiller, efendimiz."

"Evet. Buna katılıyorum."

Arkalarından gelen toynak seslerini duyunca dönüp baktılar. Biraz uzakta atlarını kargaşa içinde süren, sarılara bürünmüş süvariler gördüler. Bunlar, tek başlarına ata binmek istedikleri için arkada bıraktıkları muhafızlarıydı.

"Gel!" diye seslendi Elric. "Ağaçların arasından geçip şuradaki tepeyi aşınca bizi asla bulamazlar!"

Atlarını güneş ışığının sızdığı ormandan geçirip ardındaki tepenin sarp yamacından yukarıya doğru mahmuzladılar. Diğer yamaçtan aşağı inerek uzaktaki, gür ve zehirli meyveleri günışığının bile dağıtmadığı hafif gece renginde morumsu bir maviyle parıltıyan noidel çalılarının yetiştiği bir düzlüğe ulaştılar. Melnibone'da bunun gibi birçok tuhaf meyve ve ot vardı. Elric'in yaşamını borçlu olduğu şeyler de onlardan bazılarıydı. Diğerleri büyüsel ilaçların yapımında kullanılıyor ve Elric'in ataları tarafından kuşaklar boyunca ekiliyordu. Birkaç Melnibone'lu daha şimdiden hasadı toplamak için Imrryr'den ayrılmıştı. Adanın daha geniş olan bölümünü sadece kullanana müthiş ve olağanüstü düşler gösteren kökler ve çalılar arayan köleler ziyaret ederdi. Çünkü Melnibone soylularının en çok zevk aldıkları şeyler düşlerdi; oldum olası sıkıntılı, içe dönük bir ırktılar, bu özellikleri yüzünden Imrryr'e Düşler Şehri adı verilmişti. Burada en sıradan kölelere bile düşlerine bağımlı hale gelip kayıtsızlaşmaları, böylelikle de kolaylıkla kontrol edilmeleri için çeşitli meyveler yedirilirdi. Sadece Elric, belki de hayatta kalmak için bir sürüsüne gereksinim duyduğu için, bu tür ilaçları geri çevirirdi. Sanlara bürünmüş muhafızlar arkalarında kaybolmuştu ve

30

noidel çalılarının yetiştiği ovaya varınca hızlarını düşürüp sonunda sarp kayalıklara, ardından da denize ulaştılar.

Deniz pırl pırl parlıyor, kayaların aşağısındaki beyaz kumsalı yavaşça yalıyordu. Berrak gökyüzünde deniz kuşları daireler çiziyor, Elric ve Cymoril'in hissettikleri huzur duygusunu daha da vurgulayan kuşların çığlıkları uzaklardan bile duyuluyordu. Âşıklar atlarını sessizlik içinde, sarp patikalardan kumsala indirip bağladılar. Saçlar - adamın beyaz, kızın kehribar rengi - doğudan esen rüzgârın içinde dalgalanırken kumların üzerinde yürümeye başladılar.

Denizin seslerini yakalayıp fısıltılı bir yankıyla cevap veren büyük, kuru bir mağara buldular. İpekli giysilerini çıkartarak mağaranın gölgeleri içinde nazikçe seviştiler. Hava ısınıp rüzgâr yavaşlarken birbirlerinin kollarında uzandılar. Ardından sulara yıkandılar, boş gökyüzü kahkahalarıyla doldu.

Kurumalarının ardından giyinirlerken ufukta bir kararlık fark ettiler; Elric: "Imrryr'e dönmeden önce yine ıslanacağız. Ne kadar hızlı at sürersek sürelim fırtına bizi yakalayacak," dedi.

"Belki de geçene kadar mağarada kalmalıyız?" diye önerdi Cymoril, yaklaşmış yumuşak bedenini ona yaslayarak.

"Hayır," dedi Elric. "Bedenimin gücünü korumasını istiyorsam, Imrryr'de almam gereken iksirler var, kısa sürede geri dönmeliyim. Bir ya da iki saat sonra güçsüzleşmeye başlayacağım. Beni daha önce güçsüz gördün, Cymoril."

Cymoril, Elric'in yüzünü okşadı, bakışları onun duygularını paylaşıyordu. "Evet, seni daha önce güçsüz gördüm, Elric. Haydi gel, atlarımızı bulalım."

Atlarına ulaştıkları zaman üstlerindeki gökyüzü griye dönmüştü ve doğudaki kaynayan karanlık artık çok uzak değildi. Gök gürlemelerinin gümbürtüsünü ve şimşek çakışlarını duydular. Deniz de sanki gökyüzünün isterisinden etkilenmiş

31

gibi çalkalanıyordu. Atlar geri dönmeye arzulu bir şekilde soluyup kumu eşeliyordu. Elric ve Cymoril eyerlerine tırmanırken kocaman yağmur damlaları başlarına düşüp pelerinlerinin üzerine yayılmaya başlamıştı bile.

Ardından etraflarında şimşekler çakıp, gök gürlemesi kızgın bir dev gibi, sanki yaşlı bir Kaos Lordu, Dünya Krallığı'na doğru davetsiz bir şekilde ilerlemeye çalışıyormuşçasına güm-bürderken, dörtnala Imrryr'e at sürdüler.

Cymoril, Elric'in gökatesiyle bir an için aydınlanan solgun yüzüne baktı, içinde bir ürperti hissetti. Bu ürpertinin rüzgâr ya da yağmurla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü âşık olduğu bu nazik bilgin o anda ona, güçler tarafından cehennemden koparılmış bir iblise, insanlıkla zar zor benzerliği olan bir canavara

dönüştürülmüş gibi gelmişti. Kızıl gözleri başının beyazlığı içinde cehennemin en dibindeki ateşler gibi parlıyordu; saçları yukarı fırlayıp uğursuz bir savaş miğferinin tepeliği olmuş; ağzı, fırtına ışığının oyunuyla öfke ve ıstırap tarafından çarpılmış gibi gözüküyordu.

Ve aniden Cymoril anladı.

Bu sabah gezintisinin, birlikte yaşayabilecekleri son huzurlu an olduğunu derinden hissetti. Fırtına, tanrılardan gelen bir işaretti - Artmaların geleceğine dair bir uyarı.

Aşkına yeniden baktı. Elric kahkaha atıyordu. Yüzünü yukarı kaldırarak üzerine düşen ılık yağmur suyunun açık ağzına sıçramasına izin veriyordu. Kahkahası mutlu bir çocuğun basit, saf gülüşüydü.

Cymoril de gülmeye çalıştı, ama sonra Elric'in görmemesi için yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Çünkü Cymoril ağlamaya başlamıştı.

Imrryr, henüz bozulmamış batı ufkunun parlak ışığının karşısında, karanlık ve tuhaf bir silüet gibi görüldüğünde hâlâ ağlıyordu.

32

4

esiRLeR: SİRLARİ eLLeRİNöeN alımyoR

SARI ZIRHLAR İÇİNDEKİ adamlar, Elric ve Cymoril'i doğu kapılarının en küçüğüne yaklaşırlarken gördüler.

"Sonunda bizi buldular," dedi yağmurun içinden gülümseyerek Elric, "ama biraz gecikmiş olarak ha, Cymoril?"

Hâlâ kötü kaderin sezgisiyle uğraşan Cymoril, sadece başını salladı ve yanıt olarak gülümsemeye çalıştı.

Elric bunu bir hayal kırıklığı işareti olarak algılamıştı, daha fazlası değil, muhafızlara seslendi: "Hey, askerler! Az sonra hepimiz yeniden kuruyacağız!"

Muhafız yüzbaşı telaşa atını sürerek bağırdı: "Efendimiz, sizi casusların hapsedildiği Monshanjik Kulesi'nde bekliyorlar."

"Casuslar mı?"

"Evet, efendimiz." Adamın yüzü solgundu. Sular miğferinden aşağı akarak ince pelerinini karartıyordu. Atını zor kontrol ediyor ve yolun bozulmuş kısımlarında oluşmuş su birikintilerinden kaçınmaya çalışıyordu. "Bu sabah labirentte yakalandılar. Damalı giysilerine bakılırsa Güneyli barbarlar. İmparatorun kendisi sorguya çekene kadar onları hapsedtik."

Elric elini salladı. "Öyleyse yolu gösterin yüzbaşı. Melni-bone'un deniz labirentine girmeye kalkışan şu cesur aptallara bir bakalım."

Monshanjik Kulesi, adını önceki bin yıl içinde deniz labirentini tasarlamış olan büyücü mimardan almıştı. Labirent

33

Imrryr'ın büyük limanma tek ulaşım yoluydu, ani bir saldırıya karşı en önemli savunmayı sağladığı için sırları dikkatle korunuyordu. Labirent karmaşıktı, kılavuzlar gemileri geçirebilmek için özel olarak eğitiliyorlardı. Labirent inşa edilmeden önce liman, gölle okyanus arasında yükselen kayalıkların içindeki doğal mağaralardan geçen bir sistemle temizlenerek denizden beslenen bir iç göldü. Deniz labirentinden geçmek için beş ayrı rota vardı, her kılavuz sadece bir tanesini biliyordu. Kayalıkların dış duvarında beş giriş vardı. Genç Krallıklar'ın gemileri, kılavuz gemiye binene kadar orada beklerdi. Ardından girişlerden birisine açılan kapı kaldırılır, gemideki herkesin gözleri kapatılır, hiçbir şey görmemeleri için kafalarına ağır çelik miğfer maskeler takılan ve kılavuzun karışık talimatlarına uymaktan başka bir şey yapamayan baş kürekçi ile dümenci dışındakiler aşağı gönderilirdi. Eğer Genç Krallıklar'ın gemilerinden biri bu talimatlara uymayı başaramayıp kaya duvarlara çarpıp batarsa, Melnibone'lular bunun için yas tutmaz, gemi tayfasından kurtarılan herkes köle olarak kullanılırdı. Düşler Şehri'yle ticaret yapmaya çalışan herkes tehlikeleri bilir; ama her ay bir sürü tüccar labirentin tehlikelerine atılıp kendi zavallı mallarını Mel-nibone'un görkemli zenginlikleriyle değiştirmeye gelirdi.

Monshanjik Kulesi, limana ve gölün ortasından fırlayan dalgakırana tepeden bakıyordu. Deniz yeşili rengindeydi, Imrryr'deki birçok kuleyle karşılaştırınca kısaydı, ama her şeye rağmen limanın bütününün görülebilmesi için yapılmış geniş pencereleriyle güzel ve ince bir yapıydı. Limanın işlerinin çoğu Monshanjik Kulesi'nden halledilir, limanın işleyişiyle ilgili çok sayıdaki idari kanundan herhangi birini çiğneyen mahkûmların tamamı, altındaki mahzenlerde tutulurdu. Cymoril'i saraya dönmesi için yanında bir muhafızla terk eden Elric zemindeki büyük kemerden geçip, takaslarına başlamak için izin verilmesini bekleyen bir sürü tüccarı yararak kuleye girdi, burası malların sergilendiği asıl yer olmamasına rağmen tüm zemin kat ticarete dalmış denizciler, tüccarlar ve Melnibone'lu memurlarla

doluydu. Binlerce ayrı takas konusuyla uğraşan binlerce sesin yankılanan korkunç uğultusu, Elric ve muhafızı kibirle salonun uzak köşesindeki başka bir kemere doğru ilerlerlerken yavaşça dindi. Kemer kulenin iç kısımlarına doğru kıvrılıp alçalan bir rampaya açılıyordu.

Atıllar, İmparatoru fark ettikleri için telaşla yanlara kaçarak yerlere eğilen kölelerin, uşakların ve memurların yanından geçerek rampanın alt ucuna indiler. Eriyerek akan, tüten ve dümdüz obsidyen duvarlara eğri bükümlü gölgeler yansıtan büyük meşaleler tüneli aydınlatıyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi, çünkü sular, Imrryr rıhtımının altındaki dış duvarların üstüne çarpıyordu, imparator rampa boyunca cam gibi duvarların arasından aşağıya at sürmeye devam etti. Ardından bir sıcaklık dalgası onları karşılamak için yükseldi. İleride oynayan bir ışık görülebiliyordu. Duman ve korku izleriyle dolu bir odaya girdiler. Alçak tavandan aşağıya zincirler sarkıyor ve zincirlerin sekizinin üzerinde ayaklarından sallandırılmış dört insan asılı duruyordu. Giysileri üzerlerinden yırtılıp çıkarılmıştı ve bedenleri elinde neşterilerle sanatını inceleyerek duran sanatçı tarafından yapılmış, titiz ama acı veren küçük yaralardan sızan kanla giydirilmişti.

Sanatçı uzun ve lekeli beyaz giysileri içinde neredeyse bir iskelet kadar inceydi. Dudakları ince, gözleri çizgi gibiydi, parmakları ince, saçları ince ve elinde tuttuğu, mağaranın uzak köşesindeki çukurda yanan ateşten gelen ışıktaki parlamadığı zaman, neredeyse görünmez olan bıçak da inceydi. Sanatçının adı Doktor Jest'ti ve icra ettiği sanat yaratıcı olmaktan çok, (yine de birazcık inançla tersi de savunabilirdi) gösterisel bir sanattı: sırları, saklayanlardan çekip alma sanatı. Doktor Jest, Melniboné'un baş sorgucusuydu. Elric girdiğinde sağ elindeki neşteri ince başparmağı ve ince işaret parmağı arasında tutarak yılanı bir şekilde döndü; neredeyse bir dansçı gibi dengeli ve hazır olarak durdu. Ardından belden aşağı eğildi.

"Benim tatlı İmparator'um!" Sesi incedi. İnce gırtlğından

35

yükselip çıkarken sanki bükülüyor, insana aslında duymadığını düşündürecek kadar hızla geçiyordu.

"Doktor. Bunlar, bu sabah yakalanan güneyliler mi?"

"Onlar, efendimiz." Bir yılanı eğiliş daha. "Zevkiniz için."

Elric soğukça esirleri inceledi. Onlara karşı sempati duymuyordu. Casustular. Onları bu duruma kendi eylemleri sürüklemişti. Eğer yakalanırlarsa, neler olacağını biliyorlardı. Zincirlerinde sürekli kıvrandıkları için ilk bakışta söylemek zordu ama aralarından bir tanesi erkek çocuğu, bir diğeri de kadın gibi görünüyordu. Bu utanç verici gibiydi. Sonra kadın dişlerinden kalanlarla ona tıslar gibi bağırdı: "İblis!" Ve Elric geri adım atarken dedi ki:

"Labirentimizde ne yaptıklarıyla ilgili sizi bilgilendirdiler mi, doktor?"

"Hâlâ beni küçük imalarla boşuna ümitlendiriyorlar. İyi bir oyunculuk anlayışları var. Bunu takdir ediyorum. Diyebilirim ki daha sonra gelecek bir grup savaşçının labirentten geçerken izleyebileceği bir rotanın haritasını çıkarmak için buradalar. Ama ayrıntıları şimdiye kadar sakladılar. Oyunumuz da bu. Hepimiz nasıl oynanması gerektiğini anlıyoruz."

"Peki size ne zaman söyleyecekler, Doktor Jest?"

"Ah, çok yakında, efendimiz."

"Bir saldırı olacaksa önceden haberimizin olsa çok iyi olur. Ne kadar geç öğrenirsek, saldırıyla ilgilenmek için o kadar az vaktimiz kalır. Siz de bu düşünceme katılmıyor musunuz doktor?"

"Katılıyorum, efendimiz."

"Çok iyi." Elric günündeki bu ani değişim yüzünden sinirliydi. Bu olay atlı gezintinin mutluluğunu rezil etmiş, onu görevleriyle çok çabuk yüz yüze getirmişti.

Doktor Jest görevine geri döndü ve boş eliyle uzanıp erkek mahkûmlardan birisinin cinsel organını ustaca kavradı. Neşter parıldıadı. Bir inilti duyuldu. Doktor Jest ateşin içine bir şey attı. Elric kendisi için hazırlanan koltuğa oturdu. Bilgi edinilirken yapılan törenlerden; kulak tırmalayıcı çığlıklar, zincir şakırtıları

36

ve Doktor Jest'in ince fısıltılarını duyduğunda öğrenmekten çok sıkılıyordu. Bunların hepsi, odaya geldiğinde bile hâlâ koruduğu kendini iyi hissetme duygusunu rezil etmeye yarıyorlardı. Ama bunun gibi törenlere katılmak kraliyet görevlerinden biriydi ve bilgiler kendisine verilene, ardından Baş Sorgucusu'nu kutlayarak herhangi bir saldırıyla başa çıkmak üzere emirler verene kadar bu işe katılmalıydı. Tüm bunlar bittiğinde bile büyük olasılıkla gecenin geriye kalanı boyunca amiralleri ve gene-ralleriyle birlikte görüşler içinden seçimler yaparak, adamların ve gemilerin yerleştirilmesini

kararlařtırarak fikir alıřveriři yapmalıydı. Zorlukla gizlenilen bir esnemeyle arkasına yaslandı. Doktor Jest'in ellerini, neřteri, mařa ve kerpetenleri bedenler üzerinde gezdirirken seyretti. Az sonra bařka konularda dűřűnmeye bařlamıřtı: hâla űzmeyi bařaramadıęı felsefi sorunlar.

Bu durumun Elric'in zalimlięiyle bir ilgisi yoktu; hâla bir Melnibone'lu olmasıyla ilgisi vardı. Çocukluęundan beri bűylesi manzaralara alıřmıřtı. İsteseydi bile, Ejder Adası'nın tűm geleneklerini ięnemededen mahkűmları kurtaramazdı. řu anki durum, eldeki yűntemlerin en iyisiyle karřı konulan basit bir tehlikeydi. İmparator olarak gűrevleriyle çeliřen bu duygularını kapatmaya alıřmıřtı. Eęer řimdi Doktor Jest'in isteęiyle dans eden dűrdűnű kurtarmanın bir anlamı olsaydı, onları serbest bıraktırırdı, ama bunun hiębir anlamı yoktu ve dűrdű de bundan farkh bir davranıřla karřılařsalardı řařırırlardı. Ahlâki kararların gerektięi yerlerde Elric rahat ve pratikti. Kararını, yapması gereken davranıřın genel durumunda verirdi. řimdiki olay için hiębir harekette bulunmazdı. Bűyle bir tepki onun ikinci űzellięi olmuřtu. İsteęi Melnibone'u geliřtirmek deęil kendini geliřtirmek, ilk hareketi yapmak deęil dięerlerinin hareketlerine karřı en iyi karřılıęı bilmektir. řu anki durumda, karar vermek kolaydı. Casuslar, saldırganlardır. Kiři kendini saldırganlara karřı műmkűn olan en iyi yűntemle savunur. Doktor Jest tarafından uygulan yűntemler en iyi yűntemlerdir.

"Efendim?"

37

Elric boş boş baktı.

"Artık gereken bilgiye sahibiz, efendim." Doktor Jest'in incecik fısıltısı odanın içinde dolandı. İki ift zincir artık boşalmıştı ve kűleler yerden bir şeyler toplayıp ateşin űzerine fırlatıyorlardı. Geriye kalan iki biğimsiz yığın Elric'e bir ahıbaşı tarafından dikkatle hazırlanmış eti anımsatmıştı. Yığınlardan biri hâla birazcık titriyordu ama diğeri hareketsizdi.

Doktor Jest aletlerini belindeki bir torbada taşıdığı ince çantasına koydu. Beyaz giysisi neredeyse tamamen lekelerle kaplanmıştı.

"űyle gűrűnűyor ki bunlardan űnce bařka casuslar da varmıř," dedi efendisine Doktor Jest. "Bunlar sadece rotayı doęrulamak için gelmiř. Eęer vaktinde dűnmezlerse barbarlar yine yelken açacak."

"Ama kesinlikle onları beklediğimizi bilecekler?"

"Muhtemelen űyle deęil, efendimiz. Genç Krallıklar'ın tűccarları ve gemicileri arasına, dűrt casusun labirentte gűrűlűp mızraklandıkları - kaçmaya çalıřırken katledildikleri - sűylentisi yayıldı."

"Anladım." Elric kaşlarını çattı. "űyleyse asıl planımız akıncılara bir tuzak kurmak olacak."

"Evet, efendimiz."

"Seçtikleri rotayı biliyor musun?"

"Evet, efendimiz."

Elric muhafızlarından birine dűndű. "Tűm general ve amirallere haber gűnderin. řu anda zaman nedir?"

"Gűnbatımı yeni oldu, efendimiz."

"űyleyse onlara gűnbatımını iki saat geçe Yakut Taht űnűnde toplanmalarını sűyleyin."

Elric yorgunca kalktı. "Her zamanki gibi, çok iyi bir iş başardınız, Doktor Jest."

İnce yapılı sanatçı ikiye katlanır gibi eğildi. Yanıtı, ince ve biraz da yapmacık bir i çekiç olacaktı.

38

5

SAVAş: kKAL SAVAşTAKİ YeTeMeQlwi KANITLıYOR

SűSLű ASKERİ GıYSİLERE bűrűnműř ve her biri prensin iřlemeli savař sancaklarından birisini tutan iki iri yapılı muhafızın eřlięindeki Yyrkoon ilk gelendi.

"İmparatorum!" Yyrkoon'un baęırısı gururlu ve kibirliydi. "Savařçıları benim yűnetmeme izin verir misiniz? řűphesiz zamanınızı harcayacak bir sűrű bařka sorunlarınız vardır, sizi bu zahmetten kurtaracaęım."

Elric sabırsızlıkla cevapladı. "ok dűřűncelisiniz, Prens Yyrkoon, ama benim için endiřelenmeyin. Melnibone ordularını ve deniz kuvvetlerini ben yűnetmeliyim, űnkű bu imparatorun gűrevidir."

Yyrkoon ters ters baktı ve Ejder Maęaraları' ran Efendisi Dyvim Tvar salona girerken bir kenara çekildi. Yanında muhafız yoktu, aceleyle giyinmiř gűrűnűyordu. Mięferini koltuęunun altında tařıyordu.

"İmparatorum - ejderlerle ilgili haberler getirdim ..."

"Teřekkűr ederim Dyvim Tvar, ama tűm kumandanlarım toplanana dek bekleyin ve bu haberi onlara da bildirin."

Dyvim Tvar eğilerek selamladı ve salonda Prens Yyrkoon'un durduğu yerin karşısında durmaya gitti.

Elric'in üzerinde oturduğu Yakut Taht'a doğru yükselen basamakların ayağında birçok yüzbaşı bekleşene kadar savaşılar yavaş yavaş geldiler. Elric hâlâ sabah gezintisindeki giysisiyle-riyleydi. Üzerini değiştirmeye zamanı olmamıştı. Labirentin

39

haritaların - sadece onun okuyabildiği ve başka zaman onları bulmaya kalkışabileceklerden büyüsel yollarla saklanan haritaları - incelemeye başlamadan önce de çok az vakti olmuştu.

"Güneyliler İmrryrl'n zenginliklerini çalabilir ve hepimizi katledebilir," diye söze başladı Elric. "Deniz labirentimizden geçen bir yol bulduklarına inanıyorlar. Yüzlerce gemilik bir savaş donanması şimdiden Melnibone doğru yelken açtı. Yarın akşam karanlığına kadar ufkun ötesinde bekleyecek, ardından labirente yaklaşacak ve girecekler. Gece yarısında limana varmayı ve gün doğmadan Düşler Şehri'ni almış olmayı planlıyorlar. Bu mümkün mü merak ediyorum?"

"Hayır!" Hepsı birden aynı kelimeyi söyledi.

"Hayır." Elric gülümsedi. "Ama bize bahsettikleri bu küçük savaştan en çok nasıl zevk alabiliriz?"

Yyrkoon, her zamanki gibi ilk bağırandı. "Bırakın ejderler ve savaş mavnalarıyla onları karşılamaya gidelim. Bırakın onları kendi topraklarına kadar izleyerek savaşlarının karşılığını verelim. Bırakın uluslarına saldırımlar ve şehirlerini yakalım! Bırakın onları fethedelim ve kendi güvenliğimizi güvenceye alalım!"

Dyvim Tvar yine konuştu:

"Ejderler olmaz," dedi.

V/Ne?" diye haykırdı Yyrkoon. "Ne?"

"Ejderler olmaz, prens. Uyandırılmayacaklar. Ejderler sizin adınıza yaptıkları son işleri yüzünden yorgun bir şekilde mağaralarda uyuyorlar."

"Benim mi?"

"Vilmiryalı korsanlarla çatışmamızda onları kullanmıştınız. Size onları daha büyük bir iş için hazır tutmayı tercih ettiğimi söylemiştim. Ama siz, onları korsanlara karşı uçurttunuz ve küçük gemilerini yaktırdınız. Şimdi de, ejderler uyuyor."

Yyrkoon ters ters baktı. Elric'e döndü. "Ben beklemiyordum ..."

Elric elini kaldırdı. "Onlara gerçekten ihtiyacımız olana

40

dek ejderleri kullanmamıza gerek yok. Bu güneyli donanmasının saldırısı önemsiz. Eğer sabırla beklersek gücümüzü koruruz. Bırakın hazırlıksız olduğumuzu zannetsinler. Bırakın labirente girsinler. Bir kere tüm güçleri içeri girdi mi labirentten içeri ya da dışarı giden bütün yolları kapatarak onları kuşatırız. Kapana kısıldılar mı, bizler tarafından ezileceklerdir."

Yyrkoon hırçın hırçın yere bakıyor, açıkça planda bir kusur arıyordu. Uzun boylu, deniz yeşili zırhı içindeki yaşlı Amiral Magum Colim öne çıktı ve eğildi. "İmrryrl'in altın savaş mavnaları şehirlerini korumaya hazırlar efendimiz. Yine de yerlerine yerleştirilmeleri zaman alacak. Hepsinin birden labirente sığacağından şüpheliyim."

"Öyleyse bazılarını şimdiden dışarı çıkartın ve saldırımızdan kaçabilecek olanları beklemeleri için kıyının etrafında saklayın," diye ona talimat verdi Elric.

"Başarılı bir plan, efendimiz." Magum Colim eğildi ve asiller arasındaki yerine çekildi.

Tartışma bir süre daha sürdü, sonunda hazırıldılar ve ayrılmaya başladılar. O anda, Prens Yyrkoon bir kez daha böğürdü:

"Önerimi İmparator'a yineliyorum. Kendileri savaşta tehlikeye atılmak için çok değerli. Bense - değersizim. Bırakın İmparator' savaşla uğraşmadan, kazanılacağından ve güneylilerin cezalandırılacaklarından emin olarak sarayda otururken hem kara hem de deniz savaşçıları ben yöneteyim - belki de bitirmek istediği bir kitabı vardır?"

Elric gülümsedi. "İlginize yeniden teşekkür ederim, Prens Yyrkoon. Ama bir imparator kafası kadar bedenini de çalıştırmalıdır. Yarın savaşçılara ben kumanda edeceğim."

Elric odasına vardığında Kemiktorbası'nı ağır siyah savaş giysisini hazırlamış buldu. İşte yüzlerce Melnibone'lu İmparator'a hizmet etmiş zırh buydu; Dünya Krallığı'nda eşi olmayan bir güçle, söylentilere göre, Yüce Dünya'larm Lordları tarafından el konulup, bu Lordların bile içlerine nadiren girmeyi göze aldığı bir yerde sonsuza dek saklanmasına kadar Melnibone'un

41

şeytani hükümdarlarından en şeytanisinin sahip olduğu efsanevi rün kılıçları Fırtmayaratan ve Dulbırakan'ın darbesine bile dayanacak güçte bir büyüyle dövülerek yaratılmış bir zırhtı.

Mükemmel dengelenmiş silahlara ve zırhın her noktasına, uzun, boğum boğum parmaklarıyla dokunurken, eğri bürü adamın yüzü neşeye doluydu. Kırıksık yüzü, Elric'in ilgiden bunalmış yüzüne bakmak için yukarı kalktı. "Ah, efendimiz! Ah kralım! Yakında savaşın neşesini tadacaksınız."

"Evet, Kemiktorbası - ve dileyelim gerçekten neşeli olsun."

"Size tüm hünerleri öğrettim - kılıcın ve hançerin sanatını - yayın sanatını - mızrağın sanatını, hem at üstünde hem yerde. Ve siz herkesin güçsüz olduğunuzu söylemesine rağmen iyi öğrendiniz. Biri dışında, Melnibone'da üstünüze kılıç ustası yok."

"Prens Yyrkoon benden iyi olabilir," dedi Elric düşünceli. "Öyle değil mi?"

"Ben 'biri dışında' dedim efendimiz."

"Ve o da Yyrkoon. Peki, belki bir gün bu konuyu oynayabiliriz. Bütün bu metalleri giymeden önce yıkanacağım."

"İyisi mi acele edin, efendim. Duyduğuma göre yapılacak çok şey varmış."

"Ve yıkandıktan sonra da uyuyacağım." Elric eski dostunun şaşkınlığına gülümsedi. "Böylesi daha iyi olur çünkü mavnaları yerine kendim yerleştiremem. Karışıklığı yönetmem gerekecek - ve bunu da dinlendiğim zaman iyi yapabilirim."

"Böyle iyi olduğunu düşünüyorsanız efendimiz, iyidir."

"Ve sen çok şaşkınsın. Beni tüm bunların içerisine sokup Ariocho'un kendisiymişçesine kasıla kasıla yürümemi görmeye çok isteklisin, Kemiktorbası..."

Kemiktorbası'nın eli, sanki bu lafları efendisi değil de kendisi söylüyormuş gibi engel olmaya çalışmak için ağzına gitti. Gözleri açıldı.

Elric güldü. "Açıkça bir sapkınlık yaptığımı düşünüyorsun? Çok şükür başıma bir kötülük gelmeden daha beterlerini

42

de söyledim. Melnibone'da imparatorlar iblisleri yönetir, tersi değil, Kemiktorbası."

"Öyle diyorsanız öyledir, efendimiz."

"Doğrusu bu." Elric odadan hızla çıkıp köleleri çağırdı. Savaş ateşiyle dolu ve neşeliydi.

Artık siyah donanımının içerisindeydi: iri göğüs zırhı, deri yelek, uzun bacak zırhları, zırh eldivenleri. Yanında beş ayak uzunluğunda ve Aubec adında bir insan kahramana ait olduğu söylenen, enli bir kılıç vardı. Dalışa geçmiş büyük bir ejder şeklini taşıyan savaş kalkanı, güvertenin altın küpeştesine dayalı duruyordu. Kafasında da bir miğfer vardı; bu önünde ileriye uzanmış bir ejder başı, üstünde arkaya doğru açılmış ejderin kanatları ve arkasında, ejderin aşağı kıvrılan kuyruğu olan siyah bir miğferdi. Miğfer tamamen siyahtı, ama içinde iki kıvılcık kürenin parladığı beyaz bir gölge vardı, yanlarından neredeyse yanan bir binadan çıkan dumanlar gibi duran süt beyazı saç tutamları fırlamıştı. Miğfer, ana direğin altında asılı duran fenerden gelen hafif ışıkta döndüğünde, beyaz gölge şeklini belli ederek ortaya çıktı - bu güzel, yakışıklı bir şekildi - düz bir burun, kıvrık dudaklar, yukardan bakan gözler. Melnibone'lu İmparator Elric'in yüzü, deniz akıncılarının yaklaştıklarını belirten ilk sesleri dinleyerek labirentin karanlığını dikkatle gözledi.

Bütün benzerleri gibi yelken ve direkler, kürek ve mancınıklarla donatılmış, yüzen bir ziguratı andıran, büyük altın savaş mavnasının üst güvertesinde duruyordu. Geminin adı Pya-ray'ın Oğlu idi ve donanmasının sancak gemisiydi. Büyük Amiral Magum Colim, Elric'in yanında duruyordu. Dyvim Tvar gibi, amiral de Elric'in az sayıdaki dostlarından biriydi. Elric'i doğduğundan beri tanıyordu ve savaş gemileriyle, savaş donanmalarının işleyişiyle ilgili tüm öğrenebileceklerini öğrenmesi için teşvik etmişti. Kişisel olarak Magum Colim, Elric'in Mel-nibone'u yönetmek için çok bilimsel ve kendi kendini çok sorgular olduğundan korkabilirdi ama Elric'in yönetme yetkisini

43

kabul etmişti. Yyrkoon gibilerinin konuşmalarından dolayı kızıyor ve sabrı taşıyordu. Prens Yyrkoon'da sancak gemisindeydi ama şu anda aşağıda savaş makinelerini inceliyordu.

Pya-ray'ın Oğlu labirent yapılırken, duvarlarının içine sadece bu amaç için - bir savaş mavnasını saklamak için - inşa edilen yüzlerce mağaradan birinde demirli duruyordu. Bu sadece direklerin boyu kadar yüksek, sadece küreklerin rahat hareket edebileceği kadar geniş bir mağaraydı. Altın savaş mavnalarından her biri, her iki tarafında yirmi ila otuz kürek sırasıyla donanmıştı. Sıralar dört, beş ya da altı güverte yukarıdaydı, ve Pya-ray'ın Oğlu'nda olduğu gibi baş ve kık yönünde üç bağımsız dümen sistemine sahip olabiliyordu. Tümünü altın zırhla kaplı gemiler neredeyse imha edilemezdi ve

bütün iri boyutlarına rağmen hızlı hareket ediyor, durum gerektiğinde hassas manevralar yapabiliyorlardı. Düşmanları için ilk kez bu mağaralarda beklemiyorlardı. Son da olmayacaktı (gelecek bekleyişlerinde tamamen farklı durumlar olacaksa da).

Melnibone'un savaş mavnaları bugünlerde açık denizlerde nadiren görülüyorlardı, ama bir zamanlar dünyanın okyanuslarında yüzen altın dağlar gibi dolaşmışlar, görüldükleri her yere dehşeti taşımışlardı. O zamanlar, yüzlerce gemiden oluşan donanma, çok daha büyüktü. Artık kırk kadar gemisi vardı. Ama kırk tanesi de iş görecekti. Şimdi, nemli karanlıkta düşmanlarını bekliyorlardı.

Suların geminin kenarlarında yankılanan çarpışını dinleyen Elric bundan daha iyi bir plan tasarlayabilmiş olmayı istedi. Bunun işleyeceğinden emindi ama hem Melnibone'lulardan hem de barbarlardan kaybedilecek yaşamları düşünüp üzülmüyordu. Barbarları deniz labirentinde kısırmak yerine onları korkutup kaçırarak bir yol bulunabilseydi daha iyi olacaktı. Güneyli donanma, Imrryr'in müthiş zenginliğine kapılanların ilki değildi. Güneyli tayfalar da, Melnibone'luların Düşler Şeh-ri'nden çok uzağa gitmediklerinden zayıflayıp, hazinelerini koruyamaz duruma geldiklerini düşünenlerin ilkleri değildi. Ve

44

bu yüzden güneyliler, ders vermek adına, yok edilmeliydiler. Melnibone hâlâ güçlüydü. Yyrkoon'un bakış açısına göre - askeri bakımdan olmasa da büyüsel olarak - hâlâ dünyadaki eski egemenliğini yeniden elde edecek kadar güçlüydü.

"Şşşt!" Amiral Magum Colim ileriye doğru uzandı.

"Bir kürek sesi miydi?"

Elric başını salladı. "Öyle sanırım."

Artık suya batıp çıkan küreklerin çıkaracağı gibi düzenli su şapırtıları ve tahtaların gıcırtilarını duyuyorlardı. Güneyliler geliyordu. Çıkışa en yakın gemi Pyaray'ın Oğlu idi, dışarı ilk çıkacak olan oydu, ama güneyli gemilerinin sonuncusu onları geçtiği zaman. Amiral Magum Colim eğildi, fenerleri yaktı, ardından çabuk ve sessizce tayfalarına saldırganların geldiğini bildirmek için aşağı indi.

Kısa süre önce Yyrkoon altın mavnaları saklayacak ama Melnibone gemilerinin içlerinden ileriye görebilecekleri tuhaf bir sis yaratmak için büyü gücünü kullanmıştı. Soyguncular dikkatle labirenti incelerlerken, Elric kanalın ilerisinde yanan meşaleleri gördü. Birkaç dakika içerisinde kadirgamlardan on tanesi mağarayı geçmişti. Amiral Magum Colim güvertede El-ric'e katıldı, artık Prens Yyrkoon'da onun yanındaydı. Yyrkoon da bir ejder miğferi giymişti ama onunki daha az görkemliydi, çünkü Elric, Melnibone'un Ejder Prensleri'nin sağ kalan birkaçının başıydı. Yyrkoon karanlığın içinde sırtıyor ve yaklaşmakta olan kan dökümünün umuduyla gözleri parlıyordu. Elric, Yyrkoon'un bundan başka bir gemi seçmiş olmasını diledi, ama sancak gemisinde olmak Yyrkoon'un hakkıydı ve buna karşı çıkamazdı.

Artık yüz geminin yarısı geçip gitmişti.

Yyrkoon'un zırh eldivenli eli geniş kılıcının kabzasında, güverteyi sabırsızlıkla adımlarken gıcırdadı. "Az sonra" diye söyleniyordu kendi kendine. "Az sonra."

Ardmdan, çapalar gıcırdayarak yukarı çekilip kürekler yavaşça suya değmeye başladı ve son güneyli gemisi geçerken

45

mağaradan kanala fırlayıp, düşmanı tam ortadan bordalayıp ikiye böldüler.

Barbar tayfaların arasından büyük bir bağırsık yükseldi. Adamlar her yöne savrulmuştu. İnsanlar kanalın karanlık, soğuk sulana düşmekten kurtulmaya çalışırken, meşaleler güverteden geriye kalan şeyin üstünde sağa sola savrulurken dans ediyordu. Birkaç cesur mızrak, yarattığı enkazın arasında dönmeye başlayan Melnibone sancak kadirgasının, kenarlarında şangırdadı. Ama Imrryr'li okçular atışlara karşılık verdiler ve sağ kalan birkaç insan da devrildi.

Bu ani çarpışmanın sesi diğer savaş mavnalarına da bir işaretti. Mükemmel bir düzenle yüksek kaya duvarların her iki tarafından çıktılar. Büyük altın gemiler şaşkın barbarlar için, düz kayadan çıkmış - onların üzerlerine mızraklar, oklar ve meşaleler fırlatan iblislerle dolu hayalet gemiler - gibi görünmüş olmalıydılar. Kıvrılan kanalın her yanında kargaşa ve atılan savaş çığlıklarının yankılanan karışımı vardı. Saldıran donanma Mel-nibone'un uzun, amansız altın gemileriyle yüzlerce parçaya ayrılmış bir yılanı benzerken çeliğin çeliğe çarpışı sanki kocaman bir yılanın vahşi tıslayışı gibiydi. Bu gemiler düşmanlarına yaklaşırken neredeyse sakın görünüyorlardı. Borda kancaları tahta güvertelerle küpeşterleri yakalayıp kadirgalarının yanına çekerek yok etmek için parlıyordu.

Ama güneyliler cesurdu ve ilk şaşkınlıktan sonra kafalarını korumaya başladılar. Kadirgamlardan üçü doğrudan doğruya, sancak gemisi olduğunu fark ettikleri, Pyaray'ın Oğlu'na yöneldi. Alevli oklar

havaya fırlayıp, altın zırhla korunmamış tahta güvertelere düşüp yangınlar çıkardılar ya da saplandıkları adamlara alevler içinde ölüm getirdiler.

Elric kalkanını kafasının üzerine kaldırdı, iki ok üzerine çarptı, sekip hâlâ yanarak aşağı güverteye düştüler. Köprü'nün üstünden okları takip ederek, saldıran kadirgalarla karşılaşmaya hazır savaşçıların gruplaştığı, en geniş ve korunmasız güverteye atladı. Mancınıklar gümbürdedi ve kadirgaların üçünü

46

de kıl payı iskalayan mavi ateştopları karanlığı yarıdı. Bunu başka bir atış izledi, alev toplarından biri en uzaktaki kadirganın direğine çarptı ve dokunduğu her yere alevler sıçratarak güvertede patladı. Kancalar kıvrılarak fırladı, ilk kadirgayı yakalayıp yakma çekti. Elric güverteye ilk atlayanlar arasındaydı, ileri fırlayıp, kaba saba, damalı bir zırhla bunun üstüne de damalı zırh cüppesi kuşanmış, iki koca elinde büyük bir kılıç tutarak adamlarına Melnibone köpeklerine direnmeleri için böğü-ren güneyli kaptanı gördü.

Elric köprüye yaklaşırken, eğri kılıçlar ve küçük dikdörtgen kalkanlar kuşanmış üç barbar, ona doğru koştu. Yüzleri korku doluydu, ama aynı zamanda sanki ölmeleri gerektiğini bilip de ruhlarını teslim etmeden önce ne kadar zarar verebilir-lerse vermeyi planlamış gibi kararlı görünüyorlardı.

Savaş kalkanını koluna geçiren Elric, geniş kılıcını iki eliyle birden tutarak denizcilere doğru atıldı ve birisinin ayaklarını kalkanının kenarıyla yerden kesti, bir diğerrinin de köprücük kemiğini kırdı. Geriye kalan barbar bir kenara sıçradı ve eğri kılıcını Elric'in yüzüne doğru savurdu. Elric darbeden çok zor kurtulabildi, adamın kılıcının keskin ucu çenesini sıyrıp bir iki damla kan çıkarmıştı. Elric, enli kılıcını bir orak gibi savurdu. Barbarın beline saplanan kılıç, adamı neredeyse ikiye bölmüştü. Adam bir an için öldüğüne inanmamış gibi debelendi ama ardından, Elric kılıcı geriye doğru çekerken adamın gözleri kapandı ve yere yığıldı. Elric'in kalkanıyla devrilmiş olan adam ayağa kalkmaya çalışırken Elric dönüp onu gördü ve enli kılıcıyla kafasını parçaladı. Artık köprüye giden yol açıktı. Elric, kaptanın onu gördüğünü ve beklediğini dikkate alarak, merdivene tırmanmaya başladı.

Kaptanın ilk darbesini karşılamak için kalkanını kaldırdı. Bütün o gürültünün arasında adamın ona bağırışını duyduğunu düşündü.

"Öl, seni beyaz suratlı iblis! Ö! Artık bu dünyada yerin yok!"

47

Elric bu sözler yüzünden neredeyse kendini savunamaya-caktı. Sözler ona da doğru gelmişti. Belki gerçekten bu dünyada bir yeri yoktu. Belki bu yüzden Memibone yavaş yavaş çöküyor, bu yüzden her yıl daha az çocuk doğuyor, bu yüzden ejderler artık üremiyorlardı. Kaptanın kalkanına bir darbe daha indirmesine izin verdi, sonra altından adamın ayaklarına doğru kılıcını savurdu. Kaptan hareketin geleceğini önceden kestirip arkaya sıçramıştı. Bu yine de Elric'e, kalan birkaç basamağı çıkıp, güvertede kaptanla yüz yüze gelmesi için gerekli fırsatı verdi.

Adamın yüzü neredeyse Elric'inki kadar soluktu. Terliyor ve sık nefes alıyordu. Gözlerinde vahşi öfke dışında acı da vardı.

"Bizi kendi halimize bırakacaksınız," diye konuştuğunda duydu kendini Elric. "Size hiçbir kötülük sunmuyoruz barbar. Memibone, en son ne zaman Genç Krallıklar'a yönelen bir akın gerçekleştirdi?"

"Bize, varlığınızla kötülük sunuyorsunuz, Beyazyüz. Büyüleriniz var. Gelenekleriniz var. Ve kibiriniz var."

"Bunun için mi buraya geldiniz? Saldırınız bize olan nefretinizden mi kaynaklanıyor? Yoksa zenginliğimiz mi? Kabul edin, kaptan - sizi Melnibone'a açgözlülük getirdi."

"Açgözlülük, en azından dürüst, anlaşılabilir bir özellik. Ama siz yaratıklar, insan değilsiniz. Daha beteri - öyleymiş gibi davranmanıza rağmen tanrı da değilsiniz. Zamanınız geçti, iziniz silinmeli, şehriniz yıkılmalı, büyücülükleriniz unutulmalı."

Elric başını salladı. "Belki de haklısın kaptan."

"Haklıyım. Kutsal adamlarımız öyle söylüyor. Kâhinlerimiz çöküşünüzü öngörüyor. Hizmet ettiğiniz Kaos Lordlan'nın kendileri bu çöküşü getirecekler."

"Kaos Lordlan artık Melnibone'un işleriyle ilgilenmiyor. Neredeyse bin yıldan beridir güçlerini çektiler." Elric aralarındaki mesafeyi ölçerek kaptanı dikkatle inceledi. "Belki gücümüz bu yüzden zayıfladı. Belki yalnızca güçten yorulduk."

48

"Her neyse," dedi kaptan terlemiş alnını silerek, "zamanınız geçti. Bir an önce ve tamamen yok edilmelisiniz." Ardından inledi çünkü Elric'in enli kılıcı damalı göğüs zırhının altına girmiş, midesinden yukarı, ciğerlerine çıkmıştı.

Bir dizi kıvrıldı, bir ayağı arkaya gerildi. Elric, barbarın artık huzurlu bir ifade bürünmüş yüzüne bakarak kılıcını çekmeye başladı. "Bu adil değildi, Beyazyüz. Daha konuşmaya yeni başlamıştık, sen konuşmayı kısa kestin. Çok fazla yeteneklisin. Umarım sonsuza dek, cehennemin en dibinde acı çekersin. Elveda."

Elric, kaptan yüzüstü güverteye düştüğünde, boynuna, kafası vücudundan kopup köprünün kenarına yuvarlanarak oradan suya düşüp, soğuk, derin sulara batana kadar, niçin iki defa kılıcıyla vurduğunu bilmiyordu.

Ve Yyrkoon, aniden Elric'in arkasında belirdi, hâlâ sırtıyordu.

"Acımasızca ve iyi dövüştünüz, İmparator hazretleri. Ölü adam haklıydı."

"Haklı mı?" Elric kuzenine ters ters baktı. "Haklı mı?"

"Evet - sinsiliğiniz hakkındaki yargısında." Yyrkoon kıkırdarak, kalan birkaç saldırganı öldürmekte olan adamların yardımına gitti.

Elric daha önce Yyrkoon'dan nefret etmeyi neden reddettiğini bilmiyordu. Ama artık Yyrkoon'dan nefret ediyordu. O anda onu zevkle katledebilirdi. Sanki Yyrkoon Elric'in ruhunu derinliklerine bakmış ve küçümsemesini orada gördüğü şeyler için söylemişti.

Elric aniden kızgın bir mutsuzluk hissiyle doldu ve aniden tüm kalbiyle Melnibone'lu olmamayı, İmparator olmamayı ve Yyrkoon'un hiç doğmamış olmasını diledi.

49

6

TA.ktp: KASITLI BİR İL}A.KieT

MAĞRUR LEVİATHANLAR1 GİBİ, kocaman altın savaş mavnaları, zaptedilmiş donanmanın kalıntıları arasmda ilerledi. Birkaç gemi yanıyor ve birkaçı da batıyordu ama çoğu kanalın dipsiz derinliklerine inmişti. Yanan gemiler, sanki katledilmişlerin ruhları, söylendiği gibi dehşet verici donanmalarının tayfalarını dünya üstündeki savaşlarda ölmüş olanlar arasından seçen bir Kaos kralının hâlâ hüküm sürdüğü denizlerin dibine gitmeden önce, son bir selam verirmiş gibi, deniz mağarasının nemli duvarlarında dans eden tuhaf gölgeler yansıtıyordu. Ya da belki daha tatlı bir sona, denizlerin üst kısımlarına hükmeden Su Güçlerinin Efendisi Straasha'ya hizmet etmeye gidiyorlardı.

Çok az tekne kaçabilmişti. Her nasılsa, güneyli denizciler iri savaş mavnaları arasından sıyrılıp kanala geri dönmüş, şimdilerde neredeyse açık denize varmışlardı. Bu durum Elric, Ma-gum Colim ve Prens Yyrkoon'un köprüde yeniden yan yana durup, yol açtıkları yıkıma baktıkları sancak gemisine iletildi.

"Öyleyse onları izlemeli ve işlerini bitirmeliyiz," dedi, Yyrkoon. Terliyor, esmer yüzü parlıyor, gözleri heyecandan alev alev yanıyordu. "Onları izlemeliyiz."

Elric omuz silkti. Yorgun düşmüştü. Yanında gücünü yenileyecek ilave ilaçlar getirmemişti. Imrryr'e geri dönmeyi ve dinlenmeyi arzuluyordu. Kan dökmekten bıkmış, Yyrkoon'dan

1.- Leviathan: Kutsal Kitapta geçen çok büyük bir deniz canavarı. Balina, ç.n.

50

bıkmış ve hepsinden önemlisi kendinden bıkmıştı. Kuzenine karşı duyduğu nefret onu daha da güçsüzleştiriyordu - ve nefretinden nefret ediyordu; bu da işin en kötü kısmıydı. "Hayır," dedi. "Bırakın gitsinler."

"Bırakın gitsinler mi? Cezalandırılmadan mı? Haydi, kral hazretleri! Bu tarzımız değil!" Prens Yyrkoon yaşlı amirale döndü. "Bu tarzımız mı, Amiral Magum Colim?"

Magum Colim omuzlarını silkti. O da yorgundu ama kişisel olarak Yyrkoon'a katılıyordu. Melnibone'un bir düşmanı, Düşler Şehri'ne saldırmayı düşünmeye cesaret etmiş bile olsa cezalandırılmalıydı. Yine de şöyle dedi: "Kararı İmparator vermelidir."

"Bırakın gitsinler," dedi Elric yine. Küpeşteye ağırlığını vererek dayandı. "Bırakın kendi barbar topraklarına haberi taşısınlar. Bırakın Ejder Prensleri'nin onları nasıl bozguna uğrattığını söylesinler. Haber yayılacak. İnaniyorum ki uzun zaman için baskıncılar tarafından rahatsız edilmeyeceğiz."

"Genç Krallıklar aptallarla dolu," diye cevap verdi Yyrkoon. "Haberlere inanmayacaklar. Her zaman baskıncılar olacak. Uyarmanın en iyi yöntemi öldürülmemiş ya da yakalanmamış bir tek güneylinin bile kalmadığını garantiye almak olacaktır."

Elric derin bir nefes alarak onu yenmekle tehdit eden zayıflıkla mücadele etmeye çalıştı. "Prens Yyrkoon, sabrımı deniyorsunuz ..."

"Ama İmparatorum, ben sadece Melnibone'un iyiliğini düşünüyorum. Şüphesiz ki halkınızın güçsüz olduğunuzu ve beş tanecik güneyli kadirgayla savaşmaktan kaçtığınızı söylemesini istemezsiniz, değil mi?"

Bu sefer öfkesi Elric'e güç kazandırdı. "Elric'in güçsüz olduğunu kim söyleyecek? Bu sen mi olacaksın, Yyrkoon?" Bu son söylediğinin saçma olduğunu anladı ama durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Çok güzel, haydi şu zavallı gemileri izeleyelim ve batıralım. Ve acele edelim, çünkü bu işten çok sıkıldım."

51

Yyrkoon emirleri diğerlerine iletmek için dönerken gözlerinde esrarengiz bir ışık vardı.

Melnibone donanması, açık denize ulaşp, pruvalarını güneydeki Kaynayan Deniz'e ve ardındaki güneyli kıtasma çevirdiğinde, gökyüzü siyahtan griye dönüyordu. Barbar gemileri Kaynayan Deniz'e doğru yelken açmayacaktı - denilene göre hiçbir ölümlü gemisi bunu yapmazdı - bunun yerine etrafından dolaşacaklardı. Zaten barbar gemileri Kaynayan Deniz'in kıyısına bile varamayacaktı, çünkü devasa savaş mavnaları hızlı giden teknelerdi. Kürekleri çeken kölelere, onları öldürmeden önce uzun saatler boyunca hızlarını ve güçlerini arttıran bir ilaç bol bol verilmişti. Ve üstelik rüzgârı yakalayan yelkenler de şişmişti. Su üzerinde kayarak giden altın dağlar, bu gemilerdi. Yapım yöntemleri (eski bilgilerinden çoğunu unutan) Melnibo-ne'lularca bile kaybedilmiş bir sırdı. Genç Krallıklar'daki insanların Melnibone'dan ve onların icatlarından nasıl nefret ettiklerini göz önüne getirmek kolaydı, çünkü savaş mavnaları şimdi ufukta beliren kaçak kadirgalara tehditkâr bir şekilde yaklaşırlarken eski, yabancı bir ırka aitmiş gibi görünüyordular.

Pyaray'ın Oğlu, donanmanın başım çekiyordu, arımdakiler düşmam görmeden çok önce mancınıklarını atışa hazırlamıştı bile. Ter içindeki köleler, ateştoplarının yapışkan maddesini, uzun, kaşık uçlu maşalar kullanarak dikkatle mancınıkların bronz haznelerine koydular. Tan vaktinin karanlığında alevler titreyordu.

Şimdi köleler, köprüye çıkan merdiveni tırmanıp takibin başlamasından beri orada duran üç Ejder Prensi'ne platin tabaklarda şarap ve yemek sundular. Elric yiyecek gücü bulamıyordu ama büyük bir kupa beyaz şarabı dikip bitirdi. İçki kuvvetliydi, onu bir dereceye kadar canlandırdı. Başka bir kadeh daha doldurttu, onu da diğeri kadar hızla içti. Dikkatle ileriye baktı. Neredeyse şafak söküyordu. Ufukta mor bir ışık hattı vardı. "Güneşin yuvarlağı ilk görüldüğünde," dedi Elric,

52

"ateştoplarını ateşleyin."

"Emri ben vereceğim," dedi Magum Colim, dudaklarını silip kemirdiği etin kemiğini bırakarak. Köprüyü terk etti. Elric ayaklarının basamaklara sert basışını duydu. Albino birdenbire kendini düşmanlarla çevrilmiş hissetti. Yyrkoon'la tartışırken Magum Colim'in davranışında garip bir şeyler olmuştu. Elric bunun gibi saçma düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Ama yorgunluk, kendine güvensizlik ve kuzeninin açık alayları, dünyada yalnız ve dolsuz olduğu hissini arttırmada başarılı olmuştu. Cymoril ve Dyvim Tvar bile sonuçta Melnibone'luydular; onu etkileyen, hareketlerini yönlendiren tuhaf kaygılan anlayamazlardı. Belki de her şeyi bırakıp yardımına kim ihtiyaç duyarsa ona el uzatan, isimsiz bir maceracı olarak dünyayı dolaşmak daha akıllıca olurdu?

Güneşin soluk kırmızı yarım dairesi uzaktaki suların siyah çizgisi üzerinde görüldü. Mancınklar ateşten güllerini atarken sancak gemisinin ön güvertelerinden bir dizi gümbürtü geldi; ısıkl çalarak uzaklaşan bir ses duyuldu. Bir düzine göktaş, artık otuz gemi boyundan biraz daha uzak olan beş kadirgaya doğru göğü yararak uçtu.

Elric iki kadirganın alev aldığını gördü ama kalan üçü zikzaklar çizmeye başlamış, derinlere dalmadan önce bir süre düzensizce yanarak sulara düşen ateştoplarından kurtuluyorlardı.

Daha fazla ateştopu hazırlandı ve Elric, Yyrkoon'un köprüünün diğ tarafından kölelere daha fazla çalışmaları için emreden bağırışını duydu. Ardından kaçan gemiler kendilerini daha fazla koruyamayacaklarını anlayınca taktiklerini değiştirip ayrılarak, aynı diğ gemilerin deniz labirentinde yaptığı gibi, Pyaray'ın Oğlu'nın üstüne dümen kırdılar. Elric'in takdir ettiğ sadece cesaretleri diğ, aynı zamanda manevra kabiliyetleri ve ümitsiz de olsa bu mantıklı karan almalarındaki hızı.

Döndüklerinde güneş, güneyli gemilerinin arkasındaydı. Üç cesur karartı, deniz sanki dökülecek kanları önceden bildirir gibi kızıla boyanırken, sancak gemisine yaklaştı.

53

Sancak gemisinden başka bir yaylım ateşi açıldığında başı çeken kadirga rotasını çevirip kurtulmaya çalıştı ama ateştopla-nndan ikisi dosdoğru güvertesinde patladı, kısa zamanda geminin tamamı alevlerle kaplandı. Yanan adamlar, suya atladılar. Yanan adamlar, sancak gemisine oklarını fırlattılar. Yanan adamlar, yavaşça gemideki yerlerinden düştüler. Yanan adamlar, öldüler ama yanan gemi, yoluna devam etti; birisi dümeni sıkıştırmış, kadirga yönünü Pyaray'ın Oğlu'na çevirmişti. Kadirga, savaş mavnasına yan taraftan çarptı, alevlerin bir miktan ana mancınıkların durduğu güverteye sıçradı. Ateş malzemesi dolu bir kazan tutuştu ve herkes bir anda alevleri söndürebil-mek için geminin her tarafından koşuşturmaya başladı. Elric barbarların yaptığını görünce sırtıttı. Belki bu gemi kendisini bilerek yakmıştı. Şimdi sancak gemisi kadrosunun çoğu ateşi söndürmekle meşguldü - bu sırada güneyli gemiler yanaştılar, kancalarını atıp, gemiye çıkmaya başladılar.

"Gemiye çıkanlara dikkat!" diye bağırdı Elric, tayfalarını uzun zaman sonra uyaramıştı. "Barbarlar saldırıyor."

Yyrkoon'un durumu fark edip köprü merdivenlerinden aşağıya koşusunu gördü. "Siz burada kalın kral hazretleri," dedi ortadan kaybolurken Elric'e. "Belli ki savaşmak için çok yorgunsunuz."

Ve Elric gücünün son damlasını harcayarak geminin savunmasına yardım için kuzeninin ardından atıldı.

Barbarlar hayatları için dövüşmüyorlardı - onları kaybedeceklerini şimdiden biliyorlardı. Onurları için dövüşüyorlardı. Yanlarında bir Melnibone gemisi de götürmek istiyorlardı ve bu gemi sancak gemisi olmalıydı. Böyle adamları aşağılamak zordu. Sancak gemisini halletseler bile altın donanmanın diğer gemilerinin onları haklayacağını biliyorlardı.

Ama diğer gemiler hâlâ biraz uzaktaydılar. Onlar sancak gemisine yetişene kadar birçok hayat kaybedilecekti.

En aşağı güvertelerde Elric kendini eğri bir kılıç ve dikdörtgen bir kalkanla kuşanmış, bir çift uzun boylu barbarın

54

karşısında buldu, ileriye hamle yaptı ama zırhı sanki bacaklarını aşağı çekiyordu, kılıcı ve kalkanı o kadar ağırdı ki onları zar zor kaldırılabiliyordu. Miğferine iki kılıç neredeyse art arda vurdu. Geri hamle yaptı, bir adamı kolundan yakalarken diğerini kalkaniyla itti. Eğri bir kılıç sırt zırhında tınladı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Her yerde boğucu duman, sıcaklık ve savaşın karmaşası vardı. Gözü dönmüş bir şekilde, adama doğru kılıcını salladı, enli kılıcın gövdeye iyice girdiğini hissetti. Rakiplerinden biri ağzından ve burnundan gelen kanlarla, yere düştü. Öbürü saldırdı. Elric, geriye doğru adım attı, öldürdüğü adamın cesedine takıldı ve tek elinde enli kılıcıyla yere düştü. Ve muzaffer barbar, albinonun işini bitirmek için ileri atladığında Elric, onu enli kılıcının ucuyla avlayıp, deşti. Ölü adam, bayıldığı için çarpışmanın şiddetini hissetmeyen Elric'in üzerine düştü. Artık ilaçlarla güçlenmeyen yetersiz kanı ona yeniden ihanet etmişti.

Tuz tadı aldı ve ilk başta bunun kan olduğunu düşündü. Ama deniz suyuydu. Bir dalga güvertenin üzerinden aşarak onu ayıltmıştı. Ölü adamın altından kurtulmaya çalıştı, ardından tanıdık bir ses duydu. Kafasını çevirip yukarı baktı.

Orada Prens Yyrkoon dikiliyordu. Sırıyordu. Elric'in kötü durumundan zevk alıyordu. Kara, yağlı dumanlar hâlâ her yerden çıkıyordu ama savaşın sesi bitmişti.

"Biz - kazandık mı, kuzen?" Elric acı içinde konuştu.

"Evet. Barbarların hepsi ölü artık. Imrry'e yola çıkmaya hazırlanıyoruz."

Elric rahatlamıştı. İlaçlarına erişemezse yakında ölecekti.

Rahatlaması belli oluyor olmalıydı çünkü, Yyrkoon güldü. "Savaşın daha uzun sürmemesi çok iyi efendimiz, yoksa lidersiz kalacaktık."

"Ayağa kalkmama yardım et, kuzen." Elric, Prens Yyrko-on'dan herhangi bir yardım istemekten nefret ediyordu, ama başka seçeneği yoktu. Boş elini ileri uzattı. "Gemiye inceleyecek

55

kadar iyiyim."

Yyrkoon elini tutacakmış gibi yaklaştı, ama ardından hâlâ sırtarak duraksadı. "Ama efendimize katılmıyorum. Bu gemi yeniden doğuya yöneldiğinde siz ölü olacaksınız."

"Sağmalık. İlaçlar olmadan, hareket etmem zor olsa da, belli bir süre yaşayabilirim. Kalkmama yardım et, Yyrkoon, sana emrediyorum."

"Bana emredemezsin, Elric, şu anda imparator benim, görüyorsun."

"Dikkatli ol kuzen. Bu hainliği affedebilirim, ama diğerleri etmeyecektir. Zorunda kalabilirim ki... "

Yyrkoon bacaklarını Elric'in üstünden aşırarak küpeşteye gitti. Orada, küpeştenin bir kısmını, iskele tahtası kullanılmadığı zaman yerinde tutan sürgüler duruyordu. Yyrkoon yavaşça sürgüleri çekip küpeştenin açılan kısmını suya tekmeledi.

Artık Elric'in kendini kurtarmak için çabalamaları daha da umutsuzdu. Ama hiç hareket edemiyordu.

Diğer taraftan, Yyrkoon sanki doğal olmayan bir güce sahip olmuştu. Eğildi ve cesedi kolaylıkla Elric'den uzağa fırlattı.

"Yyrkoon," dedi Elric, "bu yaptığın akıllıca değil."

"Hiçbir zaman dikkatli bir adam olmadım kuzen, senin de bildiğin gibi." Yyrkoon, Elric'in kaburgalarına çizmeli ayağını dayayarak itmeye başladı. Elric küpeştedeki boşluğa doğru kayıyordu. Aşağıda şişip kabaran kara denizi görebiliyordu. "Elveda, Elric. Artık Yakut Taht'ta gerçek bir Melnibone'lu oturacak. Ve kim bilir belki de Cymoril'i kraliçesi yapacak? Daha önce duyulmamış şey değil..."

Ve Elric yuvarlandığını hissetti, düştüğünü hissetti, suya çarpışını hissetti, zırhının kendini su yüzeyinden aşağılara çekişini hissetti. Ve Yyrkoon'un son sözleri Elric'in kulaklarında altın savaş mavnasının yanma çarpan dalgaların bitmek bilmeyen gümbürtüleri gibi cınladı.

56

İKİNCİ KİTAP

keMöisiNöeM ve YAZÇİSİMÖAM iyen

ZACOAMKİMÖeM ÖAİ}A AZ e<T>İM OLAM

ALBİMO İ>üküo>öAR, HAYATİMİ SÜR-öüRcneYİ öiLeöiĞi YOLUN özüMöe içeRöiçi öüşüMceLeRLe ASLA BAĞ-

ÖAŞ(T>AYAM BİRÇOk İ}AREk6Te SÜ-RÜkLeMÖiaİMİN BİLİMCİNÖe OLARAK BÜYÜLÜ QÜÇLeRİMİ OYUMA. SOK(X>Ak

ZORÜNÖA kâlryoRöu. ve ARTik cne-seLeLeR t>ALLeöilcoeLİYöi. YÖMCT-cneve BAŞLAOOALİYÖİ. ZALİCD OLCDA-

LIYÖİ. ACDA keMÖİSİMİ BU KOMUÖA

BiLe eMcjeLLeMcnış BuLA.CA.kn.

1

ÖeNİZ kR2klı'KUN CDAĞARALARI

ELRIC, NEFESİNİN SON damlalarını umutsuzca bedeninde tutmaya çalışarak hızla battı. Yüzebilecek gücü yoktu, üstelik zırhının ağırlığı su yüzeyine çıkıp, Magum Colim ya da hâlâ ona bağlı başkalarınca görülme umutlarını yok ediyordu.

Kulağımdaki gürlleme, giderek daha küçük seslere, sanki küçüklüğünde bir tür dostluk kurduğu su güçlerinin sesleri onunla konuşuyormuşçasma bir fısıltıya dönüştü. Ve ciğerlerindeki acı geçti; gözlerindeki kızıl pus kalktı, babası Sadric'i, Cymoril'i ve bir an için Yyrkoon'un yüzünü görür gibi oldu. Aptal Yyrkoon: Melnibone'lu olmaktan övünmesine rağmen Melnibone inceliğini taşııyordu. O kadar aşağıladığı Genç Krallıklar'daki barbarlarının bazıları kadar hayvansı ve basitti. Ve şimdi Elric kuzenine karşı neredeyse kendisini minnettar hissediyordu. Yaşamı sona ermişti. Beynini kemiren çelişkiler onu artık rahatsız edemeyecekti. Korkulan, acıları, aşkları ve nefretleri, hepsi geçmişte kalmıştı, onu bekleyen sadece unutulmuştu. Son nefesi bedenini terk ederken kendini tamamen denize, bir zamanlar Melnibone'luların yoldaşı olan Su Güçlerinin Efendisi Straasha'ya bıraktı. Bunu yaparken atalarının Straas-ha'yı çağırmak için kullandıkları eski bir büyüü haürladı. Büyü ölen beynine davetsizce gelmişti.

Denizin suları, bizi sen doğurdun Hem sütümüz hem de anamızdın Göklerin bulutlandığı günlerde ilk olan sen sonuncu da olmalısın.

59

Denizlerin hakimleri, ataları soyumuzun, Aradığım yardımındır, aradığım yardımın, Tuzun kandır, kanımız tuzun, Kanın kanıdır insanların.

Straasha, ölümsüz kral, ölümsüz deniz Yardımındır aradığımız; Çünkü düşmanın düşmanız Yazgımızı yıkmak isteyen Denizlerimizi kurutmak isteyen.

Ya bu sözlerin eski, sembolik bir anlamı vardı ya da Melni-bone tarihinde Elric'in bile okumadığı bir olaya atıfta bulunuyorlardı. Sözler ona çok az şey ifade ediyordu ama yine de bedeni yeşil suların

derinlerine batarken onları sürekli tekrarlayıp durdu. Karanlık onu boğup, ciğerleri suyla dolarken bile sözler beyninin koridorlarında fısıldaşmayı sürdürdüler. Ölmüş olması gerekmesine rağmen sihirli sözleri duyuyor olması garipti.

Suların girdabını, içlerinden ona doğru akan iri, belli belirsiz şekilleri gördüğünde uzun bir zaman geçmişti. Görünüşe göre ölümün gelmesi oldukça zaman alıyordu ve o ölürken rüya görüyordu. Öndeki şeklin turkuvaz sakalı ve saçları, sanki denizin kendisinden yapılmış görünen soluk yeşil derisi, konuştuğu zaman azgın dalgalara benzeyen bir sesi vardı. Elric'e gülümsüyordu.

Straasha çağrını yanıtlıyor ölümlü. Kaderlerimiz birbirine bağlı. Sana kaç defa yardım ettim ve sana yardım ederken de kendime?

Elric'in ağız suyla doluydu ama yine de konuşabiliyor gibiydi (bu da düş gördüğünü kanıtlıyordu). Dedi ki:

"Kral Straasha. D'a'rputna Kulesi'ndeki resimler - kütüphanedeki. Ben çocukken onları gördüm, Kral Straasha."

60

Deniz kralı, deniz yeşili elini ileri uzattı. "Evet. Çağrısı sen yaptın. Yardımımıza ihtiyacın var. Senin halkınla olan eskiye dayalı antlaşmamıza uyuyoruz."

"Hayır. Ben sizi çağırmayı istemedim. Çağrılar istemeden, ölen zihnime geldiler. Boğulmaktan dolayı mutluyum, Kral Straasha."

"Bu olamaz. Eğer zihnin bizleri çağırdıysa yaşamak istiyorsun demektir. Sana yardım edeceğiz." Kral Straasha'nın sakalı akıntıda sallanıyor, koyu yeşil gözleri albinoya bakarken tatlı, neredeyse şefkatli bir hâl alıyordu.

Elric gözlerini yeniden kapadı. "Düş görüyorum," dedi. "Umut hayalleriyle kendimi kandırıyorum." Ciğerlerindeki suyu hissetti, artık nefes almadığını anladı. Bu yüzden, ölmüş olması mantıklı görünüyordu. "Eğer gerçeksen eski dostum ve bana yardım etmek istiyorsan gaspedici Yyrkoon ile ilgilenip çok geç olmadan Cymoril'i kurtarmam için, beni Melnibone'a döndürebilirsin. Bu beni üzen tek şey - eğer erkek kardeşi Mel-nibone İmparatoru olursa, Cymoril'in çekeceği acılar."

"Su güçlerinden tek isteğin hu mu?" Kral Straasha neredeyse hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

"Bunu bile istemiyorum. Sadece eğer bu gerçek olsaydı ve konuşuyor olsaydım ki imkânsız olduğunu biliyorum, ne dilemiş olacağımı söylüyorum. Artık ölebilirim."

"Bu olmayacak, Lord Elric, çünkü kaderlerimiz gerçekten iç içe ve biliyorum ki yok olmak henüz kaderinizde yazılı değil. Bu yüzden önerdiğiniz gibi size yardım edeceğim."

Elric bu hayalin ayrıntılarındaki keskinliğe şaşırmıştı. Kendi kendine şöyle dedi. "Kendimi ne kadar acımasız bir eziyete zorluyorum. Artık ölümümü beklemeye başlamalıyım."

"Ölemezsin. Daha değil."

Ardmdan deniz kralının nazik elleri onu kaldırıp artık suyun içinde olmayan, hafif gölgeli, zarif, mercan pembesi desenli koridorlardan geçirir gibi oldu. Ve Elric ciğerlerinden vemi-desinden suların boşaldığını hissederek nefes aldı. Gerçekten

61

güçler halkının efsanevi boyutuna getirilmiş olabilir miydi -dünyanın düzlemiyle kesişen ve onların çoğunlukla bulundukları boyuta?

Sonunda pembe ve beyaz sedeflerin ışıldattığı, büyük, yuvarlak bir mağarada durdular. Deniz kralı Elric'i mağaranın güzel, beyaz kumlarla kaplıymış gibi gözükken ama kum olmayan, çünkü yürüdüğünde çöküp sonra geriye esneyen zeminine yatırdı.

Kral Straasha'nın yürürken çıkardığı ses çakıllı sahilde geriye çekilen dalgaların sesine benziyordu. Deniz kralı, beyaz kumu geçerek süt beyazı yeşim bir tahta doğru ilerledi. Tahta oturdu, Elric'e şaşkm ama yine de sevecen gözlerle bakarak yeşil kafasını yeşil yumruğunun üzerine yerleştirdi.

Elric fiziksel olarak hâlâ zayıftı ama nefes alabiliyordu. Sanki deniz suyu içine dolmuş ve dışarı çıkarken de onu temizlemişti. Zihni açtı. Artık hayal gördüğünden o kadar emin değildi.

"Hâlâ beni neden kurtardığınızı anlamakta zorlanıyorum, Kral Straasha," diye mırıldandı kumun üzerinde yattığı yerden.

"Rün. Bu boyuttayken onu duyduk ve geldik. Hepsı bu."

"Evet. Ama büyüde bundan daha fazlası gerekir. Şarkılar, semboller, çeşit çeşit ayinler. Daha önce bu hep böyleydi."

"Belki senin çağrının acil gerekliliği ayinlerin yerini aldı. Ölmeyi istediğini söylemene rağmen, gerçekten ölmeyi istemediğin açık, yoksa çağrı bu kadar açık olamaz, bize de bu kadar çabuk ulaşmazdı. Artık hepsini unut. Dinlendiğin zaman, dilediğini yerine getireceğiz."

Elric acıyla kalkarak oturdu. "Daha önce 'iç içe geçmiş kaderlerden' söz ettiniz. Öyleyse kaderim hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

"Biraz, sanırım. Dünyamız yaşıyor. Bir zamanlar güçler sizin boyutunuzda kudretliydi ve Melnibone'lular bu kudreti paylaşıyorlardı. Ama artık sizin olduğu kadar bizim kudretimiz de azalıyor. Bir şeyler değişmekte. Yüce Dünyaların Lordları'nın yeniden dünyanıza ilgi gösterdiği yolunda sezgiler var. Belki de Genç Krallıklar'ın

62

insanlarının onları unutmalarından korkuyorlar. Belki de Genç Krallıkların insanları tanrıların ve benim gibi yaratıkların artık yeri olmayacak yeni bir çağın gelişini işaret ediyor. Yüce Dünyaların boyutları arasında belirli bir rahatsızlık olduğundan şüpheliyim."

"Daha fazlasını bilmiyor musunuz?"

Kral Straasha kafasını kaldırıp doğrudan Elric'in gözlerine baktı. "Anladığın zaman kendini kaderine bırakırsan daha mutlu olabileceğinden başka sana söyleyebilecek bir şeyim yok, eski dostlarımla oğlu."

Elric iç çekti. "Sanırım neden bahsettiğinizi biliyorum, Kral Straasha. Tavsiyenize uymaya çalışacağım."

"Ve artık dinlendiğine göre, dönme zamanı."

Deniz kralı, süt beyazı yeşim tahtından kalktı, Elric'e doğru akarak onu güçlü, yeşil kollarında kaldırdı.

"Hayatın sona ermeden yine karşılaşacağız, Elric. Umarım sana bir kez daha yardımım dokunabilir. Ve hava ile ateş kardeşlerimizin de sana yardım etmeye çalışacaklarını hatırla. Ve hayvanları da hatırla -onlar da sana yardımcı olabilirler. Onların yardımlarından şüphelenmene gerek yok. Ama tanrılardan sakın, Elric. Yüce Dünyaların horalarından sakın, onların yardımları ve armağanlarının daima bir bedeli olduğunu hatırla."

Bunlar, kıvrımlı tünellerden hiçbir ayrıntı hatırlamadan, hâlâ Kral Straasha'nın krallığında mı yoksa kendi dünyasındaki denizlerinin dibinde mi olduğunu anlayamayacağı kadar hızla hareket ederek öbür boyuttan dışarı çıkmadan önce, Elric'in deniz kralından duyduğu son sözlerdi.

63

2

YGKİİ BİR İCDPAR^TOR V6

YemLeNeN BİR İCDPARATOR

GÖKYÜZÜNÜ GARİP BULUTLAR doldurmuş, güneş arkalarında kırmızı bir dev gibi asılı duruyordu. Altın kadirgalar, küreklerinde ölmüş köleleri, direklerinde paçavraya dönmüş eğreti yelkenleri, güvertelerinde duman lekeli adamları ve enkaza dönmüş köprüsünün üstünde yeni bir İmparatorla yavaşça ilerleyen yaralı sancak gemileri Pyaray'ın Oğlu'nun önünden evlerine doğru ilerlerken, okyanus kapkaraydı. Yeni İmparator donanmadaki tek neşeli adamdı, aslında gerçekten de galip gelmişti. Bayrak direğinde gururla yerini almış olan Elric'in değil onun sancağıydı, çünkü Elric'in öldüğünü ve kendisinin de Melnibone'un hükümdarı olduğunu ilan etmekte hiç gecikmemişti.

Yyrkoon'a göre tuhaf gökyüzü, değişimin, eski günlerin ve Ejder Adası'run eski gücünün geri dönüşünün kehanetiydi. Emirler yağdırırken sesi mutluluk sarkılan söyler gibiydi, Elric'i oldum olası koruyan ama şimdi Yyrkoon'un emirlerine itaat etmek zorunda olan Amiral Magum Colim, belki de en iyisinin Yyrkoon'un Elric'e yaptığını (veya yaptığınan şüphelendiğini) aynen Yyrkoon'a yapmak olup olmayacağını düşünüyordu.

Dyvim Tvar, kendi gemisi Terhali'nin Kendine Has Doyu-mw'nun küpeştesine yaslanmıştı. O da gökyüzüne dikkat ediyordu ama orada kötü kaderin kehanetini görmüştü, Elric için yas tutarken bir yandan da Prens Yyrkoon'dan nasıl intikam alacağını düşünüyordu; Yyrkoon'un Yakut Tahf ı ele geçirmek

64

için kuzenini öldürdüğü ortaya çıkabilir miydi?

Melnibone'un yalçın kayalıklarının karartısı, kendinin olanı rahmindeki sıcak zevklere geri çağırıcasma denizde çömel-miş bir canavar gibi ufukta belirdi. Burası Düşler Şehri Imrryr'di. Koca uçurumlar belirdi, deniz labirentinin ana kapısı açıldı, altın pruvalar onu delerken, sular çarpıp, soluk soluğa kaldılar ve altın gemiler, geçen geceki karşılaşmadan kalan gemi enkazlarının parçalarının olduğu tünellerin karanlık soğuğu tarafından yutuludular. Meşalelerin ışıkları değiştiğinde beyaz, şişmiş cesetler hâlâ görülebiliyordu. Pruvalar avlarından arta kalanlar arasından onları iterek geçti ama altın savaş mavnalarının güvertesinde neşeden eser yoktu, çünkü eski imparatorlarının savaşta öldüğü (Yyrkoon onlara bunu söylemişti) haberini götürüyorlardı. Ertesi gece ve sonraki yedi gece sokakları Melnibone'un Vahşi Dansım yapanlar dolduracaktı, ilaçlar ve küçük büyüler kimsenin uyumamasını sağlayacaktı, çünkü ölü imparatorun yası tutulurken genç ya da yaşlı bütün Melnibo-ne'lulara uyku yasaktı. Ejder Prensleri şehri çıplak olarak sessizce dolaşacak, yakaladıkları her genç kadını döllerıyla dolduracaklardı, çünkü imparator ölürse, Melnibone soylularının yapabildikleri kadar soylu kandan çocuk yaratmaları âdetti. Her kulenin tepesinden müzik köleleri uluyacaktı. Diğer köleler öldürülüp bazıları da yenecekti. Bu, korkunç bir danstı, Acının Dansı. Yarattığı kadar da hayat alırdı. Bu yedi gün içinde, bir kule yıkılıp yeni biri dikilecek ve kuleye Melnibone'u, güneyli korsanlara karşı savunurken, denizde katledilen Albino İmparatorun, VIII. Elric'in adı verilecekti.

Denizde öldürülmüş, bedenini dalgalar götürmüştü. Bu iyiye işaret değildi, çünkü bu, Elric'in Kaos Donanması'nı yöneten - ölü gemiler ve ölü denizcilerin emrine girdiği - İmkânsız Gizlerin Dokunaçlı Fısıldayanı Pyaray'a, Kaos Lordu'na hizmet etmeye gitmesi demekti. Ah, ama yası uzun süre tutulacaktır, diye düşünüyordu Dyvim Tvar. Elric'i, Ejder Adası'nı yönetirken kullandığı yöntemlere bazen katılmamasına rağmen

65

severdi. Bu akşam, Elric öldükten sonra geriye bıraktığı sevecek tek şey olan, uyuyan ejderlerine gizlice gidecek ve sabaha dek onlarla kalacaktı. Dyvim Tvar, Elric'in dönüşünü bekleyen Cymoril'i düşündü.

Gemiler, sabahın alacakaranlığında belirdiler. Ortadaki dalgakıranın sonuna çekilmiş bir at arabasının etrafında toplanmış küçük bir grubun dışında boş olan Imrryr rıhtımının üstünde meşaleler ve mangallar şimdiden yanıyordu. Soğuk bir rüzgâr esti. Dyvim Tvar, bekleyenin donanmayı karşılamak için muhafızlarıyla gelen Prens Cymoril olduğunu biliyordu.

Sancak gemisi labirentten geçen son gemi olmasına rağmen, diğer gemiler o yerine çekilip yanaşana kadar beklemek zorundaydılar. Eğer böylesi bir gelenek olmasaydı Dyvim Tvar çoktan gemisinden ayrılıp Cymoril' le konuşmaya gitmiş ve onu limandan çıkarıp Elric'in ölümüyle ilgili konularda bildiklerinin tümünden söz etmiş olurdu. Ama bu imkânsızdı. Terha-li'nin Kendine Has Doyumu daha demir atmadan, Pyaray'm Oğ-lu'nun iskele tahtası indirilmiş, İmparator Yyrkoon gemilerin güvertelerinde sevgili albinosunun izini arayan kız kardeşini selamlamak için kasıntı bir onurla, elleri zaferle yukarıda, aşağı inmişti.

Cymoril aniden Elric'in öldüğünü anladı ve Yyrkoon'un bir şekilde Elric'in ölümünden sorumlu olduğundan şüphelendi. Yyrkoon ya Elric'in bir grup güneyli yağmacı tarafından alt edilişine izin vermiş ya da Elric'i kendisi katletmeyi başarmıştı. Erkek kardeşini tanıyordu ve yüzündeki ifadeyi hatırladı. Herhangi bir tür hainlikte başarılı olduğunda takındığı ifadeyi takınmıştı. Gözyaşıyla dolmuş gözlerinde öfke parıladı, kafasını arkaya kaldırıp, değişken, uğursuz göğe doğru bağırdı:

"Ah! Yyrkoon onu yok etti!"

Muhafızları şaşırdı. Yüzbaşı endişelenmişti. "Hanımım?"

"O öldü - kardeşim katletti onu. Prens Yyrkoon'u yakalayın yüzbaşı. Prens Yyrkoon'u öldürün yüzbaşı."

Yüzbaşı mutsuzca sağ elini kılıcının kabzasına attı. Daha

66

ateşli genç bir savaşçı kılıcını çekerek homurdandı: "Onu öldüreceğim, prenses, eğer isteğiniz buysa." Genç savaşçı Cymoril'i düşüncesiz bir şekilde ve aşırı seviyordu.

Yüzbaşı savaşçıya uyarıcı bir bakış attı ama savaşçının gözü hiçbir şey görmüyordu. Meşalelerin ışığını yansıtan Ejder tacını takmış ve kırmızı pelerini üzerine sarmış olan Yyrkoon, iki kişi daha kılıçlarını kınlarından sıyrırken öne doğru çıkıp haykırdı:

"Yyrkoon, artık imparator!"

"Hayır!" diye çığlık attı Yyrkoon'un kız kardeşi. "Elric! Elric! Neredesin?"

"Yeni efendisine, Kaos'lu Pyaray'a hizmet ediyor. Ölü elleri bir Kaos gemisini süpürüyor, kardeşim. Ölü gözleri hiçbir şey görmüyor. Ölü kulakları Pyaray'm kamçılarında başka bir şey duymuyor, ölü

bedeni bu dünyevi olmayan cezadan başka bir şey hissedemeyerek iki büküm oluyor. Elric zırhının içinde denizin dibine battı."

"Katil! Hain!" Cymoril ağlamaya başladı.

Deneyimli bir adam olan yüzbaşı, savaşçılarıyla kısık bir sesle konuştu: "Silahlarınızı yerine koyun ve yeni imparatorunuzu selamlayın."

Sadece Cymoril'i seven genç muhafız emre uymadı. "Ama o İmparator'u katletti! Hanımım Cymoril öyle söyledi!"

"Ne olmuş? Artık imparator o. Diz çok yoksa anında ölmüş olursun."

Genç savaşçı vahşi bir çığlık atarak geri çekilip kollarını pelerininin sarmalayışından kurtarmaya çalışan Yyrkoon'a doğru atladı. Yyrkoon, bunu beklemiyordu.

Ama kılıcı çekilmiş olarak ileri atlayan ve genci kesip, yarı dönük bir şekilde Yyrkoon'un önüne düşüren, yüzbaşıydı.

Yüzbaşının gösterisi Yyrkoon'un gerçek gücünün onayydı, Yyrkoon cesede neredeyse mutluluğundan sırtarak baktı. Yüzbaşı kanlı kılıcı hâlâ elinde, bir dizinin üzerine çökerek, "İmparatorum," dedi.

67

"Yerinde bir bağlılık gösterdiniz, yüzbaşı."

"Bağlılığım Yakut Taht içindir."

"Öyle olmalı."

Cymoril acı ve öfkeden titriyordu ama öfkesi yetersizdi. Artık hiç dostu olmadığını anladı.

İmparator Yyrkoon, şehvetle bakarak onun önüne geçti. Elini uzattı, Cymoril'in boynunu, yanaklarını ve ağzını okşadı. Elini göğüslerini sıyrarak indirdi. "Kız kardeşim," dedi, "artık tamamen benimsin."

Ve Cymoril ayaklarına düşen ikinci kişi oldu, çünkü bayılmıştı.

"Onu kaldırın," dedi muhafıza Yyrkoon. "Kulesine götürün ve oradan ayrılmayacağından emin olun. Yanında her an iki muhafız olacak, en özel anlarında bile onu gözetlemeleri gerekiyor çünkü Yakut Taht'a karşı bir ihanet planlayabilir."

Yüzbaşı eğildi, adamlarına İmparator'a itaat etmelerini işaret etti. "Peki, efendimiz. Emrettiğiniz yerine getirilecek."

Yyrkoon genç savaşçının cesedine yeniden baktı. "Ve bunu da bu akşam onun kölelerine yedirin ki, ona hizmet etmeye devam edebilsin." Gülümsedi.

Yüzbaşı da espriyi takdir ederek gülümsedi. Melnibone'da yeniden uygun bir imparatora sahip olmanın iyi olacağını hissetti. Nasıl davranacağını, düşmanlarına nasıl muamele edeceğini bilen ve yamndakilerden kesin bir bağlılık isteyen bir imparator. Yüzbaşı Melnibone'un önünde bekleyen güzel, askeri devirleri gözünde canlandırdı. Imrryfin altın savaş mavnaları ve savaşçıları yeniden sefere çıkabilir, Genç Krallıklar'ın barbarları üzerine tatlı, doyurucu bir korku duygusu aşılayabilirdi. Yüzbaşı kafasında şimdiden Lormyr, Argimiliar ve Pikarayd'ın, Ilmiora ve Jadmar'ın hazinelerini canlandırdı. Vali bile olabilirdi, mesela Mor Şehirler Adası'na. Bu sonradan görme deniz krallarına, özellikle de şimdiden adayı ticaret merkezi olarak Melnibone'a rakip yapmaya çalışan Kont Kabakkafa Smior-gan'a nasıl eziyetler çecktirecekti. Prenses Cymoril'in hareketsiz

68

bedenini kulesine taşıtırırken yüzbaşı bu vücudu inceledi, içinde büyüyen şehveti hissetti. Yyrkoon bağlılığını ödüllendirmişti, buna hiç şüphe yoktu. Soğuk rüzgâra rağmen beklentisi yüzünden terlemeye başladı. Prenses Cymoril'i kendisi kontrol edecekti. Bundan haz duyacağına emindi.

Yyrkoon, İmparatorlar Kulesi olan D'arputna Kulesi'ne ve içindeki Yakut Taht'a doğru kasıla kasıla ordusunun başında ilerledi. Onun için getirilen tahtırevanı reddedip, zaferinin her anının keyfini çıkarabilmek için yürüyerek gitmeyi seçmişti. Benzerlerinden daha uzun olan şehrin ortasındaki kuleye, sevdiği bir kadına yaklaşırmış gibi yaklaştı. Duyarlılıkla, acele etmeden yaklaştı, çünkü onun kendisinin olduğunu biliyordu.

Etrafına bakındı. Ordusu arkasından uygun adım geliyordu. Orduyu Magum Colim ve Dyvim Tvar yönetiyordu. Halk kıvrımlı sokakları çevrelemiş, karşısında yerlere eğiliyordu. Köleler kendilerini yüzükoyun yerlere atmışlardı. Uzun adımlarıyla geçerken, yük hayvanlarına bile diz çöktürülmüştü. Yyrkoon gücünü neredeyse sulu bir meyveyi tadar gibi tadıyordu. Havadan derin soluklar çekti. Hava bile onundu. Bütün Imrryr onundu. Bütün Melnibone. Yakında bütün dünya onun olacaktı. Ve o da bunu rahatça harcayabilecekti. Nasıl da harcayacaktı! Çok büyük bir dehşeti geri getirecekti dünyaya; çok cömert bir korkuyu! Coşkudan neredeyse körleşmiş olarak, kuleye girdi imparator Yyrkoon. Taht

odasının büyük kapılarında duraksadı. Kapıların açılmasını işaret etti, onlar açılırken sahneyi, bile bile, en küçük parçasına kadar sindirdi. Duvarlar, sancaklar, postlar, salonlar, hepsi onundu. Taht odası şimdi boştu ama yakında orayı hareket, şölen ve gerçek Melnibone eğ-lenceleriyle dolduracaktı. Kan kokusu bu salondaki havayı tat-landırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi gözlerini Yakut Taht'a giden basamaklarda gezdirdi, arkasında Dyvim Tvar'm solumasını duydu, bakışı bir anda Yakut Taht'a gitti. Gördüğü karşısında ağzı açık kaldı. Gözleri kuşkuyla açıldı.

69

"Bir hayal!"

"Bir görüntü," dedi biraz hoşnutça Dyvim Tvar.

"Sapkınlık!" diye bağırdı İmparator Yyrkoon, parmağı Yakut Taht'ta kıpırdamadan oturan cüppeli ve başlığı örtülü bir figürü göstererek ileri atılırken. "Benim! Benim!"
Figür hiç tepki vermedi.

"Benim! Def ol! Taht Yyrkoon'a ait. Artık Yyrkoon imparator! Nesin sen? Neden beni böyle engelliyorsun?"

Başlık arkaya düştü ve dalgalanan süt beyazı saçlarla çevrili kemik beyazı bir yüz ortaya çıktı. Kızıl gözler kendilerine doğru ilerleyip haykıran, kekeleyen şeye sakın sakın baktılar.

"Sen öldün Elric! Öldüğünü biliyorum!"

Görüntü hiç tepki vermedi ama beyaz dudaklara ince bir gülümseme geldi.

"Kurtulmamış olman gerekir. Sen boğuldun. Geri gelemezsin. Ruhun Pyaray'a ait!"

"Denizlerde hüküm süren başkaları da var," dedi Yakut Taht'm üzerindeki şekil. "Neden beni katlettin, kuzen?"

Yyrkoon'un kurnazlığı onu terk etmiş, yerini dehşet ve karmaşaya bırakmıştı. "Çünkü yönetmek benim hakkım! Sen ne yeterince güçlü, ne yeterince acımasız, ne de espriliydin ..."

"Bu iyi bir şaka değil mi kuzenim?"

"Def ol! Def ol! Def ol! Bir hayalet tarafından devrilmeme-liyim! Melnibone'u ölü bir imparator yönetemez!"

"Göreceğiz," dedi Elric, Dyvim Tvar ve askerlerine işaret ederek.

70

3

<5eLeKieKI.eRe UYGUN BÎR 2k.o2d.eT

"ARTIK TAM SENİN istediğin gibi bir hükümdar olacağım, kuzen." Elric Dyvim Tvar'ın askerlerinin, neredeyse tahta geçecek olanın etrafını sarışlarını kollarından yakalarak silahsız bırakışlarını seyretti.

Yyrkoon yakalanmış bir kurt gibi soluyordu. Etrafına toplanmış savaşçılardan destek bekler gibi bakındı, ama onlar ya tepkisiz ya da açık bir küçümsemeyle bakarak karşılık verdiler.

"Ve sen, Prens Yyrkoon bu yeni yönetimimden ilk faydalanan olacaksın. Mutlu musun?"

Yyrkoon başını eğdi. Şimdi titriyordu. Elric güldü. "Konuş, kuzen."

"Umarım Arioch ve Cehennem DükTerinin tümü sana sonsuza dek azap çektirir," diye hırıldadı Yyrkoon. Vahşi gözleri döndü, dudakları büzülerek kafasını arkaya attı: "Arioch! Arioch! Bu zayıf albinoyu lanetle! Arioch! Yok et onu, ya da Melnibone'un çöküşünü gör!"

Elric gülmeye devam etti. "Arioch seni duymuyor. Kaos dünyada zayıf artık. Kaos Lordları'nı yeniden, atalarımıza yardım ettikleri gibi yardımına çağırmak için artık senin büyüden çok daha güçlüsüne ihtiyaç var. Ve şimdi Yyrkoon, söyle bana - Leydi Cymoril nerede?"

Ama Yyrkoon yeniden kasvetli bir sessizliğe dalmıştı.

"Kendi kulesinde, İmparator'um," dedi Magum Colim.

"Yyrkoon'un bir yaratığı götürdü onu oraya," dedi Dyvim Tvar. "Cymorü'in muhafızlarının yüzbaşı, Yyrkoon'a karşı

71

hanımını korumaya çalışan bir savaşçıyı öldürdü. Prens Cymoril tehlikede olabilir, efendimiz."

"O zaman hemen kuleye gidin. Yanınıza adam alın. Hem Cymoril'i hem de muhafız yüzbaşısını bana getirin."

"Ya Yyrkoon, efendimiz?" diye sordu Dyvim Tvar.

"Bırakın kız kardeşi gelene kadar burada kalsın."

Dyvim Tvar eğildi ve bir grup savaşçı seçerek taht odasını terk etti. Herkes Dyvim Tvar'ın, Prens Yyrkoon'un arkasında taht odasına ilk yaklaştığındakinden daha hızlı olduğunu, ifa-desindeki neşesizliğin azaldığını fark etti.

Yyrkoon başını dikleştirip salona baktı. Bir an için üzgün ve sersem bir çocuğa benzemişti. Bütün nefret ve öfke çizgileri silinmişti, Elric içinde kuzenine karşı bir acımanın yeniden yükselmeye başladığını hissetti. Ama, Elric bu sefer duygusunu bastırdı.

"Şükredin, kuzen. Birkaç saat için tüm güç elinizdeydi ve Melnibone halkına egemen olmanın zevkini çıkardınız."

Yyrkoon küçük, şaşkın bir sesle: "Nasıl kurtuldun? Büyü yapacak zamanın da yoktu, gücün de. Elini kolunu zor hareket ettiriyordun, zırhın da boğulana dek seni denizin dibine çekmiş olmalıydı. Bu haksızlık, Elric. Sen boğulmalıydın."

Elric omuz silkti, "Denizde dostlarım var. Soylu kanımı ve egemenliğimi sen fark etmesen de onlar fark ediyor."

Yyrkoon şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Açıkça görülüyordu ki, Elric'e, albino imparatora karşı nefreti kadar saygısı da artmıştı. "Dostlar."

"Evet," dedi Elric, hafif bir sırıtsla.

"Ben - ben, büyü gücünü kullanmamaya ant içtiğini zannediyordum."

"Ama bunun bir Melnibone hükümdarı için uygunsuz bir ant olduğunu düşünüyordun, öyle değil mi? Eh, ben de sana katılıyorum. Görüyorsun Yyrkoon, her şeye rağmen bir zafer kazandın." Yyrkoon sanki Elric'in sözlerinin ardında kutsal bir anlam

72

ararmış gibi güç bela baktı ona. "Kaos Lordları'm geri mi getireceksin?"

"Hiçbir büyücü, ne kadar güçlü olursa olsun, eğer onlar çağrılmak istemezse, Kaos Lordlarını, ya da bu durumda Yasa Lordları'm çağıramaz. Bunu sen de biliyorsun. Biliyor olmalısın, Yyrkoon. Sen kendin de denemedin mi? Ve Arioch gelmedi, öyle değil mi? Aradığın hediyeyi sana getirdi mi - iki kara kılıcı?"

"Bunu biliyor musun?"

"Bilmiyordum. Tahmin ettim. Artık biliyorum."

Yyrkoon konuşmaya çalıştı ama o kadar kızgındı ki sesi çıkamadı. Onun yerine gırtlığından garip bir hırıltı yükseldi, bir süre muhafızların ellerinde çırpındı.

Dyvim Tvar, Cymoril'le geri döndü. Kız solgundu ama gü-lümsüyordu. Taht odasına koşarak girdi. "Elric!"

"Cymoril! Sana bir zarar geldi mi?"

Cymoril onunla beraber getirilen üzgün muhafız yüzbaşısına baktı. Güzel yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. Ardından başını salladı. "Hayır. Zarar gelmedi."

Cymoril'in muhafız yüzbaşısı korkudan titriyordu. Yyrkoon'a, sanki yoldaş tutuklusu ona yardım edebilirmiş gibi yalvaran gözlerle baktı. Ama Yyrkoon yere bakmaya devam etti.

"Şu adamı daha yakma getirin." Elric muhafız yüzbaşısını işaret etti. Adam, Yakut Taht'a giden merdivenlerin ayağına getirildi. Adam, inledi. "Ne kadar küçük bir hainsin, sen" dedi Elric. "En azından Yyrkoon'un beni öldürmeye kalkacak kadar cesareti vardı. Ve onun arzuları en azından yüksekti. Senin arzun ise yalnızca onun evcil itlerinden birisi olmak. Bunun için efendine ihanet ettin, kendi adamlarından birisini öldürdün. Adın ne senin?"

Güçlkle konuşabiliyordu, ama sonunda mırıldandı. "Adım Valharik. Ne yapabilirdim? Ben Yakut Taht'a hizmet ederim, üzerinde kim oturursa otursun."

73

"Demek hain, eylemlerini sadakatin sağladığını iddia ediyor. Bence öyle değil."

"Öyleydi, efendimiz. Öyleydi." Yüzbaşı sızlanmaya başladı. Dizleri üzerine çöktü. "Beni çabuk öldürün. Daha fazla ceza vermeyin."

Elric'in tepkisi adamın dileğini yerine getirmektir ama Yyrkoon'a baktı, Cymoril'in muhafıza bakarkenki yüz ifadesini anımsadı. Yüzbaşı Valharik'le örneğini vererek, artık bazı şeyleri vurgulaması gerektiğini biliyordu. Kafasını salladı. "Hayır, seni daha fazla cezalandıracağım. Bu akşam, soylularım yönetimimin yeni bir dönemini kutlarken, burada Melnibone geleneklerine göre öldürüleceksin."

Valharik hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamaya başladı. Ardından kendini durdurdu, yeniden bir Melnibone'lu gibi yavaşça ayağa kalktı. Yere eğildi ve geri çekilerek kendini muhafızların ellerine bıraktı.

"Hizmet etmeyi istediğin kişiyle kaderlerinizi paylaşacağınız bir yol düşünmeliyim," diye devam etti Elric. "Cymoril'm emirlerine uymakla yükümlü genç savaşçıyı nasıl öldürdün?"

"Kılıcımla. Kestim onu. Temiz bir darbeydi. Tek bir darbe."

"Ve cesede ne yapıldı."

"Prens Yyrkoon bana, onu Prenses Cymoril'in kölelerine yedirmemi söyledi."

"Anlıyorum. Çok iyi Prens Yyrkoon, Yüzbaşı Valharik bizi ölümüyle eğlendirirken siz de bizlere katılabilirsiniz."

Yyrkoon'un yüzü neredeyse Elric'in kadar solgundu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizim Doktor Jest'in, Yüzbaşı Valharik'in bedeninden kopardığı küçük parçalar, senin yiyeceğin etler olacak. Yüzbaşının etinin nasıl hazırlanması gerektiğine dair talimatlar verebilirsin. Çiğ yemeni beklemiyoruz, kuzen."

Dyvim Tvar bile Elric'in kararına şaşkınlıkla baktı. Bu kesinlikle Melnibone ruhuna göreydi, Prens Yyrkoon'un fikrini, ince bir alayla geliştiriyordu ama Elric'e göre değildi - ya da en

74

azından bir gün öncesine kadar tanıdığı Elric'e göre değildi.

Kaderini öğrendiğinde, Yüzbaşı Valharik korkunç bir dehşet çığlığı attı ve Yyrkoon'a, neredeyse tahta geçecek adama, sanki şimdiden etini tadıyormuş gibi baktı. Yyrkoon omuzlan titreyerek dönmeye çalıştı.

"Ve bu daha başlangıç," dedi Elric. "Şölen gece yarısı başlayacak. O zamana dek Yyrkoon'u kulesine kapatın."

Prens Yyrkoon ve Yüzbaşı Valharik götürüldükten sonra, Dyvim Tvar ve Prenses Cymoril gelip, tahtına geri çökerek uzaklara acı acı bakan Elric'in yanında durdular.

"Bu zekice bir zulümdü," dedi Dyvim Tvar.

"İkisinin de hak ettikleri bu," dedi Cymoril.

"Evet," diye mırıldandı Elric. "Bu babamın yapmış olacağı şey. Bu, konumlarımız tersine olsaydı, Yyrkoon'un yapmış olması gereken şey. Ben sadece geleneklere uyuyorum. Artık başına buyruk davranmaktan vazgeçiyorum. Ölene kadar burada, Yakut Taht'ta kısıtlanmış olarak - Valharik'in hizmet ettiğini söylediği gibi, hizmet ederek oturacağım."

"Her ikisini de çabucak öldürtemez misin?" diye sordu Cymoril. "Kardeşim olduğu için onun adına yalvarmıyorum. Ondan en çok ben nefret ediyorum. Ama planını devam ettirmek seni yok edebilir Elric."

"Ederse ne olur ki? Bırak ta yok olayım. Bırak ta sadece atalarımın dikkatsiz bir uzantısına dönüşeyim. On binlerce yıllık geçmişe bağlı ipleriyle dans eden, anı ve hayaletlerin kuklasına."

"Belki uyursanız ..." diye önerdi Dyvim Tvar.

"Uyuyamayacağım, bunu hissediyorum, bu geceden sonraki birçoğunda da. Ama erkek kardeşin ölmeyecek Cymoril. Cezasını çektikten sonra - Yüzbaşı Valharik'in etini yedikten sonra - onu bir sürgüne göndermeyi düşünüyorum. Tek başına Genç Krallıklara gönderilecek ve yanma büyü kitaplarını almasına da izin verilmeyecek. Barbarların diyannda, kendi yolunu,

75

yapabileceği en iyi şekilde çizmeli. Bu o kadar sert bir ceza değil diye düşünüyorum."

"Çok fazla hafif," dedi Cymoril. "Bence en iyisi onu öl-dürtmelisin. Şimdi askerlerini gönder. Ona, karşı hamleleri düşünecek zamanı tanıma."

"Onun karşı hamlelerinden korkmuyorum." Elric yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Şimdi, ikiniz de, beni, şölen başlamadan bir saat öncesine kadar yalnız bırakırsanız sevinirim. Düşünmeliyim."

"Kuleme dönüp bu gece için hazırlanacağım," dedi Cymoril. Elric'i solgun alnından hafifçe öptü. O da aşk ve şefkatle dolu olarak baktı. Uzanıp saçma ve yanağına dokundu. "Seni sevdiğimi unutma, Elric," dedi Cymoril.

"Eve kadar sağ salım götürülmenizi sağlayacağım," dedi Dyvim Tvar, Cymoril'e. "Ve muhafızlarınıza yeni bir kumandan seçmelisiniz. Size bu konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Çok memnun olurum, Dyvim Tvar."

Hâlâ boşluğa bakan Elric'i Yakut Taht'ta bıraktılar. Zaman zaman solgun başına kaldırdığı eli birazcık titriyor, tuhaf, kızıl gözlerinden acısı belli oluyordu.

Ardından, Yakut Taht'tan kalkarak, peşinde muhafızları-yla, başı eğik, yavaşça kendi dairesine gitti. Kütüphaneye giden merdivenlere açılan kapıda duraksadı. Belli bir bilginin avutu-şunu, unutturuşunu içgüdüsel olarak arıyordu ama şu an aniden parşömenlerinden ve kitaplarından nefret etti. 'Ahlak' ve 'adalet' gibi sahip olduğu garip fikirler için onları suçladı; bir Melnibone hükümdarı gibi davranmak fikrinden dolayı hissettiği suçluluk duygusu için onları suçluyordu. Bu yüzden kütüphaneye açılan kapıyı geçip kendi odasına gitti ama odası bile onu mutsuz ediyordu artık. Çok sadeydi. Bütün Melnibo-ne'luların (babası dışında), renklerin zengin karışımından ve tuhaf tasarımlardan oluşan pahalı zevklerine göre döşenme-mişt. En yakm zamanda onları değiştirtmeliydi. Onu yöneten hayaletlere kendini bırakmalıydı. Bir süre için Valharik ve

Yyrkoon'a acımasını - en azından ya her ikisini de öldürtüp bu işi bitirmek ya da en iyisi, her ikisini de sürgüne göndermek -isteyen duygularını bastırmaya çalışarak odadan odaya dolaştı. Ama artık kararından dönmesi imkânsızdı.

En sonunda kendini, şehrin geneline bakan bir pencerenin önünde duran bir divanın üzerine bıraktı. Gökte hâlâ fırtına bulutları dolaşıyordu ama aralarından ay, sanki hastalıklı bir hayvanın sararmış bir gözü gibi sızıyordu. Sanki vicdanının yenilişi ona zevk veriyormuşçasma, alaycı bir zaferle ona bakıyormuş gibi görünüyordu. Elric başını kolları arasına aldı.

Ardından köleler ona kutlama şöleni için saraylıların toplandığını söylemeye geldiler. Kendisine sarı tören cüppesini giydirmelerine, başına ejder tacını takmalarına izin verdi. Daha önce aldıklarının hepsinden daha içten, büyük bir tezahüratla karşılandığı taht odasına geri döndü. Kutlamaları kabul etti, ardından kendini şimdi salonu dolduran şölen masalarının üzerinden bakarak oturduğu Yakut Taht'a yerleştirdi. Önüne bir masa ile fazladan iki sandalye getirildi, çünkü, Dyvim Tvar ve Cymoril de yanında oturacaklardı. Ama daha Dyvim Tvar da Cymoril de gelmemiş, dönek Valharik'te daha getirilmemişti. Ya Yyrkoon neredeydi? Şimdiye kadar - zincirli Valharik ile ardında Yyrkoon - salonun ortasında olmalıydılar. Doktor Jest oradaydı, üzerinde pişirme tavaları olan mangalı yakarken neşterlerini deniyor, biliyordu. Heyet eğlendirilmeyi beklerken salonu heyecanlı konuşmalarla dolduruyorlardı. Yiyecekler bile içeri getirilmişti ama imparator başlamadan kimse yiyemezdi.

Elric özel muhafızlarının komutanına işaret etti. "Prenses Cymoril ya da Lord Dyvim Tvar, daha kuleye gelmediler mi?"

"Hayır, efendimiz."

Cymoril çok nadir geç kalırdı, Dyvim Tvar ise hiç. Elric kaşlarını çattı. Belki de eğlence hoşlarına gitmemişti.

"Ya mahkûmlar?"

"Alınmaya gidildiler, efendimiz."

Doktor Jest, ince bedeni umutla gerilmiş, bekliyordu.

77

Ve ardından Elric konuşmaların kulak tırmalayan sesi arasında bir şey duydu. Kulenin her yerinden birden gelen inilti bir ses. Başını eğip dikkatle dinledi.

Artık diğerleri de duyuyorlardı. Onlar da konuşmayı kesip dikkatle dinlediler. Sonunda tüm salon sessizleşirken inilti daha da arttı.

Ardından aniden taht odasının kapılan çarpılarak açıldı ve Dyvim Tvar zorlukla nefes alarak, kanlar içinde, elbiseleri yırtılmış, bedeninde derin yaralarla içeri girdi. Ve onu bir sis izledi -koyu mor, çirkin mavi bir sis, inleyen de oydu.

Elric tahtından fırlayıp masayı yana devirdi. Dostuna doğru merdivenlerden aşağı atladı. İnleyen sis, sanki Dyvim Tvar'a erişmek istercesine, taht odasının içlerine doğru ilerlemeye başladı.

Elric dostunu kollarına aldı. "Dyvim Tvar! Nedir bu büyü?"

Dyvim Tvar'ın yüzü korkuyla doluydu, konuşana dek dudakları donmuş gibiydi:

"Yyrkoon'un büyüü. Kaçışında yardım etmesi için inleyen sisi yarattı. Onu şehir dışına kadar izlemeye çalıştım ama sis beni engelledi, duyularımı yitirdim. Onu ve yordakçısını buraya getirmek için kulesine gittim ama büyü çoktan tamamlanmıştı."

"Cymoril? O nerede?"

"Onu da aldı, Elric. Kız da onunla. Valharik ve ona gizlice bağlı yüz kadar savaşçı da onunla birlikte."

"Öyleyse onu takip etmeliyiz. Yakında onu yakalarız."

"İNleyen sese karşı bir şey yapamazsın. Ah! Geliyor!"

Ve belli ki sis tabakaları onları çevrelemeye başlamıştı. Elric ellerini sallayarak onu dağıtmaya çalıştı ama sonra sis etrafında daha da kalınlaştı, hüznünlü iniltisi kulaklarını doldurdu, iğrenç renkleri gözlerini kör etti. İçinden geçmeye çalıştı ama ayrılmadı. Artık inilti arasında kelimeler duyduğunu düşündü. "Elric güçsüz. Elric aptal. Elric ölmeli!"

78

"Kes şunu!" diye bağırdı. Başka bir vücuda çarparak dizleri üstüne düştü. Sisten kurtulmaya çalışarak, sürünmeye başladı. Artık siste yüzler beliriyordu - korkunç yüzler, daha önce kabuslarının en kötüsünde gördüklerinden bile çok daha ürkütücü yüzler.

"Cymoril!" diye bağırdı. "Cymoril!"

Ve yüzlerden birisi Cymoril oldu - ona alayla bakan, onunla eğlenen, bir kocakarı olana kadar yavaşça yaşlanıp, sonunda üzerinde etleri çürümüş bir kafatasma dönen bir Cymoril. Gözlerini kapadı ama görüntü duruyordu.

"Cymoril," diye fısıldadı sesler. "Cymoril."

Elric'in umutsuzluğu arttıkça güçsüzleşti. Dyvim Tvafa seslendi ama Cymoril'inde duyduğu gibi bu ismin de sadece alaycı bir yankısını duydu. Dudaklarını kapadı, gözlerini kapadı, hâlâ sürünerek, inleyen sisten kendini kurtarmaya çalıştı. Ama inilti haykırırlara, haykırırlar da azalan seslere dönüşürken sanki saatler geçmişti, sisin dağıldığını görmek için gözlerini açarak ayağa kalkmaya çalıştı ama o zaman bacakları büküldü ve Yakut Taht'a giden ilk basamağa düştü. Yine Cymo-ril'in erkek kardeşiyle ilgili tavsiyelerine aldırnamıştı - ve yine Cymoril tehlikede idi. Elric'in son düşüncesi basitti:

"Ben yaşamaya layık değilim."

79

4

KAOS LORÖU'NU CAQIRCDAK

ONU BİLİNÇSİZ HALE getiren ve daha fazla zaman kaybetmesine neden olan esintinin etkisinden kurtulduğu zaman Elric, Dyvim Tvar'ı yanına çağırttı. Gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ama Dyvim Tvar hiçbir şey söyleyemedi. Çünkü Yyrkoon kendini kurtarmak ve kaçışını sağlamak için büyüden yardım almıştı. "Adadan kaçmak için birtakım büyüler yapmış olmalı, çünkü buradan gemiyle ayrılamaz/ dedi Dyvim Tvar.

"Keşif heyetleri oluşturmalsın," dedi Elric. "Gerekliyse binlerce müfreze gönder. Melnibone'daki her adamı gönder. Kullanmış olabilecekleri ejderleri uyandırmaya çalış. Altın savaş mavnalarını hazırla. Gerekliyse dünyayı adamlarımızla kapla, ama Cymoril'i bul."

"Tüm bunları yaptım bile," dedi Dyvim Tvar, "ama Cymoril'i bulamadım."

Bir ay geçti ve Imrry'li savaşçılar kaçak yurttaşlarının haberini almak için Genç Krallıklar boyunca ilerlediler.

"Kendim için Cymoril'den fazla endişelendim ve buna da 'ahlak' dedim," diye düşündü albino. "Duyarlılığımı denedim, vicdanımı değil."

İkinci ay da geçti ve Imrry'li ejderler Güney'in, Doğu'nun, Batı'nın ve Kuzey'in göklerinde dolaştılar, dağların, denizlerin, ormanların ve ovaların üzerinden uçup, birçok şehre farkında olmadan dehşet saçtılar ama Yyrkoon ve grubundan bir iz bulamadılar.

80

"Sonuçta kişi, kendini sadece davranışlarına göre yargılayabilir," diye düşündü Elric. "Yaptıklarına bakmalıyım, yapmaya çalıştığım ya da düşündüğüm değil; ve yaptığım, aslında aptalca, yıkıcı ve işe yaramazdı. Yyrkoon beni küçümsemekte haklıydı ve işte bu yüzden ondan böylesine çok nefret ettim."

Dördüncü ay da geçti, Imrryr gemileri uzak limanlarda durdular, Imrryr gemicileri diğer gezginlerle kâşifleri Yyrko-on'dan haber almak için sorguya çektiler. Ama Yyrkoon'un büyüğü güçlüydü ve kimse onu görmemişti (ya da gördüğünü hatırlamıyordu).

"Artık bütün bu düşüncelerin etkisini göz önüne almam gerekiyor," dedi kendi kendine Elric.

Askerlerin en hızlıları, yorgun bir şekilde, yanlarında işe yaramayan haberler getirerek Memibone'a dönmeye başladılar. Ve inanç kaybolduğu, umut da azaldığı için Elric'in kararlılığı arttı. Kendini hem fiziksel, hem de zekâ olarak güçlendirdi. Yeni ilaçlarla, diğerleriyle paylaşmadığı gücünü daha da geliştiren deneyler yaptı. Kütüphanede çok vakit geçirdi ama bu dönem boyunca sadece belli büyü kitaplarını okudu, onları defalarca tekrar tekrar okudu.

Bütün bu büyü kitapları Yüce Melnibone Lisam'nda yazılmıştı - Elric'in atalarının çağırdıkları doğaüstü şeylerle iletişimlerini sağlayan kadim dilde. Sonunda Elric, okudukları bazen yaptığı işe devam etmesini tehdit etse de, onları tamamen anladığına emin oldu.

Ve emin olduğu zaman - çünkü büyü kitaplarında işlerin anlamını yanlış algılayanın tehlikesi tam bir felaketti - ilaçlı bir uyuklamanın içinde üç gün boyunca uyudu.

Ve artık sonunda Elric kendini hazır hissediyordu. Bütün köle ve hizmetkârları karargâhından çıkardı. İşleri ne kadar acil olursa olsun hiç kimseyi içeri sokmayacak olan muhafızları kapılara yerleştirdi. Merkeze yerleştirilmiş bir büyü kitabının dışında, büyük bir odanın içindeki bütün eşyaları dışarı çıkardı.

81

Ardından kendisi de kitabın yanma çöküp düşünmeye başladı.

Beş saatten fazla bir meditasyonun ardından, eline bir fırça ve bir kavanoz mürekkep alarak, duvarlara ve zemine karışık semboller çizmeye başladı, bazdan o kadar karmaşıktı ki, çizildikleri zeminde bir açıdan bakıldığında görülmüyorlardı. Sonunda bitti ve Elric büyük rünün tam merkezine kollar, bacak-lan gerilmiş şekilde yüzüstü uzandı; bir eli büyü kitabının üzerinde, diğer elinin (üstünde Aktorios taşı olan) avucu yere dayalıydı. Dolunaydı. Bir ışık parçası Elric'in başının üzerine düşüyor ve saçların gümüşe çeviriyordu. Ardından Çağırış başladı.

Elric, zihnini, mantığın dolambaçlı tünelleri içinden, fikirlerin sonsuz düzlüklerini geçerek, sembolizm dağlarına oradan da karşılıklı gerçekliğin sonu gelmez evrenlerine yolladı; zihnini uzağa, daha uzağa, kıvranan dudaklarından çıkan sözlerle yolladı - onun zamanında yaşayanların ancak çok azının anlayabileceği ama seslerini duyan birinin kanını dondurabilecek sözlerle. Bedeni, asıl pozisyonunu korumak için çabalarken sarsılıyor, zaman zaman bir inilti yükseltiyordu. Ve bunun yanında birkaç söz tekrar tekrar duyuldu.

Bu sözlerden birisi, isimdi. "Arioch".

Arioch, Elric'in atalarının baş iblisi; Cehennem Dükleri'nin en güçlülerinden biri, Kılıçların Şövalyesi, Yedi Karanlığın Lordu, Yüce Cehennem Lordu ve daha birçok isimle anılan Arioch.

"Arioch!"

Yyrkoon'un Elric'i lanetlemesi için seslendiği Kaos Lordu da Arioch'tu. Yyrkoon'un Yakut Taht'a yaptığı saldırıda ona yardım etmesi için çağırmaya çalıştığı da Arioch'tu. İki Kara Kılıcın Koruyucusu olarak bilinen de Arioch'tu - bir zamanlar sadece Melnibone imparatorlarının kullandığı, dünyadışında yapılmış ve gücü sınırsız kılıçların.

"Arioch! Seni çağırıyorum."

Artık Elric'in boğazından ritmik ve bölük pörçük rünler çıkıyordu. Beyni Arioch'un yaşadığı boyuta ulaşmıştı. Şimdi Arioch'un kendisini arıyordu.

82

"Arioch! Seni çağıran Melnibone'lu Elric!"

Elric, bir an kendisine bakan bir göz gördü. Göz havada süzülüyordu, ona başka bir göz daha katıldı. İki göz onu dikkatle izliyordu.

"Arioch! Kaos Lordum! Bana yardım et!"

Gözler kırıştı - ve yok oldular.

"Ah, Arioch! Gel bana! Gel bana! Yardım et, ben de sana hizmet edeyim!"

İnsan formunda olmayan bir karaltı, yukarıdan Elric'i izleyen siyah, yüzü olmayan bir kafaya dönüştü yavaşça. Kafanın ardında kırmızı bir ışık halesi parlıyordu.

Sonra, o da kayboldu.

Bitkin düşmüş olan Elric, görüntünün kaybolmasına izin verdi. Zihni boyuttan boyuta atlayarak hızla geri dönmeye başladı. Dudakları artık rünleri ve isimleri söylemiyordu. Odasının zemininde, sessizlik içinde, hareket edemeden, bitkin bir halde yatıyordu.

Başaramadığından emindi.

Küçük bir ses duydu. Acıyla, bitkin başını kaldırdı.

Odadan içeri bir sinek girmişti. Elric'in daha yeni çizdiği rünlerin izlerini takip eder gibi sersem sersem vızıldadı.

Sinek önce bir rüne, ardından diğerine kondu.

Pencereden girmiş olmalı, diye düşündü Elric. Dikkat dağıtması yüzünden kızmış ama yine de etkilenmişti.

Sinek, Elric'in alnına kondu. Büyük, kara bir sinekti, vızıl-nsı yüksek ve iğrençti. Ön ayaklarını birbirine sürttü, üzerinde yürüdüğü Elric'in yüzüne karşı belli bir ilgi gösteriyor gibiydi. Elric ürperdi ama onu kovacak gücü yoktu. Görüş alanına geldiğinde, onu seyretti. Görünmediği zamanlarda, ayaklarının yüzünün her noktasını dolaşmasını hissediyordu. Sonra uçtu, hâlâ sesli bir şekilde vızıldayarak Elric'in burnunun önünde havada durmaya başladı. İşte o anda Elric, sineğin gözlerini gördü ve onlarda bir şeyler anımsadı. Öbür boyutta gördüğü -sadece gözler olmasa da - gözlerdi bunlar.

83

Bu sineğin sıradan bir yaratık olmadığı içine doğdu. Bir şekilde azıcık insanımsı özellikler taşıyordu. Sinek ona gülümsedi.

Kısık boğazından ve kavrulmuş dudaklarından sadece tek bir söz çıkabildi:

"Arioch?"

Ve şimdi sineğin havada durduğu yerde yakışıklı bir genç duruyordu. Yakışıklı genç, güzel bir sesle konuştu - yumuşak , sempatik ama yine de erkeksiydi. Akışkan bir mücevhermiş gibi duran, ama bir şekilde içinden ışık gelmediği için Elric'in gözlerini kamaştırmayan bir cüppe giymişti. Belinde narin bir kılıç vardı, miğfer takmıyor, sadece ateş kızılı bir taç taşıyordu. Gözleri bilgeceydi, gözleri yaşlıydı ve onlara yakından bakıldığında antik ve cüretli bir kötülük taşıdıkları görülüyordu.

"Elric."

Gencin tüm söylediği buydu, ama bu albinoyu kendine getirip dizlerinin üzerine doğrulmasını sağladı.

"Elric."

Artık Elric ayakta durabiliyordu. Enerjiyle dolmuştu.

Genç, Elric'ten daha uzun boyluydu. Melnibone İmparato-ru'na baktı, az önce sineğin gülümsediği gülümsemeyle gülümsedi. "Sadece sen Arioch'a hizmet etmeye layıksın. Bu dünyaya davet edilmeyeli uzun zaman oldu ama artık burada olduğuma göre sana yardım edeceğim, Elric. Senin efendin olacağım, seni korumalı, sana gücü ve gücün kaynağını vermeliyim ki, böylece ben efendi, sen de köle olasın."

"Size nasıl hizmet etmeliyim, Dük Arioch?" diye sordu Elric, korkunç bir çaba harcayarak, çünkü Arioch'un sözlerinin anlamı onu dehşete düşürmüştü.

"Şu an için kendine hizmet ederek bana da hizmet edebilirsin. Daha sonra, bana hizmet etmen için seni özel yöntemlerimle çağıracağım zaman gelecek ama, şu an senden çok azını istiyorum, sadece bana hizmet etmek için ant içmeni."

Elric durak "adı.

84

"Buna ant içmelisin," diye mantıklı bir şekilde sözlerine Arioch, "yoksa sana kuzenin Yyrkoon ve kız kardeşi Cymoril konusunda yardım edemem."

"Sana hizmet edeceğime ant içerim," dedi Elric. Ve bedeni coşturucu bir ateşle dolup dizleri üzerine çöktü.

"Öyleyse sana zaman içinde yardımımı isteyebileceğini ve gerçekten yardımım gerekliyse geleceğimi söyleyebilirim. Hangi beden uygunsa onunla gelirim, ya da eğer uygunsa, beden-siz. Ve şimdi ayrılmadan önce bana bir tane soru sorabilirsin."

"İki sorunun cevabına ihtiyacım var."

"İlk sorunu cevaplayamam. Cevaplamayacağım. Bana hizmet etmeye yeminli olduğunu kabul etmelisin. Sana gelecekte neler olacağını söylemeyeceğim. Ama, bana iyi hizmet edersen, korkmana gerek yok."

"Öyleyse ikinci sorum şu: Prens Yyrkoon nerede?"

"Prens Yyrkoon şu anda güneyde, bir barbar ülkesinde. Büyü, üstün nitelikli silahlar ve zekâsı sayesinde birine Oin diğerine Yu denilen iki önemli ulusu fethetti. Şu anda Oin ve Yu'nun adamlarını Melnibone'a saldırmak için eğitiyor, çünkü güçlerinizin onu aramak için dünya üzerine dağıldığını biliyor."

"Nasıl gizlenmiş?"

"Gizlenmedi. Ama - saklandığı yeri büyü kullanarak keşfettiği, büyülü bir alet olan - Bellek Aynası'nı ele geçirdi. Aynaya bakanın belleği kendisinden alınır. Ayna milyonlarca belleğe sahiptir; ona bakan herkesin bellekleri. Böylece Oin veya Yu'ya, ya da her ikisine birden hizmet eden başkente giren ya da gemiyle gelen herkes aynayla karşılaşır ve Prens Yyrkoon'la yanındaki ImrryİTileri buralarda gördüğünü unutur. Gizlenmenin en iyi yolu budur."

"Öyle." Elric kaşlarını çattı. "Öyleyse aynayı yok etmeyi düşünmek akıllıca olur. Ama sonra ne olur, merak ediyorum?"

Arioch güzel elini kaldırdı. "Tek bir sorunun parçaları olup olmadığı tartışılacak birçok soruyu yanıtlamama rağmen,

85

daha fazlasını yapmayacağım. Aynayı yok etmek seni ilgilendirir, ama bunun etkilerini giderecek yöntemler düşünmek de iyi olabilir çünkü sana hatırlatırım, bazıları binlerce yıldır hapsol-muş birçok belleğe sahip. Artık gitmeliyim. Ve sen de gitmelisin - Oin ve Yu buradan birkaç aylık yolda, güneyde ve Lormyr'in epey arımda. Oraya en kolayca, Karada Ve Denizde Giden Gemi ile ulaşılır. Elveda, Elric."

Ve kaybolmadan önce duvarda bir sinek vızıldadı.

Elric kölelerine bağırarak odadan fırladı.

5

KARAöa. ve öeNizöe Giöeu cemi

"PEKİ MAĞARALARDAKİ EJDERLERİN kaçî hâlâ uyuyor?" Elric şehre tepeden bakan salonu hızla adımladı. Sabahtı ama Düşler Şehri'nin kuleleri üzerinde asılı duran kasvetli bulutlardan aşağıya hiç güneş sızılmıyordu. Imrryr sokaklardaki yaşantı, sonuçsuz görevlerinden daha dönmemiş ve önümüzdeki uzun aylar boyunca da dönmeyecek olan askerlerin çoğunun yokluğu dışında, değişmeden devam ediyordu.

Dyvim Tvar, salonun alçak duvarlarına yaslanıp dalgın dalgın sokaklara baktı. Yüzü yorgundu, ellerini sanki gücünden geriye kalanı korumaya çalışır gibi göğsünde kavuşturmuştu.

"Belki ikisi. Onları uyandırmak bizi çok uğraştırır, sonra da işe yarayabileceklerinden şüpheliyim. Şu Arioeh'un bahsettiği 'Karada ve Denizde Giden Gemi' nedir?"

"Hakkında bir şeyler okumuştum - Gümüş Büyü Kitabı'n-da ve diğer büyük kitaplarda. Büyülü bir gemi. Daha Melnibo-ne ve imparatorluk bile yokken Melnibone'lu bir kahraman tarafından kullanılmış. Ama var olduğunu ya da olmadığını bilmiyorum."

"Kim bilebilir?" Dyvim Tvar sırtını dikleştirdi ve arkasını aşağıdaki manzaraya döndü.

"Arioeh?" diye omuz silkti Elric. "Ama bana söylemez."

"Ya dostların olan Su Güçleri. Yardım edeceklerine söz vermediler mi? Ve gemiler hakkmda bilgi sahibi olamazlar mı?"

Elric yüzündeki işaretleri derinleştirerek kaşlarını çatı.

87

"Evet - Straasha bilebilir. Ama ondan yeniden yardım istemek konusunda gönülsüzüm. Su Güçleri, Kaos Lordları kadar güçlü yaratıklar değil. Güçleri sınırlı ve üstelik doğaları gereği kaprisli olmaya daha eğilimliler. Bütün bunların yanında, Dyvim Tvar, tamamıyla zorunlu olması dışında, büyü kullanmakta tereddüt ediyorum..."

"Sen bir büyücüsün Elric. Bu konudaki büyüklüğünü, en güçlü büyü, bir Kaos Lordu'nu çağırmaı başararak daha yeni kanıtladın - hâlâ geri mi çekiliyorsun? Kral hazretleri, böyle bir mantığı tartışmayı ve bunu göze almanızı tavsiye ederim. Prens Yyrkoon'un takibinde büyüye başvurmaya karar verdiniz. Zar çoktan atıldı. Şimdi büyü kullanmak akıllıca olur."

"Gereken zihinsel ve fiziksel çabayı tahmin bile edemezsin ... "

"Edebilirim efendimiz. Sizin dostunuzum. Sizi acı içinde görmek istemem - ve dahası..."

"Ayrıca Dyvim Tvar, fiziksel güçsüzlüğüm de sorun yaratıyor,' diye hatırlattı arkadaşına Elric. "Şimdi beni ayakta tutan bu aşırı güçlü ilaçları daha ne kadar kullanmaya devam edebilirim ki? Beni enerjiyle dolduruyorlar, evet - ama bunu, benim zaten az olan kaynaklarımı kullanarak yapıyorlar. Cymorü'i bulamadan ölebilirim."

"Hiçbir şey diyemeyeceğim."

Elric ilerleyerek, beyaz elini Dyvim Tvar'in krem rengi pelerinine koydu. "Ama kaybedecek neyim var ki? Evet. Sen haklısın. Cymoril'in hayatı tehlikedeysen korkakça tereddüt ediyorum. Aptallıklarımı tekrarlıyorum - bütün bu olayları başımıza açan aptallıkları. Yapacağım. Benimle denize gelecek misin?"

"Evet."

Dyvim Tvar, Elric'in vicdamındaki baskıyı kendi üstünde de hissetti. Bir MelniboneTunun bu duyguyu hissetmesi tuhaftı, Dyvim Tvar bundan hiç hoşlanmadığını çok iyi biliyordu.

Elric bu yolları en son, o ve Cymoril mutluyken geçmişti. Uzun yıllar öncesindeymiş gibi geliyordu. Bu mutluluğa güvendiği için bir aptaldı. Beyaz aygırının başını kayalıklar ve ardındaki denize doğru çevirdi. Hafif bir yağmur yağıyordu. Kış, Melnibone'un üstüne hızla çöküyordu.

Elric'in büyü yapısından rahatsız olmasınlar diye, atlarını kayalıklarda bırakıp kıyıya doğru indiler. Yağmur denize yağıyordu. Suyun üzerine, kıyıda beş gemi uzaklığından daha az bir mesafede, sis çökmüştü. Ölümcül bir sessizlik vardı. Arkalarındaki yüksek ve karanlık kayalıklar, önlerindeki sis duvarı yüzünden, Dyvim Tvar sanki efsanelerdeki yavaş ve uzun çabalarla intihar edenlerin melankolik ruhlarına rahatça rastlayabilecekleri sessiz bir altboyuttaymışlar gibi hissetti. İki adamın çizmelerinin çakılların üzerinde çıkardıkları sesler yüksekti ama sanki varlığını seslerle sürdürüyormuş gibi anında sesi emerek, ağgözlüce yutan bir sis tarafından emiliyorlardı.

"Şimdi," diye mırıldandı Elric. Etraflarım saran karanlık ve bunaltıcı ortamı fark etmemiş gibiydi. "Şimdi, birkaç ay önce beynime, kolayca ve istenmeden gelen rünü hatırlamam gerekiyor." Dyvim

Tvafın yanından ayrılıp soğuk suyun karayla kucaklaştığı yere giderek, dikkatli bir şekilde bağdaş kurup oturdu. Gözlerini dikmiş, görmeyerek sisin içine bakıyordu.

Uzun boylu albino oturunca küçülmüş gibi geldi Dyvim Tvar'a. Savunmasız bir çocuk gibi gözüktüyordu ve Dyvim Tvar'ın kalbi cesur, ürkek bir çocuk için sızlarcasına Elric için sızladı ve büyüü bir kenara bırakıp, Oin ile Yu'ya sıradan yollarla gitmeyi teklif etmeyi düşündü.

Ama Elric, çoktan başını yukarıya, bir köpeğin aya doğru kaldırışı gibi kaldırmıştı. Garip ve korku verici sözler dudaklarından dökülmeye başladı, artık Dyvim Tvar seslense bile Elric onu duyamazdı.

Dyvim Tvar, Yüce Lisan'a yabancı değildi - bir Melnibone soylusu olarak eğitiminde onu da öğrenmişti - ama sözler yine de ona tuhaf geliyordu, çünkü Elric sözlerle özel ve gizli bir

89

ağırlık veren belli tonlarda vurgular kullanıyor, onları bas iniltilerden tiz çığlıklara uzanan bir sesle söylüyordu. Böylesi sesleri bir ölümün gırtlığından duymak hiç güzel bir şey değildi, Dyvim Tvar, Elric'in neden büyü kullanmaktan bu kadar çekindiğini artık çok açık bir şekilde anlamıştı. Ejder Mağaraları'nın Efendisi, bir Melnibone'lu olmasına rağmen, birkaç adım gerilemeyi hatta Elric'i kayalıkların tepesinden izlemeyi yeğlerdi, şimdi çağrı devam ederken yerinde durabilmek için kendini zorluyordu.

Rün şarkısı uzunca bir süre devam etti. Yağmur kıyıda çakılları daha sıkı dövdü, onları parıltıyordu. Durgun, karanlık denize daha sert çarpmaya başlayan, soluk saçlı şeklin narin başını kırbaç gibi döven yağmur, Dyvim Tvafm titremesine, pelerinin iyice omuzlarına çekmesine sebep oldu.

"Straasha - Straasha - Straasha ..."

Sözler yağmurun sesine karıştı. Artık bunlara söz demek zordu, daha çok rüzgârın yapabileceği ya da denizin konuşabileceği bir dile benziyorlardı.

"Straasha..."

Yine, Dyvim Tvar, hareket etme hissine kapıldı, ama bu sefer Elric'e durmasını, Oin ve Yu'ya ulaşmak için başka yöntemler düşünmesini söyleyecekti.

"Straasha!"

Çığlığında gizli bir acı vardı.

"Straasha!"

Elric'in adı Dyvim Tvafm dudaklarının ucuna geldi ama söyleyemediğini fark etti.

"Straasha!"

Bağdaş kurmuş şekil sallandı. Söz, rüzgârın Zaman'm Ma-ğaralan'ndaki çağrısına dönüştü.

"Straasha!"

Dyvim Tvar'a göre, bir şekilde rün işe yaramıyor, Elric tüm gücünü boşuna harcıyordu. Ama yine de Ejder Mağaraları'nın

90

Efendisi'nin yapabileceği bir şey yoktu. Dili tutulmuştu. Ayakları tutulmuştu. Ayakları sanki yere yapışmıştı.

Sise doğru baktı. Kıyıya biraz daha mı yaklaşmıştı? Deniz tuhaf ve neredeyse parlak bir yeşile mi dönüşmüştü? Daha dikkatli baktı.

Suyun üzerinde büyük bir karmaşa vardı. Deniz kıyıya doğru yükseldi. Çakıllar cıtırdamaya başladı. Sis açıldı. Havada anlaşılmaz ışıklar titreşti, Dyvim Tvar denizden kocaman bir şeklin gölgesinin yükseldiğini düşündü, Elric'in şarkısının durduğunu fark etti.

"Kral Straasha," dedi, Elric, normal tonuna yakın bir sesle. "Geldiniz. Size teşekkür ederim."

Gölge konuştu, ses Dyvim Tva/a sıcak bir güneşin altında salınan, yavaş, ağır dalgaları hatırlattı.

"Biz güçler endişeliyiz Elric, çünkü Kaos Lordunu boyutuna çağırdığına ilişkin söylentiler var, güçler asla Kaos Lordu 'nu sevmadılar. Ama yine de biliyorum ki eğer öyle yaptıysan, yazgın öyledir ve bu yüzden sana karşı bir düşmanlık gütmüyoruz."

"Bu kararı almaya mecburdum, Kral Straasha. Alabileceğim başka bir karar yoktu. Bu yüzden bana yardıma isteksizse-niz, anlayış gösterir ve sizleri bir daha çağırmam."

"Sana yardım etmek, yakın gelecekte olacaklardan değil de ilerdeki yıllarda saklı olan şeyler yüzünden artık daha zor olsa da edeceğim. Şimdi bana çabucak, biz sudan gelenlerin, sana nasıl hizmet edebileceğini söyle."

"Karada ve Denizde Giden Gemi'nin varlığından haberdar mısınız? Eğer aşkımlı, Cymoril'i, bulmak için verdiğim sözü tu-tacaksam bu gemiyi bulmam gerekiyor."

"Bu gemi hakkında çok şey biliyorum, çünkü o benim. Grome da üzerinde hak talep ediyor. Ama o benim. Dürüstçe söylüyorum, o sadece benim."

"Toprağın Grome'u mu?"

"Kökler Altındaki Ülke'nin Grome'u. Yer'in ve altında yaşayan her şeyin Grome'u. Erkek kardeşim. Grome. Uzun zaman oldu, biz
91

güçler için bile uzun. Grome ve ben, o gemiyi, Toprak ve Su dünyaları arasında istediğimiz zaman yolculuk yapabilmek için inşa ettik. Ama tartıştık (böyle bir aptallık yüzünden bize lanet olsun) ve savaştık. Bütün güçlerin katıldığı savaşta zelzeleler, dev okyanus dalgaları, volkanik patlamalar, tayfunlar oldu ve sonuçta yeni kıtalar yükseldi, eskileri battı. Bu ilk kavga edişimiz değildi ama sonuncusu oldu. Ve sonunda, birbirimizi tamamen yok etmemek için barış yaptık. Ben Grome'a ülkemin bir kısmını verdim, o da bana, Karada ve Denizde Giden Gemi'yi. Ama biraz istemeyerek verdi, bu yüzden denizde karada gittiğinden daha iyi gidiyor, çünkü Grome elinden gelen her fırsatta ilerleyişini engelliyor. Eğer, gemi hâlâ işinize yarayacaksa, onu alacaksınız."

"Teşekkür ederim, Kral Straasha. Onu nerede bulabilirim?"

"O gelecek. Artık yoruluyorum, çünkü ülkemden ne kadar uzağa gidersem ölümlü biçimimi korumak o kadar zorlaşıyor. Elveda, Elric -ve dikkatli ol. Bildiğinden de yüce bir gücün var ve birçoğu böylesini, kendi sonları için kullanır."

"Karada ve Denizde Giden Gemi için burada mı beklemeliyim?"

"Hayır ..." Deniz Kralı'nın şekli kaybolurken sesi de azalıyordu. Gölgenin ve yeşil ışıkların olduğu yere gri sis tekrar geldi. Deniz yeniden sakinleşti. "Bekle. Kulende bekle ... O gelecek ... "

Birkaç dalga kıyıyı yaladı, ardından Su Güçlerinin kralı sanki hiç burada değilmiş gibiydi. Dyvim Tvar gözlerim ovuşturdu. İlk önce Elric'in hâlâ oturduğu yere doğru yavaşça yürüdü. Nazikçe yere eğilerek albinoya elini uzattı. Elric biraz şaşkınca baktı. "Ah, Dyvim Tvar. Ne kadar zaman geçti?"

"Birkaç saat, Elric. Yakında gece olacak. Kalan son ışıklar da sönmeye başladı. Imrryfe dönsek iyi olur."

Elric kasılmış olarak, Dyvim Tvaftm yardımıyla kalktı. "Evet..." diye mırıldandı boş boş. "Deniz Kralı dedi ki..."

"Deniz Kralı'nı duydum, Elric. Tavsiyesini de, uyarısını da.

92

ikisine de kulak vermeyi unutmamalısın. Büyülü gemisinden bahsedişini pek beğenmedim. Çoğu büyü kaynaklı her şey gibi, geminin de yararlarının yanında zararları da varmış gibi görünüyor, sanki düşmanına batırmak istediğin iki taraflı bir bıçağın sana da batması gibi..."

"Büyünün söz konusu olduğu yerde bunu beklemek gerek. Beni buna teşvik eden sendin, dostum."

"Evet," dedi Dyvim Tvar, neredeyse kendi kendine, atlara giden yolda önde giderken. "Evet. Bunu unutmadım, kralım."

Elric bitkince güldü ve Dyvim Tvar'm koluna dokundu. "Endişelenme. Çağrı bitti, artık bizi Prens Yyrkoon ve Oin ile Yu'ya götürmesine ihtiyacımız olan gemiye sahibiz."

"Öyle umalım." Dyvim Tvar kendi adına, Karada ve Denizde Giden Gemi'den sağlayacakları faydadan kuşkuluydu. Atlara vardılar, atının böğründeki suları silkmeye başladı. "Yine," dedi, "ejderleri güçlerini harcadıkları gereksiz bir göreve gönderdiğimiz için üzülüyorum. Hayvanlarımların bir filosuyla, Prens Yyrkoon'a karşı çok şey yapabiliriz. Ve göklerde, yan yana, daha önce yaptığımız gibi uçmak iyi ve cılgınca olurdu, dostum."

"Bütün bunlar bitip, Prenses Cymoril eve getirildiğinde bunu yapmalıyız," dedi Elric, beyaz aygırının eyerine kendini çekerken. "Sen Ejder Borusu'nu üflemelisin, ejder kardeşlerimiz onu duyacaklar ve seninle birlikte Ejder Efendilerinin Şarkı-sı'm söylemeliyiz, Alevdiş ile eşi Tatlıpençe'ye binerken mahmuzlarımız parlamalı. Ah, bu olay, özgürlüğümüzü gücümüzü kullanmadan sağladığımız, eski Melnibone günlerine benzerdi. Bırakalım Genç Krallıklar kendi yollarına gitsinler, emin olalım ki onlar da bizim kendi yolumuza gitmemize izin versinler!"

Dyvim Tvar atının dizginlerini şaklattı. Alnı kıvrılmıştı. "Dua edelim de, o gün gelsin efendimiz. Ama Imrryr'in günlerinin sayılı olduğu ve hayatımın sonunun da buna yakın olduğu hakkında rahatsız edici bir düşünceyi, bir türlü içimden atamıyorum ..."

93

"Saçmalama, Dyvim Tvar. Beni bile gömersin. Benden yaşlı olsan da buna hiç şüphe yok."

Dyvim Tvar, günbatımına doğru atlarını koştururlarken: "İki oğlum var. Bunu biliyor muydun, Elric?" dedi.

"Daha önce onlardan hiç söz etmedin."

"Eski kadınlarımdan."

"Senin adına mutlu oldum."

"İkisi de iyi birer Melnibone'lu."

"Neden bundan bahsediyorsun şimdi, Dyvim Tvar?" Elric dostunun ifadesini çözmeye çalıştı.

"Çünkü onları çok seviyorum ve onların da Ejder Adası'run nimetlerinden faydalanmalarını isterim."

"Peki neden öyle olmasın ki?"

"Bilmiyorum." Dyvim Tvar, Elric'e sertçe baktı. "Oğullarımın kaderinin senin sorumluluğunda olduğunu söyleyebilirim, Elric."

"Benim mi?"

"Su Güçleri'nin söylediklerinden sonra, bana öyle geliyor ki, Ejder Adası'ran kaderini senin kararların belirleyecek. Senden oğullarımı anımsamanı istiyorum, Elric."

"Hatırlayacağım, Dyvim Tvar. Eminim ki büyüyünce mükemmel birer Ejder Üstadı olacaklar, içlerinden biri senden daha iyi bir Ejder Mağarası Lordu olacak."

"Bence dediğimi anlamıyorsunuz, imparator hazretlerim."

Elric dostuna ciddiyetle baktı ve başını salladı. "Dediğini anlıyorum, yaşlı dostum. Ama sanırım Melnibone'u ve temsil ettikleri için bir tehdit olduğumu düşünüyorsan beni biraz sertçe yargılıyorsun demektir."

"Beni affedin o zaman." Dyvim Tvar başını eğdi. Ama gözlerindeki ifade değişmedi.

İmrryr'de giysilerini değiştirdiler, sıcak şarap içtiler, baharatlı yemekler istediler. Tüm yorgunluğuna rağmen Elric, birkaç aydır olduğundan çok daha iyiydi. Ama yine de yüzeydeki

94

ruh halinin içine, neşeli konuşmaya ve canlı olmaya cesaretlendirmeye teşvik eden küçük bir şeyler karışmıştı. Kuşkusuz, diye düşündü Dyvim Tvar, umutlar yükselmişti, sonunda Prens Yyrkoon'la yüzleşeceklerdi. Ama önlerindeki tehlikeler bilinmiyordu, büyük olasılıkla tuzaklar olacaktı. Yine de, dostuna duyduğu şefkat yüzünden Elric'in ruh halini bozmak istemiyordu. Aslında, Elric'in daha olumlu bir ruh halinde olmasına seviniyordu. Yu ve Oin'in gizemli topraklarına yapacakları seferde yanlarına alacakları malzeme üzerine konuşuyorlardı, Karada ve Denizde Giden Gemi'nin kapasitesi - kaç kişi alabileceği, güverteye ne kadar erzak koymaları gerektiği ve başka şeyler - hakkında tahminler yapılıyor.

Elric yatağına gittiğinde daha önceleri ayaklarına çöken yorgunluğun adımlarıyla yürümüyordu, ona iyi geceler dilerken Dyvim Tvar, yine, kumsalda Elric'i rünleri söylemeye başlarken gördüğü anda hissettiği duyguyu hissetti. Belki de bugün daha önce Elric'le konuşurken oğullarını örnek vermesi şans eseri değildi, çünkü neredeyse, koruyucu bir duyguyla Elric'i, aradığı eğlenceyi bulamayabileceği bir tehlikeyle karşı karşıya gelen bir oğlan çocuğu gibi görüyordu.

Dyvim Tvar yapabileceği en iyi şekilde düşüncelerini dağıttı ve yatağına gitti. Elric, Yyrkoon ve Cymoril konusunda olanlar için kendi kendini suçlayabilirdi. Dyvim Tvar, bazı yönlerden kendisinin de suçlu olup olmadığını merak etti. Belki de öğütlerini daha inandırıcı - hatta daha sert - ve daha önceden vermeliydi. Hem de, genç imparatoru etkilemek için daha güçlü bir denemede bulunmalıydı. Ve ardından, MelniboneTulara özgü bir tarzla, bu kuşkuları ve sorulan yersiz bularak dağıttı. Sadece tek bir kural vardı - nasıl olursa olsun zevki ara. Ama her zaman Melnibone'luların yolu bu muydu? Dyvim Tvar aniden, Elric'in eksik kanı yüzünden ilkelleşmemiş olabileceğini düşündü. Elric onların en eski atalarının yeniden doğuşu olabilir miydi? Sadece kendini ve kendi mutluluğunu düşünmek daima Melnibone karakterinin bir parçası mıydı?

95

Dyvim Tvar sorulan yeniden savuşturdu. Soruların ne yararı vardı ki sonuçta? Dünya aynı dünyaydı. Adam da aynı adam. Kendi yatağına uzanmadan önce, iki eski kadını da ziyaret etti. Onları kaldırdı, oğulları Dyvim Slorm ile Dyvim Mav'ı görmek için ısrar etti, oğulları uykulu gözlerle, sersem sersem önüne getirildiklerinde, geri göndermeden önce uzun uzun süzdü. İkisine de hiçbir şey söylemedi ama sık sık alnını ve yüzünü ovuşturup kafasını sağa sola salladı. Gittiklerinde çocukları kadar şaşırılmış kadınları, Niopal ile Saramal'a, "Yarın Ejder Mağaraları'na götürölmelerini ve eğitimlerine başlamala-nnı sağlayın," dedi.

"Bu kadar erken mi, Dyvim Tvar?" dedi Niopal.

"Evet. Korkarım, az zaman kaldı."

Düşüncesini daha da açıklayamadı, çünkü yapamazdı. Sadece hissettiği bir duygu. Ama, neredeyse bir saplantı olma yoluna doğru giden bir duygu.

Sabah olduğuunda, Dyvim Tvar, Elric'in kulesine döndüğü zaman imparatorunu şehrin üzerindeki salonu arşınlayıp, sabırsızca adanın kıyılarında görölmüş olabilecek bir gemiyle ilgili haberler sorarken buldu. Ama böyle bir gemi görölmemişti. Hizmetkârlar ciddiyetlerini koruyarak, eğer imparatorları gemiyi tarif ederse, ne arayacaklarını bilmelerinin işlerine yarayacaklarını söylediler ama Elric gemiyi tarif edemedi. Sadece denizde görölmesinin şart olmadığını, karada da belirebileceğini söyle-yebildi. Tümöyle siyah savaş donanımını kuşanmıştı ve Dyvim Tvar, Elric'in kanını takviye eden ilaçlardan çok daha fazla ölçülerde aldığını anladı. Kızıl gözler kızgın bir canlılıkla parlıyordu, konuşması süratliydi ve kemik beyazı elleri, minik bir hareket yapsa bile doğal olmayan bir hızla hareket ediyorlardı.

"Bu sabah iyi misiniz, efendimiz?" diye sordu Ejder Üstadı.

"Tam havamdayım, teşekkür ederim, Dyvim Tvar." Elric sınttı. "Karada ve Denizde Giden Gemi şimdi burada olsaydı

96

kendimi daha da iyi hissederdim." Alçak duvarlara gidip, kulelerin ve şehir duvarlarının üstünden önce denize, ardından da karaya bakarak, yaslandı. "Nerede olabilir ki? Keşke Kral Stra-asha daha açık olabilseydi."

"Buna ben de katılıyorum." Daha kahvaltı etmemiş olan Dyvim Tvar kendisine masanın üzerine yayılmış çeşitli sulu yemeklerden aldı. Elric'in bir şey yemediği ağıktı.

Dyvim Tvar, ilaçların eski dostunun beynini etkileyip etkilemediğini merak etti; belki de karmaşık büyüler, Cymoril'i merak etmesi ve Yyrkoon'a duyduğu nefretten oluşan bir delilik Elric'i etkisi altına alıyordu.

"Gemi gelene kadar dinlenerek beklemek en iyisi değil mi?" diye önerdi sessizce, dudaklarını silerken.

"Evet - bu mantıklı," diye katıldı Elric. "Ama yapamam. Yola çıkmak için, Yyrkoon'la yüz yüze gelmek için, ondan öcümü almak için, yeniden Cymoril'le birlikte olmak için, çok büyük bir arzu duyuyorum, Dyvim Tvar."

"Bunu anlıyorum. Ama, yine de ... "

Elric'in kahkahası yüksek ve dalgacıydı. "Kendimi iyi hissetmemden tıpkı Kemiktorbasi gibi kaygılanıyorsun. İki tane dadiya ihtiyacım yok, Ejder Mağaraları'nım Efendisi."

Dyvim Tvar güçlükle gülümsedi. "Haklısın. Pekâlâ, dua ederim ki bu büyülü gemi - o da ne?" Adanın ilerisini işaret etti. "Şuradaki ormanda bir kıpırdanma var. Sanki içinden rüzgâr geçiyor gibi. Ama başka yerlerde rüzgârın izi yok."

Elric onun bakışlarını takip etti. "Haklısın. Acaba ..."

Ve ardından ormandan bir şeyin çıktığını gördüler ve sanki yerin kendisi dalgalanıyordu. Bu beyaz, mavi ve siyahlar içinde parıldaayan bir şeydi. Yaklaşıyordu.

"Bir yelkenli," dedi Dyvim Tvar. "Bu sizin geminiz sanırım efendimiz."

"Evet," diye fısıldadı Elric, ileri uzanarak. "Benim gemim. Kendini hazırla, Dyvim Tvar. Öğle vakti Imrryr'den ayrılmış olacağız."

97

6

Y6R TAMRISI'MİM İSTEĞİ

GEMİ, İNCE, UZUN ve zarıftı. Küpeştesi, direkleri ve parmaklıkları ölümlü ustaların elinden çıkmadığı belli olan mükemmel işlemelerle kaplıydı. Ağaçtan yapılmış olmasına rağmen, boyanmamıştı ama doğal olarak mavi, siyah, yeşil ve bir çeşit koyu puslu kırmızı renklerle parlıyordu. Armaları deniz yosunu rengindeydi, cilalanmış güvertesinin kalaslarında, ağaç kökleri gibi damarlar vardı, ince ve uzun olan üç direğindeki yelkenler, güzel bir yaz gününde görülebilecek bulutlar gibi beyaz ve aydınlıktı. Gemi, doğada güzel olan her şey gibiydi; çok az kişi ona bakmaktan zevk almazdı, sanki mükemmel bir manzarayı izlerken duyulan zevk gibiydi. Başka bir deyişle, gemiden ahenk yayılıyordu. Elric, Prens Yyrkoon ve Oin ile Yu'nun tehlikelerine yelken açabilecek daha iyi bir gemi düşü-nemiyordu.

Gemi, bir ırmağın üstündeymişçesine toprakta gidiyor, omurgasının altındaki yer, sanki bir an için suya dönüşüyor-muş gibi dalgalanıyordu. Omurgasının değdiği yer ve birkaç ft civarında bu etki belirgindi ama gemi geçtikten sonra toprak her zaman ki sabit durumuna geri dönüyordu. Bu yüzden ormandaki ağaçlar, gemi aralarından geçerken sallanmış, Imrryr'e doğru ilerleyen omurganın önünden çekilmişlerdi.

Karada ve Denizde Giden Gemi çok geniş değildi. Kesinlikle bir Melnibone savaş mavnasından oldukça küçük, bir güneyli kadırgasından çok az büyüktü. Ama zarafeti; çizgilerinin kavisleri; duruşunun gururluluğu ile - onların hiçbirini rakip

98

olarak tanımazdı.

İskele tahtası toprağın üzerine uzanmıştı bile ve yolculuk için hazırды. Elric, eli ince kalçalarında, Kral Straasha'nın hediyesine bakarak duruyordu. Şehir duvarlarının kapılarından, köleler erzak ve silah taşıyor, onları borda iskelesinden yukarı çıkartıyorlardı. Bu sırada, Dyvim Tvar Imrryr'li savaşçıları bir araya toplamış, onlara sefer boyuncaki rütbe ve görevlerini söylüyordu. Çok fazla savaşçı yoktu. Var olan gücün sadece yarısı gemiye alınabiliyordu, çünkü kalan yarısı Amiral Magum Colim kumandasında durmalı, şehri korumalıydı. Barbar donanmasına verilen cezadan sonra Melnibone'a büyük bir saldırı beklemek olası değildi ama, özellikle Prens Yyrkoon'un Imrryr'i almaya ant içmesinden sonra önlem almak akıllıca olurdu. Ayrıca, garip bir nedenle izleyiciler bir şey sezemiyorlardı, Dyvim Tvar gönüllüler toplamıştı - çoğu sakat olan gazilerden - ve izleyicilerin düşüncesine göre, sefere hiçbir faydası olmayacak bu adamlardan özel bir müfreze kurmuştu. Ne de olsa, olay şehrin savunulmasına geldiğinde bir işe yaramayacaklardı, en iyisi mi gitsinlerdi. İlk önce bu gaziler gemiye bindirildi.

Borda iskelesine son çıkan Elric'ti. Güverteye varana dek yavaşça, ağır, siyah zırhı içinde gururlu bir şekilde yürüdü. Ardından döndü, şehri selamladı, iskele tahtasının kaldırılmasını emretti.

Dyvim Tvar, onu kış güvertesinde bekliyordu. Ejder Mağaraları'nın Efendisi zırhlı eldivenlerinden birini çıkarmış, çıplak elini küpeştenin renkli tahtasında gezdirdiyordu. "Bu savaş için yapılmış bir gemi değil, Elric," dedi. "Onun zarar görmesine şahit olmak istemem."

"Nasıl zarar görebilir?" diye sordu hafifçe Elric, ImrryrTi-ler direklerle tırmanıp yelkenleri ayarlarken. "Straasha onun zarar görmesine izin verir mi? Ya Grome? Karada ve Denizde Giden Gemi için korkma, Dyvim Tvar. Sadece güvenliğimiz ve seferimizin başarısı için kork. Şimdi, haritaları inceleyelim.

99

Straasha'nın, erkek kardeşi Grome hakkında uyarılarını hatırlayarak, mümkün olduğunca denizden gitmeyi öneriyorum, yani buradan ..." Lormyr'in batı sahilindeki bir liman kentini işaret etti - "ihtiyaçlarımızı gidermek, Oin ile Yu hakkında ne öğrene-bilirsek öğrenmek, bu ülkelerin nasıl korunduğunu öğrenmek için."

"Daha önce çok az gezgin Lormyr'in ötesindeki tehlikelere atılmıştır. Şehrin en güney sınırlarının çok yakınlarında dünyanın sonunun bulunduğu söylenir," diyerek kaşlarını çatı Dyvim Tvar. "Bu görev bir tuzak olamaz mı, diye düşünüyorum? Arioch'un tuzağı? Prens Yyrkoon'la birlik olmuşsa ve bizi yok edecek sefer için gitmeye kandırılmışsak, ne olacak?"

"Bunu düşündüm," dedi Elric. "Ama başka bir seçenek yok. Arioch'a güvenmek zorundayız."

"Sanırım, evet." Acı acı gülümsedi Dyvim Tvar. "Şimdi aklıma başka bir sorun geldi. Gemi nasıl hareket ediyor? Kaldırabileceğimiz çapalar görmedim ve toprakta ilerleyen, bildiğim akıntılar da yok. Rüzgâr yelkenleri dolduruyor - görüyorum." Bu doğrudu. Yelkenler doluyordu, gerilmeleri sonucunda direkler yavaşça gıcırdadı.

Elric omuzlarını silkip kollarını açtı. "Sanırım gemiye söylemeliyiz," diye önerdi. "Gemi - gitmeye hazırız."

Elric, gemi yalpalayarak gitmeye başladığında, Dyvim Tvar'ın yüzündeki şaşkınlıktan dolayı biraz eğlendi. Gemi, sanki sakin bir denizin üzerindeymiş gibi ilerledi, Dyvim Tvar içgüdüsel olarak küpeşteye tutunup bağırdı: "Ama dümdüz şehir duvarlarına doğru gidiyoruz!"

Elric hızla, geminin kış tarafının ortasındaki, bir mile bağlanmış dişlinin üzerine düzlemesine tutturulmuş olan manivela kolunun başına geçti. Bu kesinlikle dümen koluydu. Elric kolu bir insanın küreği tutacağı gibi tuttu, bir ya da iki çentik yana çekti. Gemi anında karşılık verdi - ve duvarın başka bir kısmına yöneldi! Elric kola yeniden asıldı, gemi dönerken, birazcık karşı koyarak, yana doğru yattı ve adaya doğru dümdüz

100

gitmeye başladı. Elric sevinçle güldü. "Görüyorsun, Dyvim Tvar, çok kolay? Tek gereken birazcık mantığını işletmek!"

"Her neyse," dedi şüpheyle Dyvim Tvar, "ejderlere binmeyi tercih ederdim. En azından onlar birer hayvan ve anlaşılabilirler. Bu büyü, beni rahatsız ediyor."

"Bunlar bir Melnibone soylusuna yakışmayan sözler!" diye bağırdı Elric, geminin donanımlarındaki rüzgârın sesini, geminin tahtalarının gıcırtısını, büyük beyaz yelkenlerin çarpışını bastırmaya çalışarak.

"Belki de değil," dedi Dyvim Tvar. "Belki de bu şimdi neden yanınızda olduğumu açıklıyor, efendimiz."

Elric, gemiyi nasıl yönlendireceğini öğretebileceği bir dümenci bulmak için aşağı inmeden önce, dostuna şaşkın bir bakış attı.

Gemi, taşlık bayırlardan hız alıp, karaçalılarla kaplı tepelere tırmandı. Ormanlardan yolunu açıp, çimenli ovalarda görkemle ilerledi. Alçaktan uçup, yere yakın duran ama avını ararken yönünü hissedilmez bir kanat hareketiyle sağlayan bir atmaca gibi, inanılmaz hız ve kesinlikte ilerliyordu. Güverteyi, geminin karada gidişini hayretler içerisinde izleyen, ImrryTi askerler doldurmuştu, adamların çoğu yelkenlerdeki ya da geminin başka taraflarındaki yerlerine zorla götürüldüler. Lostromo olarak görevlendirilen iri savaşçı, tayfanın arasında, geminin mucizelerinden etkilenmemiş tek kişi gibi görünüyordu. Altm savaş mavnalarının güvertesinde nasıl davranırsa öyle davranıyordu; kesintisiz olarak görevini yerine getiriyor, her şeyin bir denizci mantığıyla yapılmasına dikkat ediyordu. Diğer yandan Elric'in seçtiği dümenci dikkatli ve gemiden birazcık tedirgindi. Onun, her saniye, bir kaya parçasına çarpacak veya kalın gövdeli bir çam ağacında gemiyi paramparça edecekmiş gibi hissettiğini görebiliyordunuz. Hava dondurucuydu ve nefesi boğazını terk ettiğinde buharlar çıkarmasına rağmen, devamlı dudaklarını ıslatıyor, alnındaki terlerini siliyordu. Ama yine de iyi bir dümenciydi ve hareketlerinin hızlanması

101

zorlansa da, yavaş yavaş gemiye kumanda etmeye alıştı, çünkü gemi karada öylesine hızlı gidiyordu ki karar vermek için çok az zaman kalıyordu. Hızı nefes kesiciydi; herhangi bir atm gidebileceğinden çok daha hızlıydılar - hatta Dyvim Tvarın sevgili ejderlerinden bile daha hızlı. Ama yine de Imrry'lilerin yüzlerindeki ifadenin de anlattığı gibi, hareketi keyif vericiydi.

Elric'in neşeli kahkahası gemide çınlayarak tayfaların çoğunu etkiledi.

"Eh, Köklerin Grome'u eğer yolumuzu engellemeye çalışıyorsa, suya vardığımızda ne kadar hızla yol alacağımızı düşünmeye çekmiyorum!" diye seslendi Dyvim Tvar'a.

Dyvim Tvar, önceki ruh halinin birazını kaybetmişti. Dostuna gülerken uzun, güzel saçları yüzünün etrafından akıyordu. "Evet - hepimiz güverteden apar topar düşüp denizi boy-luyacağız!"

Ve ardından, sanki sözlerine bir cevapmış gibi, gemi güçlü çapraz akıntılara kapılmışçasma, yana yatıp bir taraftan da sağa sola yalpalanmaya başladı. Dümenci bembeyaz oldu, gemiyi tekrar kontrol edebilmek için kola yapıştı. Kısa, korkmuş bir çığlık yükseldi, denizcilerden biri ana direktteki en yüksek kur-catadan düşüp bedenindeki tüm kemikleri kırdı. Sonra gemi bir iki sallandıktan sonra akıntı arkalarında kaldı ve yollarına devam ettiler.

Elric düşen gemicinin bedenine baktı. Neşeli hali birdenbire onu tamamen terk etmişti. Kara zırh eldivenli elleriyle küpeşteye tutundu, güçlü dişlerini kenetledi, kızıl gözleri parladı, dudakları kendi kendine dalga geçer gibi büküldü. "Ben nasıl bir aptalım. Tanrıları böylesine kışkırtacak kadar aptal biriyim!"

Gemi hâlâ önceden gittiği kadar hızlı gitse de, sanki Gro-me'un buyruğu altındaki şeyler, sanki suyun içindeki midyelerin yaptığına benzer şekilde aşağıdan yapıyorlarmış gibi gemiyi engelleyen bir şey vardı. Elric etrafındaki havada, geçtikleri ağaçların hisirtisinde, üstünden aştıkları çimenlerde, çalılarda

102

^

ve çiçeklerin hareketlerinde, kayaların ağırlığında, tepelerin açısında, bir şeylerin varlığını hissetti. Hissettiği şeyin, Yer'in Grome'unun - Kökler Altındaki Ülke'nin Grome'unun - bir zamanlar erkek kardeşi Straasha'yla paylaştıkları, aralarındaki birliğin bir simgesi olarak yapıp, onun için dövüştükleri şeye sahip olmak isteyen Grome'un varlığı olduğunu anladı. Gro-me, Karada ve Denizde Giden Gemi'yi geri almayı çok istiyordu. Ve Elric kara toprağa bakıyordu, korkmuştu.

103

7

KKAL CROCD6

AMA SONUNDA, GEMİNİN omurgasına asılan toprağa rağmen, denize ulaşip suya doğru kaydılar ve Melnibone arkalarında yok olana, Kaynayan Deniz'in üstünde sürekli asılı duran yoğun buhar

bulutlarını görmeye başlayana dek her an biraz daha hızlandılar. Elric, büyülü gemiyi bile, bu tuhaf sularda tehlikeye atmanın akıllıca olmayacağını düşündü, böylece gemi Genç Krallık uluslarının en sevimlisi ve en sakini olan Lormyr'in kıyılarına, Lormyr'in batı kıyısındaki Ramasaz limanına doğru yöneltildi. Son çarpıştıkları güneyli barbarlar Lormyrli olsaydı, Elric başka bir liman kentine doğru yol almayı düşünürdü ama barbarlar kesinlikle kıtanın güneydoğu ucundan, Pikarayd'ın ötesinden geliyordu. Şişman ve tedbirli Kral Fadan'ın buyruğundaki Lormyfliler, başarısı kesin olmayan bir sefere katılmaya gönüllü değillerdi. Ramasaz'a yavaşça girerlerken, Elric, geminin sıradan bir şekilde palamara bağlanması, sıradan bir gemi gibi davranılması için talimatlar verdi. Yine de, güzelliği yüzünden dikkat çekiyordu, liman sakinleri gemiyi Melnibone'luların kullandığını görünce şaşırdılar. Mel-nibone'lular Genç Krallıklarda pek sevilmiyor ve aynı zamanda, korkuluyorlardı. Böylece, görünüşte her ne olursa olsun, Elric ve adamları saygıyla karşılanmış, onlara girdikleri hanlarda iyi yemek ve şarap verilmişti.

Kıyadaki hanlardan en büyüğü olan, Çekip Gitmek ve Eve Yeniden Sağ Salim Dönmek denen yerde, Elric, ham satın alana kadar başarılı bir balıkçı olan ve en güneydeki kıyılan çok iyi

104

bilen geveze bir hancı buldu. Oin ve Yu topraklarını kesinlikle biliyor, ama onlara karşı hiçbir saygı duymuyordu.

"Siz onların savaş için toplanıyor olabileceklerini söylüyorsunuz, efendimiz." Yüzünü şarap kadehiyle saklamadan önce kaşlarını Elric'e kaldırdı. Dudaklarını silerek kızıl kafasını salladı. "Öyleyse serçelere karşı savaşacak olmalılar. Oin ve Yu zorlukla bir ulus haline gelmişlerdir. Biraz eli yüzü düzgün olan tek şehirleri Dhoz-Kam'dır - ve onu da aralarında paylaşırlar, yarısı Ar Nehri'nin bir tarafında, diğer yarısı da öbür tarafmda-dır. Oin ve Yu'nun geriye kalanma gelince - büyük çoğunluk inanılmaz cahil ve batıl inançlı köylülerden oluşur, çok yoksulduklar. Aralarında asker olabilecek bir tek kişi bile yoktur."

"Oin ve Yu'yu ele geçirip, köylüleri savaş için eğitmeye başlayan Melnibone'lu bir kaçak hakkında hiçbir şey duymadın mı?" Dyvim Tvar, Elric'in yanında bara yaslandı. Müşkülpesent bir şekilde, kalın bir kupa şaraptan yudumunu aldı. "Kaçağın adı Prens Yyrkoon."

"Aradığınız kişi bu mu?" Hancı daha da meraklandı. "Ejder Prensleri arasında bir çekişme, ha?"

"Bu bizim bileceğimiz iş," dedi kendini beğenmişçe Elric.

"Tabii ki, Lordlarım."

"İnsanların belleklerini çalan ayna hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu Dyvim Tvar.

"Büyülü bir ayna!" Hancı kafasını arkaya atarak samimi bir kahkaha savurdu. "Oin veya Yu'da doğru düzgün tek bir ayna olduğundan bile şüpheliyim! Hayır, Lordlarım, eğer bu ülkelerden bir tehdit bekliyorsanız, yanlış yoldasınız!"

"Kuşkusuz, haklısınız," dedi Elric, tatsız şarabına bakarak. "Gidip kendimiz görsek daha akıllıca olur - ve aradığımızı bulup sizleri ona göre uyarırsak, bu Lormyr'in de çıkarma uyar."

"Lormyr için korkmayın. Çevremizden gelebilecek her tür salakça saldırı ile başa çıkabiliriz. Ama gidip kendiniz göreceksiniz, büyük bir koy görene kadar kıyıyı üç gün boyunca izlemelisiniz. O koya Ar nehri akar, nehrin kıyıları da özellikle

105

iki ulusun birden başkenti olan, kötü bir şehir, Dhor-Kam uzanır. Sakinleri namussuz, pis ve hastalıklıdır ama neyse ki aynı zamanda tembeldir, böylece özellikle yanınızda bir kılıç varsa, sorun çıkartmazlar. Dhoz-Kam'da bir saat geçirdikten sonra, bu insancıklar vebalarından birini size bulaştıracak kadar yaklaş-madıkça, herhangi bir zararlarının dokunmasının imkânsız olduğunu siz de fark edeceksiniz!" Hancı yine kendi esprisine kendisi güldü. Titremeyi kestiğinde, ekledi: "Donanmalarından korkmuyorsanız o zaman başka. Bir düzine kadar pis, balıkçı gemisinden oluşur, bazıları o kadar dayanıksızdır ki, sadece nehrin ağzındaki sığlıklarda balığa çıkmaya cesaret edebilirler."

Elric şarap kupasını yana itti. "Size teşekkür ederiz, hancı." Tezgâhın üzerine bir Melnibone gümüşü bıraktı.

"Bunu bozmak zor olacak," dedi kurnazca hancı.

"Hesabımız için bozmana gerek yok," dedi Elric.

"Teşekkürler ederim, efendilerim. Gece hanımda kalır mısınız. Size Ramasaz'daki en iyi yatakları önerebilirim."

"Sanmıyorum," dedi Elric. "Bu gece gemimizin güvertesinde yatacağız ki, yarın şafakta yola çıkmaya hazır olalım."

Hancı Melnibone'luların gidişini izledi. İçgüdüsel olarak gümüş parayı ısırıp ve ardından tadında garip bir şey olduğunu hissederek ağzından çıkardı. Parayı öne arkaya çevirerek inceledi. Sıradan bir ölümlü için Melnibone gümüşü zehirli olabilir miydi? diye düşündü. En iyisi tehlikeye atılmamaktı. Parayı kesesine tıktı, arkada bıraktıkları iki şarap kupasını topladı. Ziyankârlıktan nefret etmesine rağmen, bir şekilde zehirlenmiş olabilecekleri için kupaları atmanın akıllıca olacağını düşündü.

Karada ve Denizde Giden Gemi, ertesi gün öğle vakti koya vardı, üzerinde kaim, neredeyse tropikal bitki örtüsü kaplı bir kanalın içine, kıyıya yakın bırakılıp, uzaktaki kentten saklandı. Elric ve Dyvim Tvar berrak, sığ suda yürüyerek kıyıya çıkıp ormana girdiler. Dikkatli davranmaya, hancının Dhoz-Kam hakkındaki küçümseyici yargısının doğruluğundan emin olana

106

dek varlıklarını gizlemeye karar verdiler. Kanalın ucunda yüksek bir tepe, tepenin üzerinde de birkaç yüksek ağaç vardı. El-ric ve Dyvim Tvar, tepedeki ağaçların altına gelip, en kolay tır-manabileceklerini bulmak için kılıçlarını kullanarak bitkilerin arasından yol açtılar. Elric gövdesi eğilip sonra yeniden yukarı kıvrılan bir ağaç seçti. Kılıcını kınına soktu, ellerini ağaç gövdesine dayadı, kendini yukarı çekerek ağırlığını taşıyabilecek kalın dallara ulaşana kadar tırmandı. Dyvim Tvar da yakınındaki bir ağaca tırmandı, sonunda ikisi de koyun ötesinde Dhoz-Kam'ın rahatça görülebildiği yere bakıyorlardı. Şehir kesinlikle hancının tanımını hak ediyordu. Yıkık dökük, kirli ve açıkça yoksuldu. Şüphesiz bu da, Yyrkoon'un orasını seçiş nedeniydi, bir avuç iyi eğitilmiş Imrry'li ve Yyrkoon'un büyücü dostlarından bazılarının yardımıyla Oin ile Yu'yu ele geçirmek zor olmamalıydı. Aslında, açıkça hiçbir zenginliği, coğrafi konumunun stratejik bir önemi olmadığı için çok az kişi böyle bir yeri fethetmeye zahmet ederdi. Yyrkoon başka hiçbir nedeni olmasa da, seçimini gizlilik açısından çok iyi yapmıştı. Ama hancı Dhoz-Kam'm donanması hakkında tamamen yanılmıştı. Elric ile Dyvim Tvar buradan bile limandaki en az otuz büyükçe savaş gemisini sayabiliyordu. Nehrin yukarılarında da başkaları demirlenmiş gibi gözükiyordu. Ama gemiler, şehrin üzerinde ışıldayıp, parıldayan şey kadar ilgilerini çekmemişti - bir mile dayanmış sütunların üzerine oturtulan, işçiliğinden Melnibo-neTulan buraya getiren gemi gibi ölümlülerin yapmadığı belli olan, kocaman, yuvarlak bir ayna. Bellek Aynası'na baktıkları hakkında hiç şüphe yoktu ve baktıkları şey, oraya dikildikten sonra limana girenlerin hemen gördükleri, belleklerini çalan şeydi.

"Bana öyle geliyor ki efendimiz," dedi Dyvim Tvar, El-ric'den bir iki metre ötedeki tüneğinden, "Dhoz-Kam limanına doğrudan girmemiz akıllıca olmaz. Koya girseydik gerçekten tehlikedeydik. Sanırım, şimdi aynaya, sadece bize doğru durmadığından bakabiliyoruz. Ama fark edersiniz ki kullananın

107

çevirmesini sağlayan bir sistemi var - bir yön hariç, içeri, şehrin ardına doğru çevrilemez. Buna da gerek yok, çünkü sınırları ötesindeki boş araziden Oin ve Yu'ya kim yaklaşabilir, Oin ve Yu'nun sakinleri dışında kim başkente karadan girmeye ihtiyaç duyabilir?"

"Sanırım ne demek istediğini anladım, Dyvim Tvar. Tavsiyen gemimizin özel niteliklerini kullanmamız ve ... "

"Dhoz-Kam'a karadan girip, aniden saldırarak yanımızda getirdiğimiz gazilerden sonuna kadar faydalanmak ve hızlı hareket edip, Prens Yyrkoon'un yeni müttefiklerine aldirmayarak - prensi ve hainlerini aramak. Bunu yapabilir miyiz Elric? Şehre dalıp - Yyrkoon'u yakalayıp, Cymoril'i kurtarıp - hızla geri çıkıp, kaçabilir miyiz?"

"Doğrudan bir saldırı için çok az adamımız olduğuna göre, tehlikeli olsa da, tek yapabileceğimiz bu. Bunu yaparsak, baskın avantajımız ortadan kalkacak tabii ki. İlk denememizde başaramazsak, yeniden saldırmak çok daha zor olacak. Diğer bir olasılık da gece şehre gizlice girip, Yyrkoon ile Cymoril'i yalnız bulabilmeyi ummak ama bu sefer önemli bir silahımızı kullanmamış oluruz, Karada ve Denizde Giden Gemi'yi. Sanırım senin planın en iyisi, Dyvim Tvar. Haydi gemiyi karaya doğru çevirelim ve umalım ki Grome bizi bulmakta geciksin -çünkü hâlâ gemiyi bizden almak için ciddi olarak uğraşacağından endişeliyim." Elric yere doğru inmeye başladı.

Bir kez daha, geminin kış güvertesinde dururken, Elric dümenciye gemiyi yeniden karaya doğru çevirmesini emretti. Gemi yarım yolda zarif bir şekilde suda ilerledi, nehrin kıyısından yukarı çıktı. Ormanın çiçekli çalları pruvasının önünde açıldılar ve huzursuzlaşmış kuşlar galkayıp, tiz sesler çıkardılar. Küçük hayvanlar şaşkınlıkla duraksadılar, bazıları, sadece çok kalın ağaçlar için yolunu değiştirerek ormanın zemininde sakince ilerleyen, Karada ve Denizde Giden Gemi'ye bakarken neredeyse dengelerini kaybettiler.

108

Ve böylece Oin ve onunla aynı başkenti paylaşan Yu arasındaki sınırı oluşturan Ar Nehri'nin kuzeyindeki Oin topraklarının içlerine doğru yol aldılar.

Oin, asıl zenginliği orada olduğu halde yaşayanların girmekten korktukları için genelde balta girmemiş durumdaki ormanlar ve ekim yapılan çorak ovalardan oluşan bir bölgeydi.

Gemi ormandan ve ovanın üstünden kolayca geçti, kısa bir süre sonra önlerinde parıldayan büyük gölü gördüler, Rama-saz'da edindiği baştan savma haritayı inceleyen Dyvim Tvar, yine güneye dönüp, Dhoz-Kam'a, yarım bir daire çizerek yavaşmalarını önerdi. Elric de onayladı, gemi dönmeye başladı.

İşte o zaman zemin yeniden dalgalanmaya, çimenli topraktan koca dalgalar gemiye çarpıp, çevredeki manzarayı kapatmaya başladı. Gemi deli gibi bir yukarı bir aşağı, sağa sola savrulmaya başladı. İki Imrryrlı daha direklerden düşüp güvertede can verdiler. Lostromo yüksek sesle bağıırıyordu - bütün bu değişiklikler bir sessizlik içinde olmasına rağmen - ve sessizlik durumu daha da gerginleştiriyordu. Lostromo bağıırarak adamlarına kendilerini bulundukları yerlere bağlamalarını söyledi. "Ve diğerleri, bir şey yapmayanlar - bir an önce aşağı inin!" diye ekledi.

Elric küpeşteye bir eşarp dolayıp diğer ucunu da bileğine bağladı. Dyvim Tvar'da aynı iş için uzun bir kemer kullandı. Ama hâlâ, gemi bir o yana bir bu yana yatarken dengelerini kaybederek, dört bir yana savruluyorlardı, Elric'in bedenindeki her bir kemik neredeyse kırıldı kırılacaktı, bedeninin her santimi yara bere içindeydi. Gemi dalgalanan toprağı geçmenin zorluğu altında gıcırıyor, direniyor ve parçalanacak gibi görünüyordu.

"Bu Grome'un işi mi, Elric?" dedi nefes nefese Dyvim Tvar. "Yoksa Yyrkoon'un bir büyüsü mü?"

Elric başım sallayarak onayladı. "Bu Yyrkoon değil. Gro-me. Ve kızgınlığını yatıştırarak hiçbir yol bilmiyorum. Güçlerin Kralları arasında en zayıf olduğunu düşünülen ama belki de

aralarında en kudretlisi olan, Grome."

"Ama bize bunu yaparak kesinlikle kardeşiyle olan antlaşmasını bozuyor."

"Hayır. Öyle sanmam. Kral Straasha bizi bunun olabileceğine karşı uyarmıştı. Sadece Grome'un tüm enerjisini harcamasını, geminin de sanki denizde doğal bir fırtınayı atlatır gibi bunu atlatmasını dileyebiliriz."

"Bu bir deniz fırtınasından çok daha beter, Elric!"

Elric başıyla onayladı ama bir şey söyleyemedi çünkü güverte delicesine bir açıyla eğilmiş, dengesinin birazını da olsa sağlayabilmek için iki eliyle de küpeşteye yapışmak zorunda kalmıştı.

Ve birden sessizlik bitti.

Bunun yerine sanki bir kahkaha özelliklerine sahip bir gürleme ile kükrete duyuyorlardı.

"Kral Grome!" diye bağırdı Elric. "Kral Grome! Bırak yaşayalım! Sana hiçbir zarar vermedik!"

Ama kahkaha yükseldi, etrafında toprak yükselip alçalarak, ağaçlar, tepeler ve kayalar gemiye doğru atılıp, tabii ki Grome gemisini sağlam istediğı için, asla onları yutmayarak geri çekilirken, tüm geminin titremesine neden oldular.

"Grome! Ölümlülerle hiçbir savaşın yok!" diye tekrar bağırdı Elric. "Bırak yaşayalım! Bize bu iyiliğı yap ve bizden bir iyilik iste bunun karşılığında, eğer zorundaysan!"

Elric neredeyse aklına gelen her şeyi bağıırıyordu. Gerçekten, yer tanrısı tarafından duyulacağını, eğer duysa bile Kral Grome'un dinlemeye tenezzül etmeyeceğini düşünüyordu. Ama yapacak başka bir şey yoktu.

"Grome! Grome! Grome! Bana kulak ver!"

Elric'e yönelen tek karşılık, içindeki tüm sinirleri titreten, daha da güçlü kahkahadan geldi. Ve toprak daha yukarı yükselip daha aşağı düşmeye, gemi Elric kendini tamamen kaybedeceğinden emin olana kadar etrafında fırl fırl dönmeye devam etti.

110

"Kral Gromel Kral Gromel Bütün bunlar sadece sana asla zarar vermemiş olanları katletmek için mi?"

Ve aniden dalgalanan toprak sakinleşti, gemi durdu, devasa kahverengi bir şekil tepeden dikilip gemiye baktı. Toprak rengindeydi, çok yaşlı bir meşeye benziyordu. Saçları ve sakalı yaprak, gözleri altın cevheri, dişleri granit rengindeydi, ayakları kökler gibiydi, derisi kıl yerine ufak yeşil filizlerle kaplı gözüküyordu, kokusu bereket, küf ve besinle doluydu. O Yer Güçleri'nin Kralı Grome'du. Havayı kokladı, kaşlarını çatı, yumuşak ve kudretli olmasına rağmen kaba ve aksi sesiyle: "Gemimi istiyorum," dedi.

"Bizim gemimiz değil ki onu size verelim, Kral Grome," diye seslendi Elric.

Grome'un sesindeki huysuzluk arttı. "Gemimi istiyorum," dedi yavaşça. "Bu şeyi istiyorum. O benim,"

"Sizin ne işinize yarayacak, Kral Grome?"

"Yaramak mı? O benim."

Grome tepindi ve toprak yarıldı.

Elric umutsuzca: "O kardeşinizin gemisi, Kral Grome. Kral Straasha'nın gemisi. Size topraklarının bir parçasını verdi, siz de onun gemiyi almasına izin verdiniz. Takas buydu."

"Benim takastan haberim yok. Gemi benim."

"Biliyorsunuz ki eğer gemiyi alırsanız o zaman Kral Stra-asha'da size verdiği toprakları almak zorunda kalır."

"Gemimi istiyorum." İri şekil yerini değiştirdi, üzerinden toprak parçaları yerlere ve geir>;nin güvertesine rahatlıkla duyulan bir patırtıyla döküldü.

"O zaman ona sahip olmak için bizi öldürmeniz gerekecek," dedi Elric.

"Öldürmek. Grome ölümlülere dokunmaz. Hiçbir şeyi öldürmez. Grome yapar. Grome hayat verir."

"Şimdiden grubumuzdaki üç kişiyi öldürdünüz," diye belirtti Elric. "Üç kişi öldü, Kral Grome, çünkü siz toprak fırtınasını başlattınız."

111

Grome'un iri kaşları çatıldı, koca kafasını korkunç bir hisrtı çıkartarak kaşdı. "Grome öldürmez," dedi yine.

"Kral Grome öldürdü," dedi akıllıca Elric. "Üç hayat kaybedildi."

Grome hırıldadı. "Ama gemimi istiyorum."

"Gemi kardeşin tarafından bize ödünç verildi. Onu sana veremeyiz. Ayrıca, kullanmamızın da bir amacı var - asil bir amaç sanırım. Biz..."

"Ben 'amaç' filan anlamam - ve sizinle de asla ilgilenmiyorum. Ben gemimi istiyorum. Kardeşim onu size vermemeliydi. Neredeyse onu unutmuştum- Ama şimdi hatırladım, istiyorum."

"Geminin yerine başka bir şey kabul etmez misiniz, Kral Grome?" dedi Dyvim Tvar aniden. "Başka bir hediye."

Grome koca kafasını salladı. "Bir ölümlü bana ne verebi-lirki? Benden devamlı alan, ölümlülerdir. Kemiklerimi, kanımı ve etimi çalarlar hep. Türlünüzün aldıklarının hepsini geri verebilir misiniz?"

"Bir tanecik bir şey bile yok mu?" dedi Elric.

Grome gözlerini kapadı.

"Değerli metaller? Mücevherler?" diye önerdi Dyvim Tvar "Onlardan Melnibone'da bolca var."

"Bende de," dedi Kral Grome.

Elric umutsuzca omuz silkti. "Bir tanrıyla nasıl takasa girebiliriz, Dyvim Tvar?" Acı acı güldü. "Toprak Lordu neyi arzu-layabilir? Daha fazla güneş, daha fazla yağmur? Bunlar elimizde değil ki verelim."

"Ben zor bir tanrıyım," dedi Grome, "eğer tanrıysam tabii. Ama sizin yoldaşlarınızı öldürmek istemedim. Bir fikrim var. Bana ölümlerin bedenlerini verin. Toprağıma gömeyim."

Elric'in kalbi hop etti. "Bizden istediğinin hepsi bu mu?"

"Benim için yeterli görünüyor."

"Ve bizim de yolumuza devam etmemize izin verecek misiniz?"

112

"Suyun üzerinde, evet," diye hırıldadı Grome. "Ama size topraklarımda gitme hakkını niye vereceğimi bilmiyorum. Şuradaki göle kadar gidebilirsiniz ama bundan sonra bu gemi sadece kardeşim Straasha'nın ona bağışladığı özelliklere sahip olacak. Artık benim topraklarımdan geçmemeli."

"Ama, Kral Grome, bu gemiye ihtiyacımız var. Acil bir iş üzerindeyiz. Şuradaki şehre kadar gitmemiz lazım." Elric Dhoz-Kam'm olduğu noktayı işaret etti.

"Göle gidebilirsiniz ama ondan sonra gemi sadece suda gidecek. Artık, bana istediğimi verin."

Elric, ilk defa şahit olduğu şeyler yüzünden şaşırılmış gözükken lostromoya seslendi. "Üç ölü adamın cesetlerini getirin."

Cesetler aşağıdan çıkartıldı. Grome iri, topraksı ellerinden birini uzatıp onları kaldırdı.

"Size teşekkür ederim," diye hırıldadı "Elveda."

Ve Grome yavaşça toprağa inmeye başladı, yok olana dek, devasa gövdesinin tümü, en küçük parçasına kadar, toprağa karıştı.

Ve ardından gemi, yavaşça göle doğru, toprakta yapabileceği son kısa yolculukta, tekrar yoluna devam etti.

"Ve böylece planlarımız suya düştü," dedi Elric.

Dyvrim Tvar acı acı parıldayan göle doğru baktı "Evet, bu plan da bu kadardı. Bunu sana önermeye tereddüt ediyorum Elric, ama eğer amacımıza ulaşmak için bir şans arıyorsak, korkarım tekrar büyüye başvurmak zorundayız."

Elric iç çekti.

"Korkarım zorundayız," dedi.

113

8

şel?İR ve AYMA

Prens Yyrkoon'un keyfi yerindeydi. Planları iyi gidiyordu. Evinin (üç katlı ve Dhoz-Kam'm en iyisi) düz çatısını çevreleyen yüksek tahta perdenin üzerinden; limana, ele geçirdiği muhteşem donanmaya doğru baktı. Dhoz-Kam'a gelen ve güçlü bir ulusun sancağını çekmemiş her gemi, tayfası şehrin üzerinde sütunlar üzerine yerleştirilmiş aynaya baktıktan sonra, kolayca ele geçiriliyordu. Bu sütunları iblisler inşa etmişti ve Prens Yyrkoon emeklerinin karşılığını Oin ile Yu'da ona karşı çıkanların ruhlarıyla ödemişti. Artık yerine getirilecek son bir şey kalmıştı, ondan sonra o ve yeni yoldaşları Melnibone'a doğru yola çıkacaklardı...

Döndü ve kız kardeşine doğru seslendi. Cymoril, Yyrkoon onu kuleden kaçırırken giydiği elbiseden geriye kalan kirli paçavraların içinde tahta bir banka uzanmış, boş boş gökyüzüne bakıyordu.

"Donanmamızı gör, Cymoril! Altın mavnalar dağılmışken kolaylıkla Imrryr'e girip şehri alabiliriz. Elric şu anda bize karşı kendini koruyamaz. Tuzağıma çok kolay düştü. O bir aptal! Sen de ona sevgini verdiğin için bir aptaldın!"

Cymoril hiçbir cevap vermedi. Uzakta olduğu aylar boyunca Yyrkoon yediklerini ve içtiklerini ilaçlamış, onda Elric'in ilaçsız kaldığı halini andıran bir bitkinlik oluşturmuştu. Yyrkoon'un büyü gücüyle ilgili deneyleri kendisini cılız, deli, biraz da uyuz bir hale sokmuştu; fiziksel görünümüne bakınca hiçbir acıyı kaldıramazdı. Ama Cymoril'in ona göre bitkin, tekin olmayan bir görüntüsü vardı, çünkü bütün güzelliği hâlâ duruyordu. Sanki Dhoz-Kam'm eski püskülüğü ile kılıksızlığı ikisini de başka yönlerden etkilemişti.

114

"Yine de kendi geleceğin için korkma, kardeşim," diye devam etti Yyrkoon. Kıkırdadı "Hâlâ imparatoriçe olup, Yakut Taht'daki imparatorun yanında oturabilirsin. Sadece imparator ben olacağım. Elric uzun günlerden sonra ölecek, ölüm şekli bana yapmayı düşündüğü herhangi bir şeyden çok daha yaratıcı olacak."

Cymoril'in sesi boş ve uzaktı. Konuşurken kafasım çevirmiyordu. "Sen delisin, Yyrkoon."

"Deli? Haydi kardeşim, bu gerçek bir Melnibone'lunun kullanabileceği bir söz mü? Biz Melnibone'lular hiçbir şeyi, deli ya da değil diye yargılamayız. Bir adam neyse - odur. Ne yaparsa - onu yapar. Belki de Genç Krallıklar'da çok fazla kaldın ve değer yargıların onlarınkilere benzemeye başladı. Ama yakında bu düzelecek. Ejder Adası'na zaferle döneceğiz, sen de sanki Bellek Ayna'sına bakmış gibi, bütün bunları unutacaksın. Yyrkoon, sanki aynanın kendi üzerine dönmesinden korkar gibi yukarı ürkek bir bakış attı.

Cymoril gözlerini kapadı. Nefes alışverişi zor ve çok yavaştı; Elric'in onu kurtaracağından emin bir şekilde bu kâbusa sabırla katlanıyordu. Kendini yok etmekten alıkoyan tek şey umuttu. Umudunu da kaybederse o zaman kendi ölümünü kendisi sağlayıp, Yyrkoon ve tüm dehşetlerinden kurtulurdu.

"Sana dün akşam başarılı olduğumdan söz ettim mi? İblisleri uyandırdım, Cymoril. O güçlü, karanlık iblisleri. Onlardan son öğrenebileceklerimi de öğrendim. Ve sonunda Gölge Ka-pısı'nı açtım. Yakında içinden geçerek orada aradığımı bulacağım. Dünya üzerindeki en güçlü ölümlü olacağım. Sana tüm bunlardan bahsettim mi, Cymoril?"

Aslında bu sabah bunları birkaç kez tekrarlamış ama Cymoril ona karşı şimdi gösterdiğinden daha fazla bir ilgi göstermemişti. Kendini çok yorgun hissediyordu. Uyumaya çalıştı. Yavaşça, sanki bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi: "Senden nefret ediyorum, Yyrkoon," dedi.

"Ah, ama yakında beni seveceksin, Cymoril. Yakında."

115

"Elric gelecek..."

"Elric! Hah! O kulesinde okutup parmaklarını tıklatarak, -benim izin verdiklerim dışında- asla gelmeyecek olan haberleri bekliyor."

"Elric gelecek," dedi kız.

Yyrkoon hırladı. Hayvani suratlı bir Oin'li kız sabah şarabını getirdi. Yyrkoon kupayı kavrayıp içindeki nesneyi yudum-ladı. Ardından eğilerek kaçan titrek kıza tükürdü. Yyrkoon maşrapayı alıp çatıdaki beyaz tozların üzerine boşalttı. "Bu El-ric'in cılız kanı. O da böyle akıp gidecek!"

Ama Cymoril yine dinlemiyordu. Albino sevgilisini ve çocukluklarından beri birlikte geçirdikleri tatlı günleri hatırlamaya çalışıyordu.

Yyrkoon boş kupayı kızın kafasına doğru fırlattı ama kız ondan kurtulmakta başarılıydı. Eğilirken, tüm saldırılara ve aşağılamalara verdiği cevabı mırıldandı. "Teşekkürler, İblis Lordu," dedi "Teşekkürler, İblis Lordu."

Yyrkoon güldü. "Evet. İblis Lordu. Halkın beni böyle çağırmakta haklı, çünkü insanları yönettiğimden daha çok iblisleri yönetiyorum. Gücüm gün be gün artıyor!"

Oin'li kız aceleyle şarap getirmeye gitti, çünkü biliyordu ki bir dakika içerisinde Yyrkoon tekrar isteyecekti. Yyrkoon, tahta perdenin aralıklarından gücünün kanıtlarına bakmak için çatının öbür tarafına geçti ama gemilere baktığında çatının diğer tarafından karmaşa sesleri işitti. Yuritler ve OinTiler kendi aralarında dövüşüyor olabilirler miydi? ImrryrTi çavuşları neredeydi. Yüzbaşı Valharik nerede?

Çatıdan neredeyse koşarak, uyur gözükken Cymoril'in yanından geçti ve sokaklara bakmak için aşağı sarktı.

"Yangın mı?" diye mırıldandı "Yangın mı?"

Sokakların yanar gibi gözüküyüşü doğrudu. Ve dahası olağan bir ateş de değildi. Ateştopları oradan oraya gezinerek, saz tavanlı çatıları, kapılan, kolayca yanabilecek her şeyi tutuşturuyordu - sanki istilacı bir ordu köyü ateşe vermişti.

116

Yyrkoon ilk önce dikkatsiz davranıp kendi büyülerinden birisinin buna yol açtığını düşünerek kaşlarını çatı ama ardından nehir kıyısında yanan evlere baktığında orada yüzen, büyük bir zarafet ve güzellikteki, insan yapısından çok doğa yapısını andıran, garip bir gemi gördü - ve o zaman saldırı altında olduklarını anladı. Ama Dhoz-Kam'a kim saldırabilirdi? Buna degecek ganimetleri yoktu. Imrryrliler olamazdı...

Elric olamazdı.

"Elric olmamalı," diye hırıldadı. "Ayna. O istilacılara doğru çevrilmeliydi."

"Ve kendine doğru, kardeşim?" Cymoril doğrulup bir masaya dayanmıştı. Gülümsüyordu. "Kendine çok güveniyordun, Yyrkoon. Elric geldi."

"Elric! Saçma! Sadece iç taraflardan birkaç barbar akıncı. Şehrin merkezine girdiler mi, Bellek Aynası'nı üzerlerinde kullanabileceğiz." Evin içine inen merdivenlere koştu. "Yüzbaşı Valharik! Valharik neredesin?"

Valharik aşağıdaki odadaydı. Terlemişti. Eldivenli elinde bir kılıç tutuyordu ama daha savaşmışa benzemiyordu.

"Aynayı hazırla, Valharik. Saldırganların üzerine çevir."

"Ama efendimiz, biz de ..."

"Acele et! Ne diyorsam onu yap. Birazdan bu barbarları da saflarımıza katacağız - gemileriyle birlikte."

"Barbarlar mı, efendimiz? Barbarlar ateş güçlerine kumanda edebilirler mi? Bu dövüşüğümüz şeyler alevlerin ruhları. Ateşin kendisi ne kadar öldürülebilirse o kadar öldürülüyorlar."

"Ateş suyla öldürülebilir," diye yardımcısına hatırlattı Prens Yyrkoon. "Suyla, Yüzbaşı Valharik. Unuttunuz mu?"

"Ama, Prens Yyrkoon, cinleri suyla söndürmeyi denedik -ve su kovalarımızdan dökülmedi. Akıncılara güçlü bir büyücü kumanda ediyor. Ateş ve su ruhları ona yardım ediyor."

"Sen delisin, Yüzbaşı Valharik," dedi sakince Yyrkoc "Deli. Aynayı hazırla ve bırak bu aptallığa bir son verelim."

117

Valharik kuru dudaklarını ıslattı. "Peki, efendimiz." Başını eğdi, efendisinin dediklerini yapmaya gitti.

Yyrkoon tekrar tahta perdeye dönüp baktı. Artık sokaklarda savaşçılarıyla dövüşen adamlar vardı ama duman görüntüyü kapatıyordu, bu akıncılardan hiçbirini tanıtacak bir şey gö-remiyordu. "Küçük

zaferinizin keyfini çıkartın," diye kıkırdadı Yyrkoon, "çünkü yakında ayna zihinlerinizi alacak ve kölelerim olacaksınız."

"O Elric," dedi yavaşça Cymoril. Gülümsedi. "Elric senden intikamını almaya geliyor, kardeşim."

Yyrkoon kıs kıs güldü. "Öyle mi? Öyle mi? İyi, eğer öyle ise, beni gitmiş bulacak, çünkü hâlâ onu atlatmak yöntemlerim var - ve seni hiç hoşlanmayacağı (hatta bayağı bir acı çekeceği) bir halde bulacak. Ama bu Elric değil. O buranın doğusundaki steplerden gelen basit bir şaman. O da yakında gücüme katılacak."

Cymoril de tahta perdeden bakıyordu.

"Elric," dedi "Miğferini görebiliyorum."

"Ne?" Yyrkoon onu kenara itti. Aşağıda sokaklarda, Imrryrlilerle Imrryrlilerle savaşıyordu, artık bundan hiç şüphe yoktu. Yyrkoon'un adamları - Imrryrliler, Oin'li ve Yuritler - geriye çekiliyordu. Ve saldıran Imrryrlilerin başında sadece tek bir Melnibone'nun giyebileceği siyah ejder miğferi görülüyordu. Bu Elric'in miğferiydi. Ve daha önce Maladorlu Kont Aubec'e ait olan Elric'in kılıcı inip kalkıyor, sabahın ışıklarında parlayan kanla ışılıyordu.

Yyrkoon bir an için ümitsizliğe kapıldı. İnledi "Elric. Elric. Elric. Ah, nasıl da birbirimizi küçük görmeye devam ediyoruz. Üzerimizdeki lanet nedir?"

Cymoril başını geriye attı, yüzü tekrar canlandı. "Gelecek demiştim, kardeşim!"

Yyrkoon ona döndü. "Evet - geldi - ve ayna beynini çaldığında o da kölelerimden biri olup, kafatasma koyduğum her şeye inanacak. Bu planladığımdan da tatlı, kız kardeşim. Ha!"

118

Yukarı baktı ve sonra yaptığını anlayınca kollarını gözlerinin üzerine kapadı. "Çabuk - aşağı - eve - ayna dönmeye başladı." Korkunç Bellek Aynası aşağıdaki sokaklara odaklanırken, çarkların, makaraların ve zincirlerin gıcırtiları yükseliyordu. "Elric'i ve adamlarını gücüme katmasına çok az kaldı. Ne kadar güzel bir durum!" Yyrkoon kız kardeşini çatıdan aşağı inen merdivenlere sürükledi ve indikten sonra kapağı kapadı. "Elric'in kendisi Imrryrliler'e saldırıya yardım edecek. Kendi türünü yok edecek. Kendi kendini Yakut Taht'tan indirecek!"

"Elric'in Bellek Aynası'nın tehdidini beklemediğini mi düşünüyorsun, kardeşim?" dedi zevkle Cymoril.

"Bekliyor, evet - ama buna karşı koyamayacak. Dövüşmek için görmek zorundalar. Ya kesilecek ya da gözlerini açacak. Gözleri olan hiçbir ölümlü aynanın gücünden korunamaz." Basit bir şekilde döşenmiş odaya bakındı "Valharik nerede? Adi köpek nerede?"

Valharik, koşarak içeriye girdi. "Ayna döndürülüyor, efendimiz ama bu durum bizim adamlarımızı da etkileyecek. Korkarım ..."

"O zaman korkmayı kes. Bizim adamlarımız etkisine kapılırsa ne olur? Ardından beyinlerine ne gerekiliyorsa doldururuz - aynı zamanda yenilecek düşmanlarımızı da. Sen çok ürkeksin, Yüzbaşı Valharik."

"Ama başlarında Elric var ..."

"Ve Elric'in gözleri de- kızıl taşlara benzeseler de - göz. Adamlarından daha fazla bir şey yapamaz."

Prens Yyrkoon'un evinin etrafındaki sokaklarda Elric, Dyvim Tvar ve beraberlerindeki Imrryrlilerle ilerleyip, moralleri bozulmuş rakiplerini geriletıyorlardı. Saldıranlar sadece bir adam kaybetmişken birçok Oin'li, Yurit ve bunun yanında birkaç kaçak Imrryrliler kumandanının cesetleri sokaklarda ölü yatıyordu. Elric'in çağırdığı ateş güçleri dağılmaya başlamışlardı, çünkü Elric'in boyutunda bu kadar zaman geçirmek onlara çok

119

şeye mal oluyordu ama gereken avantaj elde edilmişti, artık kimin kazanacağı pek tartışma götürmüyordu. Çünkü şehirde yüzden fazla ev yanarak diğerlerini de tutuşturmuştu, savunucular bütün bu sefil yerin burunları dibinde yanıp tutuşmasını istemiyorlarsa, dikkatlerini onlara vermeleri gerekiyordu. Limanda ki gemiler dahi yanıyordu.

Dyvim Tvar aynanın sokaklara odaklanmak için döndüğünü ilk fark edendi. Parmağını, uyararak, uzattı, ardından dönüp savaş borusunu öttürerek savaşta şimdiye kadar bir rolü olmayan birliklere öne çıkmalarını işaret etti. "Artık, sizler bize yol göstereceksiniz!" diye bağırdı ve miğferini yüzüne kapadı. Miğferin göz delikleri dışarıyı göremesin diye kapatılmıştı.

Yavaşça Elric de kendi miğferini, hiçbir şey göremeyene kadar indirdi. Melnibone'dan beraberlerinde getirdikleri gaziler, yerlerini alıp, diğer birlikler çekilirken dövüş sesleri yine de devam etti. Baştaki Imrryrliler göz deliklerini kapamamışlardı.

Elric planın işlemesi için dua etti.

Kalın bir perdenin aralığından bakan Yyrkoon, mızımızla-narak: "Valharik? Dövüşmeye devam ediyorlar. Neden bu? Ayna odaklanmadı mı?"

"Odaklanmış olmalı, efendimiz."

"Öyleyse, kendin bak, Imrryr'liler savunmamıza saldırmaya devam ediyor - ve adamlarımız aynanın etkisine girmeye başladı. Yanlış olan ne, Valharik? Yanlış olan ne?"

Valharik dişleri arasından nefes aldı, dövüşen Imrryr'lilere bakarken ifadesinde belirgin bir hayranlık vardı.

"Körler," dedi. "Ses, dokunuş ve kokuya göre savaşıyorlar. Körler, İmparator hazretleri - ve miğferleri hiçbir şey görmemeleri için planlanmış, Elric ile adamlarına yol gösteriyorlar."

"Kör mü?" Yyrkoon anlamayı reddederek, neredeyse acıklı bir sesle konuştu. "Kör?"

"Evet. Kör savaşçılar - daha önceki savaşlarda yaralanmış ama bunun dışında iyi savaşan adamlar. İşte Elric aynamızı

120

böyle boşa çıkarıyor, efendimiz."

"Ah! Hayır! Hayır!" Yyrkoon yüzbaşısının sırtını delicesine yumrukladı ve adam iki büklüm oldu. "Elric kurnaz değil. O kurnaz değil. Güçlü bir iblis ona bu fikirleri veriyor."

"Belki de, efendimiz. Ama bu iblisler size yardım edenlerden daha mı güçlü?"

"Hayır," dedi Yyrkoon. "Öylesi yok. Oh, şimdi bazılarını çağırabilirdim. Ama Gölge Kapısı'nı açmak için güçlerimi harcadım. Bunu beklemeliydim . . . Beklemedim . . . Ah Elric! Yine de seni, rün kılıçlar benim olunca yok edeceğim!" Ardından Yyrkoon kaşlarını çatı. "Ama nasıl hazırlıklı olabilir? Hangi iblis ... ? Eğer Ariocho'un kendisini çağırmadıysa? Ama Ariocho'u çağırarak gücü yok. Ben onu çağıramıyorum ..."

Ve ardından, sanki cevap verircesine, Yyrkoon, Elric'in yakındaki sokaklardan gelen savaş türküsünü duydu. Ve bu türkü sorusunu cevapladı.

"Ariocho! Ariocho! Kan ve ruhlar, efendimiz Ariocho için!"

Öyleyse rün kılıçlarını almalıyım. Gölge Kapısı'ndan geçmeliyim. Orada hâlâ yandaşlarım var - gerekirse Elric'le kolayca başa çıkabilecek doğaüstü yandaşlar. Ama zamana ihtiyacım var ..."

Yyrkoon odadan hızla çıkarken kendi kendine söylendi. Valharik savaşı seyretmeye devam etti.

"Yaklaşıyorlar," dedi yüzbaşı.

Cymoril gülümsedi. "Yaklaşıyorlar, Yyrkoon? Şimdi aptal kim? Elric mi? Yoksa sen mi?"

"Sessiz ol! Düşünüyorum. Düşünüyorum ..."

Ardından gözlerinde bir ışık parıladı, dikkatini Yüzbaşı Valharik'e çevirmeden önce Cymorü'e bir an kurnaz kurnaz baktı.

"Valharik, sen Bellek Aynası'nı yok etmelisin."

"Yok etmek? Ama o tek silahımız, efendimiz?"

"Kesinlikle - ama artık faydasız?"

121

"Evet."

"Yok et onu ki bize tekrar hizmet etsin." Yyrkoon kapıya doğru uzun parmaklarından birini uzattı. "Git. Aynayı yok et."

"Ama, Prens Yyrkoon - İmparator demek istedim - bu tek silahımızdan kendimizi yoksun bırakmak demek olmaz mı?"

"Ne diyorsam onu yap, Valharik! Ya da yok ol!"

"Ama onu nasıl yok edebilirim, efendimiz?"

"Kılıcın. Aynamn yüzünün ardındaki sütuna tırmanmalısın. Ardından, aynanın kendisine bakmadan, kılıcınla vurup, kırmalısın. Kolayca kırılır. Zarar görmemesi için aldığım önlemleri biliyorsun."

"Tüm yapmam gereken bu mu?"

"Evet. Ardından özgürsün - kaçabilir ya da ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin."

"Ejder Adası'na saldırmayacak mıyız?"

"Tabii ki, hayır. Ejder Adası'nı almak için başka bir yol geliştirdim."

Valharik omuz silkti. Yüzündeki ifade Yyrkoon'un kendinden eminliğine asla güvenmediğini gösteriyordu. Ama, Elric'in elinde korkunç işkenceler onu beklerken, Yyrkoon'u takip etmekten başka ne yapabiliirdi ki? Omuzları çökük, prensinin işini yapmaya gitti.

"Ve artık, Cymoril..." Kız kardeşinin yumuşak omuzlarını kavramak için uzanırken, Yyrkoon, bir yaban gelinciği gibi sırtıyordu. "Artık seni aşkına, Elric'e hazırlama vakti."

Kör savaşçılardan biri bağırdı: "Bize artık karşı koymuyorlar, efendimiz. Durdular ve durdukları yerde kesilmelerine izin veriyorlar. Bu neden?"

"Ayna belleklerini çaldı onlardan/' diye seslendi Elric, kendi kör başını savaşçının sesinin geldiği yere çevirerek. "Artık bizi binaya götürebilirsiniz - orada, şansımız yardım ederse, aynaya gözümüz takılmayacak."

Sonunda miğferini kaldırdığında Elric'e bir çeşit ambarmış

122

gibi görünen yere girdiler. Şansa tüm güçlerini tutabilecek kadar genişti ve hepsi içeri girince, sonraki hareketlerini tartışırken, Elric kapıları kapattırdı.

"Yyrkoon'u bulmalıyız," dedi Dyvim Tvar. "Şu Savaşçılardan birini sorguya çekelim..."

"Bunun bir yaran olmaz, dostum," diye hatırlattı Elric. "Bellekleri yok. Hiçbir şey hatırlamayacaklar. Şu anda değil kim olduklarını, ne olduklarını bile hatırlamıyorlar. Aynanın etkisinin ulaşamayacağı şuradaki kepenklere gidin ve bakın bakalım, kuzenimin olabileceği binayı görebilecek misiniz?"

Dyvim Tvar çabucak kepenklere giderek dikkatle dışarı baktı. "Evet - diğerlerinden daha geniş bir bina var, sanki sağ kalan savaşçılar orada toplanıyormuş gibi bir hareket görüyorum. Büyük ihtimalle Yyrkoon'un kalesi. Kolayca alınabilir."

Elric de onayladı. "Evet, sana katılıyorum. Orada Yyrkoon'u bulacağız. Ama Cymoril'i öldürmeye karar vermesin diye acele etmeliyiz. Oraya ulaşmanın en iyi yolunu bulup, kör savaşçılarımıza kaç sokak, kaç ev ve saireden geçmemiz gerektiğini söylemeliyiz."

"Bu garip seste ne?" Kör savaşçılardan biri kafasını kaldırdı. "Sanki bir gongun uzaktan gelen çınlaması gibi."

"Ben de duyuyorum," dedi başka bir kör adam.

Ve artık Elric'de duyuyordu. Uğursuz bir ses. Üstlerindeki havadan geliyordu. Havada titreşiyordu.

"Ayna!" Dyvim Tvar yukarı baktı. "Aynanın bizim ummadığımız bir özelliği mi var?"

"Muhtemelen ..." Elric, Ariocho'nun ona ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Ama Ariocho üstü kapalı konuşmuştu. Bu ürkütücü, kudretli ses hakkında hiçbir şey söylememişti, sanki şey oluyormuş gibi çıkan kırıltılarından . . . "Aynayı kırıyor!" dedi. "Ama neden?" Artık dahası da vardı, beynine sürtünen bir şey. Sanki sesin kendisi duyguluymuş gibi.

"Belki de Yyrkoon öldü, büyüğü de kendiyse ölüyor," diye başladı Dyvim Tvar. Ve ardından inleyerek durdu.

123

Ses yükselmiş ve şiddetlenmişti, kulaklara keskin bir acı veriyordu.

Ve Elric durumu kavradı. Zırh eldivenli elleriyle kulaklarını tıkadı. Aynadaki bellekler. Zihninin içinde dolaşıyorlardı. Ayna kırılmış ve yüz yıllardır - belki de bin yıllardır - çaldığı belleklerin tümünü serbest bırakıyordu. Belleklerden birçoğu ölümlülere ait değildi. Hayvanların ve Melnibone'dan bile önce var olmuş akıllı yaratıkların bellekleri idi. Bellekler, Elric'in kafatasında - bütün Imrryr'lilerin kafatasında - sokaklardan yükselen acılı çığlıkları duyulabilen adamların zayıf, eziyet çekmiş kafataslarında - ve büyük sütundaki yerinden dengesini kaybeden ve aynanın parçalarıyla aşağıdaki zemine düşen kaçak Yüzbaşı Valharik'in kafatasında - bir yer kapmak için savaştılar.

Elric, Yüzbaşı Valharik'in çığlığını ve Valharik'in bedeninin ilk önce bir çatıya oradan da kemikleri kırılmış bir şekilde, kırık aynanın yattığı sokağa düşüşünü duymadı.

Elric ambarın taş zeminine yattı, yoldaşları da kıvranırken, kıvranarak kafasını kendinin olmayan milyonlarca bellekten -aşklardan, nefretlerden, garip ve sıradan deneyimlerden, savaş ve yolculuklardan, kendi akrabaları olmayan akrabaların yüzlerinden, adam, kadın ve çocuklardan, hayvanlardan, gemiler ve şehirlerden, dövüşlerden, sevimlikten, korku ve arzulardan - temizlemeye çalıştı. Bellekler de Elric'in kendi anılarını (ve böylece kendi karakterini) kafasından silmekle tehdit ederek, üstünlük kurmak için birbirleriyle savaştılar. Elric kulaklarını kapatıp yerde kıvranırken, kendi kimliğine tutunmak için tek bir kelimeyi tekrarlayıp durdu.

"Elric. Elric. Elric."

Yavaş yavaş, sarsılmış ve zayıf bir şekilde, ellerini kulaklarından indirip, kendi adını bırakmadan, daha önce sadece Ari-och'u dünyaya çağırdığında yaşadığı çabayla, tüm bu yabancı anıları bastırıp, kendisinininkini savunmayı başardı. Ardından ayağa kalkıp etrafına bakındı.

124

Adamlarının üçte ikisi ölü, kör ya da başka bir şekildeydiler. İri Iostromo ölmüştü, gözleri açık bakıyordu, dudakları bir çığlığın ortasında donmuştu, sağ göz çukurun derisi sıyrılmış, gözünü

çıkarmaya çalıştığı yer kaniyordu. Bütün cesetler anormal şekillerde duruyordu, hepsinin gözleri (eğer gözleri varsa) açıktı, çoğu kendine zarar vermenin izlerini taşıırken diğerleri kusmuş, başkaları kafalarını duvarlara çarpmışlardı. Dyvim Tvar sağdı ama bir köşeye kıvrılmış, kendi kendine söyleniyordu, Elric onun delirmiş olabileceğini düşündü. Sağ kalanların bazıları da, aslında delirmişlerdi ama sessizdiler, tehlike oluşturmuyorlardı. Elric'de dahil sadece beşi, yabancı anılara karşı koymuş, kendi akıllarını korumuş gözüküyorlardı. Elric cesetlere rastladıkça adamlarının çoğunun kalbinin dayanamadığını düşündü.

"Dyvim Tvar?" Elric elini dostunun omzuna koydu. "Dyvim Tvar?"

Dyvim Tvar başını omzundan kaldırıp Elric'in gözlerinin içine baktı. Dyvim Tvar'ın kendi gözlerinde binlerce yılın deneyimi vardı ve de ince bir alay. "Yaşıyorum, Elric."

"Artık, çok azımız yaşıyor."

Az sonra, aynadan korkmaya gerek duymadan ambarı terk ettiler, tüm sokaklar aynanın anılarıyla karşılaşmış ölümlerle doluydu. Katlaşmış bedenler onlara ellerini uzattılar. Ölü dudaklarda yardım için sessiz yakarışlar belirdi. Elric yanlarından geçerken onlara bakmamaya çalıştı ama kuzeninden intikam almak için duyduğu istek artık daha da güçlüydü.

Eve vardılar. Kapı açık, zemin kat ölümlerle doluydu. Prens Yyrkoon'dan hiç iz yoktu.

Elric ile Dyvim Tvar, yanlarında hâlâ akılları başlarında olan birkaç Imrry'Tiyi de merdivenlerden yukarıya çıkarıp bir sürü yalvaran cesedin yanından geçirerek, evin üst katına ulaştılar. Ve orada Cymoril'i buldular.

125

Bir sedirin üzerine uzanmıştı, çıplaktı. Etinin üzerine rün-ler çizilmişti ve rünler kendi içlerinde müstehcenlerdi. Göz kapakları ağırlaşmıştı, ilk başta onları fark etmedi. Elric onun yanına koştu, bedenini kollanına aldı. Beden tuhaf bir şekilde soğuktu.

"O - o beni - uyuttu ..." dedi Cymoril. "Büyülü bir uyku - sadece - onun uyandırabileceği..." Ağzını iyice açarak esnedi. "Bu kadar - ayık kalabildim - Elric'in geleceğine - olan güvenimin gayretiyle..."

"Elric burada," dedi yavaşça âşığı. "Ben Elric'im, Cymoril."

"Elric?" Kollarında rahatladı. "Sen - sen Yyrkoon'u bulmalısın - çünkü sadece o beni uyandırabilir ..."

"O nereye gitti?" Elric'in yüzü sertleşti. Koyu kırmızı gözleri kızgındı. "Nereye?"

"İki kara kılıcı bulmaya - rün kılıçlarını - bizim - atalan-mızın - Ehlıbrakan..."

"Ve Fırtmayaratan," dedi sertçe Elric. "O kılıçlar lanetlidir. Ama nereye gitti, Cymoril? Bizden nasıl kaçabildi?"

"Şeyden - şeyden - Gölge Kapısı'ndan - geçti - onu açtı -geçmek için iblislerle en korkunç anlaşmaları yaptı. . . Diğer -oda da ..." *

Artık Cymoril uyuyordu ama yüzünde belirgin bir huzur vardı.

Elric, Dyvim Tvar'ı elinde kılıcıyla odayı geçip, kapıyı açarken seyretti. Karanlıkta olan diğer odadan korkunç bir koku geliyordu. Uzak köşede bir şey titreşiyordu.

"Evet - belli ki bu büyü," dedi Elric. "Ve Yyrkoon benim önüme geçti. Gölge Kapısı'nı açtı ve oradan alt boyutlardan birine geçti. Hangisine, asla bilemeyeceğim, çünkü sonsuz sayıda varlar. Ah, Arioch, kuzenimi takip etmek için çok şey verirdim!"

"Öyleyse takip et onu sen de," dedi Elric'in kafasındaki tatlı, alaycı bir ses.

126

Albino önce, kafasını ele geçirmek için savaşılan anılardan birinin kalıntısı diye düşündü ama ardından Arioch'un kendisiyle konuştuğunu anladı.

"Yoldaşlarını dağıt ki, seninle konuşabileyim," dedi Arioch.

Elric tereddüt etti. Yalnız kalmak istiyordu - ama Arioch'la değil. Cymoril'le beraber olmak istiyordu, çünkü Cymoril onu ağlatıyordu. Daha şimdiden kızıl gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Söyleyeceklerim Cymoril'in normal haline getirilmesini sağlayabilir," dedi ses. "Ve dahası, Yyrkoon'u yenip, ondan intikam almanı da. Aslında seni gelmiş geçmiş en kudretli ölümlü yapabilir."

Elric kafasını kaldırıp Dyvim Tvar'a baktı. "Sen ve adamların beni bir dakikalığına yalnız bırakabilir mi?"

"Tabii ki." Dyvim Tvar adamlarını çıkarttı, ardından kapıyı kapadı.

Arioch aynı duvara dayanarak duruyordu. Yine yakışıklı bir gencin şekli ve duruşunu almıştı. Gülümsemesi dostça ve içtendi, sadece antik gözleri duruşuna ters düşüyordu.

"Artık senin de kara kılıçları arama zamanı geldi Elric," dedi Arioch. "Yyrkoon onlara ulaşmasın diye. Seni buna karşı uyarmıştım - rün kılıçlarıyla Yyrkoon o kadar güçlü olur ki, düşünmesine bile

gerek kalmadan dünyanın yarısını yok edebilir. Bu yüzden kuzenin Gölge Kapısı'nın ardındaki dünyalara girmeyi göze alıyor. Yyrkoon, sen bulmadan bu kılıçları ele geçirirse, bu senin, Cymoril'in, Genç Krallıklar'ın sonu, büyük olasılıkla Melnibone'un da yıkımı demek olur. İkiz rün kılıçları için alt boyutlara geçmene yardım edeceğim."

Elric daldığı derin düşüncelerle: "Çoğunlukla, kılıçları aramanın tehlikelerine karşı uyarıldım - ve daha kötüsü onlara sahip olmanın tehlikelerine. Sanırım başka bir planı göz önünde tutmalıyım, Efendimiz."

"Başka bir plan yok. Yyrkoon kılıçları arzuluyor, sen arzu-lamasan da. Bir elinde Dulbırakan, diğerinde Fırtınayaratan ile yenilmez olur, çünkü kılıçlar kullanıcılarına güç veriyor. Sonsuz güç." Ariocho durdu.

127

"Dediğimi yapmalısın. Bu senin yararına."

"Ve senin de, Lord Ariocho?"

"Evet - benim de. Ben de tamamen başkalarını düşünemem."

Elric başını salladı. "Kafam karıştı. Bu işte çok fazla doğaüstü şey var. Tanrıların bizi oynattığından şüpheleniyorum ..."

"Tanrılar sadece onlara hizmet etmeye hazır olanlara hizmet ederler. Ve tanrılar kadere de hizmet eder, ayrıca."

"Hoşuma gitmiyor. Yyrkoon'u durdurmak bir şey, onun hırsını yenip kılıçları kendime almak - bu da başka bir şey."

"Bu senin kaderin."

"Kaderimi değiştiremez miyim?"

Ariocho başını salladı. "Bu benim yapabileceğimden fazla."

Elric, uyuyan Cymoril'in saçlarını okşadı. "Onu seviyorum. Tek arzuladığım o."

"Yyrkoon kılıçları daha önce bulursa, onu uyandıramazsın."

"Kılıçları nasıl bulacağım?"

"Gölge Kapısı'na gir - onu açık tuttum, Yyrkoon kapandığını sanıyor - ondan sonra Nabız Gibi Atan Mağara'ya açılan Bataklığın Altındaki Tünel'i ara. Rün kılıçları orada saklanıyor. Ataların onlardan vazgeçtiğinden beri orada tutuluyorlar ..."

"Niçin vazgeçtiler."

"Atalarında cesaret yoktu."

"Neye karşı duracak cesaret?"

"Kendilerine."

"Çok gizemlisiniz, lordum Ariocho."

"Yüce Dünya'lann Lordları'nın yöntemi budur. Acele et. Ben bile Gölge Kapısı'nı uzun süre açık tutamam."

"Öyle olsun. Gideceğim."

Ve Ariocho anında yok oldu.

Elric, boğuk, çatlak bir sesle Dyvim Tvar'a seslendi. Dyvim Tvar anında içeri girdi.

"Elric? Ne oldu? Cymoril'ini? Şey görünüyorsun..."

"Ben Yyrkoon'u izleyeceğim - yalnız olarak, Dyvim Tvar."

128

Adamlarımızdan kalanlarla Melnibone'a doğru geri dönüş yoluna çıkmalısınız. Cymoril'i de beraberinizde aim. Eğer mantıklı bir sürede dönmezsem, onu kraliçe olarak ilan et. Eğer hâlâ uyuyorsa, o uyanana dek naip olarak sen yönetmelisin."

Dyvim Tvar yumuşakça: "Ne yaptığım biliyor musun, El-ric?"

Elric başını salladı.

"Hayır, Dyvim Tvar, bilmiyorum."

Ayağa kalktı ve Gölge Kapısı'mn onu beklediği diğer odaya doğru sendeleyerek yürüdü.

129

ve ARTik qeRiye ÖÖMÜŞ yoktu. el_-RİcİM YAZetsı, cefreMMecn kılıçLARı-MİM ezeLöeM ÖMce
şekiLLeMöicji ve SABİTLcMÖİĞİ eİBİ, şekiLLeMöiRtLip
SABİTİ_6MÖİ. BU YOLÖA UmUTSUZİUÇA,
LAMexLeMcneve ve YİİUCOA SAPCOAÖAM ÖMce ööMeBİLeceĞi BİR Nokii. VAR aoryö? YOKSA
ÖÖĞUCDUMÖAM ÖMce eni
LAMCTLeMCDİŞTİ? ACİÖAM VG COÜCAÖe-
LeöeM, YALMizLık ve VİCÖAM AZABİM-
ÖAM BAŞKA BİR ŞCY BİLCDeÖCM, BİM-
LeRce kez CAMLAMARAK LAMerLeMcoiş
- BİLİMcneYCM BİR ACDACIM 6B6Öİ SAVUNUCUSU cnuyöu?

1

Gölçe ka.pısı'Nöa.N İçeRİ

ELRIC BİR GÖLGENİN içine atlayıp kendini gölgeler dünyasında buldu. Sersemlemiş, buraya girdiği gölge solup, yok olmuştu. Yaşlı Aubec'in kılıcı Elric'in elinde, kara miğferi ve kara zırhı üzerindeydi ve sadece bunlar tanidik geliyordu, bulunduğu yer, duvarları görünmese de bunaltıcı ve kesinlikle var olan bir mağaranın içindeymiş gibi, karanlık ve kasvetliydi. Elric heyecanından ve iblis efendisi Arioch'a itaat edip Gölge Ka-pısı'ndan dalışına neden olan beyinsel bitkinliğinden pişmanlık duydu. Ama artık pişmanlık faydasızdı, bu yüzden üzerinde daha fazla düşünmedi.

Yyrkoon ortalıkta görünmüyordu. Ya Elric'in kuzenini bekleyen bir binek vardı, ya da daha büyük bir olasılıkla bu dünyaya biraz değişik bir açıdan girmişti (çünkü bütün boyutların kendi aralarında döndükleri söylenirdi) ve bu durumda ortak amaçlarına daha yakın ya da daha uzaktaydı. Havada deniz suyu oranı yüksekti - hatta öyle ki Elric burun deliklerinin tuzla dolmuş olduğunu hissediyordu - neredeyse suyun altında yürümek ve suyun kendisini soluyabilmek gibiydi. Belki de bu durum herhangi bir yönde niye biraz uzağı görmenin zor olduğunu, niye bu kadar çok gölge olduğunu, niye gökyüzünün bir mağaranın tavanını saklayan peçe gibi olduğunu açıklıyordu. Elric kılıcını kmma soktu, şu anda etrafında belirgin bir tehlike yoktu, bir iz bulmaya çalışarak yavaşça çevresinde döndü.

Doğu olarak kabul ettiği yerde sivri uçlu dağların olması

133

olasıydı ve batıda da belki bir orman. Güneş, yıldız ya da ay olmadan uzaklık ya da yön saptamak çok zordu. Sanki üzerinden pelerinini almak için ona asılıp duran soğuk ve ağır bir rüzgârın fısıldadığı kayalık bir düzlüğün üzerinde dikildi. Yüz adım kadar ötesinde, kümeleşmiş, yapraksız cılız birkaç ağaç vardı. Ağaçların hayli arkasında duran, geniş ve şekilsiz bir taş bloğu dışında, çıplak düzlüğe renk katan şeylerin tümü buydu. Yasa ile Kaos'un bir zamanlar üzerinde savaştığı ve bu çatışmaların sonucunda içerdiği hayatın hepsi yok olmuş gibi gözükten bir dünyaydı bu. Bunun gibi çok fazla boyut var mıydı? Elric merak etti. Bir an için yaşadığı zengin dünyasının yazgısını ilgilendiren korkunç bir önseziyle doldu. Bu duyguyu hemen üstünden attı, ağaçlar ve ardındaki kayaya doğru yürümeye başladı.

Ağaçlara ulaşım yanlarından geçti. Pelerininin dallardan birine dokunuşu, o narin şeyi neredeyse anında rüzgârda dağılan küle dönüştürüp kırdı. Elric pelerini bedenine iyice sardı.

Kayaya yaklaştıkça ondan yayıldığını zannettiği bir ses duydu. Yavaşladı, elini kılıcının kabzasına koydu.

Ses devam etti - küçük, ritmik bir gürültü. Elric karanlığın içinden kayaya, sesin kaynağını bulmaya çalışarak dikkatle baktı.

Sonra gürültü durdu, yerini bir başkası aldı - hafif bir itişme, tok bir ayak sesi ve ardından sessizlik. Elric bir adım geri atarak Aubec'in kılıcını çekti. İlk ses uyuyan bir adama aitti, ikinci ses ise uyanan ve kendisini saldırı ya da savunmaya hazırlayan bir adama.

Elric: "Ben Melnibone'lu Elric. Buraların yabancısıyım," dedi.

Ve neredeyse bir yay kırışi sesiyle aynı anda miğferinin yanından bir ok geçti. Elric kendini bir kenara fırlatıp saklanacak bir yer aradı ama okçunun arkasına saklandığı kaya dışında saklanacak yer yoktu.

Ardından kayanın arkasından bir ses yükseldi. Sert ve

134

hayli soğuk bir ses. Şöyle diyordu:

"Bu sana zarar vermek için değil, bana zarar vermeyi düşünüyorsan, sana ustalığımı göstermek içindi. Bu dünyada yeteri kadar iblisle karşılaştım ve sen de bu iblislerin en tehlikeli-siymiş gibi görünüyorsun, Beyazyüz."

"Ben bir ölümlüyüm," dedi Elric, ayağa kalktı, ölecekse soylu bir şekilde ölmenin en iyisi olduğuna karar vererek.

"Melnibone'dan bahsediyorsun. Orayı duydum. İblislerin adası."

"Öyleyse Melnibone hakkında yeterince şey duymamışsın. Halkım gibi ben de ölümlüyüm. Sadece cahiller bizim iblis olduğumuzu düşünür."

"Ben cahil değilim, arkadaşım. Bir Phum'un Savaşçı Rahi-bi'yim, bağlı olduğum bu toplumsal sınıf içinde ve onun mirası olan bütün bilgilerle doğdum, yakın bir zamana kadar Kaos Lordları benim efendilerimdi. Sonra onlara daha fazla hizmet etmeyi reddettim, onlar tarafından bu boyuta sürüldüm. Belki senin de başına aynı yazgı geldi, çünkü Melnibone halkı da Kaos'a hizmet eder, öyle değil mi?"

"Evet. Ben de Phum'u biliyorum - orası haritası çıkarılmamış Doğu'da bir yerde - Ağlayan Virane'nin, İç Çeken Çöl'ün ardında, Elwher'in bile ötesinde. Genç Krallıkların en eskilerinden birisi."

"Doğu'nun haritasının çizilmemiş olduğuna karşı çıksam da, Batı'nın vahşileri tarafından yapılanların dışında - doğru sayılır. Öyleyse, sen de sürgünümü paylaşıyor muydun gibi görünüyorsun."

"Sürgün değilim. Bir araştırma yapıyorum. Araştırmam tamamlanınca, dünyama geri döneceğim."

"Döneceğin mi dedin, sen? İşte bu ilginç, solgun arkadaşım. Dönüşün imkânsız olduğunu düşünmüştüm."

"Belki de öyle ve kandırıldım. Eğer senin kendi güçlerin başka bir boyuta bir yol bulamadıysa, belki benimkiler de bana yardım etmeyecek."

135

"Güçler? Kaos'a olan kulluğumu bıraktıktan sonra hiçbirine sahip değilim. Evet, arkadaşım, benimle dövüşmeyi düşünüyor musun?"

"Bu boyutta dövüşeceğim tek bir kişi var, o da sen değilsin Phum'un Savaşçı Rahibi." Elric kılıcım kınına soktu ve aym zamanda konuşan adam da kızıl tüylü bir oku kızıl bir sadağa koyarak kayanın arkasından çıktı.

"Adım Rackhir," dedi adam. "Gördüğün gibi, kızıl elbise taşıdığım için, Kızıl Okçu da denir. Tek bir renk seçip onu giyinmek Phum'un Savaşçı Rahipleri'nin alışkanlığıdır. Geleneğe hâlâ bağlı olduğum tek konu bu." Üzerinde kızıl bir yelek, kızıl pantolon, kızıl ayakkabılar ve tepesinde kızıl bir tüy olan kızıl bir şapka vardı. Yayı kızıldı, kılıcının kabzası yakut kızılı parlıyordu. Etsiz kemikten oyulmuş gibi görünen kartal burunlu cılız yüzü rüzgârdan - yanmıştı ve esmerdi. Uzun ve inceydi ama kollar ile gövdesi kaslıydı. Gözlerinde ince bir alay vardı, yüzü ancak çok azından memnun olduğu birçok deneyim geçirdiğini gösterse de, ince dudaklarında gülücüğümsü bir ifade yerleşmişti.

"Araştırma için garip bir yer seçmişsin," dedi Kızıl Okçu, elleri kalçasında, Elric'i baştan ayağa süzerek. "Ama sana bir takas teklifim var, eğer ilgilenirsen."

"Eğer teklif bana uyarsa, okçu, kabul ederim, çünkü bu dünyayı benden daha iyi biliyor muydun gibi görünüyorsun."

"Şey - sen burada bir şey bulmalı ve ardından gitmelisin, bunun yanında benim burada yapacak hiçbir şeyim yok, gitmek istiyorum. Eğer sana görevinde yardım edersem, boyutuna geri dönerken beni de yanma alır mısın?"

"Bu dürüst bir takasa benziyor ama gücümün yetmeyeceği bir şeye söz veremem. Sadece şunu diyebilirim - görevimi yerine getirmeden önce ya da sonra seni yanımda götürme imkânım olursa, yapacağım."

"Bu mantıklı," dedi Kızıl Okçu Rackhir. "Artık, bana ne aradığını söyle."

136

"Bin yü önce ölümsüzler tarafından şekillendirilmiş ve ata-larımca kullanıldıktan sonra terk edilip buraya yerleştirilmiş iki kılıç arıyorum. Kılıçlar geniş, ağır ve kara, sırtlarında oyulmuş gizemli rünler var. Onları Bataklığın Altındaki Tünel'den ulaşılan Nabız Gibi Atan Mağara'da bulabüreceğim söylendi. Bu yerlerden birisini duydun mu?"

"Duymadım. İki kara kılıcı da duymadım." Rackhir kemikli alnını ovdu. "Ama Phum'un Kitaplarından birinde okuduğum bir şeyi ve okuduğumun beni rahatsız ettiğini anımsıyorum ..."

"Kılıçlar efsanevidir. Çoğu kitap onlardan biraz bahseder -neredeyse her zaman gizemli olarak. Kılıçların tarihini ve onları kullananları - gelecekte onları tüm kullanacakları - kaydeden büyük bir kitap

olduğu söylenir, gelmiş geçmiş bütün zamanları içeren sonsuz bir kitap. Bazıları ona Kara Kılıcın Tarihçesi der ve dendiğine göre insan içinde tüm yazgısını okuyabilirmiş."

"Bunun hakkında bir şey bilmiyorum. Phum'un Kitaplarından birisi değil. Korkarım ki Yoldaş Elric, Ameeron şehrine gitmeli ve sorularını orada yaşayanlara sormalıyız."

"Bu boyutta bir şehir mi var?"

"Evet - bir şehir. Sadece kısa bir süre orada kalıp sonra el değmemiş kırları tercih ettim. Ama bir arkadaşla, oraya bir süre daha dayanmak mümkün olabilir."

"Ameeron neden zevkine uymadı?"

"Halkı mutlu değil. Aslında, en üzüntülü ve üzücü topluluk, çünkü hepsi de yollarını kaybedip asla bulamamış dünyalar arası sürgünler, mülteciler ya da gezginler. Hiç kimse Ameeron'da isteyerek yaşamaz."

"Tam bir Lanetliler Şehri."

"Şairin de diyeceği gibi, evet." Rackhir Elric'e alaya göz kırptı. "Ama bazen tüm şehirlerin öyle olduğunu düşünüyorum."

"Görebildiğim kadarıyla, gezegeni, ayı, güneşi olmayan bu

137

boyutun doğası nedir?"

"Aslında burasının sonsuz bir kayaya gömülü bir küre olduğunu söyleyen kuramlar var. Diğerleri kendi Dünya'mızın geleceğinde - evrenin öldüğü bir gelecekte - yattığını söylüyor. Ameeron Şehri'nde geçirdiğim kısa zaman içinde binlerce kuram duydum. Bana, hepsi de aynı değerde geldi. Bence, hepsi de doğru olabilir. Neden olmasın? Her şeyin bir Yalan olduğuna inananlar da var. Buna karşıt, her şey Doğru da olabilir."

Artık ince bir alayla konuşma sırası Elric'teydi: "Öyleyse, okçuluğun yanında, filozofsun da, dostum Phum'lu Rackhir?"

Rackhir güldü. "Eğer hoşuna gidiyorsa öyle de! Kaos'a bağlılığımı zayıflatıp beni bu hale düşüren böyle düşünmek. İç Çeken Çöl'ün değişken kıyılarında bazen rastlanabilen Tane-lorn diye bir şehir olduğunu duydum. Eğer bir gün kendi dünyamıza dönersem Yoldaş Elric, o şehri arayacağım, çünkü huzurun orada bulunabileceğini - Gerçek'in doğası gibi tartışmaların orada anlamsız kabul edildiğini - duydum. O insanlar sadece Tanelorn'da var olmaktan memnunnar."

"Tanelorn'da yaşayanları kıskandım," dedi Elric.

Rackhir iç çekti. "Evet. Ama eğer bulursam eminim, bir hayal kırıklığı olacaktır. Efsaneler en iyisi, efsane olarak kalmalıdır, onları hayata geçirme denemeleri çok nadiren başarılı olur. Gel - Ameeron biraz ilerde ve söylemesi acı olsa da - herhangi bir boyutta - insanın karşısına çıkabilecek şehirlerin en tipisi."

Farklı yöntemlerle toplumlarından dışlanmış, iki uzun adam, bu terk edilmiş çorak toprakların karanlığı içinde, ağır adımlarla yürümeye başladılar.

138

2

AcocoeROM şeftRİ'Nöe

AMEERON ŞEHİRİ GÖRÜNDÜ. Elric daha önce hiç böyle bir yer görmemişti. Ameeron'la karşılaştırıldığında Dhoz-Kam olabilecek en temiz ve iyi işleyen bir yerleşim yeri olarak gözüküyordu. Şehir taş bir düzlüğün aşağısında, üzerinde onları insanların ve tanrıların gözlerinden saklayan eski püskü bir pelerin gibi asılı duran sürekli bir sisle kaplı sığ bir vadide uzanıyordu.

Binalar genellikle yarı yıkıntı halindeydi ya da tamamen yıkılmış, yerlerine kulübe ve çadırlar dikilmişti. Mimari stillerin karışımı - bazıları tamdık, bazıları çok yabancı - o kadar çoktu ki Elric bir diğerine benzeyen bina görmekte zorlanıyordu. Barakalar ve kaleler, küçük evler, kuleler ve hisarlar, düz, kare villalar ve tahta kulübeler ayrıntılı işlemelerle oyulmuştu. Diğerleri, bir yerinde kapı olarak oyulmuş açıklığı bulunan taş yığınlarına benziyordu. Ama hiçbirini iyi görünmüyordu - bu sürekli kasvetli gökyüzünde iyi de görünemezlerdi zaten.

Orada burada yakılmış kızıl ateşler dumana katkıda bulunuyordu, Elric ve Rackhir kentin kıyısına vardıklarında havada bir sürü değişik iğrenç koku vardı.

"Ameeron sakinlerinin en önemli özelliği gururdan çok kendini beğenmişliktir," dedi Rackhir, atmaca gibi burnunu kırıstırarak. "Tabii ki geride bir miktar karakterleri kalmışsa."

Elric pisliğin içinde güçlükle yürüdü. Birbirine bitişik binaların arasından gölgeler seğirtiyordu. "Bataklığın Altındaki Tünel ve nerede olduğu hakkında bilgi edinebileceğimiz han gibi

139

bir şey var mı?"

"Han yok. Bu şehrin sakinleri genelde, kendilerini kendilerine saklarlar..."

"İnsanların toplandığı bir şehir meydana?"

"Bu şehrin merkezi yok. Her sakin ya da sakinler grubu kendi meskenini cam nereye isterse, ya da nerede yer varsa oraya kurar. Hepsi değişik boyut ve çağlardan geliyorlar, çoğu yerin karmaşası, bozukluğu ve eskiliği bu yüzden. Geneldeki pislik, umutsuzluk ve batmışlık bu yüzden."

"Nasıl yaşıyorlar?"

"Genelde, birbirlerinden ayrı olarak. Zaman zaman Ame-eron'u ziyaret eden iblislerle ticaret yaparlar..."

"İblisler mi?"

"Evet. Ve en cesurları da şehrin altındaki mağaralarda yaşayan fareleri avlar."

"Ne iblisleri bunlar?"

"Sadece yaratıklar, genellikle Ameeronlulann sağlayabileceği bir şey isteyen - belki bir ya da iki çalıntı ruh, bir bebek, (ama burada çok az doğar) - Kaos'un önemsiz yardımcıları, eğer iblislerin genelde büyücülerden ne istedikleri hakkında bilgin varsa, gerisini tahmin edebilirsin."

"Evet. Tahmin edebilirim. Öyleyse, Kaos bu boyuta istediği zaman gelip gidebiliyor."

"O kadar basit olduğundan emin değilim. Ama kesinlikle iblislerin buraya gidip gelmeleri bizim boyutumuzda gidip gelmemizden daha kolay."

"Bu iblislerden herhangi birini gördün mü?"

"Evet. Alışılmış hayvansı türünü. Kaba, aptal ve güçlü olanlar - çoğu Kaos'la girdikleri takasın öncesinde insanmışlar. Ama artık, beyinsel ve fiziksel olarak iğrenç iblis görünümüne çarpılmışlar."

Elric, Rackhir'in sözlerini hiç hoş bulmadı. "Her zaman Kaos'la pazarlık edenlerin yazgısı bu mu olur?" dedi.

"Melnibone'dan geliyorsan bunu biliyor olmalısın. Ben,

140

Phum'da bu durum nadiren gerçekleşse se biliyorum. Ama öyle görünüyor ki ödül ne kadar yüksek olursa, Kaos antlaşmayı kabul ettiğinde adamın geçirdiği değişim de o kadar ayrıntılı oluyor."

Elric iç çekti. "Bizim Bataklığın Altındaki Tünel hakkında bilgiyi nereden alabiliriz?"

"Yaşlı bir adam vardı..." diye başladı Rackhir, ardından gelen bir hırıltı onu durdurdu.

Bir hırıltı daha.

Yıkılmış bir taş duvar katmanının oluşturduğu karanlık kısmın içinden sivri dişli bir yüz çıktı. Yüz tekrar hırıldadı.

"Sen kimsin?" dedi Elric, eli kılıcını çekmeye hazırdı.

"Domuz," dedi sivri dişli kafa. Elric, yaratığın ona hakaret mi ettiğini yoksa kendisini mi tarif ettiğini anlayamadı.

"Domuz."

Karanlık kısımdan iki sivri dişli yüz daha çıktı. "Domuz," dedi biri.

"Domuz," dedi bir başkası.

"Yılan," dedi Elric ile Rackhir'in arkasından bir ses. Rackhir domuzları seyretmeye devam ederken, Elric döndü. Orada uzun boylu bir genç duruyordu. Kafasının olması gereken yerden on beş iri yılan gövdesi sürgün vermişti. Her bir yılan başı Elric'e bakıyordu. Dilleri titredi, hepsini ağız aynı anda, tekrarlamak için açıldı:

"Yılan."

"Şey," dedi başka bir ses. Elric o yöne baktı, yutkundü, kılıcını çekti, midesi bulandı.

Ardından Domuz'lar, Yılan ve Şey saldırdılar.

Rackhir, bir Domuz'u daha üç adım bile atmadan devirdi. Yay sırtından çıkıp gerilmiş, bir saniye içerisinde kırmızı tüylü bir ok yerleştirilip atılmıştı. Bir Domuz vuracak vakit daha buldu, ardından kılıcını çekmek için yayını attı. Sırt sırta, o ve Elric iblislerin saldırısına karşı koymaya hazırlandılar. Yılan, tıslayan ve zehir damlayan dişleriyle ısırma çalışana, ok gibi on

141

beş kafasıyla yeterince kötüydü ama Şey, şeklini değiştirip duruyordu - önce bir kol ortaya çıkıyor, ardından, doymaz bir şekilde ayaklarını sürükleyerek yaklaşan şişmiş etten, bir kafa Deliriyordu.

"Şey!" diye bağırdı. İki kılıç, son kalan Domuz'la ilgilenen Elric'e savrulduğu anda, Elric vuruşunu ıskalayarak Domuz'u kalbi yerine ciğerinden vurdu. Domuz geriye doğru sendeleyerek yerdeki bir gübre havuzunun üzerine düştü. Bir an için kıvrandı ama ardından yığılıp kalacaktı. Şey bir mızrak

oluşturdu ve fırlattığında Elric darbeyi kılıcının düz tarafıyla zor saptırdı. Şimdi Rackhir, Yılan'la meşguldü ve iki iblis onların işini bitirmeye hevesli bir şekilde adamların üzerine saldırıyorlardı. Yılan'ın kafalarından yarısı yerde kıvranıyordu ve Elric, Şey'in bir kolunu koparmayı başarmıştı ama iblisin hâlâ üç kolu daha varmış gibi görünüyordu. Bir tane yerine birkaç yaratıktan oluşturulmuş gibiydi. Elric, Ariocho'la antlaşmasından sonra, bunun gibi bir iblise - şekilsiz bir canavara - dönüşmenin yazgısı olup olmayacağını merak ediyordu. Ama zaten bir çeşit canavar değil miydi? İnsanlar onu bir ibisle karıştırmıyorlar mıydı?

Bu düşünceler ona güç verdi. Dövüşürken bağırdı. "Elric!"

Ve: "Şey!" diye cevapladı, varlığının esası olarak gördüğü şeyi söylemeye istekli rakibi.

Aubec'in kılıcının kestiği bir başka el daha uçtu. Başka bir mızrak daha atılıp savuşturuldu; başka bir kılıç daha oluştu, Elric'in miğferine çarpıp onu Rackhir'in üzerine sendeleterek, Yılan'a darbesini iskalatıp neredeyse dört kafanın birden onu ısırmasına sebep oldu. Elric kılıcı tutan kola ve uzantıya hamle yaptı. Onların bedenden kopup yeniden içine girdiklerini gördü. Mide bulantısı gene başladı. Elric kılıcını yağma sapladı, yığın çılgık attı: "Şey! Şey! Şey!"

Elric tekrar sapladı, dört kılıç ile iki mızrak sallanıp, çarparak Aubec'in kılıcını saptırmaya çalıştılar. "Şey!"

142

"Bu Yyrkoon'un işi," dedi Elric, "hiç şüphesiz. Onu izlediğimi duydu ve bizi iblis yandaşlarıyla durdurmaya çalışıyor." Dişlerini kenetleyip aralarından konuştu. "Tabii bunlardan biri Yyrkoon'un kendisi değilse! Sen kuzenim Yyrkoon musun, Şey?"

"Şey ..." Ses neredeyse acıklıydı. Silahlar savrulup çarpışıyordu ama artık Elric'e o kadar vahşice atılmıyorlardı.

"Yoksa sen eski, tanıdık bir arkadaş mısın?"

"Şey..."

Elric kılıcını yağma tekrar, tekrar sapladı. Yoğun, berbat kokulu bir kan fışkırıp zırhının üzerine sıçradı. Elric, iblislere saldıranın neden bu kadar kolaylaştığını anlamadı.

"Şimdi!" diye Elric'in kafasının üzerinden bağırdı bir ses. "Çabuk!"

Elric yukarı baktı ve kırmızı bir surat, beyaz bir sakal, el sallayan bir kol gördü. "Bana bakma seni aptal! Şimdi - vur!"

Elric iki elini de kılıcının kabzasına koydu ve kılıcı, ölmeden önce inleyip, ağlayan ve küçük bir fısıltıyla, "Frank ..." diyen, şekilsiz yaratığa iyice soktu.

RackrûYde aynı anda atak yaptı ve kılıcı, kalan yılan kafalarının altından geçip göğüse, oradan da genç bedeninin kalbine daldı. Onun iblisi de ölmüş oldu.

Beyaz saçlı adam tünediği yıkık kemerden aşağı indi. Gülüyordu. "Niun'un büyüsünün hâlâ biraz etkisi var, burada bile, değil mi? Uzun olanın iblis arkadaşları çağırıp size saldırı planı yaptığını duydum. Beşin ikiye saldırmaması bana pek adil gelmedi - böylece duvara oturup çok kollu iblisin gücünü ondan aldım. Hâlâ yapabiliyorum. Hâlâ yapabiliyorum. Artık onun gücüne de sahibim (ya da iyi bir kısmına) ve aylardır (eğer burada böyle bir şey varsa) olmadığım kadar kendimi iyi hissediyorum."

"O 'Frank' dedi," dedi kaşlarını çatarak Elric. "Bu bir isim mi, sence? Önceki ismi?"

"Belki," dedi yaşlı Niun, "belki. Zavallı yaratık. Ama her

143

neyse o artık ölü. Sizler Ameeron'dan değilsiniz, siz ikiniz -ama seni burada daha önce gördüm, kırmızı."

"Ben de seni gördüm," dedi gülümseyerek Rackhir. Yılarım kafalarından birini kullanarak, kılıcının üzerinden Yılan'ın kanını sildi. "Her Şeyi Bilen Niun'sun sen."

"Evet. Her Şeyi Bilen ama artık çok az şey bilen. Bu yakında sona erecek, her şeyi unuttuğumda. O zaman bu korkunç sürgünden geri dönebileceğim. Asa'nın Orland'ıyla yaptığım antlaşma bu. Her şeyi bilmek isteyen bir aptaldım, merakım beni Orland'ı ilgilendiren bir maceraya attı. Orland bana yolumun yanlışlarım gösterdi, unutmam için buraya gönderdi. Ne yazık ki, fark etmişsinizdir, hâlâ güçlerimden ve bilgilerimden bazıları ara sıra hatırlayabiliyorum. Kara Kılıçları aradığınızı biliyorum. Senin Melnibone'lu Elric olduğunu biliyorum. Size ne olacağını biliyorum."

"Yazgımı biliyor musun?" dedi hevesle Elric, "Söyle bana nedir, Her Şeyi Bilen Niun!"

Niun, sanki konuşmak için ağzını açtı ama yeniden kapattı. "Hayır" dedi. "Unuttum."

"Hayır!" Elric yaşlı adamı yakalayacakmış gibi atıldı. "Hayır! Hatırlıyorsun! Hatırladığınızı görebiliyorum!"

"Unuttum." Niun başını eğdi.

Rackhir, Elric'in kolunu tuttu. "Unuttu, Elric."

Elric başını salladı. "Peki." Ardından, "ama Bataklığın Altındaki Tünel'in nerede bulunduğunu hatırlıyorsun?"

"Evet. Ameeron'dan kısa bir uzaklıkta, bataklığın kendisi. O yöne gidin. Siyah mermere oyulmuş kartal şeklinde bir anıt arayın. Anıtın altında tünelin girişi var." Niun bilgiyi papağan gibi yineledi, başım kaldırdığında yüzü daha anlaşılardı. "Size şimdi ne dedim?"

Elric: "Bataklığın Altındaki Tünel'in girişine nasıl varıldığım anlattın," dedi.

"Öyle mi?" Niun yaşlı ellerini çırpı. "Harika. Bunu da unuttum artık. Siz kimsiniz?"

144

"En iyisi unutulalım," dedi kibar bir gülüşle Rackhir. "Hoşça kal Niun ve teşekkürler."

"Ne için teşekkürler?"

"Hem hatırladığın, hem de unuttuğun için."

İkisi de, perişan Ameeron Şehri'nden yaşlı, mutlu büyücüden uzağa, kapılardan ya da pencerelerden onlara bakan garip suratları görerek, kötü havanın mümkün olduğunca azını solumaya çalışarak yollarına devam ettiler.

"Sanırım, belki de bu terk edilmiş yerin sakinlerinden sadece Niun'u kısıkanıyorum," dedi Rackhir.

"Ona acıdım," dedi Elric.

"Neden?"

"Bana öyle geliyor ki her şeyi unuttuğunda, Ameeron'dan ayrılmasına izin verildiğini de unutabilir."

Rackhir güldü ve albinonun siyah zırhlı sırtına vurdu. "Sen kasvetli bir yoldaşsın, dostum Elric. Bütün düşüncelerin böyle umutsuz mudur?"

"O yöne doğru gidiyorlar, korkarım," dedi Elric, hafif bir gülümsemeyle.

145

3

BATAKLIĞIN AİTLNÖAKİ TÜKİEL

SONUNDA BATAKLIĞA GELENE dek bu kederli ve karanlık dünyada yol aldılar.

Bataklık siyahtı. Sağda solda, sivri bitkiler yığınlar halinde büyümüştü. Ortam soğuk ve nemliydi; karanlık bir sis yüzeye yakın dolanıyor, bazen sisin arasından silik şekiller fırlıyordu. Sisin içinden sadece Niun'un tarif ettiği anıt olabilecek siyah bir nesne yükseliyordu.

"Anıt," dedi Rackhir, durup yayına yaslanarak. "Bataklığın oldukça içinde, ona giden bir patika da ortalıkta görünmüyor. Sence bu bir sorun mu, Yoldaş Elric?"

Elric bataklığın kıyısına doğru dikkatle ilerledi. Soğuk balçığın ayağına bulaşmasını hissetti. Biraz güçlük de olsa geriye çekildi.

"Bir yol olmalı," dedi Rackhir, kemikli burnuna dokunarak. "Yoksa kuzenin nasıl geçerdi?"

Elric omzunun üzerinden kızıl okçuya baktı, omuz silkti. "Kim bilir? Bataklıklar söz konusu olduğunda sorunları olmayan büyücü arkadaşlarıyla yol alıyor olabilir."

Aniden Elric kendini nemli kayanın üzerinde oturur buldu. Bataklıktan gelen tuzlu su kokusu bir an için onu boğmuştu. Kendini güçsüz hissediyordu. Son olarak Gölge Kapısı'ndan geçerken aldığı ilaçların etkisi azalmaya başlamıştı.

Rackhir gelip albinonun yanında durdu. Anlayışlı bir sohbete gireceğini gösteren bir gülüşü vardı. "Eee, Sayın Büyücü, siz de aynı yardımı çağırmanız mümkün mü?"

146

Elric başını salladı. "Küçük iblislerin uyandırılması için gerekli şeyler hakkında bilgim az. Yyrkoon'un yanında tüm büyü kitapları, en sevdiği büyüleri, iblisler dünyasına giriş yöntemleri var. Şuracıktaki amta ulaşmak istiyorsak, normal yoldan bir patika bulmalıyız, Phum'un Savaşçı Rahibi."

Phum'un Savaşçı Rahibi yeleğinden kırmızı bir mendil çıkartıp bir süre burnunu temizledi. Bitirdiğinde Elric'e elini uzatıp kalkmasına yardım etti, siyah anıtı sürekli gözleyerek bataklığın çevresinde yürümeye başladı.

Sonunda, bir süre sonra, bir patika buldular, insanın ayağını kaydıran ince bir balık tabakasıyla kaplı patika doğal değildi, bataklığın karanlığında uzanan siyah bir mermer katmanıydı.

"Neredeyse bunun sahte bir yol olduğundan kuşkulanacağım - bizi sonumuza götüren bir tuzak," dedi Rackhir, o ve Elric durup uzun katmana bakarlarken, "ama artık kaybedecek neyimiz var ki?"

"Gel," dedi Elric, katmana ayağını atıp üzerinde dikkatle gitmeye başlarken. Şimdi elinde, tatsız sarı bir ışık ve oldukça fazla yeşil duman çıkartan, kurumuş kamışlardan yapılmış bir tür meşale tutuyordu, bu hiç yoktan iyiydi.

Rackhir, gerilmemiş yayının gövdesiyle attığı her adımı kontrol ederek onu arkadan izliyor ve ilerlerken küçük, karmaşık bir ezgiyi ıslığıyla çalıyordu. Kendi ırkından olan başka birisi bu ezginin, Phum'da, özellikle Savaşçı Rahip'in kalesinde, yaygın bir şarkı olan, Hayatını Kurban Etmek Üzere Olan Yüce Cehennem Kahramanının Oğlu'nun Şarkısı, olduğunu anlardı.

Elric, bu ezgiyi biraz rahatsız edici ve kafa karıştırıcı buldu ama bir şey demedi, çünkü dikkatinin en ufak kırıntılarını bile, sanki bataklığın üzerinde yüzüyormuş gibi hafifçe sallanır gözüken kaygan katmanın üzerinde dengesini korumak için kullanıyordu.

Artık şekli açıklıkla seçilebilen anıta giden yolun yansına ulaşmışlardı: Açılmış kanatları, öldürmeye hazır vahşi gagası

147

ve pençeleriyle koca bir kartal. Üzerinde dengelerini korumaya çalıştıkları katmanla aynı mermerden, bir kartal. Elric bir mezarı anımsadı. Orada antik bir kahraman mı gömülüydü? Yoksa mezar Kara Kılıçları barındırmak için mi inşa edilmişti - yoksa onları insanların dünyasına tekrar girip, insanların ruhlarını çalmasınlar diye hapsetmek için mi?

Katman daha şiddetli sallanmaya başladı. Elric dik durmaya çalıştı ama meşaleyi delice sallayarak, önce bir ayağının ardından da ötekinin üzerinde sallandı. İki ayağı da kaydı, uçarak bataklığa düştü ve anında dizlerine kadar gömüldü.

Batmaya başladı.

Bir şekilde meşaleyi tutmayı başardı ve onun ışığıyla kızıl giysili okçunun ileri atıldığını gördü.

"Elric?"

"Buradayım, Rackhir."

"Batıyor musun?"

"Evet, bataklık beni yutmayı amaçlıyor gibi gözüküyor,"

"Düz uzanabilir misin?"

"İleri uzanabilirim ama bacaklarım saplandı." Elric, aşağı çeken balçığın içerisinde bedenini hareket ettirmeye çalıştı. Kısık bir şekilde hırıltılı ses çıkaran bir şey, yüzünün önünden geçip, yanından sıyrıldı. Elric içinden fıskıran korkusunu kontrol etmek için elinden geleni yaptı. "Sanırım beni bırakmalısın, dostum Rackhir."

"Ne? Ve bu dünyadan çıkış yolumu mu yitireyim? Beni olduğumdan daha çok, başkalarını düşünen biri olarak görüyorsun sanırım, Yoldaş Elric. Al..." Rackhir dikkatle katmana eğildi, elini Elric'e doğru uzattı. Artık iki adam da yapışkan balçıkla kaplıydılar; ikisi de soğuktan titriyordu. Rackhir uzandı, uzandı ve Elric uzanabileceği kadar uzağa uzanıp, ele yetişmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Her saniye onu batakhğm iğrenç kokulu pisliğinde daha da derine çekiyordu.

Sonra Rackhir yayını gövdesinden tutarak ileri uzattı.

"Yayı tut, Elric. Yapabilir misin?"

148

Bedenindeki her kemiği ve kası ileri uzatan Elric, yaya tu-tunabilmeyi son anda başardı.

"Şimdi, şey yapmalıyım - Ah!" Yayı çeken Rackhir, kendi ayağının kaydığını ve katmanın delicesine sallanmaya başladığını fark etti. Bir kolunu katmanın uzaktaki kenarını tutmak için attı ve diğer eliyle yayını tutmaya devam etti, "Acele et, Elric! Acele et!"

Elric acıyla kendisini çamurdan çekmeye başladı. Katman hâlâ delicesine sallanıyordu, Rackhir'in atmaca benzeri yüzü, umutsuzca hem katmam hem de yayı tutmaya çalışırken neredeyse Elric'inki kadar solmuştu. Ardından, tamamen pisliğe batmış Elric, meşale hâlâ elinde yanarken, katmanı tutmayı başarıp üzerine tırmanmayı da becerdi, orada güçlkle soluyarak yattı.

Rackhir'in de soluğu kesilmişti ama güldü. "Şu yakaladığım balığa bak!" dedi. "Bahse girerim ki, şimdiye kadar rastladıklarımın en büyüğü!"

"Sana müteşekkirim, Kızıl Okçu Rackhir. Müteşekkirim, Phum'un Savaşçı Rahibi. Sana hayatımı borçluyum," dedi Elric, bir süre sonra. "Yemin ederim ki, görevimde başarılı olsam da olmasam da, Gölge Kapısı'ndan geçtiğini görmek için, ikimizin de geldiği dünyaya geri dönmen için tüm güçlerimi kullanacağım."

Rackhir yavaşça: "Sen bir erkeksin, Melnibone'lu Elric. Seni kurtarmam bu yüzden. Hangi dünyada olursa olsun erkek sayısı çok az." Omuz silkti, sırttı. "Artık derim ki, şuracıktaki anıta dizlerimiz üzerinde gidelim. Pek onurlu olmayabilir ama daha güvenli. Ve yol sürünmek için uzun da değil."

Elric ona katıldı.

Üstlerinde ya gökyüzü ya da bir mağara tavanı olan karanlığa yükselen, iri, ağır kartal anıtının durduğu yosun kaplı adaya varmaları fazla zaman almadı. Sütunun tabanında alçak bir kapı aralığı gördüler. Ve kapı aralığı açıldı.

"Bir tuzak?" dedi Rackhir.

149

"Yoksa Yyrkoon, Ameeron'da yok olduğumuzu mu varsayıyor?" dedi Elric, çamurlarını elinden geldiğince temizleyerek. İç çekti. "Haydi girip şu işi bitirelim,"

Sonuçta içeri girdiler.

Kendilerini küçük bir odada buldular. Elric meşalenin zayıf ışığını içeri tuttu, başka bir kapı aralığı daha gördü. Odanın gerisinin bir özelliği yoktu - bütün duvarlar aym zayıf parıltılı mermerden yapılmıştı. Oda tamamen sessizdi.

İkisi de konuşmadı. İkisi de bir sonraki kapı aralığına doğru duraksamadan ilerledi. Aşağıdaki zifiri karanlığa dönerek kıvrılan basamakları bulduklarında, inmeye başladılar.

Uzun bir süre hâlâ konuşmadan, yavaş yavaş, zemine varana kadar aşağıya doğru indiler, karşılarında, biçimsiz şekli yüzünden bir zekânın değil doğanın işiymiş gibi duran, dar bir tünele açılan geçidi gördüler. Mağaranın tavanından damlayan nem zemine kalp atışı ritminde düşüyordu. Ses çok çok ilerde, tünelin bir yerinden doğarak, daha derin bir yankı çıkartıyor-muş gibiydi.

Elric, Rackhir'in boğazını temizlediğini duydu.

"Hiç şüphesiz bu bir tünel," dedi Kızıl Okçu, "ve tartışmasız, bataklığın altından gidiyor."

Elric, Rackhir'in de tünele girmekteki gönülsüzlüğünü paylaştığını hissetti. Eriyen meşaleyi yukarıda tutarak durup, tünelin zeminine düşen damlaların sesini dinleyerek derinlerden çok az gelen diğer sesi tanımaya çalıştı.

Ve ardından kendisini, neredeyse koşarak ileriye doğru gitmeye zorladı. Kulaklarını kafasının içinden ya da tüneldeki başka bir kaynaktan gelmiş olabilecek ani bir gürleme doldurdu. Arkasında Rackhir'in ayak seslerini duydu. Kılıcını, ölü kahraman Aubec'in kılıcını çekti, şimdi her çeşit sesle canlanan tünel duvarlarından kendi nefesinin tıslayarak yankılanmasını duydu.

Elric ürperdi ama durmadı.

Tünel ılıktı. Zemin ayağının altında süngerimsi gibiydi,

150

tuzlu su kokusu ısrarla devam ediyordu. Artık tünelin duvarlarının düzleştiğini görebiliyordu, ani, düzenli hareketlerle titri-yormuş gibi görünüyorlardı. Arkasında Rackhir'in tünelin tuhaf doğasını fark ettikten sonra çıkardığı solumayı duydu.

"Sanki, et gibi," diye mırıldandı Phum'un Savaşçı Rahibi. "Et gibi."

Elric cevap veremedi. Bütün dikkati ilerlemeye vermesi gerekiyordu. Dehşetten tükenmişti. Tüm bedeni titriyordu. Terliyordu. Bacakları altında onu bükülmekle tehdit ediyordu. Tutuşu o kadar zayıftı ki kılıcının yere düşmesini zor engelliyordu. Hafızasında bir şeylerin izi vardı, beyninin hesaba katmayı reddettiği bir şeyler. Burada daha önce bulunmuş muydu? Titremesi arttı. Midesi bulandı. Ama meşaleyi önünde tutarak tö-kezleye tökezleye devam etti.

Artık hafif, şaşmaz tıptı sesi daha da artmıştı, ilerde, tünelin en sonunda küçük, neredeyse yuvarlak bir açıklık gördü. Sallanarak durdu.

"Tünel bitiyor," diye fısıldadı Rackhir. "Bir geçit yok."

Küçük açıklık, çabuk, güçlü bir ritimle atıyordu.

"Nabız Gibi Atan Mağara," diye fısıldadı Elric. "Bu Bataklığın Altındaki Tünel'de bulmamız gereken şey. Giriş bu olmalı, Rackhir."

"Bir insanın girmesi için çok küçük, Elric," dedi mantıklıca Rackhir.

"Hayır..."

Elric açıklığa yakınlaşana kadar tökezleyerek yürüdü. Kılıcını kınına soktu. Meşaleyi Rackhir'e verdi, ardından Phum'un Savaşçı Rahibi onu durduramadan, kendisini açıklığa balıklama atıp, içinde bedenini kıvırdı - geçidin duvarları onun için açılıp ardından tekrar kapanarak Rackhir'i diğer tarafta bıraktı.

Elric yavaşça ayağa kalktı. Artık duvarlardan zayıf, pembemsi bir ışık geliyordu, önünde, geldiğinden azıcık daha geniş, başka bir geçit vardı. Hava sıcak, basık ve tuzluydu. Neredeyse onu boğacaktı. Baş zonkluyor, bedeni ağrıyor, zorlukla

151

hareket edip düşünüyordu. Tek yapabildiği ilerlemektir. Boğuk atışların sesi kulaklarında gittikçe artarken, sendeleyerek bacakları üzerinde, kendini bir sonraki geçide attı.

"Elric!"

Rackhir, arkasında solgun ve terleyerek duruyordu. Meşaleyi bırakmış ve Elric'i takip etmişti. Elric kuru dudaklarını yaladı, konuşmaya çalıştı.

Rackhir yaklaştı.

Elric kalın bir sesle : "Rackhir. Burada olmamalısın."

"Sana yardımım olabilir dedim."

"Evet ama..."

"Öyleyse yardım edeceğim."

Elric'in tartışacak gücü yoktu, onun için başını salladı, elleriyle ikinci açıklığın duvarlarını aralayıp, çember şeklindeki duvarlarının düzenli atışlarla titrediği bir mağaraya açıldığını gördü. Mağaranın merkezinde, havada, hiçbir şeye dayanmadan, asılı duran iki kılıç vardı. Birbirinin eşi, büyük, güzel ve kara iki kılıç.

Ve kılıçların altında, şeytani ve ağgözlü ifadesiyle, Melni-bone'lu Prens Yyrkoon durup, dudakları hareket ederek ama hiçbir söz söylemeden, onlara uzanıyordu. Elric de tırmandı ve titreyen zeminin üzerinde dururken sadece tek bir söz söyleye-bildi. "Hayır," dedi.

Yyrkoon sesi duydu. Yüzünde büyük bir dehşetle döndü. Elric'i görünce hırladı, ardından ağzından aslında nefretinin çığılı olan bir söz yükseldi.

"Hayır!"

Elric büyük bir çaba harcayarak Aubec'in kılıcını kınından sıyırdı. Ama kılıç havada tutamayacağı kadar ağır gözüktüyordu. Onu taşıyamadığı için kılıç yere doğru eğildi, kolu yanında dümdüz duruyordu. Elric ağır havadan ciğerlerine derin nefesler aldı. Görüşü bulanıklaşıyordu. Yyrkoon bir gölgeye dönüşmüştü. Sadece, yuvarlak odanın tam merkezinde hareketsiz duran iki kara kılıca odaklanmıştı. Elric, Rackhir'in odaya girip,

152

yanında durduğunu hissetti.

"Yyrkoon," dedi sonunda Elric, "o kılıçlar benim."

Yyrkoon güldü, kılıçlara doğru uzandı. Kılıçlardan tuhaf bir inilti yükselir gibiydi. İçlerinden zayıf, siyah bir ışın çıkıyor gibiydi. Elric üzerlerine oyulmuş rünleri gördü ve korktu.

Rackhir yayma bir ok gerdi. Okla Prens Yyrkoon'u hedefleyerek, kirişi omzuna çekti. "Eğer ölmesi gerekirse Elric, söyle bana."

"Öldür onu," dedi Elric.

Ve Rackhir kirişi saldı.

Ama ok havada çok yavaş gitti, ardından gönderildiği hedef ve okçu arasında yarı yolda havada asılı kaldı.

Yyrkoon, yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle döndü. "Ölümlü silahları burada işe yaramaz," dedi.

Elric, Rackhir'e, "Doğru söylüyor olmalı. Ve yaşamın da tehlikede, Rackhir. Git..." dedi.

Rackhir ona şaşkın bir bakış attı. "Hayır, burada kalıp sana yardım etmeliyim..."

Elric başını olumsuzca salladı. "Yardım edemezsin, kalırsan sadece ölürsün. Git."

Kızıl Okçu gönülsüzce yayını saldı, iki kara kılıca şüpheyle baktı, ardından aralıktan yolunu açarak gitti.

"Artık, Yyrkoon," dedi Elric, Aubec'in kılıcının yere düşmesine izin vererek. "Bu işi biz halletmeliyiz, sen ve ben."

153

4

iki k[^]RA. kılıç

VE ARDINDAN, RÜN kılıçları, Fırtmayaratan ile Dulbıra-kan, uzun zamandır asılı durdukları yerden kayboldular.

Fırtmayaratan, Elric'in sağ eline yerleşti. Dulbırakan'da Prens Yyrkoon'un sağ eline.

İki adam Nabız Gibi Atan Mağara'nın ayrı köşelerinde durup önce kendilerine ardından da tuttukları kılıçlara baktılar.

Kılıçlar şarkı söylüyorlardı. Sesleri zayıftı ama açıkça du-yulabiliyordu. Elric koca kılıcını kolayca kaldırdı, bir o yana bir bu yana çevirerek tuhaf güzelliğine hayran oldu.

"Fırtmayaratan," dedi.

Ardından korktu.

Aniden sanki yeniden doğmuş, rün kılıç da onunla beraber dünyaya gelmiş gibiydi. Sanki hiç ayrılmamışlardı.

"Fırtınayaratan."

Kılıç tatlı tatlı inleyerek eline daha da iyi oturdu.

"Fırtınayaratan!" diye bağırdı Elric ve kuzeninin üzerine atıldı.

"Fırtınayaratan!"

Korku doluydu - öylesine korku doluydu ki. Korkusu ona bir tür vahşi zevk de veriyordu - kuzeniyle savaşıp onu öldürmek, kılıcını Yyrkoon'un kalbinin ta içine batırmak isteyen şey-tancasma bir ihtiyaç. İntikam almak. Kan dökmek. Bir ruhu cehenneme göndermek.

Ve artık Prens Yyrkoon'un bağırsığı kılıç seslerinin şıkırtısını, mağaranın atışının vuruş seslerini bastırarak duyulabildi.

154

"Dulbırakan!"

Ve Dulbırakan, Fırtınayaratan'ın hamlesini karşıladı. Bu hamleyi karşılayıp Elric'e doğru atıldı. Elric yana çekilip, Fırtınayaratan'ı çevirerek Yyrkoon ile Dulbırakan'ı bir an için geriye ittiren yan vuruşu yaptı. Ama Fırtınayaratan'ın ardından yaptığı hamle de karşılandı. Ondan sonraki de. Ve sonraki. Eğer kılıç üstadı olan iki adam eşit güçteyse, kullanıcılarının isteklerini yerine getirseler bile kendi iradelerine sahip gözükten kılıçlar da öyleydi.

Metalin metale vuruşu, kılıçların söylediği delice ve metalik bir şarkıya dönüştü. Birbirleriyle dövüşmelerine rağmen, sanki yeniden dövüşüklerine memnunlarmış gibi neşe dolu bir şarkı.

Elric, kuzeni Prens Yyrkoon'u arada sırada parlayan, esmer, vahşi yüzü dışında zar zor görüyordu. Elric'in dikkati tamamen iki kara kılıçtaydı. Çünkü görünüşe göre kılıçlar ortaya ödül olarak iki kılıç üstadından birinin hayatını koyarak dövüşüyorlardı (ya da belki ikisinin de hayatını, diye düşündü Elric). Elric ile Yyrkoon arasındaki çekişme, binlerce yıldan sonra tekrar bir araya gelmekten dolayı keyifli gözükten kılıçlar arasındaki kardeşi çekişmeyle kıyaslanınca hiçbir şeydi.

Dövüşürken - hayatı kadar ruhu için de dövüşüyordu -yaptığı bu gözlem Elric'e, Yyrkoon'a olan nefretini göz önüne alacak zamanı verdi.

Yyrkoon öldürebilirdi ama başka bir gücün iradesiyle değil. Bu dünyadışı kılıçlara eğlence sağlamak için değil.

Dulbırakan'm ucu gözüne doğru atıldı, Fırtınayaratan hamleyi savurmak için bir kez daha kalktı.

Elric artık kuzeniyle dövüşmüyordu. İki kılıcın iradeleriyle dövüşüyordu.

Fırtınayaratan, Yyrkoon'un bir an için savunmasız kalan boğazma atıldı. Elric kılıca yapıştı, hayatını bağışlayarak kılıcı geri çekti. Fırtınayaratan sanki davetsiz bir misafiri ısırması engellenen bir köpek gibi, neredeyse huysuz bir şekilde haykırdı.

155

Elric kenetlenmiş dişlerinin arasından konuştu. "Senin kuklan olmayacağım, rün kılıç. Eğer birleşmemiz gerekiyorsa, bırak düzgün bir uzlaşmayla olsun."

Kılıç gardım düşürmek için tereddüt etmiş göründü, Elric bunun karşılığında avantajını hisseden Dulbırakan'm atağına karşı kendini savunmakta zorlandı.

Elric sağ koluna ve bedenine taze enerjinin dolduğunu hissetti. Bu kılıcın yapabileceği şeydi. Onunla ilaçlara ihtiyacı yoktu, bir daha asla zayıf olmayacaktı. Savaşta muzaffer olacaktı. Barışta onuruyla hükümdarlık edebilecekti. Yolculuk yaparken, korkmadan yalnız olabilecekti. Sanki, kılıç Dulbırakan'm saldırılarını karşılariken bile ona bütün bunları hatırlatıyordu.

Kılıç bunun karşılığında ne almalıydı?

Elric anladı. Kılıç hiçbir kelimeye gerek duymadan derdini anlatmıştı. Fırtınayaratan'm dövüşmeye ihtiyacı vardı, çünkü bu var oluş nedeniydi. Fırtınayaratan'm öldürmeye ihtiyacı vardı, çünkü enerjisinin kaynağı buydu, insanların, iblislerin -hatta tanrıların - hayatları ve ruhları.

Elric, kuzeni koca, kırkırth bir çığlık atıp, ona doğru fırladığında bile duraksadı, böylece Dulbırakan miğferini sıyrıp geçti, Elric geriye sendeleyip yere düştü, Yyrkoon'u inleyen kara kılıcını, rün kılıcını, Elric'in bedenine daldırmak için iki eliyle havaya kaldırmış olduğunu gördü.

Elric bu yazgıya karşı koymak için her şeyi yapabileceğini biliyordu - çünkü ruhu Dulbırakan'a geçecek, gücü de Prens Yyrkoon'un gücünü besleyecekti. Hızla yana yuvarlandı, tek dizi üzerinde yükseldi, döndü ve zırh eldivenli elinin biri kılıcın sırtında, diğeri kabzasında olarak, Prens Yyrkoon'un üzerine yaptığı büyük vuruşu karşılamak için Fırtınayaratan'ı kaldırdı. Ve iki kara kılıç acı içindeymişler gibi haykırdılar, titrediler, birçok okla vurulmuş bir adamdan kanm akacağı gibi, siyah ısıltı aktı

ikisinden. Elric hâlâ dizleri üzerinde, nefes alıp verdiği, iç çektiği, kaybolan Yyrkoon'u görebilmek için sağa sola baktığı, ışıktan uzağa bir yere sürüklenmişti.

156

Elric Fırtınayaratan'ın tekrar onunla konuştuğunu anladı. Eğer Elric, Dulbıranan tarafından öldürülmek istemiyorsa, Kara Kılıç'm önerdiği anlaşmayı kabul etmeliydi.

"Ölmemeli!" dedi Elric. "Sizin eğlenmeniz olsun diye onu öldürmeyeceğim!"

Kara ışının içinden, hırlayan, dişlerini gösteren ve rün kılıcını sallayan Yyrkoon koşarak çıktı.

Fırtınayaratan yine bir boşluğa daldı, Elric yeniden kılıcı geri çekti, Yyrkoon sadece sıyrılmıştı.

Fırtınayaratan, Elric'in ellerinde kıvrandı.

Elric: "Benim efendim olamayacaksın." dedi.

Fırtınayaratan anlamış görünüp, sanki uzlaşmış gibi sakin-leşti. Elric, artık rün kılıcı kontrol ettiğini, bundan sonra kılıcın ne isterse yapacağını düşünüp güldü.

"Yyrkoon'un elindeki kılıcı düşürmeliyiz," dedi Elric. "Onu öldürmemeliyiz."

Elric, ayaklarının üzerinde yükseldi.

Fırtınayaratan, iğne kalınlığında bir meç hızıyla hareket etti. Sahte saldırılar yaptı, savuşturma hamleleri yaptı, ileri hamleler yaptı. Zaferle sırttan Yyrkoon, hırlayıp, asık yüzünden sırtışı düşerek, geri çekildi.

Fırtınayaratan, artık Elric için çalışıyordu. Elric'in yapmasını istediği hareketleri yapıyordu. Hem Yyrkoon, hem de Dulbıranan olayların dönüşünden memnun değildiler. Dulbıranan sanki kardeşinin davranışına şaşırılmış gibi bağıırıyordu. Elric, Yyrkoon'un kılıç tutan eline vurdu, kumaşı deldi - eti deldi - siniri deldi - kemiği deldi. Kan fışkırıp, Yyrkoon'un kolunu sırlıslıklam etti, kılıcın kabzasına damladı. Kan kaygandı. Yyrkoon'un kılıcı tutuşunu zayıflattı. İki eline birden aldı ama sıkıca tutacak durumda değildi.

Elric de Fırtınayaratan'ı iki eline birden aldı. Dünya dışı bir güç üzerinde dalgalanıyordu. Devasa bir darbeye Fırtınayaratan'ı, Dulbıranan'a, kılıcın sırtıyla kabzasının birleştiği yere vurdurdu. Rün kılıcı Yyrkoon'un ellerinden kurtuldu. Nabız

157

Gibi Atan Mağara boyunca uçtu.

Elric güldü. Kendi kılıcının iradesini, ardından da kardeş kılıcı yenmişti.

Dulbıranan, Nabız Gibi Atan Mağaranın duvarına çarptı, bir an için hareketsiz durdu.

Ardından yenilen rün kılıçtan bir inleme yükseldi. Nabız Gibi Atan Mağarayı yüksek bir tiz çığlık doldurdu. Karanlık, uğursuz gözüken pembe ışığa doğru aktı ve onu söndürdü.

Işık geri geldiğinde Elric ayağının dibinde bir kının yattığını gördü. Kın siyahtı ve rün kılıçla aynı yabancı işçilikle yapılmıştı. Elric, Yyrkoon'u gördü. Prens dizleri üzerindeydi, gözleri Nabız Gibi Atan Mağara'da gezinip, Dulbıranan'ı arayarak, artık ölmesi gerektiğini biliyormuş gibi korkuyla Elric'e bakıp, hıçkırıyordu.

"Dulbıranan?" dedi umutsuzca Yyrkoon. Ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Dulbıranan, Nabız Gibi Atan Mağara'dan yok olmuştu.

"Kılıcın gitti," dedi sessizce Elric.

Yyrkoon inledi, mağaranın girişine doğru sürünmeye çalıştı. Ama giriş küçük bir bozuk para kadar küçülmüştü. Yyrkoon ağladı.

Fırtınayaratan, sanki Yyrkoon'un ruhuna susamış gibi, titredi. Elric öne doğru eğildi.

Yyrkoon çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Beni öldürme, Elric - bu rün kılıcıyla değil. Ne istersen yaparım. Başka ne şekilde olursa ölürüm."

Elric: "Bizler kurbanıyız, kuzenim, bir komplonun - tanrılar, iblisler ve duygulu kılıçlarca oynanan bir oyunun. Birimizi ölü istiyorlar. Zannederim senin ölmeni benim ölmemden daha çok istiyorlar. İşte seni burada öldürmeyişimin nedeni bu." Kını kaldırdı. Fırtınayaratan'ı içine girmeye zorladı ve kılıç bir anda sessizleşti. Elric eski kınını aldı, Aubec'in kılıcı için etrafına bakındı ama o da yok olup gitmişti. Eski kını bıraktı ve yenisini kuşağına geçirdi. Sol elini Fırtınayaratan'ın kabzasına

158

koydu, kuzeni olacak yaratığa acımasızca baktı.

"Sen bir solucansın, Yyrkoon. Ama bu senin hatan mı?"

Yyrkoon ona şaşkın şaşkın baktı.

"Merak ediyorum, eğer tüm istediklerini alsaydın, bir solucan olmayı bırakır mıydın, kuzen?"

Yyrkoon dizleri üzerine kalktı. Gözlerine bir umut ışığı gelmişti.

Elric güldü, derin bir nefes aldı. "Göreceğiz," dedi. "Cymoril'i büyülu uykusundan uyandırmayı kabul etmelisin."

"Gururumu kırdın, Elric," dedi Yyrkoon, zayıf acıklı bir sesle. "Onu uyandıracağım. Ya da uyandırırdım ..."

"Büyünü çözemiyor musun?"

"Nabız Gibi Atan Mağara'dan kaçamayız. Zamanı geçti..."

"Nedir bu?"

"Beni izleyeğini düşünmemiştim. Sonra da seni kolaylıkla alt ederim zannettim. Şimdi zamanı geçti. Birisi girişi sadece kısa bir süre açık tutabilir. Nabız Gibi Atan Mağara giren herkesi kabul eder ama kimseyi büyünlün gücü bittikten sonra dışarı bırakmaz. Bu büyüylü öğrenmek bana çok şeye mal oldu."

"Her şeyden çok fazla verdin" dedi Elric. Girişe gidip baktı. Rackhir diğer tarafta bekliyordu. Kızıl Okçu'nun üzerinde tedirgin bir ifade vardı. Elric: "Phum'un Savaşçı Rahibi, ben ve kuzenim burada kapana kısılmış görünüyoruz. Giriş bizim için açılmayacak." dedi. Elric duvarın sıcak, nemli maddesini denedi. Küçük bir parçadan fazla açılmıyordu. "Öyle görünüyor ki ya bize katılırsın ya da geri dönersin. Bize katılırsan yazgımızı paylaşırsın."

"Geri dönersem de pek bir şey yok," dedi Rackhir. "Sizin ne kadar şansınız var?"

"Bir tane," dedi Elric. "Koruyucumdan dileyebilirim."

"Bir Kaos Lordu'mu?" Rackhir yüzünü ekşitti.

"Tamamen," dedi Elric. "Arioch'dan bahsediyorum."

"Arioch, ha? İyi de, o Phum'lu kaçaklarla ilgilenmez."

"Senin seçimin nedir?"

159

Rackhir ileri adım attı. Elric geri çekildi. Açıklıktan Rack-hi/in kafası, ardından omuzları ve gerisi geldi. Giriş yine anında kapandı. Rackhir ayağa kalktı, yayının kirisini ağacımdan çözerek, düzeltti. "Yazgını paylaşmayı kabul ettim - bu boyuttan gitmek için her şeyimle kumar oynuyorum," dedi Kızıl Okçu. Yyrkoon'u görünce şaşırdı "Düşmanın hâlâ yaşıyor?"

"Evet."

"Gerçekten merhametlisin!"

"Belki. Ya da inatçı. Onu sadece, doğaüstü bir aracı, ben kazanırsam öldürülecek bir piyon olarak kullanıldı diye öldü-remem. Yüce Dünyaların Lordları daha beni tamamen kontrol etmiyorlar - ve eğer onlara karşı koyacak gücüm olursa edemeyecekler de."

Rackhir smth. "Görüşüne katılıyorum - gerçekçiliği hakkında iyimser olmasam da. Görüyorum ki o kara kılıçlardan biri belinde. O mağarayı kesip bir yol açacak mı?"

"Hayır," dedi Yyrkoon, duvarın dibindeki yerinden. "Nabız Gibi Atan Mağara'nın yapısına hiçbir şey zarar veremez."

"Sana inanıyorum," dedi Elric, "çünkü yeni kılıcımı o kadar sık çekmeyi düşünmüyorum. Önce nasıl kullanılması gerektiğini öğrenmeliyim."

"Öyleyse Arioch çağrılmalı," diyerek iç çekti Rackhir, El-ric'e albinonun bu ifadeyi yadsıması umuduyla bakarak.

Elric ciddi görünüyordu. "Onunla bir anlaşma yapmayı becerebilirim. Bu aynı zamanda bir şeyin denemesi olacak."

Elric, Rackhir ve Yyrkoon'a arkasını döndü. Zihnini hazırladı. Onu sonsuz boşluklara ve karmaşık labirentlere gönderdi. Ve bağırdı:

"Arioch! Arioch! Yardım et bana, Arioch!"

Bir şeyin onu dinlediği hissine kapıldı.

"Arioch!"

Zihninin gittiği yerlerde bir şey hareket etti.

"Arioch..."

Arioch onu duydu. Onun Arioch olduğunu biliyordu.

160

Rackhir korkunç bir çığlık attı. Yyrkoon bağırdı. Elric döndü ve uzaktaki duvarda iğrenç bir şeyin belirdiğini gördü. Siyah ve iğrençti. Ağzından salyalar akıyordu, şekli dayanılmaz biçimde yabancıydı. Bu Arioch'muydu? Nasıl olabilir? Arioch güzeldi. Ama belki, diye düşündü Elric, bu Arioch'un gerçek şekliydi. Bu boyutta, bu tuhaf mağarada, Arioch kendine bakanları kandıramıyordu.

Ama ardından, şekil kayboldu ve üç ölümlüye bakan güzel bir genç belirdi.

"Kılıcı kazandın, Elric," diye konuştu Ariocho, diğerlerine aldırmayarak "Kutlanm. Kuzeninin hayatını başışladın. Neden öyle?"

"Birçok nedenden," dedi Elric, "Ama diyelim ki, Cymoril'i uyandırmak için canlı kalması gerekiyor."

Ariocho'un yüzünde bir an için küçük, gizli bir gülümseme belirdi ve Elric bir tuzaktan kurtulduğunu fark etti. Eğer Yyrkoon'u öldürmüş olsaydı, Cymoril bir daha asla uyanmayacaktı.

"Bu küçük hain seninle ne yapıyor?" Ariocho soğuk gözlerini, bakışlarına karşılık vermek için elinden gelenin en iyisini yapan, Rackhir'e çevirdi.

"O, benim dostum," dedi Elric, "Onunla bir anlaşma yaptım. Eğer bana kara kılıcı bulmakta yardım ederse, ben de onu kendi boyutumuza giderken yanımda götüreceğim."

"Bu imkânsız. Rackhir burada sürgünde. Bu onun cezası."

"Benimle geliyor," dedi Elric. Aynı zamanda Fırtınayara-tan'ı tutan kını kuşağından çıkarp önüne tuttu. "Ya da kılıcı beraberimde götürmüyorum. Bunu başaramazsak, üçümüz de sonsuza kadar burada kalırız."

"Bu akıllıca değil, Elric. Sorumluluklarını göz önüne al."

"Göz önüne aldım. Kararım bu."

Ariocho'un aşın kibar yüzünde bir nebze kızgınlık vardı. "Kılıcı almalısın. O senin yazgın."

"Öyle diyorsun. Ama ben, kılıcın sadece benim tarafımdan

161

taşınabileceğini biliyorum. Sen taşıyamazsın Ariocho, yoksa yapardın. Sadece ben - ya da benim gibi bir ölümlü - onu Nabız Gibi Atan Mağara'dan alabilir. Öyle değil mi?"

"Akıllısın, Melnibone'lu Elric." Ariocho alaycı bir hayranlıkla konuşuyordu. "Ve sen Kaos'a uygun bir hizmetkârsın. Peki -bu hain seninle gidebilir. Ama dikkatli yürümesi için uyanlırsa iyi olur. Kaos Lordları kin gütmeleriyle ünlüdür ..."

Rackhir kısık sesle: "Ben de öyle duydum, Lordum Ariocho."

Ariocho okçuyla ilgilenmedi. "Sonuçta, Phum'lu adam önemli değil. Ve kuzeninin hayatını başışlıyorsun, öyle olsun. Dert değil. Yazgı, yarattığı desene birkaç ilave iplik ekleyebilir, hâlâ esas amaçlarına ulaşabilir."

"İyi öyleyse," dedi Elric. "Bizi buradan götür."

"Nereye?"

"Tabii ki, Melnibone'a, lütfedersen."

Ariocho neredeyse şefkatli bir gülümsemeyle Elric'e baktı, ipeksi bir el Elric'in yanağını okşadı. Ariocho normal boyunun iki katma çıkmıştı. "Ah, kesinlikle bütün kölelerimin en tatlısı sensin," dedi Kaos Lordu.

Bir girdap oluştu. Denizin gürlemesi gibi bir ses doğdu. Ve üç yorgun adam Imrry'ın büyük taht odasında duruyorlardı. Taht odası, bir an kıvranıp ardından yok olan, bir köşedeki du-mansı siyah şekil dışında boştu.

Rackhir gidip, Yakut Taht'a çıkan ilk basamağa dikkatle oturdu. Yyrkoon ve Elric, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak, oldukları yerde durdular. Ardından, Elric güldü, kınındaki kılıcını tokatladı. "Artık bana olan sözünü yerine getirmelisin kuzen. Ardından sana önermek istediğim bir teklif var."

"Pazar yeri gibi," dedi Rackhir, bir dirseğine dayanıp kızıl şapkasındaki tüyü inceleyerek. "Ne kadar çok takas yapılıyor!"

162

5

SOLÇUKİ KTCAL'IN CDGRİ^ACDeTİ

YYRKÖÖN, KIZ KARDEŞİNİN yatağının yanından çekildi. Bitkindi, yüzü asılmıştı ve "bitti," diye konuşurken neredeyse tamamen güçsüz düşmüştü. Arkasını döndü, pencereden Imrry'ın kulelerine. Kral Straasha'nın Elric'e hediyesi olan gemiyle birlikte limana demirlemiş duran geri dönmüş altın savaş mavnalarına baktı. "Her an uyanabilir," diye ekledi dalgın bir şekilde.

Dyvim Tvar ile Kızıl Okçu, yatağın yanına diz çökmüş, Cymoril'in yüzüne bakan Elric'e, meraklı bir şekilde baktılar. Elric baktıkça, Cymoril'in yüzü rahatladı. Elric, bir an için Prens Yyrkoon'un onu kandırdığından, Cymoril'i öldürdüğünden şüphelendi. Ama sonra Cymoril'in gözkapakları kıpırdadı, gözler açılıp ona baktı ve gülümsedi. "Elric? Düşler ... Sen güvende misin?"

"Güvendeyim, Cymoril. Senin de olduğun gibi."

"Yyrkoon ... ?"

"Seni uyandırdı."

"Ama onu öldürmeye ant içmiştin ..."

"Ben de senin kadar büyüünün etkisindeydim. Aklım karışmıştı. Bazı konular hâlâ karıştırıyor. Ama artık Yyrkoon değişti. Onu yendim. Gücümünden kuşkusu yok. Artık beni devirmeyi, düşünmüyor."

"Sen merhametlisin, Elric." Kuzgun siyahi saçlarını yüzünden çekti.

Elric, Rackhir'le bakıştı.

163

"Beni harekete geçiren şey, merhamet değil," dedi Elric. "Belki, sadece Yyrkoon'la bir çeşit duygu birliği hissetmek olabilir."

"Duygu Birliği mi? Gerçekten bunu hissedemezsin ... ?"

"İkimiz de ölümlüyüz, ikimiz de Yüce Dünyaların Lordları arasında oynanan bir oyunun kurbanlarıydık. Bağlılığım, sonuçta, kendi ırkıma karşı olmalı - ve bu yüzden Yyrkoon'dan nefret etmeyi bıraktım."

"İşte bu da merhamet," dedi Cymoril.

Yyrkoon kapıya doğru yürüdü. "Çıkabilir miyim, İmparator hazretleri?"

Elric bozguna uğramış kuzeninin gözlerinde garip bir ışık gördüğünü düşündü. Ama belki de sadece alçakgönüllülük ya da umutsuzluktu. Başını salladı. Yyrkoon odadan çıkarak, kapıyı yavaşça kapadı.

Dyvim Tvar: "Yyrkoon'a hiç güvenme, Elric. Sana tekrar ihanet edecek." Ejder Mağaraları'nın Efendisi telaşlıydı.

"Hayır," dedi Elric. "Eğer benden korkmazsa, taşıdığım kılıçtan korkar."

"Sen de o kılıçtan korkmalısın," dedi Dyvim Tvar.

"Hayır," dedi Elric. "Ben kılıcın efendisiyim."

Dyvim Tvar yeniden konuşacaktı ama ardından neredeyse üzüntüyle başını salladı, eğilerek selam verdi, Kızıl Okçu Rack-hir'le beraber Elric ve Cymoril'i yalnız bıraktı.

Cymoril, Elric'i kollarına aldı. Öpüştiler. Ağlaştılar.

Melnibone'da kutlamalar bir hafta boyunca sürdü. Artık neredeyse bütün gemiler, adamlar ve ejderler yurtlarına geri dönmüşlerdi. Ve yönetme yetkisini, bütün tuhaf karakter davranışları (onun bu 'merhameti' belki de en tuhafıydı) toplum tarafından kabul edilecek kadar iyi kanıtlamış olan Elric'de yuvaya dönmüştü.

Taht odasında bir balo düzenlenmişti, saraylıların şimdiye dek gördükleri en tantanalı baloydu. Elric, tüm etkinliklerde

164

tam rol oynayarak, Cymoril'le dans etti. Sadece, müzik kölelerinin durduğu yerin altındaki sessiz bir köşede kalmayı yeğleyen ve davetlilerce görmemezlikten gelinen Yyrkoon dans etmedi. Kızıl Okçu Rackhir birkaç Melnibone'lu bayanla dans etti, hepsiyle de gizli aşk buluşmalarına girişti, çünkü o artık Melnibo-ne'da bir kahramandı. Dyvim Tvar bile, gözleri Prens Yyrko-on'a takıldığında düşünceli olsa da, dans etti.

Ve ardından yemek bitince, Elric, birlikte Yakut Taht'm kaidesinde oturlarken, Cymoril'le konuştu.

"İmparatoriçe olacak mısın, Cymoril?"

"Biliyorsun seninle evleneceğim, Elric. İkimiz de uzun yıllardır biliyoruz, öyle değil mi?"

"Öyleyse karım olacaksın?"

"Evet." Güldü, çünkü dalga geçtiğini zannediordu.

"Ve imparatoriçe olamayacaksın? En azından bir yıl için?"

"Ne demek istiyorsunuz, efendimiz?"

"Melnibone'dan, bir yıl için gitmeliyim, Cymoril. Son aylarda öğrendiklerim beni Genç Krallıklara gitmeye zorluyor -diğer ulusların işleri nasıl idare ettiklerini görmeye. Çünkü, Melnibone'un, sağ kalmak istiyorsa, değişmesi gerektiğini düşünüyorum. Dünyanın iyiliği için çalışan büyük bir güç olabilir, çünkü hâlâ çok kudretli."

"İyilik için mi?" Cymoril şaşırmıştı, sesinde birazcık da korku vardı. "Melnibone asla iyilik veya kötülüğü temsil etmedi, sadece kendisini ve arzularının tatminini temsil etti."

"Bunun değiştiğini göreceğim."

"Her şeyi değiştirmeyi mi hedefliyorsun?"

"Dünyayı dolaşmayı, sonra da böyle bir kararın faydalı olup olmayacağına karar vermeyi hedefliyorum. Yüce Dünyaların Lordları'nın dünyamızda arzuladıkları şeyler var. Bana, geç de olsa, yardım etmelerine rağmen onlardan korkuyorum. İnsanın kendi işlerini kendisinin yönetmesinin mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ve gideceksin?" Gözlerinde yaşlar vardı. "Ne zaman?"

165

"Yarın - Rackhir giderken. Kral Straasha'nın gemisini alıp, Rackhir'in arkadaşlarının olduğu Mor Kentler Adası'na gideceğiz. Gelecek misin?"

"Hayal bile edemem - gelemem. Ah, Elric, şimdi sahip olduğumuz bu mutluluğu neden mahvediyorsun?"

"Çünkü mutluluğun, eğer ne olduğumuzu bilmezsek uzun sürmeyeceğini hissediyorum."

Cymoril kaşlarını çatı. "Eğer dilediğin buysa, o zaman bunu bulmalısın," dedi yavaşça. "Ama yalnız başına keşfedebileceğin bir şey bu, Elric, çünkü benim böyle bir isteğim yok. Barbar ülkelere kendi başına gitmelisin."

"Bana eşlik etmeyecek misin?"

"Bu mümkün değil. Ben - ben Melnibone'luyum ..." Cymoril iç çekti. "Seni seviyorum, Elric."

"Ben de seni, Cymoril."

"O zaman döndüğünde evleniriz. Bir yıl içinde."

Elric kederle doluydu ama kararının doğru olduğunu biliyordu. Eğer gitmezse, çok yakında, yerinde duramaz bir hale gelir, yerinde duramazsa da Cymoril'i bir düşman, onu kafeslemiş birisi olarak görmeye başlayabilirdi.

"Öyleyse, ben dönene kadar imparatoriçe olarak ülkeyi sen yöneteceksin," dedi.

"Hayır, Elric. Bu sorumluluğu alamam."

"O zaman, kim ... ? Dyvim Tvar ... ?"

"Dyvim Tvar'ı tararını. Böyle bir gücü almaz. Magum Co-lim, belki..."

"Hayır."

"O zaman kalmalısın, Elric."

Elric'in bakışları aşağıdaki taht odasında gezindi. Müzik kölelerinin bulunduğu yerin altında tek başına oturan yalnız bir şekle ulaştığında durdu. Elric ince bir alayla gülümseyerek:

"Öyleyse, Yyrkoon olmalı," dedi.

Cymoril dehşete düşmüştü. "Hayır, Elric. Eline hangi güç geçerse geçsin onu kötüye kullanacaktır

..."

166

"Artık değil. Ve o, kesinlikle uygun kişi. O, imparator olmak isteyen tek kişi. Şimdi benim yerime bir yıl imparator olabilir. Eğer ülkeyi iyi yönetirse, tahttan çekilmeyi göz önüne alabilirim. Eğer kötü yönetirse, bu da hırsınım yanlış olduğunu tamamen ispatlayacaktır."

"Elric," dedi Cymoril. "Seni seviyorum. Ama bir aptalsm -eğer yeniden Yyrkoon'a güvenirsen, tek suçlu sen olursun."

"Hayır," dedi ruhsuz bir şekilde. "Aptal değilim. Sadece Elric'im. Bunun için bir şey yapamam, Cymoril."

"Benim sevdiğim de Elric!" diye bağırdı Cymoril. "Ama Elric lanetlenmiş. Burada kalmazsan hepimiz lanetleneceğiz artık."

"Yapamam. Çünkü seni seviyorum, Cymoril, yapamam."

Cymoril ayağa kalktı. Ağlıyordu, kopmuştu.

"Ben de Cymoril'im," dedi. "Sen ikimizi de yok edeceksin, Elric."

"Hayır," dedi. "Daha güzel bir şey inşa edeceğim. Bir şeyler keşfedeceğim. Döndüğümde evleneceğiz ve uzun süre yaşayıp mutlu olacağız, Cymoril."

Ve şimdi, Elric üç yalan söylemişti. İlki kuzeni Yyrkoon'la ilgiliydi. İkincisi Kara Kılıçla ilgili. Üçüncüsü ise Cymoril ile ilgili. Ve bu üç yalanın üzerine Elric'in yazgısı kurulacaktı; çünkü sadece bizi en derinden ilgilendiren konularda, en açıkça ve derin inandırıcılıkta yalanlar söyleriz.

167

SON SOZ

MOR KENTLERİN EN alçakgönüllü ve dostça olanı Menii adında bir liman kentiydi. Adadaki diğer şehirler gibi o da kentlere adını veren, mor taşlar üzerine kurulmuştu. Elric ve Rackhir kıyıya geldiklerinde, sadece birkaç geminin gemilerine doğru yola çıktıkları sabahın bu erken saatlerinde, evlerin kırmızı çatıları ve limanda parıltıyan yelkenleriyle her cinsten gemi vardı.

Kral Straasha'nın sevimli gemisi liman surlarının biraz ardında duruyordu. Oradan limana ulaşmak için küçük bir sandal kullanmışlardı. Dönüp tekrar gemiye baktılar. Tayfasız, kendi başlarına kullanmışlardı gemiyi, iyi gelmişlerdi.

"Artık huzuru ve efsanevi Tanelorn'u aramalıyım," dedi Rackhir, kendisiyle iyice alay ederek. Gerinerek esnedi, sırtındaki yay ile sadak dans eder gibi sallandılar.

Elric, Genç Kralhklar'daki herhangi bir maceracıya benzeyen basit bir kostüm giymişti. Zinde ve rahatlamış görünüyordu. Güneşe doğru gülümsedi. Kıyafetinde tek göze batan şey, yanında duran iri, siyah rün kılıcıydı. Kılıcı kuşandığından, onu zinde tutacak ilaçlara ihtiyacı yoktu.

"Ve ben de haritamda işaretlemiş olduğum ülkelerde bilgi toplamalıyım," dedi Elric. "Öğrenmeli, öğrendiklerimi bir yıl sonunda Melnibone'a geri götürmeliyim. Cymoril'in de bana eşlik etmesini isterdim ama onun gönülsüzlüğünü anlayabiliyorum."

"Geri dönecek misin?" dedi Rackhir. "Yıl bittiğinde?"

"O beni geri çekecek!" Elric güldü. "Tek korkum zayıflayıp amacıma ulaşmadan dönmek."

169

"Seninle gelmek isterdim," dedi Rackhir, "çünkü birçok yerde dolaştım, öbür dünyada olduğum kadar iyi bir rehber olurdum. Ama Tanelorn'u bulmaya yemin ettim, gerçekte var olup olmadığı bilmiyorum."

"Umarım bulursun, Phum'un Savaşçı Rahibi," dedi Elric.

"Artık asla o değilim," dedi Rackhir. Ardından gözleri biraz açıldı. "Hey, bak - gemin!"

Elric baktığında bir zamanlar Karada ve Denizde Giden Gemi diye çağrılan gemiyi ve onun yavaş yavaş suya batışını gördü. Kral Straasha onu geri alıyordu.

"En azından güçler dost," dedi. "Ama korkarım kuvvetleri, Melnibone'ununki gibi azalıyor. Çünkü biz Ejder Adalılar, Genç Krallıklar'ın insanları tarafından kötü kabul ediliyoruz. Bizim Hava'nın, Toprak'm, Ateş'in ve Su'yun ruhlanya birçok ortak yönümüz var."

Rackhir geminin direkleri dalgalar arasında kaybolurken, "Böyle dostların olduğu için seni kısıkanıyorum, Elric. Onlara güvenmelisin," dedi.

"Evet."

Rackhir, Elric'in kalçasında asılı duran rün kılıca baktı. "Ama başka herhangi bir şeye güvenirken dikkatli olmalısın," diye ekledi.

Elric güldü. "Benim için korkma, Rackhir, çünkü ben kendimin efendisiyim - en azından bir yıl için. Ve bu kılıcın da efendisiyim!"

Kılıç yanında kıpırdanır gibi göründü, Elric kınını sıkıca tutup Rackhir'in sırtına vurarak, güldü, kızıl gözlerini göğe kaldırıp, beyaz saçlarını rüzgârda sallayarak dağıtırken dedi ki:

"Melnibone'a döndüğüm zaman, yepyeni bir adam olacağım."

170

ve i^Te ÖOSTLAR,

eLRİc öesTAİvjî'MiM İLK kirABİ Oİ_A.N

CDeLMİBONE'Lu eLRİc

BURAÖA. BİTTİ. İKİMCİ KİTAp

ka£>eR öeNizLeRİNöeki oewizci becneN okucnav^ BAŞLAVİN - - -

altıkkırkbeş yayın 'fantastik kurgu' dizisi:

3.) j. r. r. tolkien

Fantastik kurgu'nun ölümsüz prensi j.r.r.'m yapıtlarını uzun süredir küçük aralıklarla yayınladığımızın farkına vardığınızı biliyoruz; ya da en azından umuyoruz. Hobbit ile başlayıp Silmarillion ile deliren maceraya son noktayı Güç Yüzükleri Üzerine ile koyduğumuzu düşünmüştük. Ama öyle olmadı. Baharın yaprakları renklendireceği günlerle birlikte "oğul"un kalan malzemeleri toparlayarak ürettiği Orta Dünya Tarihi'ni hafif hafif dilimizde okumaya başlayacaksınız. Zaman, başarılı olup olamayacağımızı gösterecektir.

- hobbit- oradaydık ve şimdi buradayız
- H13S3İ13T İniyük wootton'lu demirci; ham'li çiftçi giles; niggles'ın yaprakları
- peri masalları üzerine
- silmarillion.
- güç yüzükleri üzerine.
- roverandom.
- kayıp öyküler 1.

D) david eddings

Fantastik kurgu'nun çağdaş ustalarından birinin daha dilimize kazandırılması işlemini de sessiz sedasız gerçekleştirdik. Tüm dünyada çok satan listelerinin zirvesine oturmuş ve türünün en iyi kahramanı seçilen Şövalye Sparhavyk'ın maceralarının Elenium bölümünü tamamladık ve Tamuli üçlemesi de hızla tamamlanıyor; bakalım.

elenium üçlemesi:

- 1. kitap elmas taht
- 2. kitap yakut şövalye
- 3. kitap safir gül

tamuli üçlemesi:

- 1. kitap ateşten kubbeler
- 2. kitap parıldayan insanlar
- 3. kitap saklı şehir

C) fred saberhagen

Ve işte yeni adamımız; özellikle Kılıçlar ve Kayıp Kılıçlar dizileriyle birçok fantastik kurgu okurunun büyük beğenisini kazanmış bir yazar.

- kılıçların birinci kitabı
- kılıçların ikinci kitabı

U.) michael moorcock

Fantasy kurgu dizimizin keyifli hareketlerinden biri olarak, - eskiden beri yanımızda gezdiğimiz rock'n'roll sevgisine de küçük bir gülümseme göndererek - michael moorcock'u ve onun fantazi alemine kazandırdığı en önemli karakterlerden biri olan melnibone'nun büyücü imparatoru elric'i ülkemiz vitrinlerindeki macerası artık hızlanıyor.

- elric destanı -1. kitap: melnibone'lu elric
- elric destanı - 2. kitap: kader denizlerindeki denizci
- elric destanı - 3. kitap: beyaz kurt'un kaderi

ejderlere selam, altıkkırkbeş

ALTIKIRKBEŞ YAYIN DISKOĞRAFISI - GELİŞTİRİLMİŞ TASARIM 1990 (1-1)

001.1-1.1.01.90-8. - ENİS BATUR - Koma Provaları (new edition)

1991(2-1)

002.2-1.1. 01. 91. -JOHN LENNON - Kendi Yazdıkları (out of stock)

1992(6-4)

003.1-2.1.02.92. - ENİS BATUR - Hatay'da Bir Rolls-Royce (out of list) 004.3-1.1.01.92-6-0. - ROLAND BARTHES - Camera Lucida (new edition) 005.4.1.01.92. - BAHA TEVFİK - Felsefe-i Ferd (out of stock) 006. 4.2.02. 92. - CEM AKAŞ - 7

1993(10-4)

007.3-1.2.01. 93-9. - SUSAN SONTAG - Fotoğraf Üzerine (new edition)

008.2-1.2.01.93. - CURTIS KNIGHT - Jimi Hendrix

009.2-2.1.01.93. - NİGAR ÖZLEM - Janis Joplin

010.1-3.1. 03. 93. - CEM AKAŞ - Belkienisbatur (out of list)

1994(18-8)

011. 5-2.1. 01. 94-5. - HERMANN HESSE - Seçilmiş Şiirler (new edition)

012.5-1.1.01. 94. - CENK KOYUNCU - Otoben (out of list)

013.1-1.2.03.94. - ENİS BATUR - Kandil (C. Works 73/86) (out of list)

014. 6-1.1. 01.94-5-0. - BORIS VIAN -Kırmızı Ot (newedition)

015.5-1.2. 01.94. - OĞUZHAN AKAY - Compact Risk (CR) (out of list)

016.5-2.2.01.94. -JAMES JOYCE - Bütün Şiirler

017.4.3. 01. 94. - GÜLAYDIN/DURUSEL - Blöf Kitap (out of list)

018. 3-2.1.01. 94. - HALİL TURHANLI - Meleklerin Düştüğü Yer (out of üst)

1995(27-9 + 2)

019. 7-1.1. 01.95. - RICHARD BRAUTIGAN - Amerika'da Alabalık Avı

020.3-1.3.01.95. - PAUL KLEE - Modern Sanat Üzerine

021.6-X.7. 01. 95-8. - FRANZ KAFKA - Aforizmalar (new edition) 022.6-1.2. 02. 95-9. - BORIS VIAN - Kurtadam (new edition) 023.1 -1.3.04.95-6. - ENİS BATUR - Darb ve Mesel 024.5-1.3.01.95. - SEFA KAPLAN - Disconnects Erectus 025.1-2.2. 05.95. - ENİS BATUR - Modernlerin Gecesi (out of list) 026.

8-1.1.01. 95. - WILLIAM BLAKE - Masumiyet Şarkıları 027.4.4.04.95. - CORTAZAR CALVIOBUS - Gizli Hava Müzesi Tekrar basımlar: 011-2 (n.e.) + 014-2 (n.e)

1996(42-15 + 2)

028.6-X.8.01.96. - MAURICE BLANCHOT - Günün Deliliği

29. 5-2.3. 01.96. - OSCAR WILDE - Reading Zindanı Baladı

30. 7-1.2. 02. 96. - RICHARD BRAUTIGAN - Hawklane Canavarı 031.1-1.4.06.96. - ENİS BATUR - Sarnıç
032.6-X.9.02. 96. -JAMES JOYCE - Epiphanies / Anıklıklar 033. 5-2.4. 01.96. - Der. LEVENT KAVAS - Buluntu Şiir ' 034.2-2.2.02.96. - HALİL TURHANLİ - Müzik ve Muhalefet (out of list) 035.1-1.5.07.96. - ENİS BATUR - Opera I-IV 036.9-1.1. 01.96-7-0. - J.R.R. TOLKIEN - Hobbit (3. edition) 037.7-2.1.01.96-8. - WILLIAM S. BURROUGHS - Şans Hayaleti 038.2-1.3.01.96. - ADAM DOLGINS - Rock İsimler Kitabı 039.4.5. 01.96. - ŞAHİN URUK - Kadıköy Felsefesine Giriş 040.5-2.5.01.96. - COLERIDGE - İhtiyar Denizcinin Ezgisi 041.10-2-1.01.96-0. - ALFRED BESTEK - Kaplan! Kaplan! 042.6-X.10.01.96. - PEDRO ALMODOVAR - Patty Diphusa Öyküleri Tekrar basımlar: 023-2 + 04-2 (n.e)
1997 (55 -13 + 1)
043.8-1.2.02.97. - WILLI AM BLAKE - Cennet ve Cehennemin Evliliği
044.2-1.4. 01.97. - GARY J. KATZ - Rock Ölüler Kitabı
045.6-X.11.01. 97. - JEAN COCTEAU - Beyaz Kitap
046.6-X.12.01.97. -JAMES HOGG - Bağışlanmış Bir Günahkârın...
047.7-3.1.01.97. - LAWRENCE FERLINGHETTI - Onun
48. 6-X.13.01.97. - JULIO CORTAZAR - Açıklayıcı Bilgiler El Kitabı
49. 5-1.4.01. 97. - LEVENT YILMAZ - Kaplan Zamanı ve Geçiş (out of üst)
50. 6-X.14.01.97. - MICHEL BUTOR - Boşluk
051.8-2.1.03.97. - PETER MARSHALL - Bir Anarşist Olarak William Blake

52. 7-2.2. 02.97-8. - WILLIAM S. BURROUGHS - içerdeki Kedi
53. 2-2.3. 02.97. - Der. ALPER ÇEKER - Kurt Cobain ve Seattle Olayı 054.1-3.2.08.97. - Der. 6.45 - ENİS BATUR İÇİN OTUZ KUŞ BAKIŞI
055.1-3.3.09.97. - HATİCE AYNUR - Enis Batur Bibliyografyası İçin 1 Deneme Tekrar basımlar: 036-2 (n.e.)
1998 (70 -14 + 4)
056.1-1.6.10. 98. - ENİS BATUR - Perişey
057.10-X.2.01.97. - ARTHUR C. CLARKE - 2001
058.10-1.1.01.98. - BRIAN STABLEFORD - Merkeze Seyahat (Asgard Üçlemesi, 1. kitap
059.7-2.3.03.98. - WILLIAM S. BURROUGHS - Çıplak Şölen
060.9-1.2.02.98-0. - J.R.R. TOLKIEN - Masallar
061.7-1.3.03. 98. - RICHARD BRAUTIGAN - Kürtaj
62. 7-1.4.04.98. - RICHARD BRAUTIGAN - Yani Rüzgâr Her Şeyi Alıp Götürmeyecek
63. 7-3.2. 02. 98. - GINSBERG / FERLINGHETTI - Amerika 064.10-3.1.01.98. - PHILIP K. DICK - Karanlığı Taramak 066.6-1.3.03.98. - BORIS VIAN - Pornografi üzerine
067. 6-X.15. 01. 98. - GORE VIDAL - Kent ve Tuz 068.9-2.1.01.98. - DAVID EDDINGS - Elmas Taht (Elenium, 1. kitap) 069.1-1.7.11.98. - ENİS BATUR - Sütte Ne Çok Kan 070.1-1.8.12.98. - ENİS BATUR - Nil Tekrar basımlar: 01-2 (n.e.) + 021-2 (n.e) + 037-2 + 052-2
1999 (82 -13 + 3)
065.5-2.6.01.99. - RAINER MARIA RILKE - Sancaktar 071.6-1.4.04.99. - BORIS VIAN - Kızlar Farkına Varmıyor 072. 6-1.5. 05. 99. - BORIS VIAN - Bütün Ölülerin Derileri Aynıdır 073.6-1.6.06.99. - BORIS VIAN - Ve Bütün Çirkinler Öldürülecek 074. 7-1.5. 05.99. - RICHARD BRAUTIGAN - Willard ve Onun Bowling Kupaları 075.9-3.1.01.99. - MICHAEL MOORCOCK - Melnibone'lu Elric (Elric Destanı, 1. kitap) 076.9-1.3.03.99. -J.R.R. TOLKIEN - Peri Masalları Üzerine 077.9-2.2.02.99. - DAVID EDDINGS - Yakut Şövalye (Elenium, 2. kitap) 078.6-X.16. 01.99. - LUDWIG WITTGENSTEIN - Yan Değimler 079.10-X.4. 01. 99. - THEODORE STURGEON - İnsandan Öte 080.9-2.3.03.99. - DAVID EDDINGS - Safir Gül (Elenium, 3. kitap) 081.9-1.4. 04. 99. - J.R.R. TOLKIEN - Silmarillion
082.10-1.2.02.99. - BRIAN STABLEFORD - Merkezden Gelen İstilacılar (Asgard 3.2. kit.) Tekrar basımlar: 7-2 (n.e) + 22-2 (n.e.) + 76-2
2000(102-20 + 6)
083. 6-X.17. 01. 00. - IMMANUEL KANT - Fragmanlar
084.4.6. 05. 00. - CEM AKAS - Olgunluk Çağı: Balığın Esir Düştüğü Yer
085. 9-4.1. 01. 00. - FRED SABERHAGEN - Kılıçlarınbirinci Kitabı
086.1-1.9.14.00. - ENİS BATUR - Kanat Hareketleri
087.9-3.2.02.00. - MICHAEL MOORCOCK - Kader Denizlerindeki Denizci (E. D., 2. k.)
88. 6-X.18.01.00. - LEONARD COHEN - Görkemli Kaybedenler
89. 6-X.19.01.00. - ORSON WELLES - Bay Arkadin

90. 6-1.7. 07.00. - BORIS VIAN - Karıncalar

091.9-2.4. 04. 00. - DAVID EDDINGS - Ateşten Kubbeler (Tamuli 1. kitap.) 092.9-1.5.05.00. -J.R.R. TOLKIEN - Güç Yüzükleri'ne Dair 093.4.7.01.00. - M. ARİF DERBENT - Yalnız Balayı 094.10-3.2.02.00. - PHILIP K. DICK - Mars'ta Zaman Kayması 095.11-K-I. 01.00. - H. P. LOVECRAFT - Dagon 096.10-2-2.02.00. - ALFRED BESTER - Yıkım'a Giden Adam 097. II-K-2.02.00. - H. P. LOVECRAFT - Charles Dexter Ward Olayı 098.9-2.5.05.00. - DAVID EDDINGS - Parıldayan İnsanlar (Tamuli 2. kitap.) 099. II-K-3.03.00. - H. P. LOVECRAFT - Uyku Duvarının Ötesinde 100.9-1.6.06.00. -J.R.R. TOLKIEN - Roverandom 101.5-1.5.01.00. -ORUÇ ARUOBA-OI/An

102. 6-X.20. 01.00. - SYLVIA PLATH - Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı Tekrar basımlar: 36-3 (3M) +4-3 (3.ed) + 41-2 (2. ed) + 14-3 + 60-2 (2. ei) + 75-2 (2. ed)

Total: 1990 (1-1) + 1991 (2-1) + 1992 (6-4) + 1993 (İCM) + 1994 (18-8) + 1995 (27- 9+2) + 1996 (42 -15 + 2) + 1997 (55 -13+1) + 1998 (70 -14+4) + 1999 (82-13+3)+ 2000 (102 - 20+6)

altıkırkbeş yayın fantastik kurgu dizisi:

-*- fred saberhagen

- kılıçların birinci kitabı

?*? david eddings

- elmas taht (elenium üçlemesi, 1. kitap)
- yakut şövalye (elenium üçlemesi, 2. kitap)
- safir gül (elenium üçlemesi, 3. kitap)
- ateşten kubbeler (tamuli, 1. kitap)
- parıldayan insanlar (tamuli, 2. kitap)

?*• j. r. r. tolkien

- hobbit (3. edition)
- masallar
- peri masalları üzerine
- silmarillion
- güç yüzükleri üzerine
- roverandom

-*- michael moorcock

- melnibone'lu elric (elric destanı, 1. kitap)

ölümün olduğu yerde, daha ciddi ne olabilir . . .

- I • kader denizlerindeki denizci (elric destanı, 2. kitap)

Zamanın kaçınılmaz şafağının karşısında korku saçan bir kahraman. Yakut Taht'ında oturup büyülü Melnibone'un eski topraklarını yöneten, bir kral. Kendisini ölümsüz macerasına iten keskin ve alaycı bir zekayla lanetlenmiş, ilaçlar ve büyüyle ayakta duran bir albino: Elric.

Savaşçı, büyücü ve imparator Elric, amacına ulaşmak için Cehennem Dükleri'nin en güçlüsü olan Kaos Lordu Ariocho'un hizmetine girmek zorundaydı. Kaderi onu şeytani Gölge Kapısı'ndan geçirerek Nabız Gibi Atan Mağara'nın kalbine ulaştırdı. Orada iki kara kılıç, sahiplerini ve kurbanlarını bekliyor Fırtınayaratan ve Dulbırakan.

Güneş mutsuz gözlerinizin önünde yükselmeye ve rüzgar saçlarınızı savurmaya başladığında, ne güzel bir kadın ne de sorumluluklarınız sizi önünüzde uzanan ölümsüz maceraya doğru atılmaktan alıkoyabilir.

ISBN "17SaMb7aa-D

9799758467227

AKBN 00-75-18-11-1440-MM-RG

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt1 Melnibone'lu Elric

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullanılamaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt1 Melnibone'lu Elric

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt2 Kader Denizlerindeki Denizci

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullanılamaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt2 Kader Denizlerindeki Denizci

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 87

Fantastik Kurgu - 10

michael moorcock

- The Sailor on the Seas of Fate, 1976

Türkçesi: Aylin Güneri

1. baskı: Mart-2000

Yayın Yönetmenleri Ka'n Çaydamı / Çetin Şan / Funda Önkol

Yayma Hazırlayan Kaan Çaydamı

Kapak Tasarımı Murat "K." Bozkurt

Dizgi A.G.

Baskı

Umut Matbaacılık

(0-212)637 09 34-0411

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında - makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar.

Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaranabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz.

Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.

Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ISBN 975-8467-00-X

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Klübü tribidir.

yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul

Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8

Fax : (0-216) 330 28 24

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey'de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green'e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fan-zini Tarzan Adventures'de editör konumuna yükselmişti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho'da blues gitaristli-ği yaptı, ardından gitarını alarak Paris'e gitti. Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa'da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç'te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris'e döndü. Beş parasız olarak İngiltere'ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı, isimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti. 1964 yılında New Worlds'un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında Behold The Man ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK'dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak "Melnibone'lu Elric" dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70'lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock'm "Hawkmoon" adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Oyster Cult'la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981'de [1975'de kaydettiği] kendi solo albümü New World's Fair'i çıkardı. Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Tek-sas'ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

kişisel toplantı notları ...

I . / "Mükemmel olmayan bir dünyada

mükemmel olmayan bir yaratık olarak

her zaman paradoksu anlayacaktı."

okunan kitaplardan... kişisel alıntı

o hafta sonuna gelene dek, hayatını düzenlemiş olduğuna emindi, en azından öyle düşünüyor, öyle görünmeye çalışıyordu, mükemmel olmayan bir dünyada yaşayanlardan biri olarak gece dolaşmalarından birini daha gerçekleştirmek için arkadaşlarıyla harekete geçti, aranılan şeyin, aranılmayan yerde bulunacağı kuralına uygun bir şekilde taksilerin bekleyip kalabalıkların küçük hareketler yaptığı sokaklardan birine girdiklerinde raslantı tanrısı 'rasta', okunu fırlatıyordu, sigara paketinin bitmekte olduğu kavramı düşüncelerinin büyük bölümünü işgal etmeye başlamıştı, bu duygu artık basma çok sık geliyor ve bundan rahatsızlık duyuyordu, yanındaki dik saçlı adam, 'seni görmek gerçekten güzel' kavramı üzerine yaptığı konuşmaları dinlerken konunun 'açlık hissi' temasına gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu, dışarı çıktığında gece kendisinden beklenen şeylerin büyük bölümünü gerçekleştirmiş bir nesnenin tepkisiz sakinliğiyle üstlerindeki karanlığı koruyarak rutin yaşamını sürdürüyordu.

güneş yeniden doğarken bir kadının boynunu öperek uyuyabilmek - ya da tam tersi- gibi bir konuma ulaşmanın verdiği rahatlıkla uzun süre camdan dışarı baktı, her sabah sokağa bir boy yukardan bakmaya nerdeyse alıştıyordu.

Ç-
kentte yaşıyorum ve sıkılıyorum

11./

dağda kiraz, geçmez bu yaz. Temizlikçi kadın, mutfak, şubat-2000

Hatırlarsınız. Yan yana durmuş, uzun süre denize ve ağaran gökyüzüne bakmışlardı. Birinin boyu, diğeri ise sakalı biraz daha uzundu.

Çok zaman geçmiş olmalıydı. Duraksadılar. Şişman olan artık diğeriyle daha zayıftı, zayıf olan sanki hiç değişmemiş gibiydi.

Çardağın altındaki masaya oturup iki çay söylediler, geçen börekçiden iki tane kıymalı alıp yediler. Hava kararana kadar oturup, kalktılar. Okalıptüs ağacının yanına geldiklerinde biri diğeri "Okalıptüs tarladaki bütün suyu emer" dedi. Diğeri gülümsemiş olmalı. Yüzü belli belirsizdi.

Ayrı yönlerde doğru uzaklaştılar. İkisinin de gittiği yerde deniz vardı. Biri o akşam rüyasında sabahın olduğunu gördü. Diğeri çok sonra öğrendiğine göre; o akşam kendini gördü. Bir de alabalık rüyasını, o yıllarda hep gördüğü gibi...

K.

hay on iki kuzgun leşi gölgesi

b.n.: "bak, taksi durdu ..."

michael moorcock

•
kader denizlerindeki denizci
(elric destanı ikinci kitap)
türkçesi: aylin güneri
altıkkırkbeş yayın kadıköy, 2000

ü

i

O)

ü o»

. . . Ve YYRkOON'U SALTA.MAT MAİBİ OLâ.-Râk OOeLMİBOME'UM VâKUT TAI}TVMÖA, KUZGMI
CYCOORİL'I OMUM İÇİM AĞLA.R V6 ÖÖMÜŞÜMÖEm ÜOOİÖİMİ KCSOOİŞ BİR İJAI-06 BİRâka.M
eLRİC, ÖÜŞLCR Ş6İ}Rİ
İcnRRVR'öeM velkeM açıp BİLİMcneyeM BİR Tjeöepi &K.XCOW\ cneLMİBOME'LuLa.-
RİM t)İÇ SeVİL(T>6ÖİQİ Q6MÇ kRAİLİKLâR/A GİTTİ.
- KARA KILIÇ'IN TâKİL}İ

1.

ADAM, SANKİ DUVARLARIYLA tavanı arada sırada açılıp ay ışığının içeri girmesine izin veriyormuş gibi değişken renklere bürünmüş, kasvetli geniş bir mağaranın içindeydi. Öyle ki bu duvarların aslında sadece okyanusun ve dağların üzerinde kümelenmiş bulutlar olduğuna inanmak çok zordu ve ay ışığı her şeye rağmen bulutları deliyor, lekeleyip boyuyor ve adamın şu anda üzerinde durduğu kumsalı yıkayan karanlık, dalgali denizi ortaya çıkarıyordu.

Uzaklarda gök gürledi, bir şimşek çaktı. Hafif bir yağmur vardı. Ve bulutlar hiç de hareketsiz değildi. Kopkoyu bir karanlıktan ölüm beyazlığına doğru, sanki trans halinde ve düşük tempolu eski bir dansı yapan iç içe geçmiş kadın ve erkeklerin pelerinleri gibi, girdaplar halinde yavaşça dönüp duruyorlardı: acımasız kıyının çakıllı kumsalında duran adam uzaktaki fırtınanın müziğiyle dans eden devleri anımsadı ve kendisini tanrıların oynadığı bir salona doğru isteksizce yürüyen biri gibi hissetti. Bakışlarını bulutlardan okyanusa çevirdi.

Deniz yorgun görünüyordu. Koca dalgalar kendilerini zorlukla kaldırıyor, rahatlamış gibi sönüyor, nefes alır gibi sert kayalara çarpıyorlardı.

Adam kapşonunu yüzüne iyice indirdi. Denize doğru yorgun bir şekilde yaklaşırken deri kaplı omzundan birkaç kere

11

arkasına doğru baktı, köpüklü dalgalar dizlerine dek çıkan siyah çizmelere ulaşıyordu. Bulutların oluşturduğu mağaranın içlerine bakmaya çalıştı ama sadece çok kısa bir mesafeyi görebildi. Okyanusun ötesinde neyin uzandığını ya da aslında, suyun nereye dek uzandığını anlamamanın hiçbir yolu yoktu. Başını yana eğerek dikkatle dinledi ama gökyüzünün ve denizin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu. İçini çekti. Ay ışığı bir an için üzerine düştü ve yüzünün beyaz teninde iki kıpkırmızı, acı dolu göz parladı; ardından karanlık yeniden çöktü. Adam tekrar dönerek arkasına baktı, ışığın kendisini düşmanlarına göstermiş olabileceğinden korkmuştu. Mümkün olduğunca az ses çıkartmaya özen göstererek, solundaki kayaların oluşturduğu sığmağa doğru ilerledi.

Elric yorgundu. Pikarayd topraklarındaki Ryfel kentinin yöneticisinin ordusunda paralı askerlik yapmak gibi masumca bir teklifte bulunmuştu. Ama bu aptallığının sonucunda Melni-bone'lu bir casus olarak (yöneticiye göre casus olduğu apaçık ortadaydı) hapse atılmış ve biraz rüşvet biraz da büyü sayesinde kısa bir süre önce hapisten kaçmayı başarmıştı.

Kaçışın hemen ardından kovalamaca başladı. İşe kocaman şeytani köpekler karıştırıldı. Pikarayd sınırlarının ötesinde, Ölü Tepeler diye anılan, çok az şeyin yetişip yaşamaya uğraştığı ıssız ve terk edilmiş vadilerdeki bu avı yönetici kendisi yönetiyordu.

Beyaz yüzlü adam, yamaçları gri, ufalanan arduvazdan^ oluşan, ki yamaçlardan kopan taşların sesleri bir mil hatta daha da uzaktan duyulabiliyordu, tepelerin dik yamaçları boyunca at sürmüştü. Çimensiz ve yıllardır su görmeyen dere yataklarından oluşan dar vadiler boyunca ilerledi, tek bir sarkıtın bile olmadığı çıplak mağara tünellerinden, unutulmuş bir halk tarafından dikilen kurganlarla dolu yüksek düzlüklerden geçerek peşindekilerden kaçmaya çalışmıştı ve artık bildiği dünyayı

1.- Arduvaz: Damtaşı ya da kayağantaş olarak da bilinir, kolayca ince yapraklar halinde aymhp yanlabilen ince taneli ve killi başkalaşım kayacı, yhn.

12

sonsuza dek geride bıraktığını, doğaüstü bir sınırı geçip halkının efsanelerinde okuduğu soğuk, kasvetli yerlerden birine, bir zamanlar Yasa ve Kaos'un birbirleriyle savaşıp yenilemeyecek-lerine karar vererek, yaşamı hatta yaşam olasılığını bile yok ederek terk ettikleri savaş alanlarından birine geldiğini hissediyordu.

Öylesine hızlı koşturmuştu ki sonunda atı çatlamıştı, daha fazla ilerleyemeyecek durumda olmasına rağmen düşmanın arkada bir yerlerde onu beklediğini bilerek geriye dönmekten korkarak, denize, bu dar kumsala ulaşma isteğiyle yola devam etmişti.

Şimdi bir tekne için çok şey verebileceğini düşündü. Köpeklerin onun kokusunu alması ve sahiplerini kumsala yönlendirmeleri uzun sürmeyecekti. Omuz silktili. Belki de burada yapayalnız bir şekilde ölmek en iyisiydi, adını bile bilmeyen biri tarafından katledilmek. Pişmanlık duyacağı tek şey Cymo-ril'in yılın sonunda neden dönmediğini merak etmesi olurdu.

Yemek yememiş ve enerjisini sağlayan o ilaçlardan da almamıştı. Enerjisini yeniden toplamadan kendisini denizin ötesine götürecekti ya da halkının Melnibone'lulara daha az düşmanca davrandığı Mor Şehirler Adası'na ulaştırabilecek bir büyü üzerine çalışmayı düşünemezdi.

Saray halkını ve müstakbel kraliçesini geride bırakıp kendisi dönene dek Melnibone tahtına Yyrkoon'un oturmasına izin vermesinin üzerinden sadece bir ay geçmişti. Genç Krallıkların insan halkının arasına karışarak onlar hakkında daha çok şey öğrenebileceğini düşünmüştü ama onu ya apaçık bir nefret ya da kurnazca ve içtenlikten uzak bir alçakgönüllülükle reddetmişlerdi. Hiçbir yerde bir Melnibone'lunun (onun imparator olduğunu bilmiyorlardı) bir zamanlar bu zalim ve kadim ırka kölelik yapan insanların üzerindeki hak isteğinden vazgeçeceğine inanan birisini bulamamıştı. Şimdi, kasvetli bir denizin yanında dikilir ve kendini tuzağa düşürülüp şimdiden yenilmiş hissederken, kötü niyetli bir evrenin içinde yapayalnız olduğunu

13

biliyordu; dostlarından ve amaçlarından mahrum edilmiş, yararsız, hastalıklı bir tarih hatası, kendi karakterindeki yetersizlikler ve bir şeylerin doğru ya da yanlışlığına inanmadaki beceriksizliği yüzünden alçalmış bir aptal. Irkına, doğuştan kazandığı haklarına, tanrılara ya da insanlara ve en önemlisi kendine olan inancını yitirmişti.

Yürüyüşü yavaşladı. Elini siyah rün kılıcı Fırtmayaratan'ın kabzasına koydu, kılıç kısa bir süre önce ikizi Dulbirakan'ı Limbo'nun güneşsiz dünyasında canlı bir odada yenilgiye uğratmıştı. Fırtmayaratan, yarı duygulu gibiydi, artık onun tek yoldaşydı, tek sırdaşı; ve onun için kılıcıyla konuşmak atıyla konuşması ya da bir mahkûmun düşüncelerini hücreesindeki bir hamamböceğiyle paylaşması gibi alışkanlık haline gelmişti.

"Evet, Fırtmayaratan, denize doğru yürüyüp bu işe şu anda bir son verelim mi?" Sesi nerdeyse ölü gibiydi, bir fısıltı halinde. "En azından peşimizdekilerin işini bozma zevkine erişiriz."

Denize doğru isteksiz bir hamle yaptı ama yorgunluktan bitmiş beynine göre kılıç homurdandı, kalçasında hareket edip onu geriye çekti. Albino kıkırdadı. "Sen yaşamak ve öldürmek için varsın. O zaman ben ölmek, sevdiğime ve de nefret ettiklerime ölümün merhametini getirmek için mi varım? Bazen böyle olduğunu düşünüyorum. Hüzünlü bir döngü, eğer dön-güyse. Yine de bundan fazla bir şeyler olmalı..."

Denize arkasını döndü, başının üstünde şekilden sekile giren korkunç bulutlara baktı, hafif yağmurun yüzünü ıslatmasına izin verdi, denizin kayalara çarpıp akıntıyla yeniden geri dönmesinden doğan karmaşık ve karaduygulu melodiye dinledi. Yağmur onu az da olsa ferahlatmıştı. İki gecedir hiç uyuma-mıştı, daha önceki gecelerde de pek rahat uyuduğu söylenemezdi. Atı ölmeden önce yaklaşık bir haftadır at biniyor olmalıydı.

Başının üzerinden yaklaşık otuz ft yükselen sarp granit kayalığın dibinde yağmur ve rüzgârdan çömelerek korunabileceği bir çukur buldu. Ağır deri pelerinine sınımsız sarınıp çukura

14

yerleştiği anda uykuya daldı. Bırakın kendisini uyurken bul-sunlardı. Ölüm geldiğinde görmek istemiyordu.

Sert, gri bir ışık gözlerine çarptığında kımıldandı. Boynunu kaldırdığında kaslarının tutulması yüzünden inlemek istedi, gözlerini açıp kırıştırdı. Sabah olmuştu - belki daha da geç, çünkü güneş görüleliyordu - ve kumsalı soğuk bir sis tabakası kaplamıştı. Sisinden yukarıdaki karanlık bulutlar hâlâ görülebiliyordu; bu görüntü büyük bir mağaranın içinde olduğu duygusunu kuvvetlendirdi. Geçen akşama göre daha sakin görünmesine rağmen deniz hâlâ çırpınarak kendini kıyıya vuruyordu, artık fırtına sesleri kalmamıştı. Hava fazlasıyla soğuktu.

Elric kalkmaya yeltenerek destek almak için kılıcına sarıldı, dikkatle etrafı dinledi ama düşmanlarının yakında olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Kuşkusuz ava son vermişlerdi, belki de ölü atım bulduktan sonra.

Kemerindeki keseye uzanıp içinden uzun ince bir parça tütsülenmiş domuz eti ve sarımsı bir sıvı çıkardı. Eti çiğnerken sıvının bulunduğu küçük şişeden bir yudum aldı, kapağını kapatıp yeniden keseye koydu. Susamıştı. Kumsalda biraz yürüdükten sonra fazla tuzla bozulmamış bir yağmur suyu birikintisi buldu. Susuzluğunu doyuracak kadar içip etrafına bakındı. Sis oldukça kalındı ve kumsaldan çok fazla uzaklaşırsa tamamen kaybolacağım biliyordu. Aslında fark eder miydi? Gidecek hiçbir yeri yoktu. Onu izleyenler de bunun farkında olmalıydı. Atı olmadan Genç Krallıkların en doğusundaki Pikarayd'a geri dönemezdi. Teknesi olmadan denizde tehlikeli bir yolculuğa atılamaz, Mor Şehirler Adası'na yönelen bir rotaya dümen kıra-mazdı. Doğuda bir denizi gösteren bir harita hatırlamıyordu ve Pikarayd'dan ne kadar uzaklaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatta kalmanın tek yolunun kuzeye doğru ilerlemek olduğuna karar verdi, kıyıyı izleyerek er ya da geç, yanında kalan son eşyaları karşılığında tekne bulabileceği bir limana veya balıkçı köyüne ulaşabileceğini umuyordu. Yiyecek ve ilaçları onu

bir iki gün zorlukla idare edebileceği için bu umut aslında çok küçüktü.

Harekete geçmeden önce derin bir nefes aldı ve buna pişman oldu; sis boğazını yakmış ve ciğerlerine sanki binlerce küçük bıçak saplanmıştı. Öksürdü. Çakılların üstüne tükürdü.

Ve bir şey duydu, denizin hırçın fısıltılarının dışında bir şey: düzenli bir gıcırta sesi, sanki biri sert bir deri üzerinde yürüyordu. Sağ eli sol kalçasına, orada duran kılıcına gitti. Etrafında döndü, kaynağını bulmak için her yana bakındı ama sis sesi dağıtıyordu. Herhangi bir yerden geliyor olabilirdi.

Elric sığındığı kayaya yavaşça ve dikkatle geri döndü. Arkasından habersizce gelebilecek bir saldırıya karşı sırtını kayaya dayadı. Bekledi.

Gıcırta yeniden başladı ama bu sefer başka sesler de eklendi. Bir şıkırtı, bir şeyin suya çarpışı, belki bir insan sesi, belki de tahtaya sürten bir ayak sesi; ya az önce aldığı ilacın yan etkisi olarak bir sanrı görüyordu ya da kumsala yaklaşıp demir atan bir gemi vardı.

Rahatladı ve bu kıyının ıssız olduğunu bu kadar kolay varsaydığı için kendisine güldü. Sarp kayalıkların her yöne doğru millerce - belki yüzlerce mil boyunca - uzandığını düşünmüştü. Bu varsayım büyük bir ihtimalle onun karamsarlığının ve yorgunluğunun bir sonucuydu. Aklına, haritalarda gösterilmeyen ama yelken açan gemileri ve onlar için kurulmuş limanlarıyla gelişmiş bir kültürün yaşadığı yeni bir yer keşfettiği düşüncesi geldi. Ama yine de bulunduğu yerden çıkıp kendini göstermedi.

Bunun yerine kayanın arkasına çekilip sisin içinden denizi gözetledi. Sonunda geçen akşam orada olmayan bir gölgenin varlığını fark etti. Sadece bir gemiye ait olabilecek siyah, köşeli bir gölge. Gördüğü şeylerin halatlar olduğu kanısına vardı, adamların hırıltılı konuşmalarını, bir gıcırta ve yelkenin gemi direği üzerinde ilerlerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Geminin yelkeni toplanıyordu.

16

Elric en azından bir saat boyunca bekledi, gemiden bir grubun karaya çıkacağını düşünüyordu. Bu tehlikeli koya girmelerinin başka bir nedeni olamazdı. Ama ortama bir sessizlik çöktü, sanki bütün gemi uykuya dalmıştı.

Elric, temkinli bir şekilde kayanın ardından çıkıp deniz kıyısına doğru yürüdü. Şimdi gemiyi biraz daha iyi görebiliyordu. Geminin ardından sisin inceltip, bulanıklaştırdığı kırmızı güneş ışığı gözüküyordu. Büyüklüğü yeteriydi ve tamamı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Yüksek ön ve arka güvertesi, kürek iskelesiz tasarımı barok ve pek tanıdık değildi. Bu ne Mel-nibone ne de Genç Krallıkların gemileri için alışılmadık tarzda bir tasarımı ve bu durum, tıpkı İç Çeken Çöl'ün ve Ağlayan Virane'nin engin düzlükleriyle dünyanın geri kalanından ayrılmış Elwher ve Haritalandırılmamış Krallıklar gibi, birtakım nedenler yüzünden dünyanın kalanından koparılmış bir uygarlığa rastladığı teorisini destekliyordu. Güvertede hiçbir hareket görmedi, mürettebatın büyük bölümü dinlenmeye çekilse bile seferde olan bir gemideki bildik seslerin hiçbirini duymuyordu. Anafolar yapan sis daha fazla kırmızı ışık geçirerek gemiyi aydınlattı; arka ve ön güvertedeki büyük tekerlekleri, katlanmış yelkeniyle ince direği, trabzanlardaki karmaşık geometrik desenli oymaları ve gemiye gücünü veren pruvamzdaki büyük figür, Elric'e geminin ticari olmaktan çok bir savaş gemisi olduğunu düşündürdü. Ama bu sularda savaşıacak kim vardı ki?

Bitkinliğini bir yana bırakıp ellerini ağzının iki yanında birleştirerek bağırdı:

"Selam, gemidekiler!"

Çağrısını cevaplayan sessizlik ona tuhaf bir tereddüt gibi geldi, sanki gemidekiler onu duymuştu ama cevap verip vermemekte kararsızlardı.

"Selam, gemidekiler!"

Derken güvertede birisi belirdi ve öne doğru eğilerek kayıtsızca onun olduğu tarafa baktı. Üzerindeki zırh geminin tasarımı kadar karanlık ve tuhaftı. Miğferi yüzünün çok büyük

17

bir bölümünü kapatıyordu, Elric'in seçebildiği tek şey sık sarı bir sakal ve keskin mavi gözlerdi.

"Selam, kıyıda," dedi zırhlı adam. Aksanı Elric'e aşına değildi, ses tonu da tavrı gibi kayıtsızdı. Elric adamın gülümse-diğini düşündü. "Bizden ne istiyorsun?"

"Yardım," dedi Elric. "Burada sıkışıp kaldım. Atım öldü. Kayboldum."

"Kayıp? Aha!" Adamın sesi siste yankılandı. "Kayıp. Ve gemiye çıkmak istiyorsun?"

"Size biraz ödeme yapabilirim. Yeni bir limana ya da yolumu bulabileceğim haritalar bulunan Genç Krallıklara yakın herhangi bir yere yolculuk karşılığında size hizmet edebilirim."

"Aslında," dedi adam yavaşça, "iyi kılıç kullanan biri için iş var."

"Bir kılıcım var," dedi Elric.

"Görüyorum. İyi, büyük bir savaş kılıcı."

"O zaman gemiye çıkabilir miyim?"

"Önce bunu tartışmalıyız. Eğer biraz bekleyebilirsen ..."

"Elbette," dedi Elric. Adamın tavrı onu şaşırtmıştı ama gemideki sıcaklık ve yemek düşüncesi onu neşelendirdi. Sarı sakallı savaşçı yeniden güverteye gelene dek sabırla bekledi.

"Admız nedir bayım?" diye sordu savaşçı.

"Ben Melnibone'lu Elric'im."

Savaşçı bir parşömene bakıyor gibiydi, liste üzerinde parmağım aşağıya doğru gezdirip başını salladı, hoşnut bir şekilde listeyi geniş tokalı kemerine soktu.

"Peki," dedi. "Bekleyişimin bir sebebi vardı, aslında. İnanmakta zorluk çektim."

"Sorun neydi ve neden bekledin?"

"Senin için," dedi savaşçı, gemiden ucu denize değen bir ip merdiven sarkıtırken. "Gemiye binecek misiniz Melnibone'lu Elric?"

18

u.

ELRIC, SUYUN ASLINDA ne kadar sığ olduğunu görünce şaşırdı ve böyle büyük bir geminin karaya bu denli yakınlaşa-bilmesine hayret etti. Omuzlarına dek gelen suyun içinde merdivenin abanoz basamaklarını kavramak için uzandı. Kendini suyun içinden kaldırmakta oldukça zorlandı, geminin sallanışı ve rün kılıcının ağırlığı hareket etmesini güçleştiriyordu; ama sonunda güverteye çıkmayı başardı, üzerindeki giysilerden yere sular damlıyor, bedeni soğuktan titriyordu. Etrafına bakındı. Parıltılı ve kızümsü sis geminin karanlık güvertesine ve donanımlarına yapışmıştı, pruvaya ve kıça yerleştirilmiş iki geniş kamaranın yanlarındansa beyaz bir sis gemiye yayılıyordu; ve bu sis geminin etrafındaki sisten farklıydı. Elric, bir an için, bu sisin nereye giderse gitsin gemiyi izlediğini düşündü. Açlık ve uykusuzluğa rağmen hayal gibi bir deneyim yaşayabildiği için kendi kendine güldü. Gemi daha güneşli sulara yelken açtığında aslında sıradan bir gemi olduğunun farkına varacaktı.

Sarışın savaşçı Elric'in kolunu tuttu. Adam Elric'in boyunda ve oldukça yapılıydı. Miğferinin altından gülümseyerek dedi ki:

"Haydi aşağıya inelim."

Birlikte geminin önündeki kamaraya yürüdüler; savaşçı

19

kapıyı açıp yana çekilerek girmesi için Elric'e yol verdi. Elric önce kafasını içeriye uzattı ve ardından sıcak kamaraya girdi. Tavana dört gümüş zincirle asılmış kırmızı gri renkli camlı bir lamba kare şeklinde ağır bir masanın etrafındaki, değişik silahlarla sınıksız donanmış daha yapılı birkaç adamı aydınlatıyordu. İçeri girdiğinde bütün yüzler Elric'e çevrildi, arkasından gelen sarışın savaşçı dedi ki:

"İşte o."

Kamaradakilerden biri, en uzak köşede oturan ve gölgeler tarafından tamamen sarmalanmış olanı, başını salladı. "Evet" dedi. "Bu o."

"Beni tanıyor musunuz, bayım?" dedi Elric, sırlıslıkla olmuş deri pelerinini çıkartarak sıranın ucuna ilaştı. En yakınındaki savaşçı ona metal bir kupada sıcak şarap verdi; Elric bunu minnettarlıkla kabul etti, baharatlı sıvıyı yudumladı ve içindeki titremeyi ne kadar da çabuk yok ettiğine hayret etti.

"Bir anlamda," dedi gölgelerin içindeki adam. Sesi alaycıydı ama aynı zamanda kederli bir tınısı vardı, Elric gücenmedi çünkü sesteki acı karşısındaki kişiye değil daha çok sesin sahibine yöneltilmiş gibiydi.

Sarışın savaşçı Elric'in karşısına oturdu. "Adım Brüt," dedi, "bir zamanlar LashmarTıydım, ailemin hâlâ orada toprakları var ama gitmeyeli uzun yıllar oldu."

"Genç Krallıklar"dansın öyleyse?" dedi Elric.

"Evet. Bir zamanlar."

"Bu gemi o ülkelerin yakınma gitmiyor mu?" dedi Elric.

"Bence gitmiyor," dedi Brut. "Gemiye bineli çok olmasa da. Tanelorn'u arıyordum ama onun yerine bu tekneyi buldum."

"Tanelorn?" Elric gülümsedi. "Birçok kişi o mistik yeri arıyor olmalı. Bir zamanlar Phum'un savaşçı rahibi olan Rackhir denen birini biliyor musun? Kısa bir süre önce onunla birlikte bir maceraya atılmıştık. Daha sonra Tanelorn'u aramak için ayrıldık."

20

"Onu tanı mıy orum/' dedi Lashmar'h Brut.

"Ve bu sular/' dedi Elric, "Genç Krallıklardan çok mu uzaklarda?"

"Çok uzak," dedi gölgedeki adam.

"Siz Elwheden olabilir misiniz?" diye sordu Elric. "Ya da bizim Haritalandırılmamış Krallıklar dediğimiz batıdaki diyarların birinden?"

"Topraklarımızın çoğu haritalarınızda yok/' dedi gölgedeki adam. Ve güldü. Elric ona yine güvenmediğini gördü. Gölgedeki adamın gizemli davranışları onu rahatsız etmiyordu. Bu paralı askerler (onların böyle olduklarına karar vermişti) kendilerine has şaka ve göndermelere çok bağlıydılar; ve bu kılıçlarını para verene kiralamak için onları motive eden tek birleştirici güçtü.

Dışarıda demir alınıyordu ve gemi hareket etti. Elric yelkenin açılış ve şırtıyı duydu. Bu kadar az rüzgârla körfezden nasıl çıkmayı düşündüklerini merak etti. Gemi yol almaya başlayınca görebildiği savaşçıların yüzlerinin sabit bir ifade aldığı dikkatini çekti. Gözlerini haşın ve sert yüzlerin birinden diğerine gezdirdi ve kendisinin yüzünün de aynı ifadeyi takınıp takınmadığını merak etti.

"Nereye yelken açtık?" diye sordu.

Brut omuz silkti. "Ben sadece seni beklemek için durduğumuzu biliyorum Melnibone'lu Elric."

"Benim burada olacağımı biliyor muydunuz?"

Gölgedeki adam kıpırdandı ve masanın ortasındaki çukurun içinde duran sürahidenden sıcak şarap aldı. "Sen ihtiyacımız olan son kişisin," dedi. "Ben gemiye alman ilk kişiyim. Şu ana kadar bu yolculuğu yapma kararından pişmanlık duymadım."

"Adınız nedir bayım?" Elric artık adamın sırrını çözmeye karar vermişti.

"Adlar? Adlar? Benim bir çok adım var. En sevdiğim Ere-kose. Ama bildiğim kadarıyla Urlik Skarsol, John Daker ve Ga-rathorm'lu Ilian diye de anıldım. Ama bazıları benim Kadmöl-düren Elric olduğuma inandırıyor."

21

"Kadmöldüren? Nahoş bir takma ad. Bu diğer Elric de kim?"

"Tam olarak cevap veremem," dedi Erekoze. "Ama görülüyor ki gemideki birden fazla kişiyle aynı adı paylaşıyorum. Ben de Brut gibi Tanelorn'u ararken kendimi burada buldum."

"Hepimizin ortak yanı bu," dedi başka biri. Siyahi bir savaşçıydı. Grubun en uzun boylusu olan bu adamın alnından, gözlerin üzerinden yanakları ve çenesine doğru inen ters V şeklindeki yara izi yüz hatlarını keskinleştiriyordu. "Sapkın ve hastalıklı bir hayatın hüküm sürdüğü, nahoş ve bataklık bir bölge olan Ghaja-Ki adlı bir yerdeydim. Orada bir şehrin var olduğunu duydum ve onun Tanelorn olabileceğini düşündüm. Ama değildi. Orada yaşayan mavi derili ve hermafrodit ırk, onlara göre bende olan renk ve seks bozukluklarını tedavi etmekte kararlıydı. Gördüğünüz bu iz onların eseridir. Yaptıkları ameliyatta çektiğim acı onlardan kaçmam için bana güç verdi ve bataklıklara doğru gırlıçplak koştum. Miller boyunca bata çıka ilerledikten sonra bataklık bir göle, o da geniş bir nehre açıldı ki orada da siyah böcek bulutları üzerime saldırdı. Bu gemi göründü ve onun kutsallığına sığınmak beni çok mutlu etti. Adım Otto Blendker. Bir zamanlar Brunse'm bir alimdim ama şimdi günahlarım için paralı bir savaşçıyım."

"Şu Brunse, Elwher yakınlarında mı?" diye sordu Elric. Genç Krallıklar'da böyle yabancı bir ad ya da yer duymamıştı.

Siyah adam başını iki yana salladı. "ElwherM bilmiyorum."

"Öyleyse dünya düşündüğümünden çok daha büyük," dedi Elric.

"Gerçekten de öyle," dedi Erekoze. "Sana üzerinde yelken açtığımız denizin bir tek dünyadan daha uzaklara uzandığı hakkında bir teori ileri sürsem ne dersin?"

"Sana inanabilirim." Elric gülümsedi. "Ben buna benzer teoriler üzerinde çalıştım. Dahası, kendi dünyamdan başka dünyalarda maceralar yaşadım."

"Bunu duymak çok rahatlatıcı. Gemidekilerin hiçbirisi teorime

22

inanmıyor."

"Çok korkutucu olduğunu düşünsem de ben inanmak üzereyim," dedi Otto Blendker.

"Evet öyle," dedi Erekoze. "Senin hayal edebileceğinden çok daha korkutucu, dostum Otto."

Elric masaya dayandı ve kendine bir bardak daha şarap aldı. Giysileri kuruyor ve fiziksel olarak kendini daha iyi hissediyordu. "Bu sisli sahili geri bırakmaktan memnunum."

"Sahili çoktan geride bıraktık," dedi Brut, "ama sise gelince o hep bizimle. Sis gemiyi izliyor gibi - ya da gemi nereye giderse gitsin sis yaratıyor. Karayı gördüğümüz zamanlar çok ender, gördüğümüzde

de bugün gördüğümüz gibi görüyoruz, donuk ve bükülmüş bir kalkandan yansıyan belirsiz bir görüntü gibi."

"Doğüstü bir denizde yol alıyoruz," dedi eldivenli elini sürahiye uzatan başka biri. Elric sürahiyi ona verdi. "Benim geldiğim Hasghan'da, Büyülü Deniz hakkında bir efsanemiz var. Eğer bir denizci kendini o sulara yelken açmış bulursa bir daha asla dönemez ve sonsuza kadar kaybolur."

"Korkarım efsanen biraz gerçek içeriyor, Hasghan'lı Ternd-rik," dedi Brut.

"Gemide ne kadar savaşçı var? " diye sordu Elric.

"Dörtlünün dışında on altı tane," dedi Erekoze. "Toplam yirmi. Mürettebat on kişi ve bir de kaptan var. Şüphesiz birazdan onu görürsün."

"Dörtlü mü? Kim onlar?"

Erekoze güldü. "Ben ve sen onların ikisiyiz. Diğer ikisi öbür kamarayı kullanıyorlar. Eğer neden bize Dörtlü dendiğini öğrenmek istiyorsan kaptanla konuşmalısın ama seni uyarıyorum, verdiği cevaplar çok ender tatmin edici olur."

Elric yavaşça kaydığını hissetti. "Rüzgâr çok az olmasına rağmen gemi iyi hız yapıyor" dedi kestirme bir şekilde.

"Mükemmel bir hız" diye onayladı Erekoze. Köşesinden kalktı. Geniş omuzlu, yüz hatlannda hatırı sayılır deneyimlerin

23

kanitlarını taşıyan biriydi. Elleri ve yüzü ciddi yara izleriyle doluydu ama yine de yakışıklıydı. Karanlık, derin bakışlı gözleri belirli bir renkte değildi ve bu gözler Elric'e çok tanıdık geliyordu. Bu gözleri daha önce bir rüyasında gördüğünü düşündü.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Elric. "Olabilir - ya da ilerde tanışacağız. Ne fark eder ki? Kaderlerimiz aynı. Birbirine tıpatıp benzer bir yazgıyı paylaşıyoruz. Belki de bundan daha da fazlasını paylaşıyoruz."

"Daha fazlası? Dediklerinizi anlamakta zorluk çekiyorum."

"Bu en iyisi," dedi Erekoze ve yoldaşlarını geçerek masanın diğer tarafına geçti. Elric'in omuzuna elini dostça koyarak şaşırtıcı bir hareket yaptı. "Gel, Kaptanla konuşmalıyız. Gemiye çıktıktan az sonra seni görmek istediğim belirtti."

Elric başını salladı ve ayağa kalktı. "Bu kaptanın adı ne?"

"Bize açıklayacağı bir adı yok," dedi Erekoze. Birlikte güvertede yürüdüler. Sis hiç görmediği kadar yoğunlaşmış, ölü beyaz bir renge bürünmüştü ve güneş ışınları aradan sızamı-yordu artık. Geminin kış tarafını görmek çok zordu, rüzgâr olmamasına rağmen oldukça hızlı bir şekilde yol alıyorlardı. Hava Elric'in umduğundan daha sıcaktı. Güvertenin altındaki kamaraya doğru Erekoze'yi izledi. Güvertede geminin ikiz dümenlerinden biri duruyor ve dümenin başında denizci paltosu ve ceylan derisinden yapılmış pantolon giyen uzun boylu bir adam. Adam o kadar hareketsiz duruyordu ki bir heykele benziyordu. Kamaraya doğru ilerlerken dümendeki kızıl saçlı adam etrafına hiç bakmadı ama Elric yüzünün bir parçasını görebilmişti.

Kapı düzgün bir metalden yapılmıştı ve sağlıklı bir hayvan kürkünün parıltısına sahipti. Kırmızımtrak kahve rengiyle Elric'in gemide gördüğü en renkli şeydi. Erekoze yavaşça kapıyı çaldı. "Kaptan," dedi, "Elric geldi."

"Girin" diye cevaplayan ses melodik ve mesafeliydi.

24

Kapı açıldı, içerideki kırmızımsı ışık girerken Elric'in gözlerini kamaştırdı. Gözleri içerideki ışığa uyum sağladıktan sonra kamaranın ortasında, oldukça renkli bir halının üzerinde ayakta duran ve soluk renkli giysiler giymiş uzun boylu bir adam gördü. Elric kapının kapandığını duydu ve Erekoze'nin onunla birlikte içeri girmediğini fark etti.

"Rahatlayabildin mi, Elric?"

"Evet, efendim, şarabınız sayesinde."

Kaptanın yüz hatları Elric'inkinden daha insani değildi. Melnibone'lulara göre daha ince ve daha güçlüydü ama aynı zamanda çeneye doğru incelen yüz ve çekik gözler hafif bir benzerlik veriyordu. Omuzlarına dökülen kızıl sarı saçları yeşimden yapılmış bir çemberle yüzünden kaldırılmıştı. Deve tüyü bir tunik ve şalvar giymişti. Gümüş rengi sandaletleri ve yine baldırlarından bağladığı gümüş rengi bağcıkları vardı. Giyiminin dışında Elric'in dümende gördüğü adamın ikiziydi.

"Biraz daha şarap alır mısınız?"

Kaptan kamaranın ucunda kapalı pencerenin yanında duran bir dolaba yöneldi.

"Teşekkür ederim." dedi Elric. Ve birden gözlerin neden üzerine yönelmediğini kavradı. Kaptan kördü. Hareketlerinde öyle bir beceriklilik ve kendine güven vardı ki göremediği hiç belli değildi. Şarabı gümüş bir sürahidен gümüş bir bardağa döktü ve bardağı öne doğru uzatarak Elric'e yöneldi. Elric bir adım ileri atıp bardağı aldı.

"Bize katılma kararınız için minnettarım," dedi kaptan. "Çok rahatladım, bayım."

"Çok naziksiniz. Ama eklemeliyim ki bu kararı vermem çok zor olmadı. Gidecek başka bir yerim yoktu."

"Bunu anlıyorum. Bu da aslında bu kıylara neden ve ne zaman geldiğimizin cevabıdır. Yoldaşlarınızın da gemiye binmeden önce benzer durumda olduklarını göreceksiniz."

"Birçok insanın hareketi hakkında oldukça bilgi sahibi görünüyorsunuz," dedi Elric. Şarabını içmeden, sol elinde tutuyordu.

25

"Çok, birçok dünyadan insanlar hakkında. Anlıyorum ki siz kültürlü bir insansınız bayım, onun için gemimin yelken açtığı denizin doğası hakkında bir şeylerin farkına varacaksınız."

"Sanırım öyle."

"Bu gemi değişik dünyalar arasında yolculuk yapar, aslında biraz daha açık olmak gerekirse - aynı dünyanın değişik boyutları arasında." Kaptan tereddüt etti, görmeyen yüzünü Elric'ten ters yöne çevirdi. "Lütfen şunu bilin ki isteyerek kafanızı karıştırmıyorum. Anlamadığım bazı şeyler var ve tam açıklayamayacağım başka şeyler. Sahip olduğum bir güven duygusu var, umarım buna saygı gösterirsiniz."

"Başka türlü davranmam için bir sebep yok," diye cevapladı albino. Şaraptan bir yudum aldı.

"İyi bir yoldaş buldum. Umarım hedefimize vardığımızda güvenimin hâlâ saygınıza değer olduğunu düşünürsünüz."

"Peki o nedir kaptan?"

"Bu sularda bulunan bir ada."

"Bu çok ender bulunuyor olmalı."

"Gerçekten de öyle. Onlar tarafından keşfedilmemiş ve yerleşilmemiş olduklarında düşmanlarımızı saymak zorundayız. Artık onu bulup gücünün farkına vardıklarına göre büyük bir tehlike içindeyiz."

"Biz mi? İrkinizi mi yoksa gemidekileri mi kastediyorsunuz?"

Kaptan gülümsedi. "Benim ırkım yok. Bütün insanlık adına konuşuyorum, sanırım."

"Şu düşmanlar insan değil o zaman, öyle mi?"

"Evet. İçinden çıkılmaz bir halde insani konularla uğraşıyorlar ama bu gerçek onların zihnine bize bağlılık kavramını yerleştirmede. Geniş anlamda "insanlık" diyorum sizi ve beni de katmak için."

"Anladım. Bu halk ne olarak çağırılıyor?"

"Birçok şey," dedi kaptan. "Beni affedin ama daha fazla devam edemeyeceğim. Eğer kendinizi savaş için hazırlarsanız

26

sizi temin ederim ki zamanı gelir gelmez size daha çok şey açıklayacağım."

Elric kırmızımsı kahverengi kapının önünde durup Erekoze'nin sis içindeki güvertede ona doğru gelişini izlerken, kaptanın onu büyüleyip bütün değerleri unutturup unutturmadığı düşündü. Kör adam onu etkilemişti ve doğrusunu söylemek gerekirse bu adaya yelken açmaktan başka yapacak daha iyi bir işi yoktu. Omuz silkti. Eğer adadakilerin düşman olmadıklarını keşfederse kararını nasıl olsa değiştirebilirdi.

"Daha çok mu daha az mı şaşkınsın, Elric?" diye sordu Erekoze gülerek.

"Bazı yönlerden daha çok, bazı yönlerdense daha az" dedi Elric. "Ve nedense bu umurumda da değil."

"Öyleyse buradaki herkesle aynı duyguyu paylaşıyorsun."

Erekoze onu direğin arkasındaki kamaraya doğru götürdüğünde farkına vardı ki Kaptan'a Dörtlünün anlamını sormamıştı.

27

BİRBİRLERİNE ZIT YÖNLERDE olmalarının dışında diğer kamaranın her ayrıntısı ilk kamarayı animsatiyordu. Burada da giyim ve yüz hatlarından deneyimli paralı savaşçı oldukları belli bir sürü adam oturuyordu. Adamlardan ikisi masanın sancak kısmının ortasında oturuyordu. Adamlardan birinin başında miğfer yoktu, soluk tenli ve bitkindi; diğerinin yüz hatları-ya Elric'inkileri andırıyordu, sağ eli çıplaktı ve sol elinde gümüş bir zırhlı eldiven vardı; zırh ince ve tuhaftı. Elric içeri girerken adam başını kaldırıp ona baktı. Bir gözünde tanıdığını belli eden bir ifade vardı. Diğer gözüyse işlemeli bir kumaş parçasıyla kaplanmıştı.

"Melibone'lu Elric!" diye bağırdı. "Teorilerim şimdi daha da anlam kazandı!" Yanındaki arkadaşına döndü. "Gördün mü, Hawkmoon? İşte sana bahsettiğim kişi."

"Beni tanıyor musunuz bayım?" Elric şaşırmıştı.

"Beni hatırlıyorsun Elric. Hatırlamalısın. Hani Voilodion Ghagnasdiak Kulesi? Erekoze ile - gerçi o, başka bir Erekoze idi."

"Öyle bir kule bilmiyorum. Bu isimler bana hiçbir şey ifade etmiyor ve bu Erekoze'yi ilk görüşüm. Beni tanıyor ve adımı biliyorsunuz ama sizi tanımıyorum. Bunu çok şaşırtıcı buluyorum bayım."

29

"Ben de Prens Corum ile bu gemiye binmeden önce hiç tanışmamıştım ama o bir zamanlar birlikte savaştığımızda ısrarlı. Ona inanıyorum sanki. Değişik boyutlardaki zaman sürekli paralel gitmez. Prens Corum bizim gelecek diye nitelendirdiğimiz zamanda var olabilir."

"Böyle paradokslardan bir huzura ulaşacağımı umuyordum," dedi Hawkmoon elini yüzüne götürerek. Yüzünü soğuk bir gülümseme kapladı. "Ama görölüyor ki boyutlar tarihinde şu anda böyle bir paradoks yok. Her şey kişiliklerimiz bile bir karışım içinde ve öyle ki her an değişmeye meyilli."

"Biz Üçlü'yüz." dedi Corum. "Hatırlamıyor musunuz El-ric? Bir Olan Üçlü'yü?"

Elric başını iki yana salladı.

Corum omuzlarını silkti ve kendi kendine yavaşça "İyi, artık Dörtlü'yüz. Kaptan fethetmemiz gereken ada hakkında herhangi bir şey anlattı mı?"

"Evet. Bu düşmanların kim olabilecekleri konusunda bir fikriniz var mı?"

"Biz de senin bildiklerini biliyoruz, Elric" dedi Hawkmoon. "Tenelorn adlı bir yer ve iki çocuk arıyorum. Belki de Rünlü Asa'yı1 da arıyorumdur. Bundan tam olarak emm değilim."

"Biz bir kez onu bulduk." dedi Corum. "Biz, üçümüz. Vo-ilodion Ghagnasdiak Kulesi'nde. Bize çok yardım etti."

"Bana da öyle," dedi Hawkmoon. "Bir zamanlar ona hizmet ediyordum. Ona çok şey verdim."

"Sana daha önce söylediğim gibi Elric, çok fazla ortak yönümüz var." dedi Erekoze. "Belki efendilerimiz de aynıdır."

Elric omuz silkti. "Kendimden başka kimseye hizmet etmedim ben."

Herkesin neden aynı tuhaf gülümsemeyi takındığını merak etti.

Erekoze yavaşça "Böylesine tehlikeli maceralarda insanlar

1.- Bu konuda daha ayrıntılı bilgileri, yakında yayınlayacağımız, Rünlü Asa'nın Tarihçesi adlı üçlemde okuyabilirsiniz, yhn.

30

düşleri gibi başka birçok şeyi de unutmaya meyillidir.", dedi.

"Bu gerçekten bir düş," dedi Hawkmoon. "Daha önce bunun gibi çok şey düşledim."

"Eğer istersen, her şey bir düşe dönüşebilir," dedi Corum. "Bütün var oluş."

Elric felsefe yapmaya pek ilgi duymuyordu. "Düş ya da gerçek, hepsi bir deneyime dönüşür, öyle değil mi?"

"Haklısın," dedi Erekoze soluk bir gülümsemeyle.

Corum gerinip, esneyerek uykusunun geldiğini söyleyene kadar birkaç saat daha sohbet ettiler. Herkes yorgun olduğunu söyledi ve kamaradan çıktılar. Geminin kışında ve alt kafa savaşçıların hepsine yetecek ranzaların bulunduğu bölmelere git-, tiler. Elric bir ranzaya uzanırken üst ranzaya çıkan Lasmaı'lı Brut'e döndü:

"Çatışmanın ne zaman başlayacağını bilmek iyi olurdu."

Brut ranzanın kenarından aşağıda yatan albinoya baktı. "Sanırım yakında," dedi.

Elric güvertede trabzanlara dayanmış tek başına denize bakıyordu, ama deniz de tıpkı dünyanın geri kalanı gibi dalgalanan beyaz sis tarafından gizlenmişti. Geminin omurgasının altından akan su olup olmadığını merak etti. Direğin üzerindeki ılık ve güçlü rüzgârla şişmiş gergin yelkene baktı. Hava aydınlıktı ama yine de günün hangi saatinde olduklarını kestirmek zordu. Corum'un daha önce

karşılaşmaları hakkında söyledikleri aklını karıştırmıştı. Elric yaşamında hatırlayamadığı başka düşler olup olmadığını düşündü - uyandığında tamamen unuttuğu düşler. Ama bu varsayımın gereksizliğini he-mem anladı ve dikkatini daha acil konulara yöneltti, Kaptanın ve tuhaf bir okyanusta yelken açan gemisinin nereden geldiğini merak ediyordu.

"Kaptan dördümüzün onu kamarasında ziyaret etmemizi rica etti," dedi Hawkmoon. Elric alnının ortasında garip bir yara izi taşıyan bu uzun boylu sarışın adamı selamlamak için

31

döndü.

Öteki iki adam da sisin içinden belirdi ve hep birlikte pruvaya doğru yürüdüler. Kızıl kahverengi kapıyı çalar çalmaz kör kaptanın bulunduğu kamaraya kabul edildiler. Kaptan onlar için dört tane gümüş şarap bardağı hazırlamıştı bile. Onları üzerinde şarap testisinin durduğu büyük dolabın başına buyur etti. "Lütfen buyrun dostlarım."

Her biri farklı özellikler taşıyan ama benzer yanları olduklarını belli eden duruşlarıyla dört uzun boylu, kader kurbanı kılıç ustası, ellerinde bardaklarıyla ayakta dikiliyorlardı. Elric onlardan biri olduğunun farkına vardı ve Corum'un ona geçen akşam anlattıklarını anımsamaya çabaladı.

"Hedefimize yaklaşıyoruz." dedi kaptan. "Karaya çıkmamıza az kaldı. Düşmanlarımızın bizi beklediğini sanmıyorum ama yine de o ikisine karşı savaşmak hayli zor olacak."

"İkisi mi?" diye sordu Hawkmoon. "Sadece iki mi?"

"Sadece iki." Kaptan gülümsedi. "Ağabey ve kız kardeş. Bizimkinden çok farklı bir evrenden iki büyücü. Bizim dünyalarımızın dokusunda son zamanlarda oluşan birtakım yırtılmalar yüzünden - ki Hawkmoon sen bunlar hakkında biraz bilgi sahibisin ve Corum sen de - başka türlü şu anki güçlerine sahip olamıyacak belli varlıklar serbest kaldı. Büyük güçlere sahip olan bu varlıklar daha da fazlasını istiyorlar - evrenimizde bulunan tüm güçleri. Bu varlıklar Yasa ya da Kaos Lordları-ndan çok daha ahlak dışı yöntemlere sahipler. Onlar, tanrılar gibi dünya üzerinde egemenlik kurmak için savaşmıyorlar, tek amaçları evrenimizin öz enerjisini kendi amaçları için değiştirmek. İnanıyorum ki bunu büyük bir hırsla istiyorlar ve eğer istedikler gerçekleşirse amaçları daha da ileriye gidebilir. Şimdilik, şartlar onların lehine olsa da güçlerini tamamen toplayamadılar ama bunu başaracakları zaman yaklaşıyor. İnsan dilinde onlar Agak ve Gagak diye adlandırılıyor. Onlar tanrılarımızın herhangi birinin gücünün dışında ve bu yüzden daha güçlü bir grup toplandı - sizler. Bedenleşmiş dört Ölümsüz Şampiyon

32

(ve Dünya'nın boyutlarında daha fazla yarılmaya yol açmadan riske atabileceğimiz en büyük sayı dört) - Ereke, Elric, Corum ve Hawkmoon. Her biriniz, her açıdan sizin kaderlerinizi paylaşmasalar da kaderleri sizinkine bağlı ve kendilerine göre güçlü savaşçılar olan diğer dört kişiye komuta edeceksiniz. Birlikte savaşmak istediğiniz dört kişiyi seçebilirsiniz. Sanırım karar vermekte zorlanmayacaksınız. Karanın görünmesine çok az kaldı."

"Bize yol gösterecek misin?" diye sordu Hawkmoon.

"Bunu yapamam. Sizi sadece adaya götürebilir sağ kalanların geri dönmesini bekleyebilirim - eğer sağ kalan olursa."

Elric surat astı. "Sanırım bu benim savaşım değil."

"Senin savaşın," dedi kaptan vakur bir şekilde. "Ve benim. Eğer izin verilseydi ben de sizinle karaya çıkardım ama bu imkânsız."

"Peki neden?" diye sordu Corum.

"Bir gün bunu öğreneceksiniz. Size söylemeye cesaretim yok. Size sadece iyi niyetlerimi sunabilirim. Bundan emin olun."

Ereke çenesini sıvazladı. "Savaşmak kaderim olduğu için, Hawkmoon gibi Tanelom'u aramaya devam ettiğim ve eğer başarılı olursam bunun hedeflerimi gerçekleştirmek adına bir yol olduğunu hissettiğim için, Agak ve Gagak ile savaşmaya gitmeyi kabul ediyorum."

Hawkmoon başını sallayarak onayladı. "Benzer sebepler yüzünden ben de Ereke ile gidiyorum."

"Ben de," dedi Corum.

"Kendimi yoldaşsız hissettiğim zamanların üzerinden çok geçmedi," dedi Elric. "Şimdi birçok yoldaşım var. Sadece bu yüzden onlarla birlikte savaşacağım."

"Belki de en iyi sebep bu." dedi Ereke onaylayarak.

"Bu işin sonunda bir ödül yok ama sizi temin ederim ki başarınız dünyayı büyük bir kederden kurtaracak," dedi kaptan. "Ve sizin için Elric diğerlerinin umduğundan daha az ödül

33

"Belki de hayır." dedi Elric.

"Söylediğin gibi olsun." Kaptan şarap dolu sürahiye uzandı. "Biraz daha şarap, dostlarım?"

Hepsi kabul etti ve Kaptan konuşmaya devam ederken görmeyen gözleri kamaranın tavanına çevrilmişti.

"Bu adada bir yıkıntı var - belki de bir zamanlar Tanelorn adı verilen şehirdi. Yıkıntının ortasında bir bina sapasağlam duruyor. Agak ile kız kardeşinin kullandığı ve sizin saldırmanız gereken yer orası. Onu görür görmez tanıyacaksınız. Umarım."

"Bu ikiliyi öldürmeli miyiz?" diye sordu Erekoze.

"Yapabilirseniz evet. Onlara yardım eden hizmetkârları var. Onlar da katledilmeli. Sonra bina ateşe verilmeli. Bu çok önemli." Kaptan duraladı. "Ateşe verilmeli. Başka bir şekilde yok edilmemeli."

Elric tatsız bir şekilde gülümsedi. "Binaları yıkmanın birkaç yolu daha var, Kaptan."

Kaptan gülümsemesine karşılık verdi ve başını onaylarca-sma, hafifçe öne eğdi. "Evet, öyle. Ama yine de söylediklerimi hatırlamanız çok önemli."

"Bu ikisinin, Agak ve Gagak, nasıl göründüklerini biliyor musunuz?" diye sordu Corum.

"Hayır. Bizim dünyalarımızın yaratıklarına benzemeleri bir olasılık ama benzemeyebilirler de. Çok az kişi onları gördü. Kendilerini tamamen maddeleştirebilme gücünü elde edeli çok olmadı."

"En iyi şekilde hangi yolla yenilebilirler?" diye sordu Hawkmoon.

"Cesaret ve hünerle," diye cevapladı Kaptan.

"Çok açıklayıcı değilsiniz, efendim" dedi Elric.

"Açık olabileceğim kadar açığım. Şimdi, dostlarım, size dinlenmenizi ve silahlarınızı hazırlamanızı öneririm."

Kamaralarına dönerken, Erekoze iç çekti.

34

"Bizim yazgımız bu. Kendi irademizi çok az kullanabiliyoruz, tersini düşünmek kendimizi kandırmak olur. Bu tehlikeli macera sonucu ölsek ya da sağ çıksak da olayların gidişatı bundan çok fazla etkilenmeyecek."

"Bence fazla karamsar bakıyorsun, dostum" dedi Hawk-moon.

Sis gemi direğinin etrafından süzülerek güverteye yayıldı. Elric diğer üç adama bakarken sis yüzlerini kapladı.

"Gerçekçi bir bakış açısı/ dedi Corum.

Güvertedeki sis daha da yoğunlaşarak adamların üzerini bir kefen gibi örttü. Geminin ahşap zemini gıcırıyor ve bu ses Elric'in kulaklarında karga çığlıkları gibi yankılanıyordu. Hava artık daha soğuktu. Zırhlarının kanca ve tokalarını kontrol etmek, silahlarını cilalamak, sivriltilmek ve uyuyormuş gibi yapmak için sessizlik içinde kamaralarına gittiler.

"Büyücülükten hoşlanmam," dedi Lashmar'lı Brut sarı sakalını çekiştirerek, "çünkü büyü benim için hep utançla sonuçlanmıştır." Elric ona kaptanın bütün dediklerini anlatmış, karaya vardıklarında onunla birlikte savaşan dörtlüde yer almasını istemişti.

"Burada tamamen büyü var," dedi Otto Blendker. Elric'e yavaşça elini uzatırken solgun solgun gülümsedi. "Senin yanında savaşacağım Elric."

Fener ışığında deniz yeşili zırhı hafifçe parıldayan başka biri daha ayağa kalkıp miğferini geriye doğru itti. Neredeyse Elric'in yüzü kadar beyaz bir yüzü vardı. Ama gözleri derin ve koyu bir siyahtı. "Ve ben" dedi Yılanterbiyecisi Hown, "adada fazla işe yaramayacağımdan korkmama rağmen, ben de sizinle savaşmak istiyorum."

Elric'in bakışıyla ayağa son kalkan adam, çok az konuşan bir savaşçıydı. Sesi kalın ve tereddütlüydü. Basit bir savaş miğferi giymişti ve miğferin altındaki kızıl saçları örülüydü. Her örgünün sonunda hareket ettikçe zırha çarpan ve ses çıkartan küçük kemikler vardı. Bu adam vahşi gözli Vaşak Ashnar'dı.

35

"Siz beyefendiler gibi bir soya ya da güzel konuşma sanatına sahip değilim" dedi Ashnar. "Ve büyü ya da konuştuğunuz başka şeylerle bir ilgim yok ama iyi bir askerim ve savaşmak benim için zevktir. Eğer beni kabul ederseniz emirlerinize amadeyim, Elric."

"Memnuniyetle." dedi Elric.

"Görülüyor ki hiçbir anlaşmazlık yok," dedi Erekoze onunla savaşmayı seçen dörtlüye. "Bütün bunlar şüphesiz daha önceden planlanmıştı. Baştan beri kaderlerimiz birbirine bağlanmıştı."

"Böyle bir felsefe sağlıksız bir kaderciliğe sürükleyebilir." dedi Hasghan'lı Terndrik. "Kanıtlar bunu inkâr etse de kaderlerimizin kendimize ait olduğuna inanmak en iyisi."

"Nasıl istersen öyle düşün," dedi Erekoze. "Birçok hayat yaşadım ama biri dışında hepsinin hatıraları silik." Omuz silk-ti. "Ama sanırım Tanelorn'u bulacağım ve belki de aradığımla birleşeceğim zamanı düşünerek kendimi kandırıyorum. Bana enerji veren işte bu ihtiras, Terndrik."

Elric gülümsedi. "Sanırım ben savaşta yoldaşıktan zevk aldığım için savaşıyorum. Bu kendi içinde hüznü bir durum, öyle değil mi?"

"Evet," Erekoze gözlerini yere indirdi. "Artık dinlenmeye çalışmalıyız."

36

IV.

KARA BELİRSİZDİ. BEYAZ su ve beyaz sisin içinde kılıçlarını başlarının üzerinde tutarak yürüyorlardı. Kılıçlar onların tek silahlarıydı. Dörtlülük'ten her biri alışılmışın dışında büyüklük ve şekillerde kılıçlara sahipti ama hiç birinin Elric'in Fırtı-nayaratan'ı gibi arada bir kendi kendine homurdanan bir kılıcı yoktu. Elric arkasına baktığında kaptanın trabzanlarda durduğunu fark etti, görmeyen yüzü adaya çevrilmişti ve solgun dudakları kendi kendine konuşuyormuş gibi kımıldıyordu. Artık su bellerine geliyordu ve Elric'in ayaklarının altındaki kum sertleşip düzgün bir kaya halini aldı. Yürümeye devam etti, dikkatli ve adayı koruyan olası bir düşmana saldırmaya hazırды. Sis artık incelmışti, sanki karada tutunamıyor gibiydi ve ortada adayı savunanlardan da hiçbir iz yoktu.

Her adamın kemerine sıkıştırdığı bir meşalesi vardı ve meşalelerin uçları ıslanmasın diye yağlanmış kumaşla sarılmıştı. Ayrıca, hepsinin kemerine bağlı bir kese içindeki küçük bir kutuda için için yanan kav vardı. Böylece meşaleleri hemen yakabileceklerdi.

"Ancak ateş bu düşmanı sonsuza dek yok edebilir," demişti Kaptan onlara kutuları ve meşaleleri verirken.

Sis kalkarken yoğun gölgeli bir manzara ortaya çıktı. Her

37

şekil ve boyutta, birçok şeyi anımsatan gölgeler kırmızı kayaların ve sarı bitkilerin üzerine yayılmıştı. Adanın üzerinde sürekli bir öğle vakti yaratarak duran kan kırmızısı güneşin oluşturduğu gölgelerin rahatsız edici tarafı onları oluşturan nesnelerin ortada olmamasıydı. Sanki ait oldukları nesneler görülmezdi ya da adadan başka bir yerde bulunuyordu. Gökyüzü de bu gölgelerle dolu gibiydi ama adadakiler kimsesizken gökyü-zündekiler bazen belki de bulutlar hareket ettiğinde hareket ediyordu. Kırmızı güneş kan rengi ışığını akıtıyor ve yirmi adama hoşnut karşılanmayan ışığıyla dokunuyordu.

Adanın içlerine doğru temkinli bir şekilde ilerlerken zaman zaman garip bir ışık adayı aşılıyor ve adanın dış hatları bir an için belirsizleşiyordu. Elric sorunun kendi gözlerinde olduğunu düşündü ve yolunu bulmakta zorlanan Yılanterbiyecisi Hown konuşana dek bir şey demedi.

"Karada çok az bulundum ama sanırım bu gördüğüm en garip topraklar. Yer donuk bir şekilde ışıltıyor ve nesneleri çarpıtıyor."

Birkaç kişi onayladı.

"Bu gölgeler nereden kaynaklanıyor?" Vaşak Ashnar etrafına batıl bir huşu içinde baktı. "Neden gölgelere ait olan nesneleri göremiyoruz?"

"Bu gölgeler Dünya'nın diğer boyutlarında var olan nesnelerin gölgeleri olabilir. Eğer bütün boyutlar burada birleşiyorsa, ki öne sürülen kuram bu, bu olası bir açıklama olabilir" dedi Corum. Gümüş zırhlı elini işlemeli göz maskesine götürdü. "Böylesi birleşmeler üzerine şahit olduğum en tuhaf örnek değil bu."

"Olası mı?" Otto Blendker burnundan soluyordu. "Dua ediyorum ki kimse bana olası olmayan bir açıklama yapmasın."

Bakır renkli ışığın altında, gölgelerin üzerinde yıkıntıların yakınma gelene dek yürüdüler.

Elric bu yıkıntıların, Kara Kılıç'ı ararken gittiği virane durumdaki Ameeron şehriyle benzerlikler taşıdığını düşündü.

38

Ama bunlar daha genişti - daha çok her biri bambaşka mimari tarzlara sahip küçük şehirler topluluğu gibi.

"Belki de burası Tanelorn'dur." dedi oraya daha önce giden Corum "ya da daha doğrusu Tanelorn'un şimdiye dek var olan bütün biçimleri. Çünkü Tanelorn birçok biçimde var olmuştur ve her biçim onu bulmayı en çok arzulayanların isteklerine göre şekillenir."

"Bu bulmayı umduğum Tanelorn değil," dedi sertçe Hawkmoon.

"Benim de," diye ekledi Erekoze kasvetli bir şekilde.

"Belki de burası Tanelorn değildir," dedi Elric. "Belki de değildir."

"Ya da belki burası bir mezarlıktır," dedi Corum mesafeli bir şekilde. "O garip şehrin tüm biçimlerini barındıran bir mezarlık."

Merkeze ulaşmak için yıkıntıların üzerinden tırmanmaya başladılar, hareket ettikçe zırhları sakırdıyordu. Elric yoldaşlarının yüzündeki ifadeye bakarak, onların kendisi gibi tüm bunların bir düş olup olmadığını merak ettiklerini söyleyebilirdi. Yoksa kendilerini neden bu garip durum içinde bulsunlar ve doğrudan kendi davaları olmayan bir davada yaşamlarını -belki de ruhlarını - hiç soru sormadan tehlikeye atmışlardı ki?

Yürürlerken Erekoze, Elric'e yaklaştı. "Dikkat ettin mi?" diye sordu. "Gölgeler artık bir şeyleri temsil ediyor."

Elric başıyla onayladı. "Yıkıntılardan bazı binaların sağlamken neye benzediklerini söyleyebiliyorsun - gölgeler bu binaların gölgeleri, yıkılmadan önceki halleri."

"Aynen öyle," dedi Erekoze. İkisi de ürperdi.

En sonunda merkeze ulaşmış gibiydiler ve burada yıkılmamış bir bina vardı. Bütün hatlarıyla, metal şeritleri ve parıldayan borularıyla boş bir alanın ortasında duruyordu.

"Bir binadan çok bir makineyi anımsatıyor," dedi Hawk-moon.

39

"Ve bir makineden çok bir müzik aletini," dedi Corum düşünceli bir şekilde.

Kafile durdu ve her dördü grup liderinin etrafında toplandı. Şüphesiz hedeflerine ulaşmışlardı.

Elric binaya dikkatli bir şekilde baktığında aslında iki bina olduğunu gördü- bu iki tıpatıp aynı bina, birbirlerine değişik noktalardan koridor görevi gören kavisli boru sistemleriyle bağlanmıştı ve hangi tür varlığın bunları kullanabileceğini hayal etmek zordu.

"İki bina/" dedi Erekoze. "Buna hazırlıklı değiliz. İkiye ayrılıp ikisine de aynı anda saldıralım mı?"

Elric içgüdüsel olarak bu hareketin akıllıca olmayacağını hissetti. Kafasını iki yana salladı. "Bence hep birlikte birisine saldırmalıyız, yoksa gücümüz azalır."

"Katılıyorum," dedi Hawkmoon. Geri kalanlar da başlarıyla onayladılar.

Karar verdikten sonra en yakındaki binaya doğru cesurca yürüdüler. Uğursuz olan şey adayı koruyanların hâlâ ortaya çıkmamış olmasıydı. Binalar nabız gibi atıyor, parlıyor, ara sıra fısıldıyorlardı ve etraftaki tüm hareket buydu.

Elric ve grubu binaya ilk girenlerdi, kendilerini birden sağa kıvrılan nemli ve ılık bir tünelde buldular. Onları diğerleri izledi, herkes tetikte ve saldırıya hazırды ama hiçbir saldırı olmadı.

Elric önlerinde birkaç saniye tünelde ilerlediler ve sonra tünel şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı. Yılanterbiyecisi Hown lanetler okuyarak yere düştü. Deniz yeşili zırhlı adam ayağa kalkmaya çalışırken bir ses tünel boyunca yankılanmaya başladı, çok uzaklardan geliyor gibiydi, ama buna rağmen çok yüksek ve rahatsız ediciydi.

"Kim? Kim? Kim?" diye çığlık attı.

"Kim? Kim? Kim beni istila ediyor?"

Tünelin sarsılması biraz dindi ve düzenli bir titreme halini aldı. Ses, belirsiz ve kararsız bir homurdanmaya dönüştü.

40

"Ne saldırıyor? Ne?"

Yirmi adam birbirlerine hayretle baktılar. Elric omuzlarını silkip topluluğun önüne geçti. Tünel, duvarları, tavanı ve zemini yapışkan bir sıvıyla kaplanmış, havası nefes almayı zorlaştıran bir salona açılıyordu. Ve birden salonun duvarlarının içinden bir şekilde geçen yaratıklar saldırmaya başladı. Bu çirkin canavarlar gizemli Agak ve Gagak kardeşlerin hizmetkârları olmalıydı.

"Saldırın!" diye bağırdı uzaklardan gelen ses. "Yok edin bunu. Yok edin."

Canavarlar ilkellerdi, açık ağızlarından salyalar akıyor, bedenleri yılan gibi kıvrılarak sürünüyordu ve yirmi adama yaklaşan bir sürü canavar vardı. Savaşçılar hızla dördümler halinde gruplaştılar ve kendilerini savunmaya hazırlandılar. Yaratıklar yaklaşırlarken korkunç bir ses çıkarıyor, Elric ve yoldaşlarını ısırmak için ilerlerken diş görevi gören kemikler birbirine çarpıyordu. Elric kılıcını savurdu ve kılıç bir anda birkaç şeyi birden dilimlerken neredeyse hiçbir dirençle karşılaşmadı. Ama hava artık daha da yoğunlaşmıştı ve zemini "bir sıvı kaplarken etrafı da pis bir koku sarmıştı.

"Üzerlerine yürüyün," diye emir verdi Elric. "Bir yol açın. Oradaki açıklığa doğru gidin." Sol eliyle işaret etti.

Böylece yüzlerce ilkel canavarı keserek ve havanın solunmasını daha da çok zorlaştırarak ilerlediler. "Canavarlarla çarpışmak zor değil," dedi soluk soluğa kalan Yılanterbiyecisi Hown, "ama öldürdüğümüz her biri, bizim yaşama şansımızdan birazını götürüyor."

Elric bu ironinin farkındaydı. "Kuşkusuz düşmanlarımız tarafından zekice planlanmış." Oksürdü ve ona doğru gelen bir düzine canavarı doğradı. Bu şeyler korkusuz ama aptaldı. Strateji oluşturma konusunda hiçbir çabaları yoktu.

Sonunda Elric bir sonraki tünele ulaştı. Burada hava biraz daha temizdi. Büyük bir mutlulukla derin derin nefes alıp gelmeleri için yoldaşlarına el salladı.

41

inip kalkan kılıç kollarıyla yavaş yavaş tünele ulaştılar. Onları izleyen birkaç yaratık tünele girmekte tereddüt ediyordu. Elric burada bir yerlerde onların bile korktuğu bir tehlike olduğundan şüphelendi. Ama ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu ve ilk tehlikeden yirmi adamının da sağ çıkmasına minnettardı.

Soluk soluğa kalan adamlar bir süre tünelin titreyen duvarlarına dayanıp dinlendiler, uzaklardan gelen sesi dinlediler, ses artık iyice anlaşılmas ve boşuktu.

"Bu kaleyi hiç mi hiç sevmedim," dedi Lashmar'lı Brut yaratıklardan birinin pelerinde açtığı yırtığa bakarak. "Burayı güçlü bir büyü yönetiyor."

"Bu sadece bildiğimiz kadarı," diye hatırlattı Vaşak Ash-nar, içine düştüğü dehşeti kontrol etmek için sertçe söylemişti. Saç örgülerindeki kemikler titreyen duvarlarda ritim tutuyordu ve devasa barbar kendini toplayıp yürümeye devam ederken neredeyse acınacak bir haldeydi.

"Bu büyücüler korkak," dedi Otto Blendker. "Kendilerini göstermiyorlar." Sesini yükseltti. "Görünüşleri o kadar iğrenç mi ki bizim görmemizden korkuyorlar?" Bu meydan okuma yanıtlanmadı. Tünellerden geçerken ne Agak ne de kız kardeşi Gagak'tan hiçbir eser yoktu. Ortam zaman zaman kararıyor, zaman zaman aydınlanıyordu. Bazen tüneller o kadar daralı-yordu ki gövdelerini aradan geçirmek zorlaşıyordu ve bazen de büyük salonlara açılıyordu. Binanın içinde giderek daha yükseğe tırmanıyor gibiydiler.

Elric binada yaşayanların doğasını tahmin etmeye çalıştı. Kalede merdiven ya da insan eliyle yapılan herhangi bir şey yoktu. Herhangi bir şeye dayanmadan Agak ve Gagak'm sürüngen şeklinde olduklarını düşündü. Çünkü sürüngenler yavaş yavaş yükselen tünelleri merdivenlere tercih ederlerdi ve kuşkusuz geleneksel mobilyalara ihtiyaçları yoktu. Yine istediklerinde görünüşlerini değiştirmeleri, mesela uygun olduğunda insan şekline bürünmeleri mümkündü. Biri hatta ikisiyle de

42

karşılaşmaya sabırsızlanıyordu.

Vaşak Ashnafın sabırsızlığının sebepleri daha farklıydı ya da o öyle diyordu.

"Burada hazine olduğunu söylediler," diye homurdandı. "İyi bir ödül için hayatımı ortaya koydum ama burada öyle bir şey yok." Sabırsız elini nemli duvara dayadı. "Taş ya da tuğla bile yok. Bu duvarlar neden yapılmış, Elric?"

Elric başını iki yana salladı. "Bu benim içinde bir bilmece, Ashnar."

Elric ileride karanlığın içinden bakan bir çift büyük vahşi göz gördü. Bir tıkırtı duydu, bir hışırtı ve gözler giderek büyüdü. Kırmızı bir ağız, san uzun dişler ve turuncu bir post gördü. Aniden kükreyen yaratık Elric'in üzerine çullandı. Elric kendini savunmak için Fırtınayaratan'ı savurdu ve diğerlerini uyarmak için bağırdı. Yaratık devasa bir babundu ve onu izleyen en az bir düzine daha vardı. Elric, kılıcıyla öne doğru bir hamle yaptı ve hayvanın kasiğine sapladı. Uzanan pençeler Elric'in omzuna ve beline saplandı. Pençelerin kanını emdiğini hissettiğinde acıyla inledi. Kolları bağılydı ve Fırtınayaratan'ı kullanamıyordu. Yapabildiği tek şey kılıcını daha önce sapladığı yerde çevirmektir. Bütün gücüyle kabzayı döndürdü. Hayvan haykırdı, kan çanağı gözleri parıldadı ve sarı uzun dişlerini Elric'in boğazına doğru yaklaştırdı. Dişler boğazında kilitleti ve kokan nefesi Elric'i boğmaya başladı. Elric kılıcını tekrar çevirdi ve hayvan acıyla haykırdı.

Dişler Elric'in boynundaki metal zırha baskı yapıyordu ve bu zırh onun hayatını kurtaran tek şeydi. En sonunda kılıcın keskin ucunu yaranın içinde çevirerek bir kolunu kurtarmayı başardı ve kılıcı yana doğru çekerek yarayı büyüttü. Babunun inleyişleri ve çığlıkları daha da yükseldi, boğazındaki dişler daha da sıkılaştı ama artık maymunun çığlıklarının yanı sıra elinde tuttuğu Fırtınayaratan'ın homurdanıp bir kalp gibi attığını da duyuyordu. Kılıcın maymunun gücünü emdiğini biliyordu ve bu gücün bir bölümü kendi bedenine akıyordu.

43

Elric kalan tüm gücünü toplayıp kılıcını maymunun bedeni boyunca çekti, yarattığı tam göbeğinden yarmıştı. Kan ve bağırsaklar dışarıya fırlamış, üstüne başına dökülmüştü. Kendini kurtarıp kılıcını geri çekerken sendeleyerek geriledi. Maymun da sendelerek geriledi, tünelin zeminine düşmeden önce şaşkın ve korkulu gözlerle korkunç yarasına bakıyordu.

Elric en yakınındaki yoldaşına yardım etmek için döndü ve Hasghan'lı Terndrik'in ölümünü gördü. Hasghan'lı Terndrik daha büyük bir yaratığın midasını tekmeliyordu, başı omuz hizasından tamamen kopmuş etrafa kırmızı kan fışkıırıyordu.

Elric, Fırtınayaratan'ı Terndrik'in katilinin omuzları arasına saplayıp kalbini vurdu. Yaratık ve insan kurbanı birlikte yere yıkıldılar. İki kişi daha ölmüş ve birçoğu da ağır yaralanmıştı ama geri kalan savaşçılar dövüşmeye devam ediyorlardı, kılıç ve zırhları kandan kızarmıştı. Dar tünel maymun, ter ve kan kokusuyla doluydu. Elric kılıcını savurarak ilerledi ve kılıcını kaybeden Yılanterbiyecisi Hown'u yakalayan bir maymunun kafasını uçurdu. Höwn eğilip kılıcını alırken Elric'e müteşekkik bir ifadeyle baktı ve birlikte babunların en büyüğüne saldırdılar. Bu yaratık Elric'ten çok daha uzun boyluydu. Erekoze onu duvara sıkıştırıp omuzuna kılıcını saplamıştı.

Hown ve Elric iki yandan babuna kılıçlarını sapladılar ve hayvan hırlayıp çığlık attı, Erekoze'nin kılıcı omuzuna saplıyken yeni düşmanlarına doğru döndü. Üzerlerine atılınca kılıçlarını yeniden sapladılar, kalbini ve ciğerlerini vurdular. Kükre-diğinde ağzından kan fışkıırıyordu. Dizleri üzerine çöktü, gözleri soluklaştı ve yavaşça yere yıkıldı.

Artık tünelde sessizlik hakimdi ve ölü bedenler her yeri doldurmuştu.

Hasghan'lı Terndrik ölmüştü. Ve Corum'un grubundan iki savaşçı da ölüydü. Erekoze'nin sağ kalan bütün adamları ağır yaralıydı. Havvkmoon'un bir adamı ölmüştü ama geri kalan üçü sağlamdı. LashmaiTı Brut'un miğferi yırtılmış ve bunun dışında yara almamıştı. Vaşak Ashnar da perişan durumdaydı

44

ama yaralı değildi. Ashnar çatışmada iki babun öldürmüştü. Ama şimdi soluk soluğa duvara yaslanıp nefes almaya çalışan barbarın gözleri çılgın gibiydi.

"Bu tehlikeli işin ekonomik olduğundan şüphelerim var," dedi yarı gülümseyerek. Kendisini toplayıp bir babun leşinin üzerinden yürüyerek Elric'e katıldı. "Ne kadar kısa sürede bitirirsek o kadar iyi. Sen ne düşünüyorsun Elric?"

"Aynı fikirdeyim." Elric de sırttı. "Gelin." Tünelde ilerleyerek duvarları pembemsi ışık saçan bir odaya girdi. Yürüyeli çok olmamıştı ki bileğini bir şeyin kavradığını hissetti. Korku dolu gözlerle aşağıya baktığında uzun, ince bir yılanın bacağına dolandığını gördü. Kılıcını kullanmak için çok geçti. Onun yerine sürüngenin başının arkasından yakalayıp bacağından ayırarak kafasını kopardı.

Diğerleri ayaklarını yere vurup birbirlerini uyararak bağı-rıyorlardı. Yılanlar zehirli görünmüyordu ama binlerce yılan vardı ve sanki zeminden fışkırıyolar gibiydi. Ten rengindeydi-ler ve gözleri yoktu, yaratıklar sıradan sürüngenlerden çok toprak solucanlarını andırıyordu ama çok güçlüydüler.

Yılanterbiyecisi Hown akıcı ve tıslamaya benzer tuhaf bir şarkı söylemeye başladı ve bu şarkının yaratıklar üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı sanki. Önce birer birer, daha sonra artan sayılarda yere düşüp uyumaya başladılar. Hown başarısı karşısında sırttı.

"Lakabını nasıl aldığını şimdi anlıyorum," dedi Elric.

"Şarkının bunlar üzerinde etkili olacağından emin değildim," dedi Hown. "Çünkü bunlar benim dünyamdaki denizlerde yaşayan yılanlardan çok farklılar."

Uyuyan yılan kümeleri arasından ilerlediler ve bir sonraki tünel oldukça dikti. Garip, kaygan zeminli tünelde ilerlerken arada sırada dengelerini korumak için ellerini kullanmak zorunda kalıyorlardı.

Bu tünel çok daha sıcaktı ve hepsi de terliyor, arada bir alınlarını silmek için duruyorlardı. Tünel sonsuza dek yukarıya

45

doğru devam ediyor gibiydi; bazen düzleşiyordu ama bu bir iki adım bile sürmüyordu. Bazen de o kadar daralıyordu ki yüz üstü sürünerek ilerlemek zorunda kalıyor, bazı yerlerdeyse tavan öylesine yükseliyordu ki üstlerindeki karanlığın içinde kayboluyordu. Elric kalenin dışında gördükleriyle şimdiki durumları arasında bir bağlantı kurmaya çabalamaktan çoktan vazgeçmişti. Zaman zaman şekilsiz küçük yaratıklar sürüler halinde üzerlerine geliyor ama kaşıdırmaktan başka bir etki yapmıyorlardı. Tırmanan adamlar zamanla bu yaratıklara al-dırmamaya başladılar.

Bir süredir girişlerinde onları karşılayan o garip sesi duymamışlardı, ama şimdi yeniden fısıldamaya başladı ve tonu her zamankinden daha da acele

"Nerede? Nerede? Ah, Acı!"

Sesin kaynağını bulmak için duraladılar ama ses aynı anda her yerden geliyor gibiydi.

Yüzlerinde sert bir ifadeyle yollarına devam ettiler. Bedenlerinin zırhsız bölümleri sivrisineğe benzer binlerce yaratık tarafından ışınlıyordu, ama bu yaratıklar sivrisinek değildi. Elric bunlar gibi bir şey daha önce görmemişti. Şekilsiz, ilkel ve tamamen renksizdiler. Elric hareket ettikçe rüzgâr gibi yüzüne çarpıyorlardı. Yarı kör, nefessiz ve terlemiş bir halde gücünün azaldığını hissediyordu. Ortamdaki hava o kadar yoğun, sıcak ve tuzluydu ki bir sıvı içinde hareket ediyor gibiydi. Diğerleri de onun kadar kötü etkilenmişti, bazıları sendeliyordu. İki adam yere yığıldı ve en az onlar kadar bitkin yoldaşları tarafından ayağa kaldırıldı. Elric zırhını çıkarmak istiyordu ama bunun uçan yaratıklara ısırma için daha çok et sunacağı biliyordu.

Tırmanmaya devam ettiler ve daha önce gördükleri yılanı şeyler yeniden ayaklarına dolanmaya başladı, hareket yetenekleri iyice kısıtlanmıştı ve Hown sesi kısılana dek o uyutucu şarkıyı söyledi.

"Buna ancak biraz daha dayanabiliriz." dedi Vaşak Ashnar

46

Elric'e yaklaşarak. "O büyücüyü ve kız kardeşini bulsak bile onlarla çatışacak durumda olmayacağız."

Elric karamsar karamsar başını salladı. "Bence de, ama ne yapabiliriz ki, Ashnar?"

"Hiçbir şey," dedi Ashnar usulca. "Hiçbir şey."

"Nerede? Nerede? Nerede?" Bu sözcük etraflarında hışırdadı.

Savaşçıların çoğu açıkça ürküyordu.

47

V.

TÜNELİN EN ÜSTÜNE yaklaşmışlardı. Yakınan ses şimdi daha da çoğalmıştı ama artık daha çok titriyordu. Kemerli bir geçit ve onun ardından da ışıklı bir oda gördüler.

"Kuşkusuz burası Agak'm odası/" dedi Ashnar kılıcını daha sıkı tutarak.

"Büyük ihtimalle," dedi Elric. Bedeninden ayrıldığını hissediyordu. Belki de sıcaklık ve bitkinlik ya da içinde büyüyen bir huzursuzluk duygusu yüzündendi; odaya girmeden önce bir şey kendini geri çekmesine neden oldu.

Oda sekizgendi ve eğimli duvarların her biri başka renk-teydi, renkler sürekli değişiyordu. Zaman zaman duvarlar yarı saydam hale gelerek aşağıdaki şehir yıkıntısını (ya da şehirler topluluğu) sergiliyordu. Yanda tüneller ve borularla bağlanmış ikiz bina da görünüyordu.

Dikkatlerini en çok çeken şey odanın ortasındaki büyük havuzdu. Havuz derin gözükiyordu ve kötü kokan akışkan bir maddeyle doluydu. Üzerinde baloncuklar, içinde şekiller oluşuyordu. Bu garip ve grotesk şekiller neredeyse kalıcı bir şekil alırken yeniden eriyip havuzdaki akışkan sıvının içinde kayboluyordu. Ses daha da yüksekti ve artık havuzdan geldiğine hiç şüphe yoktu.

49

"Ne? Ne? Kim istila ediyor?"

Elric havuza yaklaşmak için kendini zorladı ve bir an için havuzun içinde eriyip gitmeden önce kendisine bakan yüzünü gördü.

"Kim istila ediyor? Çok halsizim."

Elric havuza doğru konuştu. "Biz senin yok etmek istedikleriniz. Biz senin üzerinden beslenmek istedikleriniz."

"Ah! Agak ! Agak! Hastayım! Neredesin?"

Ashnar ve Brut, Elric'e katıldılar. Savaşçıların yüzü tiksintiyle doluydu.

"Agak," diye kükredi Vaşak Ashnar, gözleri kısılmıştı. "En azından büyücünün burada olduğuna dair bir işaret görelim."

Diğerleri havuzdan mümkün olduğunca uzak duruyor, şekillenip yeniden akışkan sıvının içinde kaybolan çeşitli formları büyülenmiş gibi seyreliyorlardı.

"Gücüm azalıyor . . . Enerjimi tekrar toplamam gerek . . . Şimdi başlamalıyız Agak . . . Bu yere ulaşmamız çok zaman aldı. Dinlenebileceğimi düşünüyordum. Ama burada hastalık var. Bütün bedenimi sarıyor. Agak. Uyan, Agak. Uy anı"

"Agak'ın herhangi bir hizmetkârı bu odanın savunmasından sorumlu olabilir mi?" diye bir öneri ortaya attı Yılanterbi-yecisi Hown kısık sesle.

Ama Elric hâlâ havuzun içine bakıyor, düşünüyor ve gerçeğin farkına vanyordu.

"Agak uyanacak mı? " diye sordu Brut. "Gelecek mi?" Endişeyle etrafına bakındı.

"Agak!" diye bağırdı Vaşak Ashnar. "Seni korkak!"

"Agak!" diye bağırdı birçok savaşçı kılıçlarını savurarak.

Ama Elric hiçbir şey demedi. Hawkmoon, Corum ve Ere-kose'nin de sessiz kaldıklarını fark etti. Onların da kendisiyle aynı şeyi hissettiklerini tahmin etti.

Onlara baktı. Ere-kose'nin gözlerinde hem kendisi hem de yoldaşları için acı ve acıma olduğunu gördü.

"Biz, Bir olan Dördüz," dedi Ere-kose. Sesi titredi.

50

Elric, onu korkutan ve iğrendiren yabancı bir refleks tarafından esir alınmıştı. "Hayır ..." Fırtınayaratıcı'nı kınına sokmaya çalıştı ama kılıç kınına girmeyi reddetti.

"Agak! Çabuk!" dedi havuzdaki ses.

"Eğer bunu yapmazsak dünyalarımızın hepsini yiyecekler. Geriye hiçbir şey kalmayacak." dedi Ere-kose.

Elric boşta elini başına koydu. O korkunç havuzun kenarına gitti. İnledi.

"O zaman bunu yapmalıyız," Corum'un sesi yankılandı.

"Ben yapmayacağım," dedi Elric. "Ben kendimim."

"Ben de!" dedi Hawkmoon.

"Bu bizim için tek yol, çünkü biz biriz. Bunu görmüyor musunuz? Dünyalarımızda bu büyücüleri yok edecek güce sahip tek yaratıklar bizleriz" dedi Corum Jhaelen Irsei.

Elric, Corum'a, Hawkmoon'a, Ere-kose'ye baktı ve yine onlarda kendinden bir şeyler gördü.

"Biz Bir olan Dördüz," dedi Ere-kose. "Birleşmiş gücümüz toplam gücümüzden daha fazla. Bir araya gelmeliyiz kardeşlerim. Agak'ı ele geçirmeyi ümit etmeden önce burayı ele geçirmeliyiz."

"Hayır ..." Elric geri çekildi ama nasıl olduysa kendini fo-kurdayan ölümcül havuzun kenarında buldu, ses homurdanıp şikayet ediyordu, sıvının içinde şekiller oluşup kayboluyordu. Yoldaşlarının diğer üçü havuzun diğer köşelerinde duruyorlardı. Her birinin yüzünde sert, ölümcül bir bakış vardı.

Dörtlü'ye eşlik eden savaşçılar duvarlara doğru geriledi. Otto Blendker ve Lashmar'lı Brut kapının yanında duruyorlardı ve tünelden odaya herhangi bir şey girmesin diye tetikteydiler. Sert yüz hatlarında gerçek korkunun okunduğu Vaşak Ash-nar kemerine takılı meşaleyi yokladı.

Elric kolunun kılıcı tarafından yukarı kaldırıldığını hissetti ve diğer üç yoldaşının da kılıçlarını havaya kaldırdığını gördü. Kılıçların uçları havuzun üzerinde tam ortada birleşti.

Elric varlığının içine bir şeylerin yerleştiğini hissederek

51

haykırdı. Kurtulmaya çalıştı ama bu güç çok büyüktü. Kafasında başka sesler konuşmaya başladı.

"Anlıyorum ..." Bu Corum'un hafif mırıltısıydı. "Tek yol bu."

"Ah, hayır, hayır ..." Bunu söyleyen de Hawkmoon'du ama sözcükler Elric'in dudaklarından döküldü.

"Agak!" diye bağırdı havuzdaki ses. Havuzun içindeki madde daha sinirli ve telaşlı oldu. "Agak! Çabuk! Uyan!"

Elric'in bedeni titremeye başladı ama eli kılıcını daha da sıkı tuttu. Molekülleri ayrıldı ve yeniden bir varlıkta kılıcının ucunda birleşti. Elric hâlâ Elric'ti ve korku içinde bağıırıyordu.

Havuzdan geri çekilirken Elric hâlâ Elric'ti ve bir an kendine baktığında bütünüyle diğer üç benlikle birleştiğini gördü.

Havuzun üzerinde asılı kalan bir varlık belirdi. Kafasının dört tarafında yoldaşlarından birinin yüzü vardı. Sakin ve kor-ıoıncı, gözlerini kırpmıyordu. Sekiz kolu vardı ve kollar hara-ket etmiyordu. Sekiz bacağı üzerinde havuzun üstünde çömel-miş duruyordu. Zırhı ve silahları karışık ve ayrı renklerdeydi.

Varlık sekiz koluyla büyük bir kılıcı kavradı, kendisi de kılıç da donuk sarı bir ışıqla parlıyordu.

Elric bu varlıkla birleşti ve farklı bir şey oldu - kendisi, diğer üçü ve bu birleşmenin toplamından başka bir şey.

Bir olan Dörtlü kılıcını altındaki havuzun içinde kaynayan şeyi işaret edecek şekilde çevirdi. Havuzun içindeki madde kılıçtan korkuyordu. Miyavlar gibi bir ses çıkardı.

"Agak, Agak..."

Elic'in bir parçası olduğu varlık gücünü toplayıp kılıcı aşağıya indirdi.

Havuzun yüzeyinde şekilsiz dalgalar oluşmaya başladı. Rengi hastalıklı bir sarıdan sağlıksız bir yeşile döndü. "Agak, ölüyorum..."

Karşı konulmaz bir şekilde kılıç aşağı doğru ilerledi. Yüzeye değdi.

Havuz ileri geri hareket etti, içindeki madde kenarlardan

52

dışarı taşı. Kılıç daha da derine girdi ve Bir olan Dörtlü kılıçtan yeni bir gücün kendisine aktığını fark etti. Bir inilti duyuldu; havuz yavaşça sessizliğe büründü. Hareketsiz kaldı. Grileşti. Bir olan Dörtlü havuzun içine girdi.

Artık açıkça görebiliyordu. Bedenini kontrol etti. Her kasını, her işlevini kontrol etti. Kazanmıştı, havuza yeniden hayat vermişti. Sekizgen tek gözüyle her yöne, yıkılmış şehre aynı anda baktı ve ardından bütün dikkatini ikizi üzerinde yoğunlaştırdı.

Agak çok geç uyanmıştı. Ölümlülerin öldürdüğü kız kardeşi Gagak'm çığlıklarını duyunca sonunda kalkmıştı. Bu ölümlüler önce kız kardeşinin bedenini ele geçirmişler, zekâsını yenilgiye uğratmışlar ve şimdi de onun gözünü kullanıyorlardı. Yakında da onun gücünü de ele geçireceklerdi.

Agak, kız kardeşi gibi görünen varlığa bakmak için başını çevirmek zorunda değildi. Kız kardeşi gibi onun zekâsı da o büyük sekizgen gözde toplanmıştı.

"Beni mi çağırdın, kız kardeşim?"

"Senin adını söyledim ağabey, sadece bu." Gagak'ın konuşma biçimini taklit edecek bütün yaşam güçleri Bir olan Dörtlü'de toplanmıştı. •

"Çığlık mı attın?"

"Bir rüya." Dörtlü sustu ve tekrar konuştu: "Bir hastalık. Rüyamda bu adada beni hasta eden bir şey olduğunu gördüm."

"Bu mümkün mü? Bu boyutlar ya da burada yaşayan yaratıklar hakkında yeterli bilgimiz yok. Yine de hiçbir Agak ve Gagak kadar güçlü değil. Korkma kız kardeşim. Yakında işimize başlamalıyız."

"Önemli değil. Artık uyandım."

Agak'm aklı karışmıştı. "Garip konuşuyorsun."

"Rüya ..." diye cevap verdi Gagak'ın bedenine giren ve onu yok eden yaratık.

"Başlamalıyız," dedi Agak. "Boyutlar dönüyor ve artık zaman geldi. Hissediyorum. Almamız için bizi bekliyor. Bu kadar zengin bir

53

enerji. Nasıl da ele geçireceğiz, eve gittiğimizde!"

"Onu hissediyorum" dedi Dörtlü ve hissetti de. Bütün evreni, boyut boyut, birbiri içinde dönerken hissetti. Boyut boyut yıldızlar, gezegenler ve aylar, hepsi Agak ve Gagak'm beslenmek istedikleri enerjiyle doluydu. Şimdi boyutların birleşme zamanı geldiğinde Bir olan Dörtlü'nun içinde bu enerji için büyük derin ve beklenen bir açıkl duymasını sağlayan bir parça Gagak kalmıştı.

Dörtlü bu ziyafette Agak'a katılmak için büyük bir istek duyuyordu ama biliyordu ki bunu yaptığında kendi evreninin enerjisinin her zerresini çalacaktı. Yıldızlar sönecek, dünyalar ölecekti. Aynı evrenin parçası oldukları için Yasa ve Kaos Lord-ları bile mahvolacaktı. Ama böyle büyük bir güce sahip olmak için böyle büyük bir günah işlemeye değebilirdi. Bu isteği kontrol altına aldı ve Agak daha fazla şüphelenmeden saldırıya hazırlandı.

"Ziyafete başlayalım mı kardeşim?"

Dörtlü geminin onu tam zamanında adaya getirdiğini fark etti. Aslında neredeyse geç kalmışlardı.

"Kardeşim?" Agak'ın kafası yine karışmıştı. "Ne?"

Dörtlü Agak'tan ayrılması gerektiğini biliyordu. Bedenindeki borular ve teller düşerek Gagak'inkine çekildi.

"Bu da nedir?" Agak'ın tuhaf bedeni bir an için titredi. "Kardeşim?"

Dörtlü kendini hazırladı. Gagak'm bütün hatıra ve içgüdülerini yüklense de, seçtiği şekilde Agak'a saldıracak kadar kendine güvenmiyordu. Büyücüler kendi şekillerini değiştirme gücüne sahip oldukları için Dörtlü değişmeye başladı, acı içinde kükredi, çalınmış varlığını bir araya topladı ve pelte gibi şekilsiz et belirdi. Agak şaşkınlıkla baktı.

"Kardeşim! Akıl dengen ..."

Bina, Gagak denilen yaratık, parça parça oldu, eriyip patladı. Acı içinde çığlık attı.

Onun biçimini aldı.

54

Güldü.

Devasa bir kafada dört yüz gülüyordu. Sekiz kol zaferle havaya kalktı. Sekiz ayak hareket etmeye başladı. Başının üstünde tek büyük bir kılıcı savuruyordu.

Koşuyordu.

Hâlâ statik formunda duran Agak'a doğru koştu. Kılıcını oradan buraya savruluyor, gölgeler içindeki manzarayı kamçılarken etrafa ölü san ışık parçaları yayıyordu. Dörtlü Agak kadar büyüktü ve o anda Agak kadar güçlü.

Tehlikenin farkında olan Agak emmeye başladı. Artık bu keyifli ziyafeti kız kardeşiyle paylaşamayacaktı. Kendi savunacak enerjiyi elde etmek, kız kardeşini öldüren saldırganları yok etmek için bu evrenin enerjisini emmeliydi. Agak emdikçe dünyalar öldü.

Ama yeterli değildi. Agak Dörtlü'yü kandırmaya çalıştı.

"Burası sizin evreninizin merkezi. Bütün boyutları burada kesişiyor. Gelin, gücü paylaşabiliriz. Kız kardeşim öldü. Ölümünü kabulleniyorum. Artık benim partnerim sensin. Bu güçle bundan daha zengin bir evreni ele geçireceğiz."

"Hayırlı" dedi Dörtlü ilerleyerek.

"Çok güzel, o zaman yenilgiye hazır olun."

Dörtlü kılıcını savurdu. Kılıç, bir zamanlar kız kardeşinin-ki gibi Agak'm zekâ havuzunun fokurdadığı sekizgen göze çarptı. Ama Agak daha da güçlenmişti ve hızla yaralarını sardı.

Agak'ın bedeninden ince filizler çıkıp Dörtlü'yü kamçılardı. Dörtlü bedenine vuran filizleri kesti. Agak, kendisi için daha fazla enerji emdi. Ölümlülerin bina olduğunu sandıkları bedeni kızarıp parlamaya başladı, etrafa dayanılmaz bir sıcaklık yayıyordu.

Kılıç kükreyip parladı ve kara ışık sarıya karışıp kırmızıya doğru aktı. Bütün bunlar olurken Dörtlü evrenin büzülüp öldüğünü hissediyordu.

"Geri'ver, Agak! Çaldıklarını geri ver!" diye halkırdı Dörtlü.

Boyutlar, açılar ve eğriler, teller ve borular kıpkırmızı bir

55

ısıyla titredi. Agak içini çekti. Evren inledi.

"Ben sizden daha güçlüyüm." dedi Agak. "Şimdi."

Ve Agak yeniden emdi.

Dörtlü, Agak beslenirken dikkatinin bir an olsun dağıldığını biliyordu. Aynı zamanda biliyordu ki Agak'ı yenmek için kendi evreninden enerji almak zorundaydı. Onun için kılıcını kaldırdı.

Kılıç, on binlerce boyutu bölüp enerjisini kendine aktarıırken geriye savruldu. Ve tekrar ileri gitti. Kılıçtan ışık saçıldı. Agak'ın dikkatini çekti. Dörtlü'nün bedeni değişmeye başladı. Kara kılıç büyücünün büyük gözünü ve Agak'ın zekâ havuzunu yaladı.

Agak'ın ince filizler gibi binlerce uzantısı kendini savunmak için havaya kalktı ama kılıç onlar hiç yokmuş gibi keserek ilerledi. Agak'ın gözü olan sekiz kenarlı odayı vurdu. Agak'ın zekâ havuzuna saplandı. Büyücünün muhakemesi olan maddenin derinliklerinde ilerlerken Agak'ın gücünü kendisine, oradan da efendisi Bir olan Dörtlü'ye aktardı. Ve evrende bir şey çığlık atıp titreşen bir dalga yolladı. Agak ölmeye başlasa bile evren ölmüştü.

Dörtlü, Agak'ın tamamen yenildiğini görmek için beklemeye cesaret edemedi. Kılıcını kaldırıp boyutlara doğru yeniden savurdu. Kılıcın dokunduğu her yer tekrar enerjiyle doldu. Kılıç döne döne enerjiyi dağıttı. Zafer ve sevincini haykırdı.

Küçük siyah ve sarı ışık parçacıkları etrafa saçıldı ve tekrar soğuruldu.

Bir an için ölmüş olan evren şimdi yaşıyordu ve enerjisine Agak'mki de eklenmişti.

Agak da yaşıyordu ama hareketsizdi. Şeklini değiştirmeye çabaladı. Hâlâ biraz da olsa Elric'in adaya ilk ayak bastığında gördüğü binaya benziyordu ama bir bölümü Bir olan Dörtlü'yü andırıyordu. Corum'un yüzü, bir bacak, bir kılıç - Agak sanki sonunda Dörtlü'yü yenmenin tek yolunun onun şeklini almak olduğunu anlamıştı, tıpkı Dörtlü'nün Gagak'm şeklini alması

56

gibi.

"Çok bekledik..." Agak iç çekti ve sonra can verdi.

Dörtlü kılıcını kınına soktu.

Birçok şehrin yıkıntıları arasından bir uluma duyuldu ve güçlü bir rüzgâr Dörtlü'nün bedenine çarptı. Dörtlü sekiz bacağı üzerinde çömelip rüzgâr karşısında dört yüzlü başını öne eğdi. Yavaş yavaş büyücü Gagak'ın şeklini aldı ve onun zekâ havuzuna uzandı. Havuzun üzerine yükseldi, bir süre havada asılı kaldı, kılıcını havuzdan çekti. Dört varlık birbirlerinden ayrıldılar. Elric, Hawkmoon, Ereko ve Corum kılıçları ölü beynin ortasında birleşmiş bir şekilde belirdi.

Dört adam kılıçlarını kınına soktular. Bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Gözlerindeki dehşeti ve korkuyu gördüler. Elric başını çevirdi.

içinde ne olduğuyla ilgili hiçbir düşünce ya da duygu bulamadı. Kullanabileceği hiçbir sözcük yoktu. Durup aval aval Vaşak Ashnar'a baktı. Onun neden güldüğünü, sakalını çığneyip tırnaklarıyla yüzünü parçaladığını merak etti, kılıcı gri odanın zemininde unutulmuş yatıyordu.

"Yeniden ete hüründüm. Yeniden ete hüründüm" diye Ashnar devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu.

Elric, etrafına hayretle bakmayı sürdürdü, Yılanterbiyecisi Hown Ashnar'm ayaklarının dibinde bir top gibi kıvrılmıştı. Lashmar'lı Brut tünelden çıktı, yere yığılıp öylece sere serpe yattı, rahatsız bir uykudaymışçasma kımıldanıyor, inliyordu. Otto Blendker odaya girdi. Kılıcı kınındaydı. Gözlerini sınıksı kapatmış titreyerek kendini kucaklıyordu.

Elric düşündü: Bunları unutmaliyim yoksa akıl dengemi sonsuza dek kaybedeceğim.

Brut'ün yanına gitti ve sarışın savaşçının ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne gördün?"

"Bütün günahlarım için hakettiğimden çok daha fazlasını. Kısırılmıştık - o kafatasının içine kısırılmıştık ..." Aniden küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı ve Elric bu uzun boylu

57

savaşçıyı kollarının arasına alarak başını okşadı, onu sakinleştirecek sözcükleri ya da sesleri bulamıyordu.

"Gitmeliyiz." dedi Ereko. Gözleri alev alev yanıyordu. Yürürken sendeliyordu.

Bayılanları sürükleyerek, delirenlere yol göstererek ve ölenleri geride bırakarak Gagak'm bedeninin ölü tünellerinde ilerlediler. Büyücünün bedenini istila eden bir hastalık gibi gördüğü savaşçıların üzerine gönderdiği şeylerden hiçbir iz yoktu. Tüneller ve odalar soğuk ve kırılgandı. Adamlar dışarı çıktıklarında yıkıntıları, kaynaksız gölgeleri ve kırmızı sabit güneşi gördüklerine sevinmişlerdi.

Otto Blendker, Bir olan Dörtlü'nün bedenine bilmeden girmelerinin ardından aklını korumayı başarmış tek savaşçı gibi görünüyordu. Kemerine bağlı olan meşalesini ve kavlari çıkarıp yaktı. Meşale alev aldı, diğerleri de kendi meşalelerini onunkinden yaktılar. Elric yorgun argın Agak'ın cesedine doğru yürüdü ve bu canavar taş yüzde kendi yüz hatlarını görünce titredi. Yanmayacağını düşünmüştü ama yanıyordu. Arkasında Gagak'm bedeni de alev alev yanıyordu. Homurdanan ateş göge yükseldi ve bir süre için oluşturduğu beyaz ve kırmızı dumanıyla kızıl bir küre şeklindeki güneşi kapladı.

Adamlar cesetlerin yanmasını izlediler.

"Merak ediyorum," dedi Corum, "acaba kaptan bizi neden buraya gönderdiğini biliyor muydu?"

"Ya da ne olacağını tahmin etti mi?" dedi Hawkmoon. Sesi neredeyse dargındı.

"Sadece biz - sadece o varlık - Agak ve Gagak'la başa çıkabilirdi," dedi Ereko. "Başka kimse başarılı olamazdı, başka hiçbir yaratık bu özelliklere ve bu garip büyücüleri yenecek güce sahip olamazdı."

"Öyle görünüyor," dedi Elric, artık bu konu hakkında konuşmayacaktı.

"Umarım," dedi Corum, "bu deneyimini de diğerini unuttuğun - ya da unutacağın - gibi unutursun."

58

Elric ona sert bir bakış attı. "Umarım, kardeşim."

Ereko imalı imalı kıkırdadı. "Kim bunu hatırlayabilir ki?" Ve o da daha fazla bir şey söylemedi.

Ateşi seyrederken kıkırdamaları azalan Vaşak Ashnar birdenbire bir çığlık atıp ana gruptan uzaklaştı. Koşarak ateşe doğru yaklaştı ve geri çekildi, yıkıntıların ve gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Otto Blendker şaşkınca Elric'e baktı. Elric başını iki yana salladı. "Niye onu izleyeceksin ki? Onun için ne yapabiliriz?" Yılanterbiyecisi Hown'a baktı. Bu deniz yeşili zırhlı adamı oldukça sevmişti. Omuzlarını silkti.

Yılanterbiyecisi Hown'un kıvrılmış cesedini yattığı yerde bırakarak yollarına devam ettiler ve sadece Lashmar'lı Brut'e yardım ederek çakıllı sahile ulaştılar.

İlerideki beyaz sisi gördüler ve görünürlerde gemi olmamasına rağmen denize yaklaştıklarını anladılar.

Sisin kıyısına geldiklerinde Hawkmoon ve Ereko durdu.

"Ben gemiye dönmeyeceğim," dedi Hawkmoon. "Görevimi yerine getirdiğimi hissediyorum. Eğer Tanelorn'u bulabile-ceksem, sanırım burası bakmam gereken yer."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum/ dedi Erekoşe başını sallayarak.

Elric Corum'a baktı. Corum gülümsedi. "Ben Tanelorn'u buldum bile. Bir gün beni daha tanıdık bir sahile götüreceği ümidiyle gemiye geri dönüyorum."

"Ben de aynı şeyi ümit ediyorum," dedi Elric. Hâlâ Lashmaı'lı Brut'a destek olmaya çalışıyordu.

"Nedir bu? Bize ne oldu?" diye fısıldadı Brut.

"Hiçbir şey" dedi Elric, savaşçının omuzunu daha sıkı tutarak.

Ardından Brut'u sisin içine doğru yönlendirmek istedi ama sarışın savaşçı geri çekilip Elric'ten kurtuldu. "Kalacağım," dedi. Elric'ten uzaklaştı. "Üzgünüm."

Elric şaşırmişti. "Brut?"

59

"Üzgünüm," dedi Brut yeniden. "Senden korkuyorum. O gemiden korkuyorum."

Elric savaşçının ardından gitmeye yeltendi ama Corum omuzuna dokundu. "Yoldaş, haydi buradan gidelim." Gülümseyişi solgundu. "Gemiden çok geride bıraktığımızdan korkuyorum."

Yıkıntılara doğru baktılar. Uzaklarda yangından geriye kalanı görebiliyorlardı, artık iki gölge daha vardı, onlara ilk kez görünen Agak ve Gagak'ın gölgeleri.

Elric soğuk havayı koca bir nefesle içine çekti. "Buna katılıyorum," dedi Corum'a.

Onlarla gemiye dönmeyi seçen tek savaşçı Otto Blend-ker'di. "Eğer bu Tanelorn'sa, o zaman benim aradığım yer değil." dedi.

Az sonra bellerine kadar sudaydılar. Karanlık geminin dış hatlarını gördüler. Kaptan trabzanlara dayanmış, adadaki bir şeyi ya da kimseyi selamlarcasına bir elini havaya kaldırmıştı.

"Kaptan" diye bağırdı Corum. "Gemiye geliyoruz."

"Hoş geldiniz," dedi kaptan. "Evet, hoş geldiniz." Elric ip merdivene uzanırken kör adam onlara doğru döndü. "Bir süre için daha sessiz ve huzurlu bir yerlere doğru yelken açmak ister misiniz?"

"İyi olur," dedi Elric. Merdivenin yarısında durdu ve başına dokundu. "Yaralandım."

Trabzana ulaştı ve kaptan soğuk elleriyle gemiye çıkmasına yardım etti. "Yaraların iyileşecek, Elric."

Elric gemi direğine yaklaştı. Arkasını direğe yasladı ve sessizce yelkeni açan mürettebatı seyretti. Corum ve Otto Blend-ker de gemiye çıktılar. Elric demir alınırken çıkan tiz sesi dinledi. Gemi biraz sallandı.

Otto Blendker önce Elric'e sonra kaptana baktı ve ardından dönüp kamarasına gitti. Kapıyı kapatırken hiçbir şey demedi.

Yelken rüzgârla dolup gemi yol almaya başladı. Kaptan uzanıp Elric'in kolunu tuttu. Corum'un kolunu da tutup onları

60

^_

kamarasına doğru yönlendirdi. 'Şarap," dedi. "Bütün yaralarınızı iyileştirecek."

Elric, Kaptan'm kamarasının kapısında duraksadı. "Şarabın başka özellikleri de var mı?" diye sordu. "İnsanın akımı da gölgeliyor mu? Sizin verdiğiniz görevi kabul etmemin nedeni o muydu?"

Kaptan omuz silkti. "Akıl dediğin nedir ki?"

Gemi hızlanıyordu. Beyaz sis daha da yoğunlaşmıştı, soğuk bir rüzgâr Elric'in üzerindeki kumaş ve metal parçalarına çarptı. Rüzgârı kokladı ve bir an için duman kokusu aldığını düşündü.

İki elini yüzüne götürüp etine dokundu. Yüzü soğuktu. Elleri iki yanma düştü ve kaptanın ardından kamaranın ılıklığına girdi.

Kaptan gümüş sürahidenden gümüş bardaklara şarap koydu. Elric ve Corum'a birer bardak uzattı. İçtiler.

Biraz sonra kaptan "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Elric.

O akşam rüyasında sadece gölgeleri gördü ve sabah bu rüyaya hiçbir anlam veremedi.

61

1.

UZUN PARMAKLI, KEMİK beyazı eli koyu kahverengi sert bir ağaçtan oyulmuş bir iblis kafasının üzerindeydi (bu oyma, gemide çok az bulunan süslemelerden biriydi); uzun boylu adam geminin önünde tek başına dikilmiş ve kocaman alaycı kırmızı gözleriyle sise bakıyordu. Gemi sisin içinde öylesine hızlı ve kendinden emin ilerliyordu ki her ölümlü denizci buna şaşırır ve inanmakta güçlük çekerti.

Uzaklardan, bu zamansız ve isimsiz denizin seslerine hiç uymayan bazı sesler geliyordu: incecik, işkence çeken ve korkutucu sesler, her şeye rağmen hiç yaklaşımayan sesler - gemi sanki onlar tarafından çekiliyormuşçasına onlara doğru yol alıyordu; giderek daha da yükseldiler - seslerde acı ve umutsuzluk vardı ama var olan duyguların en baskını dehşetti.

Elric, eski Melnibone İmparatorluğu'dan geriye kalanı yönetme sorumluluğundan kaçmadan önce kuzeni Yycoon'un alaycı bir şekilde isimlendirdiği "Zevk Odaları"ndan da benzer seslerin yankılandığını duymuştu. Bunlar ruhları ele geçirilen adamların sesleriydi; bu adamlar için ölüm, yok olmanın ötesinde, yaşamın sürekliliğini ifade ediyor, acımasız ve doğaüstü bir efendiye sonsuza dek kölelik yapmak anlamına geliyordu. Onların kurtuluşu ve cezası olan, kara savaş kılıcı Fırtınayara-tan'ın adamların ruhlarını içerken bağışlarını duymuştu.

65

Sesler hoşuna gitmemişti: hatta nefret etmişti ve yüzünü sesin geldiği yerden başka bir tarafa çevirdi, tam ana güverteye inen merdivenden inecekti ki Otto Blendker'in arkadan geldiğini fark etti. Corum'un yoldaşları tarafından suyun üzerinde yol alabilen bir saltanat arabasıyla alınıp götürülmesinin ardından gemide, Agak ve Gagak'a karşı kendisinin yanında savaşan sadece Blendker kalmıştı.

Blendker'in kara, yara izli yüzü endişeliydi. Alimlikten vazgeçip kılıcını kiralamaya başlayan adam, koca elleriyle kulaklarını kapadı.

"Ah! Aklın On İki Sembolü adına, Elric, bu gürültüyü kim yapıyor? Sanki Cehennem kıyılarının dibinden yelken açıyoruz."

Melnibone Prensi Elric, omuzlarını silkeli. "Cevaptan vazgeçip merakımı tatmin etmemeyi göze alıyorum, Blendker Usta. Keşke gemimiz rotasını değiştirse. Görülüyor ki seslerin kaynağına giderek daha çok yaklaşıyoruz."

Blendker hırıltılarla onayladı. "O zavallı adamlara böylesine çığlıklar attıran her neyse yüz yüze gelmek istemiyorum! Belki de kaptanı haberdar etmeliyiz."

"Sence gemisinin nereye yelken açtığını bilmiyor mudur?" Elric'in gülümsemesi biraz alaycıydı.

Uzun siyah adam alnından çenesine doğru inen ters V şeklindeki yara izini oğuşturdu. "Acaba bizi yeniden bir savaşa mı sokmak istiyor."

"Onun için başka bir savaşa daha girmeyeceğim." Elric'in eli oymalı trabzandan kılıcının kabzasına gitti. "Benim yapılacak kendi işlerim var, hele bir karaya ayak basayım da."

Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr esti. Aniden siste bir yarık açıldı. Elric geminin pas rengi sularda yol aldığını gördü. Suyun içinde, yüzeyin hemen altında garip ışıltılar vardı. Sanki okyanusun derinliklerinde yaratıklar ağır ağır hareket ediyorlardı ve bir an için Elric, kendi yüzüne benzeyen - bir Melnibone'lu yüzü, beyaz, yağ bağlamış bir yüz gördüğünü

66

sandı. Hiç düşünmeden hızla döndü. Midesinden boğazına doğru yükselen bulantıyı kontrol etmeye çabalarlarken Blendker'a baktı.

Kara Gemi'ye çıktığından beri ilk kez gemiyi boydan boya görebiliyordu. Biri önde, biri geminin kık tarafında iki koca dümeni vardı ve dümenler kaptanın görebilen ikiz kardeşi tarafından idare ediliyordu. Büyük gemi direğine bağlı gergin siyah bir yelken vardı. Bunun önünde ve arkasında iki kamara bulunuyordu. Bu kamaraların bir tanesi orada kalanların karaya son kez çıktıklarında ölmeleri yüzünden bomboştu. Diğerinde-deyse sadece Blendker ve Elric kalıyordu. Elric yeniden dümendeki adama baktı ve kaptanın ikiz kardeşinin Kara Ge-mi'nin rotası üzerinde ne kadar etkili olduğunu merak etti. Adam hiç yorulmuyor gibi görünüyordu, Elric'in bildiği kadarıyla kaptanın kamarasının

karşısında, kış taraftaki kendi kamarasına çok ender gidiyordu. Bir iki defa Elric ya da Blendker dümendeki adamla konuşmaya çalıştılar ama kardeşi ne kadar korse adam da o kadar dilsizdi.

Baştan kıca geminin bütün ahşap ve metal yüzeylerini kaplayan şifreli yazılar ve geometrik desenli oymalar, üzerlerine yapışan soluk sisle daha da belirginleşmişti - Elric, gemiyi sarmalayan sisi, geminin kendisinin yaratıp yaratmadığını yine merak etti. Seyretmeyi sürdürürken desenler yavaşça onları sürekli izleyen ve üstlerindeki bulutu delen o kırmızı yıldız gibi soluk pembe bir ateşe dönüştü.

Aşağıda bir gürültü oldu. Elric'in hissedemediği bir rüzgârla dalgalanan kızıl saçlarıyla kaptan kamarasından çıktı. Kaptanın yeşimden yapılmış tacı pembe ışıktaki mora dönmüştü. Deve tüyü rengi pantolonu ve tuniği de bu rengi yansıtıyordu. Hatta gümüş rengi sandalları ve bağcıkları da bu pembe renkle parlıyordu.

Elric bu gizemli ve görmeyen yüze baktı, o da kendisi gibi kabul edilebilir bir şekilde, insanlıktan uzaktı ve kendisine "Kaptan"dan başka bir şey denmesine izin vermeyen bu kişinin

67

nereden geldiğini merak etti.

Kaptan çağırılmış gibi sis gemiyi yeniden kapladı, tıpkı bir kadının bedenini kürklerle sarmalaması gibi. Kırmızı yıldızın ışığı kayboldu ama uzaklardan gelen çığlıklar hâlâ duyuluyordu.

Kaptan bu çığlıkların farkına ilk kez mi varıyordu, yoksa şaşırılmış gibi bir gösteri mi yapıyordu? Kafasını eğdi. Bir elini kulağına götürdü. Tatmin olmuş bir ses tonuyla mırıldandı, "Aha!" Başını kaldırdı. "Elric?"

"Buradayım," dedi albino. "Üstteyim."

"Oraya çok yaklaştık Elric." _

İnce eli merdivenin trabzanını buldu. Yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Elric onu merdivenin başında karşıladı. "Eğer bu bir savaşa ... "

Kaptanın gülümsemesi gizemli ve acıydı. "Bir savaştı - ya da öyle olacak."

"... biz onun bir parçası değiliz," diye sertçe bitirdi sözünü albino.

"Bu gemimin doğrudan karıştığı savaşlardan değil," diyerek onu yatıştırdı kör adam. "Seslerini duyduğun varlıklar yenilgiye uğramış kişiler - herhangi bir gelecekte kaybolmuşlar, sanırım sen de şimdiki canlı bedeninin sonunda aynı deneyimi yaşayacaksın."

Elric kayıtsız bir el hareketiyle "Böylesi yavan gizemlilikle-re son verirsiniz çok memnum olurum Kaptan. Bunlardan yoruldum artık."

"Seni rahatsız ediyorsa üzgünüm, içgüdülerime dayanarak harfi harfine açık cevaplar veriyorum."

Elric ve Otto Blendker'm yanından trabzana doğru yürüyen kaptan özür diler gibi görünüyordu. Bir süre hiçbir şey konuşmadı, sisten gelen rahatsız edici karmaşık sesleri dinledi. Sonra kafasını aşağı yukarı salladı, tatmin olmuş görünüyordu.

"Çok kısa bir süre sonra kara görünecek. Karaya çıkmak

68

ve kendi dünyanızı görmek istiyorsanız bunu şimdi yapmanızı öneririm. Çünkü sizin boyutunuza en yakın olacağımız zaman bu."

Elric öfkesini gizlemedi. Arioch'un adını anarak lanet okudu ve elini kör adamın omuzuna koydu. "Ne? Beni tam olarak boyutuma götüremiyor musun?"

"Çok geç." Kaptan korkudan donup kalmıştı. "Gemi yol almaya devam ediyor. Uzun yolculuğumuzun sonuna geliyoruz."

"Ama dünyayı nasıl bulacağım? Kendimi boyutlar arasında gezdirmeye yetecek kadar büyü güçlerim yok."

"Orada sizin dünyanıza bir kapı var," dedi kaptan. "Bu yüzden karaya çıkmanızı öneriyorum. Başka yerlerde bu bile yok. Bu boyut sizin boyutunuzla doğrudan kesişiyor."

"Ama bunun geleceğim olduğunu söylüyorsunuz."

"Emin ol - kendi zamanına geri döneceksin. Burada zamansızsın. Bu yüzden hafızan bu kadar zayıf. Bu yüzden başına gelenlerin çok azını hatırlayabiliyorsun. Geçidi ara - kıpkırmızı ve adanın sahilinden denize açılıyor."

"Hangi ada?"

"Yaklaştığımız ada."

Elric tereddüt etti. "Biz karaya çıktığımızda siz nereye gideceksiniz?"

"Tanelorn'a," dedi kaptan. "Orada yapmam gereken bir şeyler var. Kardeşim ve ben kaderimizi tamamlamalıyız. Kişiler dışında yük de taşıyoruz. Yükümüzden korktukları için birçokları kişi bizi durdurmaya çalışacak. Ölebiliriz ama Tanelorn'a ulaşmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"O zaman, Agak ve Gagak'la savaştığımız yer Tanelorn değildi?"
"Orası Tanelorn'un kırık bir hayalinden başka bir şey değildi, Elric."
MelniboneTu, kaptandan daha fazla bilgi alamayacağını biliyordu.

69

"Bana kötü bir seçenek sunuyorsun- seninle tehlikeye doğru yelken açıp kendi dünyamı bir daha görememem ya da seslere bakılırsa lanetlilerin ve onların peşindekilerin bulunduğu şu adaya çıkmam!"

Kaptan kör gözlerini Elric'in olduğu yöne doğru çevirdi. "Biliyorum," dedi yavaşça. "Ama ne yazık ki elimden gelenin en iyisi bu."

Korku dolu çılgınlıklar daha da yakınlaşmış ama artık azalmıştı. Yan tarafa bakınca Elric sudan çıkan bir çift zırhlı kol gördüğünü düşündü; su köpüklüydü, üzerinde kızıl lekeler, sürüklenen çirkin enkaz parçacıkları vardı: kırılmış gemi omurgaları, yırtılmış yelken parçaları, parçalanmış bayraklar ve giysiler, dağılmış silahlar ve dahası yüzen cesetler.

"Ama savaş neredeydi?" diye fısıldadı, görüntü yüzünden dehşete düşen Blendker.

"Bu boyutta değil," dedi kaptan. "Gördükleriniz sadece, bir dünyadan diğerine sürüklenen kalıntılar."

"O zaman bu doğaüstü bir savaştı öyle değil mi?"

Kaptan yine gülümsedi. "Ben her şeyi bilen değilim. Ama evet, doğaüstü güçlerin bu işte parmağı olduğunu düşünüyorum. Dünyadaki savaşçıların yarısı - evrenin yazgısına karar vermek için, bu deniz savaşında çatıştı ya da çatışacak. Bu İnsanlığın kaderini belirleyen kesin savaşlardan ya da yaklaşan Döngü için İnsanın kaderini belirleyen savaşlardan biri."

"Savaşanlar kimdi?" diye sordu Elric, verdiği karara rağmen sorusunu dile getirdi. "Sorun neydi?"

"Zamanla öğreneceğini sanıyorum," Kaptan yüzünü tekrar denize çevirdi.

Blendker havayı kokladı. "Of! İğrenç!"

Elric de kokudan giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. Su orada burada yanan ufak ateşlerle aydınlanmıştı. Işık boğulanların yüzlerini aydınlatıyordu. Bazıları hâlâ tahtalara sıkı sıkıya sarılmış olarak kalmıştı. Yüzlerin bazıları insan yüzü gibi değildi (ama bir zamanlar insan oldukları belliydi): domuz

70

ve boğa yüzlü şeyler çarpık elleriyle Kara Gemi'ye uzanıyor ve yardım için yalvarıyorlardı ama kaptan onları görmezden geldi ve dümenci yoluna devam etti.

Ateşler yanıyor, su tıslıyordu; Dumanlar sisin içine karışıyordu. Elric gömleğinin yeniyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Dumanın ve sisin görüntüyü örtmesine sevinmişti; enkaz giderek daha da çoğaldı ve gördüğü birkaç ceset insandan çok sürüngene benziyordu, karınlarından kandan başka bir şey akıyordu.

"Eğer bu benim geleceğimse," dedi Elric kaptana, "gemide kalmaya karar verebilirim."

"Senin de benim gibi bir görevin var," dedi kaptan sessizce. "Geçmişe ve şimdiye olduğu gibi geleceğe de hizmet edilmeli."

Elric kafasını iki yana salladı. "Özgürlük istediğim için bir imparatorluğun sorumluluğundan kaçtım ben" dedi albino. "Özgür olmalıyım."

"Hayır," diye mırıldandı kaptan. "Böyle bir şey yok. Daha değil. Bizim için değil. Özgürlüğün ne olduğunu tahmin etmek için bile birçok şeyden vazgeçmeliyiz. Bilginin fiyatı hayatınızın bu döneminde ödeyebileceğinizden çok daha fazla. Hatta bazen hayat fiyatın ta kendisidir."

"Melnibone'u terk edişimin bir nedeni de metafizikten kurtulmaktı," dedi Elric. "Eşyalarımın geri kalanını alıp bana önerilen karaya çıkacağım. Biraz şansla bu Kızıl Kapı çabucak bulunacak ve ben de en azından tanıdık olan tehlike ve işkencelerle tekrar yüz yüze olacağım."

"Bu verebileceğin tek karardı." Kaptan başını Blendker'a çevirdi. "Ve sen Otto Blendker, sen ne yapacaksın?"

"Elric'in dünyası benim dünyam değil ve bu çılgınlıkları hiç sevmедim. Eğer sizinle birlikte yola devam edersem bana ne vaad ediyorsunuz, bayım?"

"İyi bir ölümden başka hiçbir şey." Kaptanın sesinde pişmanlık vardı.

71

"Ölüm, bize, tüm doğmuşlara vaad edilen bir sondur bayım. İyi bir ölüm kötü bir ölümden çok daha iyidir. Ben sizinle yola devam edeceğim."

"Nasıl istersen. Bence akıllıca bir karar verdin." Kaptan iç çekti. "O zaman sana güle güle demeliyim Melnibone'lu Elric. Hizmetimde iyi dövüştün. Teşekkürler."

"Ne için dövüştüm?" diye sordu Elric.

"İnsanlık diyelim istersen. Ya da Kader. Ya da istersen bir düş ya da ülkü diyelim."

"Asla daha açık bir cevap duyamayacak mıyım?"

"Benden değil. Daha açık bir cevap olduğunu sanmıyorum."

"İnsana çok az güven veriyorsunuz." Elric merdivenlerden inmeye başladı.

"İki türlü güven vardır, Elric. Özgürlük gibi, birinci tür kolayca elde edilir ama değerli değildir. Başka bir tür de çok zor elde edilir. Kabul ediyorum ben daha çok birinci türü sunuyorum."

Elric kamarasına yöneldi. O an için Elric kör adama gerçek bir sevgi hissedip güldü. "Belirsizliklere meyilli olduğumu düşünürdüm ama sizin sayenizde boyumun ölçüsünü aldım kaptan."

Dümencinin görev yerini terk ettiğini ve vinçle bir kayığı indirmek için hazırladığını fark etti.

"Bu benim için mi?"

Dümenci başım sallayarak onayladı.

Elric kamarasına gitti. Gemiye getirdiğinden başka bir şeyle terk etmiyordu, sadece giysileri ve zırhı, ama onlar da geldiğinden çok daha kötü durumdalardı; ve düşünceleri de çok daha karıştı.

Tereddüt etmeden eşyalarını topladı, ağır pelerinini omu-zuna attı, zırhlı eldivenlerini eline geçirdi ve tokalarını kapattı, kamarasından dışarıya güverteye çıktı. Kaptan sisin içinden kıyının karanlık hatlarını işaret ediyordu. "Karayı görebiliyor

72

musun Elric?"

"Görebiliyorum."

"O zaman çabucak gitmelisin."

"Memnuniyetle."

Elric trabzandan kayığın içine atladı. Kayık birkaç kez gemiye çarptı ve büyük bir cenaze davulu çalıyormuşçasma ses çıkardı. Onun dışında sisli sular üzerinde sessizlik hakimdi ve harabelerden hiçbir eser yoktu.

Blendker ona seslendi. "Sana şans dilerim, yoldaş."

"Ben de sana, Blendker Usta."

Kayık denize doğru alçalmaya başladı. Vincin makaraları gıcırdayıyordu. Elric vincin halatına asılmıştı, suya değer değmez halatı bıraktı. Sendeleyerek oturacak yere ulaştı. Kayığı gemiye bağlayan bütün ipleri çözdü. Kara Gemi'den hemen uzaklaşmak istiyordu ve kürekleri çıkarıp yerlerine taktı.

Kıyıya doğru kürek çekerken Kaptan'm sesini duydu. Ama ses sis yüzünden dağılıyor ve söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu. Kör adamın ona son sözlerinin bir uyarı mı yoksa iyi dilek mi olduğunu asla bilemeyecekti. Umurunda da değildi. Kayık suda hızla ilerledi; sis incelmeye başladı ama bununla birlikte ışık da azalmaya başladı.

Birdenbire kendini alacakaranlık bir gökyüzünün altında buldu, güneş çoktan batmış ve yıldızlar belirmişti. Karaya varmadan önce zifiri karanlık çöktü. Ay daha çıkmamıştı. Karaya vardığında kayığını kayalık benzeri bir yere çıkarıp kendini gelebilecek herhangi bir dalgadan uzak hissedene dek sendeleyerek yürüdü.

Sonra derin bir of çekerek yere uzandı, devam etmeden önce kafasını toplamak istiyordu ama nerdeyse uzanır uzanmaz uykuya daldı.

73

İL

ELRIC RÜYA GÖRDÜ.

Rüyasında yalnız kendi dünyasının değil, kosmos tarihindeki bütün döngünün sonunu gördü. Rüyasında sadece Melni-bone'lu Elric değildi, başka adamların da benliğindeydi - kendilerinin bile açıklayamadığı, tanrıların varlığını kanıtlayan bir olayın içine itilmiş adamlar. Rüyasında Pikayard sınırlarının ötesinde bir kumsalda bitkince uyurken bir rüya gördüğünü ve bu rüyada Kara Gemi'yi, Tanelorn'u, Agak ve Gagak'ı gördüğünü görüyordu. Uyandığında yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve böylesine muazzam bir hayalgücüne sahip olduğu için kendini kutladı. Ama düşünceleri bu rüyanın etkisinden tam olarak kurtulamıyordu.

Sahil aynı değildi, açıkça bir şeyler olmuştu - belki de onu izleyenler ilaç vermişler sonra da bekledikleri gibi çıkmayınca salıvermişlerdi . . . Ama hayır bu açıklama yeterli değildi. Eğer nerede olduğunu keşfederse belki gerçekleri de hatırlardı. Şafak vakti olduğuna emindi. Doğrulup etrafına baktı.

Karanlık bir denizin yıkadığı kireçtaşmdan bir kayanın üzerinde boylu boyunca serilip yatıyordu. Kayanın üzerinde yüzlerce yarık vardı ve bu derin yarıklarda deniz suyu köpük-lenerek akıyordu.

75

Elric kılıcının kınını kendini dengelemek için kullanarak ayağa kalktı. Kemik beyazı gözkapakları bir an için kıpkırmızı gözlerini örttü ve onu buraya getiren olayları yeniden hatırlamaya çalıştı.

Pikayard'dan kaçışını hatırlıyordu, paniğini, bir umutsuzluk komasına yuvarlanışını ve rüyalarını. Sonuçta ölü ya da mahkûm olmadığı için en azından peşindekilerin onu kovalamaktan vazgeçtiği sonucuna vardı, çünkü onu bulsalar mı mutlaka öldürürlerdi.

Gözlerini açıp bakındı, etrafta garip mavi bir ışık hakimdi, çevreyi ölü gibi soluk, deniziyse mat ve metalik bir renge bü-rüyen bu ışık, kuşkusuz şu gri bulutlar ardındaki güneşin bir aldatmacasıydı.

Denizden yükselen ve Elric'in üzerine kadar uzanan kireç-taşmdan çıkıntı ara ara cılalı demir gibi parılıyordu. Elini ışığa doğru götürüp inceledi- Parlaklıktan yoksun beyaz teni şimdi hafif mavimsi bir parlaklıkla kaplanmıştı. Bu hoşuna gitti ve küçük bir çocuk gibi masum bir hayretle gülümsedi.

Yorgun olması gerektiğini düşünüyordu ama kendini iyi bir yemekten sonra uzun bir uykudan uyanmışçasına dinç hissediyordu ve bu güzel duyguyu daha fazla sorgulamamaya karar verdi, gideceği yönü saptamadan önce etrafı biraz incelemek için kayalara tırmanmaya başladı.

Bir sürü çıkıntıyı basamak olarak kullanarak dikkatli ve dengeli bir şekilde tırmandı. Kısa zamanda bir hayli yükseldi ama yine de tepeye vardığında öğlen olmuştu. Kendini geniş, kayalık bir düzlüğün ucunda buldu. Düzlük öylesine dik bir şekilde kesiliyordu ki ötesinde sadece gökyüzü vardı. Sağda solda seyrek bir şekilde büyüyen kahverengi otların dışında, insan yerleşimi gösteren hiçbir iz yoktu. Elric, işte o anda, etrafta hiçbir vahşi hayat biçimi olmadığını ilk kez kavradı. Ne havada uçan tek bir deniz kuşu ne de çimenlerde gezinen tek bir böcek vardı. Onun yerine bu kahverengimsi düzlüğe hakim olan büyük bir sessizlik vardı.

76

Elric hâlâ yorulmamıştı, inanılmaz şekilde canlılığını koruyordu. Bu yüzden enerjisini iyi kullanarak bir kasaba ya da köy görmek umuduyla düzlüğün diğer kenanna dek gitmeye karar verdi. Açlık ya da susuzluk hissetmeden yoluna devam etti ama mesafeyi iyi tahmin edemediği için düzlüğün diğer kenarına varmadan güneş batmaya başlamıştı. Gökyüzü kadifemsi koyu bir maviyeye dönüştü, gökyüzünde bulunan birkaç bulutun rengi de mavileşti, Elric artık koyu bir mora dönüşen güneşin de normal renginde olmadığını kavramıştı. Hâlâ rüyada olup olmadığını merak etti.

Üzerinde yürüdüğü zemin hızla yukarıya doğru eğim kazandı. Yürümekte biraz zorlanıyordu ama hava tamamen kararmadan önce geniş ağaçsız bir vadiye dayanmış bir tepenin dik yamacına ulaşmayı başardı. Vadide kayaların ve kıvrık çalan kahverengi otların arasından akan bir ırmak vardı.

Kısa bir süre dinlendikten sonra yola devam etmeye karar verdi. Karanlık çökmesine rağmen biraz su içebileceği ve belki sabah balık tutabileceği ırmağa ulaşmaya çalışacaktı.

Gökyüzünde ışıyla ona yardımcı olacak bir ay yoktu. Zifiri karanlıkta iki üç saat boyunca arada sırada kayalara takılarak yürüdü ve zemin düzleşince vadiye ulaştığını anladı.

Artık çok susamış ve acıkmıştı ama ırmağı sabah aramaya karar verdi. Büyük bir kayanın etrafını dolaştığında bir kamp ateşinin ışığını gördü.

Bunların uygar bir ülkeye yolculuk eden tüccarlar olduğunu umdu. Onlar için kılıcını kiralarak yanlarında yolculuk edebilirdi. Bu ilk kez olmayacaktı, Melnibone'u terk ettiğinden beri ekmeğini böyle kazanmıştı.

Elric eski içgüdülerinden tamamen arınmamıştı; ateşe çok temkinli yaklaşarak kimseye gözükmedi. Ateşin ışığıyla gölgelenen kayanın altında durup kamp ateşi etrafında oturan ya da ayakta dikilen on beş ya da on altı kişilik topluluğu izledi. Adamlar zar ve uzun ince fildişi çöplerle bir tür oyun oynuyorlardı.

77

Oyunda atılan zarla ya da fildişi bir çöpün hareketiyle el değiştiren altın, bronz ve gümüş parçalar ateşin ışığında parıldıyorlardı.

Elric adamlar kendilerini oyunlarına bu kadar kaptırmasa-lar yaklaştığım mutlaka fark ederlerdi diye düşündü. Görünüşlerine bakılırsa bu adamlar aslında tüccar değil savaşçıydı. Yırtık deriler ve

zedelenmiş metal zırhlar giymişlerdi, silahları ellerinin altındaydı ama bir orduya bağlı - haydutlar ordusu dışında- değil gibi gözüküyorlardı. Çünkü farklı farklı ırklardan ve daha da tuhafı Genç Krallıklar tarihinin farklı dönemlerinden geliyor gibiydiler.

Sanki bir bilginin anı kolleksiyonunu yağmalamışlardı. İki yüzyıl önce yıkılan son Lormyr Cumhuriyeti'nden bir baltacı, Elric'in çağdaşı Chahal'lı bir okçuyla yan yana yatıyordu. Cha-lal'ımn yanında yüz yıl öncesinden gelen Ilmiora'lı bir piyade oturuyordu. Onun yanında da ulusun en eski çağlarından kalma barbar giysileriyle bir Filkhara'lı oturuyordu. Tarkesh'liler, Shazaafılilar ve Vilmirliler hepsi birlikte oturuyorlardı; tek ortak yönleri canı yüzlerindeki o barbar ifadeydi.

Başka koşullarda Elric bu grubun yanından geçip giderdi ama insana benzeyen bir şeyler gördüğü için öylesine sevinmişti ki topluluğun içindeki rahatsız edici uyuşmazlıkları göz ardı ederek yerinde kalıp onları seyretti.

Diğerlerinden daha az zararlı görünen iri yarı, siyah sakallı, kel kafalı bir deniz savaşçısı, Mor Şehirler halkının giydikleri günlük deri ve ipek giysiler giymişti. Elinde büyük altın bir Melnibone sikkesi vardı - darphanede basılanlardan değildi, desenleri hem çok eski hem de karmaşık olan bir sikkedydi - Elric'in merakı bütün dikkatini oraya yöneltmesine neden oldu.

Melnibone'da bu sikkelerden çok az sayıda vardı ve adanın dışındaysa Elric'in bildiği kadarıyla hiç yoktu, çünkü bu sikkeler Genç Krallıklarla yapılan ticarete kullanılmıyordu. Onlar, Melnibone'un soyluları için bile, çok değerli parçalardı.

Elric, kel kafalı adamın bu sikkeyi ancak bir Melnibone'lu

78

gezginden alabileceğini düşündü - ama Elric kendi keşif tutkusunu paylaşan başka bir Melnibone'lu tanıımıyordu. İhtiyatı elden bırakıp topluluğa doğru yürüdü.

Tüm dikkati Melnibone sikkesinde yoğunlaşmamış olsaydı belki ortaya çıkışı yüzünden oluşan kargaşadan haz duyabilirdi. Birkaç saniye içinde adamların birçoğu ayağa kalkıp silahlarını çekmişlerdi.

Bir an için altın sikke unutulmuştu. Bir eli rün kılıcının kabzasına giderken diğer eliyle adamları yatıştırıcı hareketler yapıyordu.

"Araya girdiğim için özür dilerim, baylar. Ben sadece size katılmak isteyen yorgun bir askerim. Biraz bilgi ve yiyecek rica ediyorum, eğer bu mümkünse."

Savaşçılar ayakta daha da, zorba görünüyorlardı. Birbirlerine sırtttılar, Elric'in nezaketiyle alay ettiler, bundan etkilenmemişlerdi.

Tüylü miğferi ve esmer yüzündeki sinsi ifadesiyle Pan Tang'lı bir deniz komutanı öne çıkarak alaycı bir şekilde konuştu:

"Bizim topluluğumuz yeterince geniş, beyaz yüzlü. Ve buradakilerin bazıları Melnibone'lu insan-şeytanlara fazlaca düşkündür. Zengin olmalısın."

Elric, Genç Krallıklarda Melnibone'lulara duyulan nefreti anımsadı. Özellikle Ejder Adası'nın gücünü ve bilgeliğini kıskanarak son zamanlarda Melnibone'u taklit eden Pan Tang'hla-rm nefretini.

"Çok az param var." dedi, savunma konumu alarak.

"O zaman onu alırsın, şeytan." Pan Tang'lı kirli elini Elric'in burnunun ucuna uzatarak hırladı, "Onu bize ver ve çek git."

Elric'in gülümseyişi sanki berbat bir espri duymuş gibi kibar ve müşkülpesentti.

Ama görünüşe göre Pan Tang'lı, esprisinin Elric'in düşündüğünden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Katıla katıla gülerken onay için arkadaşlarına baktı.

79

Kaba kahkahalar geceyi delerken sadece kel kafalı siyah sakallı adam onlara katılmadı. Diğerleri öne ilerlerken o bir iki adım geri çekildi.

Pan Tang'lının yüzü kendi yüzünün tam dibindeydi; nefesi iğrençti, Elric adamın saçının ve sakalının bitlerle dolu olduğunu gördü ama başını geri çekmeden aynı ses tonuyla cevapladı:

"Bana biraz yiyecek ve bir matara su - varsa şarap verin -o zaman memnuniyetle size para veririm."

Elric devam ederken kahkahalar yeniden yükseldi.

"Ama eğer paramı alıp beni meteliksiz bırakmak isterseniz - kendimi korumak zorunda kalırım. İyi bir kılıcım var."

Pan Tang'lı Elric'in yaptığı ironoyı taklit etmeye çabaladı. "Ama şunu unutmayın ki Bay Şeytan, bizim sayımız çok daha fazla. Hem de çok."

Albino sessizce konuştu: "Bu gerçeği fark ettim ama bu beni rahatsız etmiyor." Daha sözünü bitirmeden adamlar üzerine çullanmış ve o da kılıcını çekmişti.

Pan Tang'lı ilk ölen oldu, omurgası kesilip ikiye biçilmişti ve ilk ruhunu elde eden Fırtmayaratan şarkı söylemeye başladı.

Sonra Chahal'lı öldü, ileriye doğru bir hamle yaptığında rün kılıcının ucuna asılı kalmıştı ve Fırtmayaratan zevkle homurdandı.

Ama FilkharTı kargı ustasının kellesini uçurana dek mırıldanarak şarkı söylemeye başlamadı. Ardından canlanıp boyu boyunca siyah bir ışık saçmaya, üzerindeki tuhaf rünler parlamaya başladı.

Savaşçılar artık büyüye karşı savaştıklarını anlamışlardı ve daha dikkatli olmaya başlasalar da saldırılarından vazgeçemediler. Elric düşmanı yarıp, gelen darbeleri çelip, savaşçıları doğrarken ona gereken tek şey kılıcından ona akan taze ve karanlık enerjiydi.

Mızrak, kılıç, balta ve kısa kılıçlar dağıtılıp çevresindekiler-de pekçok yara açılmıştı ama savaşanların sayısı hâlâ ölümlerden fazlaydı. Elric birden kendini sırtı bir kayaya dayanmış ve

80

bir düzineye yakın keskin silah üzerine yönelmiş olarak buldu.

Kendine olan güvenini yitirir gibi olduğu bu noktada kel kafalı savaşçı, bir elinde balta diğerinde kılıçla adamların üzerine yürüdü.

"Teşekkürler bayım!" Elric bu beklenmedik saldırının yarattığı bir anlık boşlukta bağırabildi. Morali düzeldi ve yeniden saldırdı.

Düşmanını yanıltmak için hızlı bir hamleyle yana kaçarken LormyTı bir kılıç darbesiyle kalçasından ikiye ayrıldı; dört yüzyıl önce ölmesi gereken Filkhar'lı ağızından burnundan kanlar fışkırarak yere yıkıldı. Cesetler birbirleri üzerine yığılmaya başlamıştı. Fırtmayaratan hâlâ sinsi savaş şarkısını söylüyor ve efendisine gücünü aktarıyorken Elric öldürdüğü her adamla, öldürmek için daha büyük bir güç elde ediyordu.

Hayatta kalanlar düşüncesiz saldırıları için pişman olduklarını söylüyorlardı. Küfür ve tehditler haykıran ağızlardan artık inilti ve merhamet yakarıları dökülüyordu. Cesurca palavralar söyleyip kahkahalar atan kişiler artık genç kızlar gibi ağlaşıyorlardı ama eski savaş aşkıyla dolan Elric hiçbirini affetmedi.

Bu arada Mor Şehirlerden gelen adam büyü yardımı olmadan balta ve kılıcını ustalıklarla kullanarak üç eski yoldaşını daha öldürdü, sanki uzun zamandır bunun hayalini kuruyor-muş gibi yaptığından büyük bir zevk alıyordu.

"Yoi! Bu sıkı bir kıyım!" diye bağırdı siyah sakallı savaşçı.

Kasaplık işi bittiğinde Elric kendisinden ve yeni yandaşından başka sağ kalan olmadığını gördü. Soluk soluğa kalan siyah sakallı adam baltasına yaslanmış avdaki bir tazi gibi sırtıyordu. Kavgada düşen çelik başlığını kafasına yerleştirirken alındaki teri gömleğinin kanlı yeniyle siliyordu. Neşeli ve kalın bir sesle konuştu:

"İyi, artık zengin olan biziz, aniden."

Elric kınına girmek için hâlâ tereddüt eden Fırtmayaratan'ı kınına soktu. "Onların altınlarını arzuladm. Bana bunun için

81

mi yardım ettin?"

Siyah sakallı savaşçı güldü. "Onlara borcum vardı ve ödemek için zaman kolluyordum. Bu çakallar gemim garip sularda yel alırken saldırıp içindeki herkesi öldüren korsanlardan geriye kalanlardı - onlara katılmak istediğimi söylemeseydim beni de öldüreceklerdi. Artık öcümü aldım. Bu altınların çoğu zaten bana ve ölü kardeşlerime aitti. Mor Şehirlere döndüğümde eşlerine ve çocuklarına vereceğim."

"Onları seni öldürmemeye nasıl ikna ettin?" Elric yiyecek bir şey bulmak için ateş kalıntılarını karıştırıyordu. Biraz peynir bulup kemirmeye başladı.

"Bir kaptanları ya da dümencileri yok gibi görünüyordu. Hiçbiri gerçek denizci değildi. Sadece bu adaya yolu düşen kara adamlarıydılar. Burada terk edilmişlerdi ve tek çareleri kor-sanlıkdı ama açık denizden korkuyorlardı. Üstelik çatışmanın ardından gemileri de yok olmuştu. Onu batırmayı başarmıştık. Benim gemimi bu sahile getirmiştik ama erzak zaten yeterli değildi ve erzağı tamamlamadan yelken açmayı göze alamadılar. Bu yüzden ben de bu kıyıları biliyormuş gibi davrandım. Bu işten sonra eğer burayı bir daha görürsem tanrılar ruhumu alsın. Onlara adanın içinde yağmalayacakları bir köy olduğunu ve onları oraya götürebileceğimi söyledim. Böyle bir köyün varlığını bilmiyorlardı ama gizli bir vadide olduğunu söyleyince bana inandılar. Böylece öç almak için

fırsat kollarken ömrümü de uzatmış oldum. Biliyorum ahmakça bir umuttu. Ama yine de," dedi sırtarak, "görüldüğü gibi her şey iyi sonuçlandı. Öyle değil mi?"

Siyah sakallı adam biraz-yorgun Elric'e baktı. Onun ne diyeceğini merak ediyordu. Melnibone'luların ne kadar kibirli olduğunu bilse de onun yoldaşı olduğunu umuyordu. Elric karşısındaki adamın aklından bu düşüncelerin geçtiğini biliyordu; başka birçok kişinin de aynı hesapları yaptığını görmüştü, bu yüzden gülümseyerek eliyle adamın omüzuna hafifçe vurdu.

"Hayatımı kurtardın, dostum, ikimiz de şanslıyız."

82

Adam rahatlayarak içini çekti ve baltasını sırtına astı. "Evet - şanslı doğru kelime. Ama merak ediyorum şansımız devam edecek mi?"

"Adayı hiç tanımıyor musun?"

"Hayır, sularını da. Buraya nasıl geldiğimizi tahmin bile edemiyorum. Ama bunların büyülü sular olduğuna hiç şüphe yok. Güneşin rengini gördün mü?"

"Gördüm."

"İyi-" Pan Tang'linin boyunundaki kolyeyi almak için eğildi - "sihir ve büyü hakkında benden daha çok şey biliyorsun-dur. Nasıl oldu da buraya düştün Bay MeniboneTu?"

"Bilmiyorum. Beni kovalayanlardan kaçıyordum. Bir kıyıya ulaştım ve kaçacak bir yer yoktu. Sonra birçok rüya gördüm. Uyandığımda yine bir kıyıda'yım ama bu sefer bu adada bir kıyıda."

"Belki de iyiliğini isteyen bazı ruhlar, seni düşmanlarından uzağa, güvenli bir yere götürmüştür."

"Bu mümkün. Bizim doğa güçlerinin arasında birçok dostumuz vardır. Benim adım Elric ve Melnibone'u kendi isteğimle terk ettim. Seyahat ediyorum çünkü Genç Krallıklar'ın halkından çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum. Gördüğünden başka hiçbir gücüm yok ..."

Siyah sakallı adam söylenenleri onaylarcasına gözlerini kısıp parmağıyla kendini gösterdi. "Ben Kelkafa Smiorgan'ım. Bir zamanlar Mor Şehirle'de bir deniz lorduydum. Bir ticaret filosunun basındaydım. Belki hâlâ basındayım ama bunu ancak döndüğümde öğrenebileceğim - eğer dönebilirim."

"O zaman bilgi ve kaynaklarımızı birleştirelim, Kelkafa Smiorgan ve bu adayı olabildiğince çabuk terk etmek için planlar yapalım."

Elric çamur ve kanlara basarak adamların oyun oynadığı yere yürüdü. Zar, fildişi çöpler, gümüş ve bronz paraların arasında altın Melnibone sikkesini buldu. Sikkeyi eline alıp öne uzattı. Sikke neredeyse elini kaplıyordu. Eski zamanlarda bu

83

sikke kralların parasıydı.

"Bu senin mi arkadaş?" diye Smiorgan'a sordu.

Kelkafa Smiorgan hâlâ Pan Tang'linin üzerinde kendisinden çaldığı eşyaları arıyordu. Başmı kaldırıp onayladı.

"Evet. Senin payın olarak almak ister misin?"

Elric omuz silkti. "Ben daha çok onun nerden geldiğini öğrenmek isterim. Bunu sana kim verdi?"

"Çalıntı değil. Melnibone malı değil mi?"

"Evet."

"Tahmin etmiştim."

"Kimden aldın?"

Arayışını bitiren Smiorgan doğruldu. Kolundaki küçük bir yarayı kaşıdı. "Kaybolmadan ve bu adamlar saldırmadan önce birisi gemiye binmek için vermişti."

"Gemiye binmek için mi? Bir Melnibone'lı mı?"

"Belki de," dedi Smiorgan. Tahmin yürütmekte tereddüt ediyordu.

"Bir savaşçı mıydı?"

Smiorgan gülümsedi. "Hayır. Bunu bana veren bir kadındı."

"Nereye gidiyordu ki?"

Smiorgan geri kalan parayı toplamaya başladı. "Bu çok uzun bir hikâye ve birçok deniz tüccarı için oldukça bildik. Mallarımız için yeni satış bölgeleri arıyorduk ve oldukça büyük bir filomuz vardı, en büyük pay sahibi olarak ben de filonun basındaydım." Chahal'ın koca cesedinin üzerine oturup parayı saymaya başladı. "Hikâyeyi duymak istiyor musun yoksa şimdiden sıkıldın mı?"

"Dinlemekten mutluluk duyarım."

Smiorgan arkasına dönüp altındaki cesetin kemerine bağlı şarap matarasını aldı ve Elric'e ikram etti. Elric bu alışılmadık derecede güzel şarabı kana kana içti.

Bitirdiğinde matarayı Smiorgan aldı. "Bu taşıdığımız yükün bir bölümü," dedi. "Bununla gurur duyuyoruz. İyi bir

84

mahsûl ha?"

"Mükemmel. Yola Mor Şehirlerden mi çıktınız?"

"Evet. Doğuya, Genç Krallıklara gidiyorduk. Birkaç hafta boyunca doğuya yol aldık ve hayatımda gördüğüm en çıplak sahilleri gördük, sonraki hafta boyunca hiç kara görünmedi. Daha sonra Kükreyen Kayalar dediğimiz sulara geldik - Shaza-ar kıyılarındaki Yılanın Dişleri gibiydi ama çok da geniş ve büyüktü. Denizin dört bir yanını kaplayan bu devasa volkanik kayalıkların etrafındaki sular kayalara çarpıyor, kaynıyor ve vahşice uluyordu. Kısaca filomuz dağıldı, en azından dört gemi o kayalıklarda kayboldu. Sonunda o sulardan kurtulmayı başardık ve kendimizi sakın, ıssız bir yerde bulduk. Bir süre kardeş gemilerimizi aradık ve ardından eve dönmeden önce bir hafta dinlenmeye karar verdik. Çünkü yeniden Kükreyen Kayalara dönmek istemiyorduk. Erzağımız bitmek üzereyken sonunda kara göründü - çimenlik kayalıklar, güzel kumsallar ve adanın içerisine doğru tarım alanları görünce yeniden uygarlığa döndüğümüzü anladık. Küçük bir balıkçı limanına demir atıp halkıyla tanıştık - oranın halkı Genç Krallıklarda konuşulan hiçbir dili konuşmuyordu. Onları dost olduğumuza inandırdık. İşte kadın bize o zaman ulaştı."

"Melnibone'lu bir kadın mıydı?"

"Eğer Melnibone'luysa. Güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Erzağımız çok az kalmıştı, sana söylediğim gibi ve erzak alacak paramız da yoktu çünkü balıkçılar takas için önerdiğimiz malları istemiyorlardı. Başlangıçtaki amacımızdan vazgeçip yeniden batıya yelken açtık."

"Peki kadın?"

"Genç Krallıklara gitmek istiyordu ve bizimle anayurdumuzun limanı olan Menii'ye kadar gitmekten memnundu. Bu yolculuk için bize o sikkelerden iki tane verdi. Bir tanesini - sanırım Graghin denilen şehirden erzak almak için kullandık ve gerekli tamiraty yaptıktan sonra yeniden yola koyulduk."

"Mor Şehirlere hiç ulaşamadınız mı?"

85

"Birçok fırtına çıktı - tuhaf fırtınalar. Aletlerimiz yarırsızdı, doğal mıknaatılarımız bize hiç yardımcı olmadı. Daha önce olduğumuzdan çok daha kötü bir şekilde kaybolduk. Adamlarımdan bazıları bizim dünyamızın bile ötesine geçtiğimizi söylüyorlardı. Bazıları kadını suçladılar, onun Menii'ye gitmek gibi bir amacı olmayan bir büyücü olduğunu söylüyorlardı. Ama ben kadına inanıyordum. Karanlık çöktü ve şafak vakti mavi bir güneşin altında sakince yol alana kadar o karanlık sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Ada görüldüğünde adamlarım neredeyse paniğe kapılmışlardı - onların paniğe girmesi için çok şey olması gerekir. Adaya doğru yol alırken o korsanlar saldırdı -gemileri tarihin derinliklerinden çıkıp gelmişti ve aslında denizin üstünde değil dibinde olması gerekiyordu. Buna benzer gemilerin resimlerini Tarkesh'de bir tapmağın duvarlarına yapılmış resimlerde görmüştüm. Gemi bizimkine çarptı ve yan yattı. İçindekiler arı gibi bizimkine üşüşürken o gemi batıyordu. Umutsuz ve vahşi adamlardı Elric - aklıktan gözleri dönmüş, kana susamış adamlar. Yolculuğumuzun ardından oldukça yorgun düşmüştük ama yine de iyi savaştık. Çatışma sırasında kadın kayboldu, belki de saldırıyı gördükten sonra kendini öldürmüştür. Uzun bir çatışmanın ardından sadece ben ve bir de daha sonra hemen ölen bir adam sağ kalmıştık. İşte o zaman ben sinsice öç almak için beklemeye karar verdim."

"Kadının adı neydi?"

"Bize söylemedi. Daha sonra olayı düşündüğümde onun bizi kullandığından şüphelendim. Belki de Menii'ye ya da Genç Krallıklara gitmek istemiyordu. Belki de aradığı bu dünyaydı ve büyüyle bizi buraya sürükledi."

"Bu dünya mı? Bunun bizimkinden farklı bir dünya mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece güneşin tuhaf rengi yüzünden. Sen öyle düşünmüyor musun? Melnibone'lu bilginle buna inanmalısın."

"Rüyamda böyle şeyler gördüm," diye itiraf etti Elric ama daha fazla bir şey söylemedi.

86

"Korsanların çoğu da benim gibi düşünüyordu. Genç Krallıkların bütün zamanlarından geliyorlardı. Bu kadarını anladım. Bazıları yüzyılın başlarından bazıları bizim zamanımızdan ve bazıları gelecekten. Birçoğu maceraperestti, hayatlarının bir döneminde okyanusun ortasında yükselen ve çok eski zamanlardan kalma bir kapının diğer tarafındaki zengin efsanevi toprakları arıyorlardı. Ama kendilerini burada hapsedilmiş, bu gizemli kapının içinden yelken açamayacak bir halde bulmuşlardı. Diğerleriye

deniz savaşlarına katılıp boğulduklarını sanarak bu adanın kıyılarında uyanmışlardı. Sanırım çoğu daha eskiden bazı erdemlere sahiptiler ama bu adada yaşam o kadar zor ki bir kurt haline geldiler. Birbirlerinden ya da ister istemez buradan geçen şanssız gemilerden geçiyorlardı."

Elric rüyasının bir bölümünü hatırladı. "Hiç kimse bu geçidin Kızıl Kapı olduğunu söyledi mi?"
"Birkaçı, evet."

"Yine de teorin ihtimal dışı, şüpheciliğimi affet" dedi Elric. "Hele benim gibi Gölge Kapısı'ndan Ameeron'a geçen biri için."

"Başka dünyaları biliyorsun o zaman."

"Ben bu konularda tecrübeliyim, ama bunu hiç duymadım. Bu yüzden teorine şüpheyle bakıyorum. Ama yine de bir rüyada..."

"Rüya?"

"Önemli bir şey değil. Bu tür rüyalara alışığım ve hiç önem vermem."

"Bu teori bir Melnibone'luya şaşırtıcı gelemez Elric!" Smi-organ tekrar sırttı. "Şüpheci olması gereken benim, sen değil."

Elric biraz da kendi kendine cevap verdi: "Belki daha çok bunun getireceklerinden korkuyorum." Başını kaldırdı ve kırık bir kürek sapıyla ateşi dürttü. "Melnibone'lu bazı çok eski büyücüler dünyamızla birlikte sonsuz sayıda dünya olduğunu söylemişlerdi. Aslında son zamanlarda gördüğüm rüyalar bunun ipuçlarını veriyor." Kendini gülümsemek için zorladı.

87

"Ama böyle şeylere inanmam. Onun için reddediyorum."

"Şafağı bekle" dedi Kelkafa Smiorgan. "Güneşin rengi teoriyi kanıtlayacak."

"Belki de kanıtladığı şey ikimizin de rüya gördüğü olacak" dedi Elric. Burnundaki ölüm kokusu çok keskindi. Ateşe yakın olan cesetleri kenara iterek uyumak için yere uzandı.

Kelkafa Smiorgan, Elric'in anlamadığı kendi lehçesinde güçlü ve oynak bir şarkı söylemeye başladı.

"Düşmanlarına karşı kazandığın zafer için mi söylüyorsun?" diye sordu, albino.

Smiorgan bir an için durdu, biraz şaşırmıştı. "Hayır, Sör Elric. Gölgeyi körfezde tutmak için söylüyorum. Bu adamlar öleli çok olmadı, ruhları hâlâ yakınlarda, karanlıkta bir yerlerde dolanıyor olmalı."

"Korkma" dedi Elric. "Onların ruhları çoktan yutuldu."

Ama Smiorgan şarkı söylemeye devam etti ve sesi daha güçlü, şarkısı hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Uykuya dalmadan önce Elric bir at kişnesi duyduğunu düşündü. Smiorgan'a hiç atlı korsan olup olmadığını soracaktı ama soramadan uykuya daldı.

V

nt

Hfr-Vkst

Kont Kelkafa Smiorgan

m.

KARA GEMİ'DEKİ YOLCULUĞUNUN çok azını hatırlayan Elric kendisini içinde bulunduğu bu boyuta nasıl geldiğini asla bilmeyecekti. Yıllar sonra bu yaşadıklarının çoğunu rüya olarak anımsayacaktı. Hatta yaşarken bile birçoğu ona rüya gibi geliyordu.

Rahatsız bir şekilde uyudu. Sabah olduğunda güneş görülmese de bulutlar daha yoğundu ve garip, kurşuni bir ışıqla parlıyorlardı. Mor Şehirle'den Kelkafa Smiorgan çoktan ayağa kalkmış ve gökyüzünü işaret ederek kendinden emin bir şekilde konuşuyordu:

"Bu kanıt seni ikna etmeye yeter mi Melnibone'lu Elric?"

"Güneşi mavi gösteren ışığın özelliğine - hatta bu bölgeye - bakarak ikna oldum," dedi Elric. Etraftaki katliam izlerine nefretle baktı. Cesetler berbat bir görüntü oluşturuyordu ve onlara baktığında vicdan azabı ya da acıma olarak nitelendirile-meyecek karmaşık bir acı içini doldurdu.

Smiorgan'ın iç çekisi alaycıydı. "Evet, Sör Şüpheci, bence en iyisi, geldiğim yöne giderek gemimi aramak. Sen ne dersin?"

"Katılıyorum," dedi albino.

"Bizi bulmadan önce sahilden ne kadar yürüdün?"

Elric söyledi.

Smiorgan gülümsedi. "Tam zamanında geldin. Eğer denize yaklaşıp korsan arkadaşlarıma gösterecek bir köy bulamasay-dım çok utanırdım! Bana yaptığın bu iyiliği unutamam Elric. Ben Mor Şehirler'de çok etkili bir kontum. Geri döndüğümüzde senin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle."

"Teşekkür ederim" dedi Elric ciddiyetle. "Ama ilk önce kaçmamın bir yolunu bulmalıyız."

Smiorgan bir omuz çantasına yiyecek, su ve şarap koydu. Elric'in midesi cesetler arasında kahvaltı yapmayı kaldıramazdı ve o da sırt çantasını omuzuna astı. "Ben hazırım" dedi. Smiorgan doymuştu. "Gel - buradan gideceğiz."

Elric deniz lordunu kurumuş çimenlerin üzerinde izledi. Vadinin dik yamaçları üzerlerine çöküyordu, kahverengi çimenler mavi ışığın altında garip yeşilimsi bir huzura bürünmüştü. Irmağa ulaştıklarında yemek yiyip dinlendiler. Dar bir ırmaktı ve kayaların arasından hızla akıyordu. Bu sayede kolayca diğer tarafa geçebildiler. İki adam da geçen akşamki çatışmadan yorulmuştu ve bedenlerindeki kurumuş kanlan, çamurları yıkayabildikleri için mutluydular.

Kendilerini yeniden zinde hissettiklerinde ırmağı arkalarında bırakarak dik yamaca tırmanmaya başladılar, nefeslerini boş yere harcamamak için çok az konuşuyorlardı. Vadinin tepesine vardıklarında öğlen olmuştu ve tepede Elric'in ilk tırmandığı yere benzer boş bir düzlük vardı. Elric artık adanın coğrafyası hakkında bir fikir edinmişti: ortası çukur olan bir dağın tepesine benziyordu. Bu çukur o vadiydi. Elric, bir kez daha etraftaki yaşam yokluğunun farkına vardı ve bunu Kont Smiorgan'a söyledi. O da geldiğinden beri hiçbir kuş, balık, ya da hayvan görmediğini söyleyerek onayladı.

"Burası küçük, kırıç bir dünya, dostum Elric ve gemisi kaza geçirip bu sahillere düşen denizcilere çok yazık."

İlerlediler, ufukta deniz görünene dek yürümeye devam ettiler.

92

Arkalarındaki sesi ilk duyan Elric oldu, dörtnala giden bir atın nal sesleriydi ama dönüp arkasına baktığında ne bir atlı ne de bir atlinin saklanabileceği bir yer gördü. Yorgunluğu yüzünden kulaklarının ona bir oyun oynadığını düşündü. Belki de duyduğu gök gürlemesiydi.

Sesi duymuş olması gerektiği halde Smiorgan hızla yürümeye devam ediyordu.

Ses tekrar duyuldu. Elric yine dönüp arkasına baktı. Ve yine bir şey göremedi.

"Smiorgan? Bir nal sesi duydun mu?"

Smiorgan arkasına bakmadan yürümeye devam etti. "Duydum," diye homurdandı.

"Daha önce duymuş muydun?"

"Geldiğimden beri birçok kez. Korsanlar da duydu. Bazıları bunun onların nemesisi1 olduğuna - cezalarını vermek için bir Ölüm Meleği'nin onları aradığına inanıyordu."

"Sesin nerden geldiğini bilmiyor musun?"

Smiorgan durakladı, ardından durdu ve sırtarak döndü. "Bir ya da iki kez bir an için bir at gördüm sanki. Uzun, beyaz, güzelce donatılmış bir at - ama sırtında binicisi yoktu. Benim yaptığımı yap Elric, kafana takma. Kafamızı meşgul etmeye değecek daha büyük gizemler var."

"Sen bundan korkuyor musun Smiorgan?"

Kabul etti. "Evet. İtiraf ediyorum. Ama ne korku ne de fi kir yürütmeler, bizi bundan kurtulabilir. Gel!"

Elric, Smiorgan'ın söylediklerinde haklı olduğunu kabul

1. Nemesis: Eski Yunanlıların intikam ve ceza tanrıçası; uygun cezayı veren adalet. Yunan mitolojisinde iki tanrıça. Tanrıça Artemis'e çok benzeyen ve bereket tanrıçası olduğu sanılan Nemesis, kendisini elde etmek için peşine düşen Zeus'tan kurtulmak için kaz biçimine bürününce Zeus da kuğuya dönüşür ve isteğine ulaşır. Birleşmenin ürünü olarak Nemesis'in bıraktığı yumurtadan Helena doğar. Nemesis adıyla anılan ikinci tanrıça, insanların küstahlıkları karşısında tanrıların öfkesini kişileştiren bir soyutlamadır. Bu Nemesis'in de sonraki dönemlerde tapınma konusu olduğu kuşkusuzdur. Nemesis kültü, Roma'da özellikle askerler arasında yaygındı. Talim alanlarının koruyucu tanrıçası olarak tapındırdı, yhn.

93

etti ama yine de bir saat sonra sesi tekrar duyduğunda arkasına dönüp bakmasına engel olamadı. Sanki bir an için binmek için donatılmış büyük bir aygır gördü, ama bu Smiorgan'ın kafasına soktuğu bir düşünceden başka bir şey olmayabilirdi.

Hava gittikçe soğumaya başladı, etrafta garip, keskin bir koku vardı. Elric, koku hakkında da Kont Smiorgan'la konuştu ve öğrendi ki o da buna aşinaydı.

"Koku gelip gidiyor ama genelde burada daha güçlü."

"Sülfür gibi."

Kont Smiorgan'ın kahkahası ironi doluydu, Elric sanki Smiorgan'ın bildiği özel bir şakaya gönderme yapmıştı. "Evet. Sülfür oldukça doğru."

Körfeze yaklaştıklarında arkalarındaki nal sesleri daha da yükseldi ve sonunda Elric yeniden arkasına dönüp baktı, bu kez Smiorgan da dönüp bakmıştı.

Şimdi açıkça bir at görünüyordu - binicisi yoktu ama yine de eyer ve gem vurulmuştu, kara gözleri zekice bakıyor, güzel beyaz kafasını gururla yukarı kaldırıyordu.

"Hâlâ burada büyüünün olmadığını mı düşünüyorsun Sör Elric?" diye sordu Kont Smiorgan memnuniyetle. "At görünmezdi. Şimdi görünüyor." Savaş baltasının omuzundaki yerini değiştirdi. "Ya da bir dünyadan başka bir dünyaya kolayca geçebiliyor, bu yüzden biz sadece onun nal seslerini duyabiliyoruz."

"Öyleyse" dedi Elric alaycı bir şekilde, gözleri aygırın üzerinde yoğunlaşmıştı, "bizi dünyamıza geri taşıyabilir."

"Yani Limbo'da^ başıboş dolaştığımızı kabul ediyorsun."

"Evet. Bu olasılığı kabul ediyorum."

"Atı yakalamak için büyü yapamaz mısın?"

"Büyü yapmak benim için pek kolay değil, çünkü onu hiç

1.- Limbo: Katolik ilahiyatında Cennet ile Cehennem arasındaki sınır. Sonsuz cezaya çarptırılmamakla birlikte, Cennet'te tann huzurunda osnsuza değin yaşama sevincinden mahrum bırakılan ruhların burada yaşadığına inanılır. Oldukça karmaşık ve muğlak bir konudur, ayrıntılı bilgi için bkz. ans.'lar. yhn.

94

sevmiyorum," dedi albino.

Konuşurken ata yaklaştılar ama at yaklaşımlarına izin vermiyordu. Burnundan soluyarak geri çekildi, aralarındaki mesafeyi koruyordu.

Sonunda Elric, "Zaman kaybediyoruz Kont Smiorgan" dedi. "Artık hızla gemine gidelim, mavi güneşleri ve büyümlü atları yapabildiğimiz kadar çabucak unutalım. Gemiye çıktığımızda kuşkusuz biraz büyüyle sana yardımcı olabilirim, çünkü büyük bir gemiyi kendi başımıza yola çıkaracaksa böyle bir yardıma ihtiyacımız olacak."

Yürümeye devam ettiler ve at da onları izlemeyi sürdürdü. Yüksek bir kayalığın kıyısına geldiler, oldukça altlarında dar bir sahil ve yıkık bir gemi vardı. Gemi, Mor Şehirler'in ticaret gemilerini andırıyordu ama güvertesinde kumaş parçaları, kesilmiş halatlar, kırık tahta parçaları, saçılmış kumaş topları, kırık şarap fıçıları ve benzeri birçok eşya vardı. Trabzanları yer yer kırılmış, omurgası yer yer delinmişti. Hem fırtınalar hem de deniz savaşları atlattığı belliydi ve hâlâ yüzüyor olması şaşırtıcıydı.

"Onu elimizden geldiği kadar toparlamalıyız, hareket için sadece mayistra yelkenini kullanabiliriz" diyen Smiorgan düşüncelere dalmıştı. "Umarım gemiden bize yetecek kadar yiyecek kurtarabiliriz."

"Bak!" Elric işaret etti, kış güvertede gölgelerin arasında birisini gördüğüne emindi. "Korsanlar geride arkadaşlarından birkaçını bıraktılar mı?"

"Hayır."

"Biraz önce gemide birisini gördün mü?"

"Gözlerim aklıma pis oyunlar oynuyor," dedi Smiorgan. "Bunu yapan şu lanet olası mavi ışık. Güvertede birkaç fare var hepsi bu. Ve senin de gördüğün oydu."

"Olabilir." Elric arkaya baktı. At kahverengi çimenlikte otlarken onlardan habersiz görünüyordu. "Haydi, yolculuğu bitirelim."

95

Kayalıktan aşağıya, sahile indiler ve çakılların üzerinden yürüyerek gemiye ulaştılar. Kenarlardan sarkan kaygan halatlardan tırmanarak sonunda güverteye ayak bastılar.

"Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum." dedi Smiorgan. "Bu gemi uzun zamandan beri benim evimdi/' Kırılmamış bir şarap şişesi bulana kadar malları karıştırdı ve kapağını açıp şişeyi Elric'e

verdi. Elric ağır şişeyi kaldırıp ağzına birkaç damla şarap döktü. Kont Smiorgan şarabı içmeye başladığında Elric kış güvertede yeni bir hareket daha gördüğüne emindi. Kış tarafa yaklaştı.

Artık birisinin telaşlı ve sık nefesini duyduğundan emindi - bu yakalanmaktan çok hava ihtiyacını karşılamak için hızlı hızlı soluyan bir insanın nefesiydi. Sesler çok yüksek değildi ama Elric'in kulakları gözlerinin aksine çok hassastı. Eli kılıcını çekmeye hazır bir vaziyette sesin kaynağına doğru yürüdü, Smiorgan tam arkasındaydı.

Elric ona ulaşmadan kadın saklandığı yerden çıktı. Kirli ve karmakarışık saçları soluk yüzüne dökülüyordu; omuzları düştü ve ince kolları iki yanına sarkıyordu, elbisesi lekeli ve yırtıktı.

Elric yaklaşırken, dizlerinin üzerine çöktü. "Beni öldür," dedi üzgün bir sesle, "ama sana yalvarıyorum - beni Saxif D'Aan'a geri götürme; sen onun hizmetkârı ya da akrabası olmalısın."

"Bu o!" diye bağırdı Smiorgan şaşkınlıkla. "Bu bizim yolcu. Bunca zaman saklanmış olmalı."

Elric ileriye doğru bir adım attı ve yüzünü incelemek için kızın başını çenesinden tutarak yukarıya kaldırdı. Yüz hatları bir Melnibone'luya benziyordu ama ona göre kız Genç Krallıklardandı; kızda bir Melnibone'lu kadın gururu yoktu, "kullandığın o isim neydi kızım?" diye sordu şevkatle. "Saxif D'Aan mı dedin? Melnibone'lu Saxif D'Aan mı?"

"Evet, lordum."

"Korkma, onun hizmetkârı değilim" dedi Elric. "Akrabası

96

olmaya gelince, evet sanırım bunu diyebiliriz, annemin tarafından - ya da daha doğrusu büyük büyük annemin tarafından. O atalarımızdan biri. En azından iki yüzyıl önce ölmüş olması gerekiyor!"

"Hayır," dedi kız. "O yaşıyor lordum."

"Bu adada mı?"

"Bu ada onun evi değil ama bu boyutta yaşıyor. Ondan Kızıl Kapı'dan geçerek kaçtım. Kapıdan küçük bir kayıkla geçtim ve beni bulduğunuz kasabaya geldim Kont Smiorgan, ama ge-minizdeyken beni geri çekti. Beni ve geminizi. Bunun için ve mürettebatınızın başına gelenler için vicdan azabı duyuyorum. Şimdi beni aradığınızı biliyorum. Varlığının yaklaştığını hissedebiliyorum."

"Görünmez mi?" diye sordu Smiorgan aniden. "Beyaz bir ata mı biniyor?"

Kadın nefesini tuttu. "Gördünüz mü! Yaklaşıyor! Başka neden bu adada bir at görünsün ki?"

"Ata o mu biniyor?" diye sordu Elric.

"Hayır, hayır! Benim ondan korktuğum kadar o da attan korkuyor. At onu kovalıyor."

Elric kesesinden altın Melnibone sikkelerini çıkardı. "Bunu Saxif D'Aan'dan mı aldın?"

"Evet."

Albino'nun yüzü asıldı.

"Kim bu adam Elric?" diye sordu Kont Smiorgan. "Onu atalarından biri olarak tanıttın - ama o bu dünyada yaşıyor. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Elric sikkeleri kesesine koymadan önce elinde tarttı. "O Mel-nibone'da bir efsane gibiydi. Onun hikâyesi edebiyatımızın bir parçasıdır. Büyük bir büyücüydü - en büyüklerden biri - ve âşık oldu. Melnibone'lıların âşık olmaları çok ender görülen bir şeydir üstelik bizim ırkımızdan olmayan bir kıza âşık olmak daha da az rastlanan bir şeydir. Kızın yarı Melnibone'lu olduğunu duydum; o zamanlar Melnibone yönetiminde olan ve

97

Dharior'un yakınlarındaki batı eyaletlerinin birinden, bir yerden geliyormuş. Onun bir büyücülük deneyi için satın aldığı kölelerden bir tanesiymiş ama kızı diğerlerinden ayırıp ötekilerin kaderi her neyse onu bundan kurtarmış. Bütün ilgisi dahil kıza her şeyini vermiş. Onun için uğraşlarından vazgeçip Imrry'den uzak bir yerlerde sakin bir hayatı yaşamayı göze aldı ve bence, kız çok sevmese de adama belli bir sevgi gösteriyordu. Ama başka biri daha vardı, hatırladığım kadarıyla adı Carolak'tı ve o da yarı Melnibone'luydu. Shazaafda paralı asker olmuş ve Shazaar sarayında yükselmişti. Kaçırılmadan önce kız Carolak'la nişanlıydı..."

"Kız onu seviyor muydu?"

"Kız onunla evlenmeye söz vermişti ama hikâyemi bitirmeme izin verin . . . Bir süre sonra Shazaar" da kraldan sonra ikinci güç olan Carolak kızın başına gelenleri duyup onu kurtarmaya ant içmiş. Savaşçılarıyla Melnibone sahillerine gelerek ve büyü yardımıyla Saxif D'Aan'm sarayını bulmuş. Kızı sarayda Saxif D'Aan'm onun için ayırdığı odalarda bulmuş ve onu bu eziyetten kurtarmak, karısı yapmak için geldiği söylemiş. Ama tuhaftır kız reddetmiş, Melnibone haremde çok uzun süre kaldığını ve Shazaar sarayında bir prenses hayatına uyum sağlayamayacağını söylemiş. Carolak bunun üzerine alay edip kızı kaçırmış. Saraydan çıkmayı başarmış. Kızı atının sırtına atarak

adamlarının bulunduğu sahile ulaşmak üzereymiş ki Saxif D'Aan onları bulmuş. Sanırım Carolak öldürülmüş ya da lanetlenmiş. Korkunç bir kıskançlığın içine düşen Saxif D'Aan bu kaçı kızın planladığını düşünüp onun Kaos Çarkı'nda öldürülmesini emretmiş - tasarım olarak bu sikkeye benzeyen bir makine. Kızın bütün uzuvları yavaş yavaş kırılmış ve Saxif D'Aan günlerce oturup kızın yavaş yavaş ölmesini izlemiş. Derisi yüzülmüş ve Saxif D'Aan işkencenin her safhasını izlemiş. Sonunda kızın ömrünü uzatmak için kullanılan büyü ve ilaçlar etkisini yitirmeye başladığında Saxif D'Aan kızın Kaos Çarkı'ndan alınıp bir kanepeye yatırılmasını emretmiş. 'Bana ihanet ettiğin için

98

cezalandırıldın ve şimdi mutluyum. Artık ölebilirsin' demiş. Kızın kan ve korku dolu dudaklarının kıpırdadığını fark edip ne söylediğini anlamak için eğilmiş."

"Ne söylemiş? Yemin mi? Küfür mü?" diye sordu Smior-gan.

"Son hareketi onu kucaklamak için kollarını açmak olmuş. Ve son sözcükleri ona daha önce hiç söylemediği ve adamın kızın ağzından duymayı en çok istediği sözcüklermiş. Son nefesine dek tekrar tekrar aynı sözleri söylemiş. 'Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.' Ve ardından ölmüş."

Smiorgan sakalını sıvazladı. "Tanrılar! Sonra ne oldu? Atan ne yapmış?"

"Vicdan azabını tanıdı."

"Şüphesiz!"

"Bir Melnibone'lu için değil. Bizim için vicdan azabı çok ender görülen bir duygudur. Birkaç kişi bu deneyimi yaşamıştı Saxif D'Aan, suçluluk duygusuyla Melnibone'u terk etti ve bir daha hiç dönmedi. Onu tek seven canlıya yaptıklarının acısını hafifletmek için uğraşırken uzak bir yerlerde öldüğü sanılıyor. Ama şimdi görülüyor ki Kızıl Kapı'ya ulaşmaya çalışmış, belki de onun Cehennem'e açıldığını düşünüyordu."

"Aman neden benim peşimden gelsin ki!" diye bağırdı kız. "Ben o kız değilim! Benim adım Vassliss. Jharkorlu bir tüccarın kızıyım. Gemimiz battığında Vilmir'deki amcamı ziyarete gidiyordum. Birkaç kişi bir kayıkla kurtulmayı başardık. Fırtınalara yakalandık. Kayıktan düştüm ve boğuluyordum ki" - kız titriyordu - "onun koca gemisi beni buldu. O zaman minnettardım. .."

"Ne oldu?" Elric kızın saçlarını yüzünden kaldırdı ve biraz şarap ikram etti. Kız kana kana içti.

"Beni sarayına götürdü ve benimle evleneceğini söyledi, onun kraliçesi olacağımı, onunla birlikte ülkeyi yöneteceğimi söyledi. Ama korkmuştum. İçinde çok fazla acı vardı - çok fazla gaddarlık. Bana zarar vereceğinden, beni yok edeceğinden

99

korktum. Yakalanışımдан çok az bir süre sonra parayı ve kayığı alarak bana bahsettiği geçide ulaşmak için kaçtım ..."

"Bizim için bu geçidi bulabilir misin?"

"Sanırım bulabilirim. Babamdan denizcilik hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Ama ne işe yarayacak ki efendim? Bizi yeniden bulup geriye çekecek. Şimdi bile çok yakında olmalı."

"Ben de biraz büyü yapabilirim" dedi Elric, "ve gerekirse bunu Saxif D'Aan'inkine karşı kullanacağım." Kont Smiorgan'a döndü. "Çabucak yelken açabilir miyiz?"

"Oldukça çabuk."

"Öyleyse cele edelim Kont Kelkafa Smiorgan. Bizi bu Kızıl Kapı'ya götürecek yolu, ölümlerle daha fazla uğraşmadan kat edelim."

100

IV,

KONT SMIORGAN VE JharkoTu Vassliss seyredirken El-ric güverteye çömeldi, yüzü iyice solgunlaşmış ve nefes nefese kalmıştı. Bu dünyada ilk büyü girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış ve onu iyice bitkinleştirmişti.

"Başka bir boyutta olduğumuza iyice ikna oldum," dedi Smiorgan'a, "çünkü büyülerim çok daha az çabayla gerçekleşmeliydi."

"Başarısız oldun."

Elric zorlukla ayağa kalktı. "Yeniden deneyeceğim."

Beyaz yüzünü gökyüzüne kaldırdı; gözlerini kapattı; kollarını uzattı ve yeniden büyüye başlarken bedeni iyice gerildi, sesi giderek sertleşti ve yükseldi, bir fırtınanın çılgınlıklarıyla karşılaştırılabilir.

Nerede olduğunu unuttu, kendi benliğini unuttu, yanmda-kilerin varlığını unuttu, bütün düşünceleri çağrısı üzerine yoğunlaşmıştı. Çağrısını bu dünyanın sınırlarının ötesine gönderdi, doğa güçlerinin

yaşadığı o garip boyuta - havanın kudretli yaratıklarının hâlâ varolduğu o boyuta - meltemlerin sylph'leri, fırtınada yaşayan sharnah'lar ve hepsinin en güçlüleri kasırga yaratıkları h'Haarshann'ların var olduğu boyuta.

Ve şimdi en azından bazıları çağrısını duyup gelmişlerdi,
101

çok eskilerden kalma bir anlaşmanın erdemlerine dayanarak, Elric'in atalarına hizmet ettikleri gibi ona da hizmet etmeye hazırdılar. Geminin yelkeni yavaşça doldu, tahtaları gıcırdadı, Smiorgan demir aldı ve gemi adadan uzaklaşmaya başladı. O tuhaf mavi güneşin altında, limanın kayalık ağzından geçerek açık denize doğru yelken açtılar.

Kısa bir süre sonra etraflarında devasa bir dalga oluştu ve gemiyi kaldırıp denizin üzerinde uçurdu. Kont Smiorgan ile kız geminin hızı karşısında şaşkın kalakalmışlarken Elric'in kıpkırmızı gözleri açılmıştı, bomboş bakıyor görünmeyen yoldaşlarını yönetiyordu.

Böylece gemi denizde ilerleyişini sürdürdü ve ada en sonunda gözden kayboldu. Kız güneşe bakarak dümendeki Kont Smiorgan'a gidilmesi gereken yön konusunda bilgi veriyordu.

Bir süre sonra Kont Smiorgan güvertede sendeleyerek Elric'in yanına giderek onu sarstı.

"Elric! Bu çabayı sürdürerek kendim öldüreceksin. Artık dostlarına daha fazla ihtiyacımız yok!"

Rüzgâr anında dinip dalga sönerken Elric nefes nefese güverteye yığıldı.

"Burada daha zor," dedi. "Burada çok daha zor. Sanki çok daha uzaklara, daha önce hiç bilmediğim kadar uzak körfezlere ulaşmak gerekiyor."

Ve ardından Elric uykuya daldı.

Serin bir kamaranın içinde, ılık bir ranzanın üzerinde yatıyordu. Lombozdan mavi bir ışık süzülüyordu. Havayı kokladı. Sıcak yemeğin kokusunu aldı ve başını çevirdiğinde Vassliss'in elinde bir kase etsuyu ile durduğunu gördü. "Bunu pişirebil-dim," dedi. "Seni iyileştirecek. Görebildiğim kadarıyla Kızıl Kapı'ya yaklaşıyoruz. Geçidin civarında deniz daima dalgalıdır, yani güçlü olman gerekiyor."

Elric ona nazikçe teşekkür etti ve kız seyrederken etsuyu-nu içmeye başladı.

102

"Saxif D'Aan'a çok benziyorsun/" dedi kız. "Hatta bazı yönlerden daha da sert - ve nazik. O çok mesafeliydi. O kızın ona neden sevgisini söyleyemediğini anlıyorum."

Elric gülümsedi. "Size anlattığım hikâye bir halk hikâyesinden başka bir şey değil. Aslında bu Saxif D'Aan başka birisi de olabilir - onun adını kullanan bir sahtekâr - ya da bir büyücü. Bazı büyücüler, onları daha kudretli yapacağına inandıkları için başka büyücülerin adlarını kullanırlar."

Yukarıdan bir haykırış duyuldu ama Elric ne söylendiğini tam anlayamamıştı.

Kız paniğe kapıldı. Elric'e tek bir sözcük bile söylemeden kamaradan dışarıya fırladı.

Elric sendeleyerek kalktı ve kızı izleyerek güverteye açılan kapıdan çıktı.

Kont Kelkafa Smiorgan geminin dümenindeydi ve arkalarında ufku işaret ediyordu. "Buna ne diyorsun Elric?"

Elric ufka doğru baktı ama bir şey göremedi. Gözleri genellikle zayıftı. Ama kız oldukça umutsuz bir sesle haykırdı:

"Altın bir yelken."

"Onu tanıyor musun?" diye Elric kıza sordu.

"Evet. Aslında tanıyorum. Saxif D'Aan'm kalyonu. Bizi buldu. Belki de buraya geleceğimizi bildiği için rotamızın üzerinde durup bizi bekliyordu."

"Kapı'dan ne kadar uzaktayız?"

"Emin değilim."

Tam o anda aşağıdan korkunç bir gürültü geldi, sanki bir şey geminin omurgalarına vurup deliyordu.

"Ön ambarda!" diye bağırdı Smiorgan. "Ne olduğuna bir bak, dostum Elric! Ama dikkatli ol!"

Elric, ambar kapaklarından birini dikkatle açtı ve içeriye baktı. Tekmeleme ve vurma gürültüleri sürüyordu ve gözleri içerideki ışığa alışınca gürültünün kaynağını gördü.

Beyaz at oradaydı. Onu gördüğünde sanki selamlarcasma kişnedi.

103

"Gemiye nasıl bindi?" diye sordu Elric. "Ben hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey duymadım."

Kızın yüzü de en az Elric'inki kadar bembeyazdı. Ambarın yanında dizleri üzerine çöküp yüzünü kollarının içine gömdü.

"Bizi buldu. Bizi buldu."

"Kızıl Kapı'ya zamanın da ulaşmak için hâlâ bir şansımız var." Elric kızı yatıştırdı. "Ve benim dünyama gittiğimiz anda kendimizi korumak için daha güçlü büyüler yapabilirim."

"Hayır," kız ağlamaya başladı, "artık çok geç. Yoksa neden beyaz at burada olsun ki? Saxif D'Aan'm bizi yakalayacağını biliyor."

"Seni almadan önce bizimle savaşıması gerekecek" diye kızı söz verdi Elric.

"Siz onun adamlarını görmediniz. Hepsi gırtlak kesici. Umutsuz ve vahşiler. Size asla merhamet göstermezler. Beni bir an önce Saxif D'Aan'a vermenizi ve kendinizi kurtarmanızı önerecekler. Beni korumaya çalışmakla hiçbir şey elde edemeyeceksiniz. Ama sizden bir iyilik yapmanızı istiyorum."

"Nedir o?"

"Bana taşıyabileceğim küçük bir bıçak bulun ki ikinizin de güvende olduğunu hissettiğim an kendimi öldürebileyim."

Elric güldü ve kızı ayağa kaldırdı. "Senden artık daha fazla melodramik şeyler duymayacağım. Birlikte kalacağız. Belki Saxif D'Aan'la pazarlık edebiliriz."

"Takas edecek neyiniz var?"

"Çok az şeyim. Ama o bunu bilmiyor."

"Ama o düşüncelerinizi okuyabilir. Çok büyük güçleri var!"

"Ben Memibone'lu Elric'im. Ben de büyü sanatlarında çok güçlü birisi olarak tanınırım."

"Ama siz Saxif D'Aan kadar tutkulu değilsiniz," dedi kız basitçe. "Onun tek tutkusu var - beni eşi yapmak."

"Birçok kız bu ilgi karşısında mutlu olurdu - koca olarak bir Melnibone imparatorunaa sahip olmak ve bir imparatoriçe

104

T

olmaktan memnun olurlardı." Elric alaycıydı.

Kız, Elric'in bu tavrına aldırmadı. "İşte bu yüzden ondan bu kadar çok korkuyorum" dedi mırıldanarak. "Bir an için kararlılığımı kaybedersem onu sevebilirim. Ben ölmeliyim! O kız da bunu biliyor olmalıydı."

105

^

V.

PARILTILI KALYONUN YELKENLERİ ve gövdesi ısıtıldı, sanki peşlerindeki güneşin kendisi gibiydi. Kont Smiorgan ve kız dehşetle seyrederken büyük bir hızla üzerlerine geliyordu, Elric umutsuzca doğa güçleri arasındaki yandaşlarına yeniden ulaşmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Soluk mavi ışığın içinde altın gemi amansızca yoluna devam ediyordu. Boyutları devasaydı, güçlü ve çok büyüktü, kocaman pruvası iki tarafında da çok büyük köpüklü dalgalar yaratırken gemi onlara doğru sessizce ilerliyordu.

Yüzünde kendini ölüme hazırlayan bir adamın ifadesiyle, Mor Şehirler'den Kont Kelkafa Smiorgan sırtındaki savaş baltasını çözdü, kılıcının kınını gevşetti ve küçük metal plakasını kel kafasına yerleştirdi. Kız hiç ses çıkarmıyor, kımıldamıyor, sadece ağlıyordu.

Elric başını salladı ve bir an için uzun, süt beyazı saçları yüzünün etrafında bir hale oluşturdu. Kederli kızıl gözleri etrafındaki dünyaya yoğunlaşmaya başladı. Gemiye tanıdı; Melni-bone'un altın savaş mavnalarından biriydi - hiç şüphesiz Saxif D'Aan Kızıl Kapı'yı aramak için anayurdunu bu gemiyle terk etmişti. Artık Elric bunun aynı Saxif D'Aan olduğuna ikna olmuştu, yoldaşlarına göre daha az korkuyor daha çok merak ediyordu. Hatta aslında, geminin ön katapultundan atılan ve

107

yeşil bir ışıkla parlayarak bir kuyruklu yıldız gibi üzerlerine gelen ateştopunu nerdeyse bir nostaljiyle izliyordu. İleride gökyüzünde büyük bir ejderi görmeyi bile bekledi, çünkü bir zamanlar Melnibone'lular dünyayı ejderler ve böyle parıltı savaş mavnalarıyla fethetmişlerdi.

Ateştopu pruvalarının birkaç inç ötesine denize düştü ve kuşkusuz oraya bilerek uyarı amacıyla hedeflenmişti.

"Durmayın!" diye haykırdı Vassliss. "Bırak alevler yaksın bizi! Bu çok daha iyi!"

Smiorgan yukarıya bakıyordu. "Başka bir seçeneğimiz yok. Bak! Görülüyor ki rüzgârımızı da yok etti."

Gemi hiçbir yere kımıldayamıyordu. Elric'in yüzünü acı bir gülümseme kapladı. Ataları onlara da benzer taktikleri uyguladıklarında Genç Krallıklar halklarının neler hissettiklerini artık anlamıştı.

"Elric?" Smiorgan albinoya döndü. "Bunlar senin halkın mı? Kuşkusuz bu bir Melnibone gemisi!"

"Yöntemleri de öyle," dedi Elric. "Ben Melnibone kraliyet ailesinden geliyorum. Şimdi bile tahtı seçersem imparator olabilirim. Küçük bir olasılıkla Saxif D'Aan atalarımın olmasına rağmen beni tanıyabilir ve otoritem altına girebilir. Bizler, Ejder Adası halkı, muhafazakâr bir halkız.

Kız kurumuş dudaklarıyla umutsuzca konuşabildi: "O sadece ona yardım eden Kaos Lordları'nın otoritesini kabul eder."

"Bütün Melnibone'lular bu otoriteyi kabul eder," dedi Elric eğlenircesine.

Aygırın ahşabı tekmeleyip kişneme sesleri yeniden ön ambardan yükseldi.

"Büyü tarafından kuşatıldık!" Kont Smiorgan'ın normalde kan damlayan yüzü solmuştu. "Bunlara karşı koyacak büyü gücün hiç mi yok, Prens Elric?"

"Görülüyor ki hiç yok."

Altın gemi üzerlerine geldi. Elric yüksekteki trabzanların

108

İmrryrlı savaşçılarla dolu olduğunu gördü ama onlar da adada savaştığı gırtlak kesiciler kadar umutsuz görünüyordular. Onların da değişik tarih dilimleri ve uluslardan geldikleri belliydi. Kalyonun upuzun kürekleri küçük geminin kenarlarına çarptı. Sudaki bir böceğin bacakları gibi iki gemi yan yana geldiler. Fırlatılan yakalama kancaları küçük geminin tahtalarına birer pençe gibi saplandılar. Eşkiya topluluğu bağırıp haykırıyor, zalimce sırtıyor, silahlarını göstererek küçük gemidekileri tehdit ediyordu.

Kız geminin diğer tarafına, denize doğru koşmaya başladı ama Elric tarafından kolundan yakalandı.

"Beni durdurma, yalvarıyorum sana!" diye haykırdı kız. "Sen de benimle atla ve boşul!"

"Ölümün seni Saxif D'Aan'dan kurtaracağını mı sanıyorsun?" dedi Elric. "Eğer söylediğin kadar güçlüyse ölüm seni onun kollarına atacaktır."

"Ah!" Kız titremeye başladı ve ardından ışıldayan geminin yüksek güvertelerindeki birisi onlara seslendi. Kız inleyerek El-ric'in kollarında bayıldı, büyü yapmaya çalışırken iyice yorgun düşen Elric de kızla birlikte güverteye yıkılmamak için sendeledi.

Ses, mürettebatın haykırış ve kahkahalarını bastırdı. Saf, kıvrak ve alaycıydı. Parlak İmparatorluk'un bozulmuş bir biçimi olan Genç Krallıklar'ın genel dilini konuşsa da bir Melnibo-ne'lunun sesi idi.

"Gemiye çıkmak için kaptanın iznini alabilir miyim?"

Kont Smiorgan homurdandı: "Bizi yakaladınız bayım! Nazik konuşmanızla, yapılan bu korsanlığı gizlemeye çalışmayın!"

"O zaman izin verdiğinizi varsayıyorum." Görünmeyen konuşmacının sesi aynı tondaydı.

Elric, kalyonun trabzanların bir kısmının aralanıp daha sıkı tutsun diye altın çivilerle bezenmiş bir iskelenin belirip kendi güvertelerine uzatılışını izledi.

109

iskelenin en üstünde uzun boylu biri belirdi. Melnibone'lu bir soylunun güzel hatlarına sahipti, ince yapıydı ve kibirli bir görünüşü vardı. Altın giysiler giymiş, altından uzun kumral saç lülelerinin gözüktüğü altın ve abanozdan yapılmış işlemeli bir miğfer takmıştı. Gri mavi gözleri, solgun, hafif pembemsi bir teni vardı ve Elric'in gördüğü kadarıyla üzerinde hiç silah yoktu.

Saxif D'Aan, iskelenin üzerinde büyük bir kibirle diğer gemiye doğru yavaşça ilerledi, haydutları arkasındaydı. Bu güzel entelektüel ile komutası altındakiler arasındaki zıtlık çok büyük boyutlardaydı. O zarif ve asil bir şekilde dimdik yürürken diğerleri kamburlarını çıkartmış, pis, dejenere ve kolay zaferlerini iğrenç, zalimce bir sırtışla kutluyorlardı. Hiçbirinde insan onurundan eser yoktu; herbiri kirli paçavralarla fazlasıyla rüküş giyinmiş, üzerlerine en az üç silah almış, yağmaladıkları mücevherler, hizmetler, küpeler, yüzükler, kolyeler, bilezikler, pelerin iğneleri ve benzeri birçok şey takıp taşıtmışlardı.

"Tanrım!" diye mırıldandı Smiorgan. "Seyahatlerimde birçok şey gördüm sanıyordum ama böylesi bir çöplüğü ilk kez görüyorum. Nasıl olur da bir insan bunlarla gezer?"

"Belki de ironi anlayışına uyuyordun" dedi Elric.

Saxif D'Aan güvertelerine ulaştı ve karşısında duranlara baktı. Hafifçe eğilerek selam verdi. Yüz hatları kontrollüydü ve sadece gözleri, özellikle Elric'in kollarına yığılan kıza baktığında, içinde yoğunlaşan duyguları belli ediyordu.

"Ben Melnibone'lu Kont Saxif D'Aan'im, şimdi burada Kızıl Kapı'nın Ardındaki Adalardayım. Sizde bana ait olan bir şey var. Onu sizden istiyorum."

"Jharkor'lu Leydi Vassliss'ten mi bahsediyorsunuz?" dedi Elric, sesi Saxif D'Aan'mki kadar ağırbaşlıydı.

Saxif D'Aan Elric'e daha yeni dikkat ediyor gibiydi. Suratını bir an için astı ama hemen düzeltti. "O benim," dedi. "Ellerimde hiçbir zarar görmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Elric bir çıkış yolu ararken konuşmasının riskli olduğunu

110

biliyordu ve kraliyet soyundan gelenler arasında kullanılan Melnibone'un Yüce Lisan'ını kullandı. "Geçmişiniz hakkında bildiklerim buna inanmama engel teşkil ediyor Saxif D'Aan."

Altın adam neredeyse belli belirsiz gerildi ve gri mavi gözlerinden ateş fışkırdı. "Kim oluyorsun da Kralların Dili'ni kullanıyorsun? Kim oluyorsun da geçmişimi bildiğini iddia edebiliyorsun?"

"Ben Elric'im, Sadric oğlu, Ejder Adası'na on bin yıl önce gelen R'lin K'ren A'a halkının dört yüz yirmi sekizinci imparatoru. Ben Elric'im, senin hükümdarın, Kont Saxif D'Aan ve sadakatini istiyorum." Ve üzerinde Aktorios taşı altın yüzüğünün bulunduğu, Kralların Yüzüğü, sağ elini kaldırdı.

Kont Saxif D'Aan kendini yeniden topladı. Etkilendiğini hiç belli etmiyordu. "Sizi tanıdık bir imparator olarak selamla-sam da hakimiyetiniz dünyanın dışında geçerli değildir soylu imparator." Kollarını iki yana açtı ve uzun gömlek yenleri hışırdadı. "Bu dünya benim. Bu mavi güneş altındaki her şey benim hakimiyetim altındadır. Bu yüzden benim bölgeme girmiş bulunuyorsunuz. İstediğim her şeyi yapmaya hakkım var."

"Korsan tantanası," diye homurdandı Kont Smiorgan. Konuşulanlardan bir kelime bile anlamamış ama ses tonlarından konuyu tahmin edebilmişti. "Korsan palavrası. Ne diyor El-ric?"

"Senin anladığın gibi bir korsan olmadığına beni inandırıyor Kont Smiorgan. Bu boyutun hükümdarı olduğunu iddia ediyor. Böyle başka biri olmadığına göre iddiasının doğruluğunu varsaymalıyız."

"Tanrılar adma! O zaman bir hükümdar gibi davransın ve güven içinde sularından çıkmamıza izin versin!"

"Eğer kızı verirse bunu yapabiliriz."

Kont Smiorgan kafasını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. O benim yolcum, ondan sorumluyum. Bunu yapacağıma ölmeyi tercih ederim. Bu Mor Şehirler'in deniz lordlarının andıdır."

111

"Bu anda bağlılığınla bilinirsin," dedi Elric. "Kendi adıma konuşacak olursam ben bu kızı himayeme aldım ve Melnibo-ne'un soylu imparatoru olarak böyle bırakamam."

Birbirleriyle mırıldanarak konuşuyorlardı ama Kont Saxif D'Aan onları duymuştu.

"Şunu bilin ki" dedi yaygın dilde konuşarak, "o kız benim. Onu benden çalışıyorsunuz. Bu bir imparatorun yapacağı bir şey midir?"

"O bir köle değil." dedi Elric. "Jharkor'da özgür bir tüccarın kızı. Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok."

"O zaman Kızıl Kapı'yı sizin için açamam. Sonsuza dek benim dünyamda kalmalısınız."

"Kapı'yı mı kapattınız? Bu mümkün mü?"

"Benim için evet."

"Kız sizin tarafınızdan yakalanmaktansa ölmeyi tercih ediyor Kont Saxif D'Aan? Böyle korku salmak size zevk veriyor mu?"

Altın adam, şifreli bir meydan okuma yapıyormuş gibi doğrudan Elric'in gözlerinin içine baktı. "Korku salma yeteneği halkımızın en belirgin yeteneği değil midir? Ama benim ona önerdiğim başka bir şey. Kendine Jharkor'lu Vassliss diyor ama asıl kimliğini bilmiyor. Onun kim olduğunu biliyorum. O Grat-yesha, Fwem-Omeyo Prensesi. Ve onun eşim olmasını istiyorum."

"Nasıl olur da kendi ismini bilmez?"

"O yeniden doğdu - ruhu ve bedeni ayrıntı=^bu yüzden emi nim. Melnibone İmparatoru onun için yıllarca bekledi. Artık beni kandıramaz."

"İki yüzyıl önce Melnibone'da kendini kandırdığın gibi mi?"

"Doğrudan konuşmakla birçok şeyi riske atıyorsunuz hükümdar kardeşim!" Saxif D'Aan'ın sesinde uyarı tonu vardı, sözcüklerin ima ettiğinden çok daha güçlü bir uyan.

"İyi" - Elric omuzlarını silkti - "bizden daha güçlüsünüz."

112

Benim büyü güçlerim sizin dünyanızda zayıflıyor. Sizin zalim adamlarınız bizden sayıca çok fazla. Onu bizden almanız sizin için çok zor olmaz."

"Onu bana vermelisiniz. Ondan sonra özgürce kendi dünyanıza ve zamanınıza dönebilirsiniz."

Elric gülümsedi. "Burada büyü var. O yeniden doğmadı. Diğer dünyadan âşığınızın ruhunu getirdiniz ve bu kızın bedenine soktunuz. Haklı değil miyim? Bu yüzden rızayla verilmeli yoksa yaptığınız büyü geri teper ya da bu riski almak istemiyorsunuz."

Saxif D'Aan Elric'in gözlerini görmemesi için başını diğer tarafa çevirdi. "O, o kız" dedi Yüce Lisan'da. "O olduğunu biliyorum. Onun ruhuna zarar vermek istemiyorum. Sadece ona hafızasını geri vereceğim."

"O zaman bir çıkmaza geldik."

"Asil kanınım kardeşine sadakati yok mu?" Saxif D'Aan hâlâ Elric'e bakmamaya çalışarak.

"Hatırladığıma kadarıyla böyle bir sadakati reddetmiştiniz Kont Saxif D'Aan. Beni hükümdarınız olarak kabul ediyorsanız o zaman kararlarımı kabul etmelisiniz. Kız himayem altında kalacak. Ya da onu zorla almanız gerekecek mırıldandı."

"Onu zorla almayı onuruma yediremem."

"Böyle bir onur her zaman aşkı yok eder." dedi Elric neredeyse anlayışla. "Şimdi ne yapacaksınız Limbo'nun Kralı? Bizimle ne yapacaksınız?"

Saxif D'Aan soylu başını yukarı kaldırdı. Tam cevap verecekti ki aşağıdaki nal sesleri ve kişnemeler yeniden başladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Elric'e cevap arayan gözlerle baktı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

"Bu da nedir? Aşağıda ne var?"

"Bir atlı, lordum, hepsi bu," dedi Elric ölçülü bir şekilde.

"Bir at mı? Sıradan bir at mı?"

"Beyaz bir at. Eyerli ve gemli bir aygır. Binicisi yok."

Birden Saxif D'Aan'm sesi yükseldi ve adamlarına emirler

113

vermeye başladı. "Bu üçünü bizim gemiye götürün. Bunu da hemen batırın. Çabuk! Çabuk!"

Elric ve Smiorgan onları yakalayan ellerden kurtulmaya çalıştılar. Kızı ortalarına alarak iskeleyi tırmanmaya başladılar. Smiorgan homurdandı. "En azından öldürülmedik Elric. Ama şimdi bize ne olacak?"

Elric kafasını aşağı yukarı salladı. "Ümit edelim ki Saxif D'Aan'ın onurunu kendine karşı, bizim lehimize kullanmaya devam edebilelim. Ama bu çelişkiyi nasıl çözeceğimizi ancak tanrılar bilir."

Kont Saxif D'Aan iskeleden onlardan önce çıkmıştı bile.

"Çabuk," diye bağırdı. "İskeleyi kaldırın!"

Altın savaş mavnasının güvertesinde duruyorlardı ve iskelenin kaldırılıp trabzanın yerine konulmasını izlediler.

"Katapultları getirin" diye emir verdi Saxif D'Aan. "Kurşun kullanın. Bir an önce bu tekneyi batırın."

Ön ambardan gelen sesler yükseldi. Atın sesi gemilerin ve suların üzerinde yankılandı. Attığı çifteler tahtaları parçaladı ve at birdenbire ambar kapaklarını kırarak dışarı çıktı. Güvertede koşuyor, kalasları eşeliyordu. Boynu gergin, burun delikleri inip çıkıyor, gözleri parlıyordu. Savaşmaya hazır görünüyordu.

Saxif D'Aan yüzündeki dehşeti gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Adamlarına eğer emirlerini hemen yerine geçirmezlerse onlara neler çektireceğini söylerken sesi bir çılgılık halini aldı. Katapultlar yukarı kaldırılıp büyük kurşun küreler Smi-organ'm gemisine atıldı. Tahtaları bir ok gibi deldiler ve gemi neredeyse anında battı.

"Çengelleri kesin!" diye bağırdı Saxif D'Aan ve adamlarının birinin elindeki bıçağı alıp en yakınındaki hâlâtı kesti. "Bütün halatları kesin - hemen!"

Boğulan bir canavar gibi kükrerken Smiorgan'm gemisi ile diğer gemiyi bağlayan halatlar kesildi. Gemi yan yattı ve at kayboldu.

"Dönün!" diye bağırdı Saxif D'Aan. "Hemen Fhaligarn'a

114

gidiyoruz. Yoksa ruhlarınız en vahşi canavarlarıma yem olur!"

Smiorgan'ın gemisi tepetaklak batarken köpüren sulardan garip ve tiz bir kişneme sesi geldi. Elric bir an için yüzen beyaz aygırı gördü.

"Aşağıya inin!" diye emir verdi Saxif D'Aan ve merdivenleri işaret etti. "At kızın kokusunu alabiliyor ve bundan kaçmak da kuşkusuz çok zor."

"Neden ondan korkuyorsun?" diye sordu Elric. "Sadece bir at. Sana zarar veremez."

Saxif D'Aan acı bir kahkaha attı. "Veremez mi hükümdar kardeşim? Veremez mi?"

Kızı aşağıya taşıırken Elric, Saxif D'Aan'ın hikâyesini hatırladı. Canice cezalandırdığı kızı ve aşkı Prens Carolak'ı düşündü. Büyücü Saxif D'Aan'm duyabildiği son sözleri:

"Daha çok yelken açın! Daha çok!" oldu.

Arkalarından kapak kapandı ve kendilerini zengin döşenmiş Melnibone'lu kamarada buldular. Kamara değerli metal, kumaş ve nefes kesici güzellikte eşyalarla doluydu. Bu Kont Smiorgan'ı çok rahatsız etti. Elric kızı kanepeye yatırırken kokuyu fark etti.

"Off! Tabut gibi kokuyor - nem ve küf. Ama çürüyen bir şey yok. Geçiyor gibi değil mi dostum Smiorgan?"

"Tam olarak alamadım Elric" Smiorgan'ın sesi derinden geliyordu. "Ama seninle bir konuda aynı fikirdeyim. Bir tabuta tıkıldık. Bu dünyadan kaçmak için yaşayabileceğimizden bile şüpheliyim."

115

Saxif D'Aan

VI,
w

GÜVERTEYE ZORLA GETİRİLELİ bir saatten fazla olmuştu. Kapı arkalarından kitlenmişti ve Saxif D'Aan'ın beyaz attan kaçmaya çalışırken onlarla uğraşacak vakti yok gibi görünüyordu. Lombozdan dışarıya bakınca Elric geminin battığı yeri görebiliyordu. Aralarında birçok fersah mesafeydi ama yine de zaman zaman dalgaların üzerinden atın kafasını ve omuzlarını gördüğünü düşünüyordu.

Vassliss ayılmış, solgun yüzüyle kanepede titreyerek oturuyordu.

"O at hakkında daha ne biliyorsun?" diye sordu Elric. "Duyduğun herhangi bir şeyi hatırlaman bana çok yardımcı olacaktır."

Kız kafasını iki yana salladı. "Saxif D'Aan ondan çok az bahsetti ama attan daha çok binicisinden korktuğunu hissediyorum."

"Evet! Bunu tahmin ediyordum! Biniciyi hiç gördün mü?"

"Hiç. Saxif D'Aan'm da onu gördüğünü zannetmiyorum, bence o, eğer binicisi o beyaz aygırın üzerine oturursa kendisinin lanetleneceğini düşünüyor."

Elric kendi kendine gülümsedi.

"Neden at hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?" diye

117

sordu Smiorgan.

Elric başını salladı, "İçgüdülerim sadece. Belki de hafızamda kalan bir şey. Ama bir şey söylemeyeceğim ve mümkün olduğunca düşünmemeye çalışacağım çünkü Vassliss'in söylediği gibi Saxif D'Aan'm karşısındakinin düşüncelerini okuduğunu zannediyorum."

Kapıya yaklaşan ayak sesleri duyular. Kilit açıldı ve Saxif D'Aan girişte durdu. Elleri altın yenlerindeydi.

"Sizi buraya alelacele getirttiğim için beni bağışlayın. Ne olursa olsun önlenmesi gereken bir tehlike vardı. Her zaman böyle davranmam."

"Tehlikede olan biz miydik?" diye sordu Elric. "Yoksa siz miydiniz Kont Saxif D'Aan?"

"Bu şartlar altında hepimiz. Buna emin olun."

"Ata kim biniyor?" diye açıkça sordu Smiorgan. "Ve neden ondan korkuyorsunuz?"

Kont Saxif D'Aan kendine geldi ve hiçbir tepki vermedi. "Bu beni ilgilendirir" dedi yumuşak bir tonda. "Şimdi benimle yemek yer misiniz?"

Kız boğazından gelen bir ses çıkardı ve Saxif D'Aan delici bakışlarla ona baktı. "Gratyesha, kendini temizle ve yeniden güzelleş. Kullanman için emrinde malzemeler bulacaksın."

"Ben Gratyesha değilim. Adım Vassliss, bir tüccar kıyım."

"Hatırlayacaksın. Zamanla hatırlayacaksın." Sesinde güç ve kesin bir tutku vardı. "Eşyalar sana getirilecek. Fhali-garn'daki sarayıma varana dek bu kamarayı kullanabilirsin. Lordlarım ..." Kamaradan çıkmaları için işaret etti.

"Onu burada bırakmayacağım Saxif D'Aan. Çok fazla korktu" dedi Elric.

"Sadece gerçeklerden korkuyor kardeşim."

"Sizden ve deliliğinizden korkuyor."

Saxif D'Aan aldırılmaz bir şekilde omuz silkti. "İlk çıkan ben olacağım o zaman. Lütfen bana eşlik edin lordlarım . . ."

118

Kamaradan çıktı ve diğerleri onu izledi.

Elric geriye dönerek "Vassliss seni koruyacağımdan emin olabilirsin" dedi. Arkasından kamaranın kapasını kapattı.

Saxif D'Aan güvertede durmuş soylu yüzünü doğaüstü bir hızla ilerleyen gemisinin sıçratıldığı sulara çevirmişti.

"Bana deli mi dediniz Prens Elric? Siz de büyücülükte tecrübeli olmalısınız."

"Elbette Ben kraliyet soyundamm. Dünyamda bu konuda bilgili olarak tanınırım."

"Ama burada? Büyüleriniz burada ne kadar güçlü?"

"İtiraf etmeliyim ki zayıf. Boyutlar arasındaki boşluk çok daha büyük görünüyor."

"Kesinlikle öyle. Ama ben onlar arasında köprü kurdum. Bunu kurmayı öğrenmek için zamanım vardı."

"Benden daha mı güçlü olduğunuzu söylüyorsunuz?"

"Bu gerçek, öyle değil mi?"

"Doğru. Ama bir büyü savaşıma gireceğimizi düşünmemiştim. Bir daha düşünün isterseniz?"

"Elbette, böyle bir şey düşünmek için aptal olmalıyım. Bu benim ruhuma mal olabilir. En azından hayatıma."

"Doğru. Görüyorum ki gerçekçisiniz."

"Sanırım öyle."

"O zaman aramızdaki anlaşmazlığı çözmek için daha basit bir şey üzerinde ilerleyebiliriz."

"Bir düello mu teklif ediyorsunuz?" Elric şaşırmişti.

Saxif D'Aan hafif bir kahkaha attı. "Tabi ki hayır - sizin kılıcınıza karşı mı? Gücünün büyüklüğü değişse de o bütün dünyalarda güçlü."

"Bunun farkında olduğunuza memnun oldum."

"Ayrıca" diye ekledi Saxif D'Aan, trarbzana doğru yürürken altın giysileri hışırdadı, "beni öldüremezdiniz - çünkü buradan kaçmanızı ancak ben sağlayabilirim."

"Belki burada kalmayı seçerdik."

"O zaman bana bağlı olurdunuz. Ama hayır - siz burayı

119

sevmezsiniz. Ben kendimi buraya sürgün ettim. Artık istesem bile kendi dünyama dönemem. Bu bana ve bilgilerime çok pahalıya patlar. Burada mavi güneşin altında bir hanedan kurdum. Kanma sahip olmalıyım Prens Elric. Gratyesha'ya sahip olmalıyım."

"Onun adı Vassliss," dedi Elric ısrarla.

"O, öyle olduğunu sanıyor."

"Ö zaman öyle olsun. Kont Smiorgan gibi ben de onu korumaya yemin ettim. Ve onu koruyacağız. Hepimizi öldürmek zorundasınız."

"Kesinlikle," dedi Kont Saxif D'Aan kötü bir öğrenciyi doğru cevaba yönlendiren bir öğretmen edasıyla. "Kesinlikle. Hepinizi öldürmek zorunda kalacağım. Bana çok az seçenek sunuyorsunuz Prens Elric."

"Bundan ne yarar sağlayacaksınız?"

"Birkaç saatliğine güçlü bir canavarı hizmetime sokacak"

"Dayanmalıyız."

"Birçok adamım var. Onlara hiç değer vermem. Sonunda sizi bitkin düşüreceklerdir. Öyle değil mi?" Elric sessiz kaldı.

"Adamlarıma büyü yardımcı olur. Bazıları ölebilir ama sanırım sayıları çok olmayacaktır."

Elric, Saxif D'Aan'dan öteye denize bakıyordu. Atın onları izlediğinden emindi. Bunu Saxif D'Aan'ın bildiğinden de emindi.

"Eğer kızı verirsek ne olacak?"

"Sizin için Kızıl Kapı'yı açacağım. Onur konuğum olacaksınız. Kapı'dan güvenli bir şekilde geçmenizi, hatta dünyanızda misafirperver topraklara güvenle götürülmenizi sağlayacağım. Çünkü kapıyı geçerseniz bile tehlike devam edecektir. Fırtınalar."

Elric uzun uzun düşündü.

"Kararınızı vermek için çok az zamanınız var Prens Elric. Fhaligarn'a şimdiye dek varmayı planlıyordum ve artık size
120

daha fazla zaman veremem. Haydi, kararınızı verin. Gerçeği söylediğimi biliyorsunuz."

"Sizin dünyanızda da biraz büyü yapabildiğimi biliyorsunuz değil mi?"

"Yardımaınıza koşacak birkaç iyi güç toplayabildiniz bunu biliyorum, ama bu neye mal oldu? Bana doğrudan meydan okuyabilir misiniz?"

"Bu aptallık olur" dedi Elric.

Smiorgan yenlerini çekti. "Bu yararsız konuşmayı kesin. Kıza söz verdiğimizizi ve onunla savaşmamız gerektiğini biliyor."

Kont Saxif D'Aan iç çekti. Sesinde gerçek bir keder vardı. "Hayatlarınızı kaybetmeye karar veriyorsanız ..." diye başladı.

"Bu kadar çabuk karar vermemiz sizin için neden bu kadar önemli bilmek isterim" dedi Elric. "Neden Fhaligarn'a varana dek bekleyemiyoruz?"

Kont Saxif D'Aan düşündü ve yeniden Elric'in kızıl gözlerinin içine baktı. "Sanırım biliyorsun," dedi nerdeyse duyulmaz bir sesle.

Ama Elric başını iki yana salladı. "Sanırım benim olduğumdan daha zeki olduğumu düşünüyorsunuz."

"Belki de."

Elric Saxif D'Aan'ın onun düşüncelerini okumaya çalıştığının farkındaydı. Bilinçli olarak kafasını boşalttı ve büyücünün başarısızlığını sezdi.

Elric akrabasının üzerine çullanıp ellerini Saxif D'Aan'm boğazında kilitledi. Kont tamamıyla gafil avlanmıştı. Bağırmaaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Biraz daha sıkınca yere baygın yığıldı.

"Çabuk Smiorgan" diye bağırdı Elric. Gemi armasına atlamış, üst direklere doğru tırmanıyordu. Smiorgan şaşırılmıştı ama Elric'i izledi. Elric kılıcını çekmişti. Gözetleme yerine ulaştı. Nöbetteki adam fark etmeden kılıcı kasığına sapladı.

Adamın işini bitirdikten sonra mayistra yelkenini direğe

121

bağlayan halatları kesmeye başladı. Saxif D'Aan'ın adamlarından birkaçı onların adından direğe tırmanmaya başlamışlardı.

Ağır altın yelken serbest kaldı ve korsanların üzerine düşerek birkaç adamı yanma alıp götürdü.

Elric gözetleme yerine tırmanarak ölü adamı trabzandan aşağıya, arkadaşlarının üzerine attı. Sonra kılıcını başının üzerine kaldırdı. Kılıcı iki eliyle tutuyordu. Gözleri yine boş bakıyordu. Başını mavi güneşe kaldırmıştı. Aşağıdaki direğe tutunmuş Smiorgan albino'nun söylediği garip şarkıyı duyunca titredi.

Daha fazla haydut yaklaşıyordu. Smiorgan gemi armasını kılıcıyla ikiye böldü ve yarısının aşağıdakilerinin üzerine düşüp kemiklerini kırmasını ve dalgalar tarafından yutulmasını zevkle izledi.

Kont Saxif D'Aan ayrılmaya başlıyordu ama sersemlemişti.

"Ahmak!" diye bağıırıyordu. "Ahmak!" Ama Bunu Elric'e mi yoksa kendine mi söylediği belli değildi.

Elric'in sesi ritmik ve insanın kanını donduran bir çığlığa dönüşmüştü. Büyü yapmaya başlamıştı. Öldürdüğü adamın gücünü almıştı. Kızıl gözleri başka adsız bir renge bürünmüştü ve böyle sesler için uygun olmayan gırtlğından tuhaf rünler çıkarken tüm bedeni sarsılıyordu.

Büyü devam ederken sesi titrek bir iniltiye dönüştü. Smiorgan daha çok adamın ana direğe tırmanmasını seyrederken içinde garip bir soğukluğun yayıldığını hissetti.

Kont Saxif D'Aan aşağıdan bağırdı:

"Buna cesaret edemezsin!"

Büyücü, büyülü sözler dudaklarından dökülürken havada geçitler yaratmaya başladı. Dumandan oluşan bir yaratığın birkaç metre aşağısında bedenleştğini görünce Smiorgan'm nefesi kesildi. Yaratık ağzını şapırdatıp sırttı. Hareket edince ete bürünen pençesini Smiorgan'a uzattı. Smiorgan pençeyi kılıcıyla kesti.

"Elric!" diye bağırdı Kont Smiorgan. Daha yükseğe tırmanarak gözetleme yerinin trabzanını kavradı.

"Elric! Şimdi de

122

üzerimize yaratıklar gönderiyor!"

Ama Elric ona kulak asmadı. Bütün aklı başka bir dünyadaydı. Bundan bile daha karanlık, daha çıplak bir dünyada. Gri sisin ardında birisini gördü ve bir isim haykırdı. "Gel!" diye bağırdı atalarının kullandığı eski dilde. "Gel!"

Kont Smiorgan yaratığın daha da ete büründüğünü görünce lanet okudu. Kırmızı uzun dişleri açıp kapamıyor, yeşil gözleri kötü kötü bakıyordu. Bir pençesi ayağını sıyırdı. Kılıcını ne kadar savursun savursun yaratık bundan etkilenmiş görünmüyordu.

Gözetleme yerinde Smiorgan için yer yoktu. O da dışında korkuyla çığlık atıyor, yardım istiyordu. Ama Elric hâlâ büyüüne devam ediyordu.

"Elric! Kısırıldım!"

Yaratık Smiorgan'ı ayak bileğinden yakaladı.

"Elric!"

Denizde gök gürültüsü duyuldu. Bir an için şimşek çaktı ve kayboldu. Bir atın nal sesleri ve zafer içinde bağırان bir insan sesi duyuldu.

Elric trabzana yığıldı. Gözlerini açtı ve Smiorgan'm yavaş yavaş aşağıya çekildiğini gördüğünde son gücüyle aşağıya eğilip Fırtınayaratan'ı savurdu. Kılıç canavarın sağ gözüne saplandı. Canavar kükreyerek Smiorgan'ı bıraktı. Enerjisini emen kılıcı çıkarmaya çalıştı. Güç kılıca oradan da Elric'e geçerken albi-nonun yüzünü korkunç bir sırtma kapladı. Bir an için arkadaşı Smiorgan canavardan çok Elric'ten korktu. Canavar çözülmeye başladı. Gücünü emen kılıçtan kaçmanın tek yolu buydu. Saxif D'Aan'm adamları onun arkasında ikiliye yaklaşıyorlardı.

Elric trabzandan atlayıp gelenlere saldırdı. Halkının eski savaş naralarını bağıırıyordu. Smiorgan seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Saxif D'Aan'm artık güvertede olmadığını fark etti. Telaşla Elric'e seslendi.

"Elric! Saxif D'Aan. Kızı arıyor."

Elric şimdi korsanlara saldırıyordu ve adamlar daha çok

123

inleyen rün kılıcından korkuyorlardı. Bazıları onunla karşı karşıya gelmekten denize atlamayı seçiyorlardı. İkili hızla direktan direğe atlayıp güverteye indi.

"Neden korkuyor? Neden büyü gücünü kullanmıyor?" dedi Smiorgan nefes nefese kamaraya doğru koşarken.

"Ata bineni çağırdım" dedi Elric. "Çok az vaktim vardı onun için sana söyleyemedim. Benimkini okuyamasa bile Saxif D'Aan'm senin düşüncelerini okuyacağını biliyordum!"

Kamaranın kapıları içeriden kilitlenmişti. Elric kara kılıcıyla kapıları yarmaya başladı.

Ama kapı olmaması gerektiği kadar çok dayanıyordu. "Büyüyle kilitlenmiş ve açmanın bir yolu yok" dedi albino.

"Onu öldürecek mi?"

"Bilmiyorum. Onu başka bir boyuta götürmeye çalışabilir. Biz-"

Güvertede nal sesleri duyuldu ve arkalarında beyaz aygır belirdi. Ama şimdi sırtında parlak mor ve sarı zırlara bürünmüş binicisi vardı. Başında miğfer yoktu ve gençti, yüzünde birkaç yara izi vardı. Saçları gür ve kıvrıkcık, gözleri koyu maviydi.

Dizginleri sertçe çekerek atı durdurdu. Elric'e delici gözlerle baktı. "Bana yolu açan sen miydin Melnibone'lu?"

"Bendim."

"O zaman sana teşekkür ederim. Bu iyiliğini ödeyemem."

"Odedin bile" dedi Elric ve atlı bir hamle yapıp sanki çürümüş pamuktan yapılmış gibi kapıyı parçalayarak geçerken Smiorgan'ı kenara çekti.

İçerden korkunç bir çığlık yükseldi ve ardından giydiği altın giysiler yüzünden hareketleri kısıtlanan Saxif D'Aan dışarıya fırladı. En yakındaki cesedin kılıcını alırken Elric'e nefretten çok şaşkın bir acıyla baktı ve sarışın atlıya döndü.

Atlı artık atından inmişti ve kamaradan çıktı. Bir koluyla tireyen kız Vassliss'i kavramış diğer eliyle atının dizginlerini tutuyordu ve keder dolu bir sesle konuştu:

124

"Bana çok büyük bir yanlış yaptınız Saxif D'Aan ama Grat-yesha çok daha büyüğünü yaptı. Şimdi ödeme zamanı."

Saxif D'Aan duraksadı, derin bir nefes aldı. Başını tekrar kaldırdığında gözleri yine sebatkardı, onuru geri gelmişti.

"Tamamıyla mı ödemek zorundayım?"

"Evet tamamıyla."

"Ben bunu hakettim. Bunca yıl kaderimden kaçtım ama işlediğim suçun bilincindeydim. Ondan kaçamadım. Biliyorsun o beni seviyordu. Seni değil."

"Sanırım ikimizi de sevdi. Ama sana verdiği aşk bütün ruhuydu ve ben bunu hiçbir kadından istemem."

"O zaman kaybeden sen olursun."

"Seni ne kadar sevdiğini hiç bilmedin."

"Keşke, keşke sonra ..."

"Sana acıyorum, Saxif D'Aan." Genç adam atının dizginlerini kıza verip kılıcını çekti. "Tuhaf rakipleriz öyle değil mi?"

"Bunca yıl Melnibone'daki bahçede seni sürgün ettiğim Limbo'da mıydın?"

"Bunca yıl. Sadece atım seni izleyebildi. Babam Melnibo-ne'lu Tendric'in atı ve o da bir büyücüydü."

"Eğer bunu bilseydim seni öldürür ve o atı Limbo'ya gönderirdim."

"Kıskançlık seni güçsüz kıldı Saxif D'Aan. Ama o zaman etmemiz gereken kavgayı şimdi yapmalıyız - erkek erkeğe, çelikle, ikimizi de seven kızın elini tutmak için. Bu senin hak ettiğinden çok daha fazla."

"Çok daha fazla," diye onayladı büyücü. Kılıcını çekerek Smiorgan'm Prens Carolak olduğunu düşündüğü genç adama doğru bir hamle yaptı.

Kavga daha önceden belirlenmişti. Carolak bunu bilmiyorsa da Saxif D'Aan biliyordu. Saxif D'Aan'ın kılıçtaki becerisi Melnibone'lu bir soylununki kadar iyiydi ama hayatı için savaşan profesyonel bir askerinkiyle karşılaştırılmazdı.

Saxif D'Aan'ın adamları ağızları açık, hayretle seyrederken

125

iki yüzyıl önce yapılması gereken bu düello güvertede bir ileri bir geri devam etti. İkisinin de Gratysha'nın yeniden doğmuş hali olduğunu düşündükleri kız, çok önceden Gratysha'nın Saxif D'Aan'm sarayının bahçesinde Prens Carolak ile ilk karşılaşmasında yapılması gereken kavgayı izlemesi gibi büyük bir endişeyle izliyordu.

Saxif D'Aan iyi savaştı, Carolak da soylu bir şekilde birçok kez lehine olan durumları göz ardı etti ama bir süre sonra Saxif D'Aan kılıcını atarak bağırды. "Yeter. İntikamını aldın Prens Carolak. Kızı sana vereceğim. Ama sen bana o lanet olası merhametini vermeyeceksin - onurumu alamazsın."

Carolak başını sallayıp ileriye doğru bir hamle yaparak Saxif D'Aan'ı tam kalbinden vurdu.

Kılıç doğrudan kalbe girmişti ama ölmesi gereken Saxif D'Aan ölmedi. Direğe kadar güvertenin üzerinde emekledi ve yaralanmış kalbinden kan fışkırtırken sırtını direğe yasladı. Gülümsedi.

"Görülüyor ki," dedi kısık bir sesle, "hayatımı büyü yardımıyla o kadar çok uzattım ki artık ölemiyorum. Ben artık bir insan değilim."

Bu düşünceden memnun görünmüyordu ama yine de Prens Carolak öne doğru bir adım atarak Saxif D'Aan'm üstüne eğildi ve ona söz verdi. "Öleceksin. Yakında."

"Ona - Gratysha'ya ne yapacaksın?"

"Onun adı Vassliss," dedi Kont Smiorgan ısrarla. "Jhar-korTu bir tüccarın kızı."

"Kararını kendisi vermeli," dedi Carolak, Smiorgan'a hiç aldırmadan.

Saxif D'Aan parıldayan gözlerini Elric'e çevirdi. "Sana teşekkür etmeliyim," dedi. "Ondan korksam da bana huzur verecek kişiyi getirdin."

"Merak ediyorum, acaba büyü bu yüzden mi benim üzerimde bu kadar zayıftı?" dedi Elric. "Carolak'ın gelip seni suçundan kurtarması için mi?"

126

"Muhtemelen Elric. Görülüyor ki bazı konularda benden daha bilgesin."

"Kızıl Kapı ne olacak?" diye homurdandı Smiorgan. "Açılabilir mi? Hâlâ o kadar gücün var mı Kont Saxif D'Aan?"

"Sanırım." Büyücü, kan lekeli altın kumaşların içinden yakut renkli koca bir kristal çıkardı. "Bu sizi sadece kapıya götürmekle kalmayacak, aynı zamanda geçmenizi de sağlayacak. Ama sizi uyarmalıyım ki . . ." Saxif D'Aan öksürmeye başladı. "Gemi-" Derin bir nefes aldı. "gemi de - bedenim gibi - büyüyle ayakta kaldı - bu yüzden . . ." Başı öne düştü. Büyük bir eforla başını kaldırdı ve beyaz aygırın dizginlerini hâlâ elinde tutan kıza baktı. "Elveda Gratysha. Fwem-Omeyo Prensesi. Seni sevdim." Gözleri kızın üzerinde sabitleşti ama artık onlar ölüydü.

Carolak kıza bakmak için döndü. "Kendine ne diyorsun Gratysha?"

"Beni Vassliss diye çağırıyorlar," dedi. Adamın genç ve savaş yaralarının izleriyle dolu yüzüne gülümsedi. "Bana öyle diyorlar Prens Carolak."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Artık biliyorum."

"Benimle gelir misin Gratyesha? Benim gelinim olur musun? Sonunda dünyanın ötesinde keşfettiğim tuhaf diyarlarda."

"Gelirim."

Carolak kızı ata bindirdi ve o da arkasına bindi. Melnibo-ne'lu Elric'i başıyla selamladı. "Melnibonâ'un kraliyet soyundan yardım göreceğimi hiç düşünmesem de size yeniden teşekkür ederim Sayın Büyücü."

Elric'in yüzündeki ifade şakacıydı. "Melnibone'da" dedi, "bu soyun bozulmuş olduğu söyledim."

"Belki de merhametle bozulmuştur."

"Belki de."

Prens Carolak onları yeniden selamladı. "Umarım benim

127

bulduğum gibi huzur bulursunuz Prens Elric."

"Korkarım benim bulduğum huzur Saxif D'Aan'mkine benzeyecek" dedi Elric sertçe. "Yine de güzel sözleriniz için teşekkür ederim Prens Carolak."

Sonra Carolak gülerek atıyla trabzanm üzerinden atlayıp gözden kayboldu.

Gemiye bir sessizlik hakim oldu. Geride kalan haydutlar birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Elric onlara seslendi;

"Şunu bilin ki - Kızıl Kapı'run anahtarı bende - ve onun nasıl kullanılacağını sadece ben biliyorum. Bana gemiyi yüz-dürmekte yardım edin, ben de sizi bu dünyadan kurtarayım! Ne diyorsunuz?"

"Emirleri verin Kaptan" dedi dişsiz biri ve neşeyle güldü. "Bu, yüzyıllardan beri aldığımız en iyi teklif."

128

VVL

KIZIL KAPI'Yi İLK gören Smiorgan'di. Büyük kırmızı mücevheri elinde tutuyor ve ileriye işaret ediyordu.

"İşte! Orada Elric! Saxif D'Aan bizi kandırmadı."

Deniz büyük dalgalarla kabardı. Mayistra yelkeni güvertede karıştı. Mürettebatın gemiyi kontrol etmek için yapabileceği tek şey buydu. Bu mavi güneşli dünyadan kaçma şansı onların bütün güçleriyle çalışmaları için yeterliydi. Altın savaş mavnası yavaş yavaş yükselen kırmızı sütunlara yaklaştı.

Dalgalar kükreyen gri denizden kalkıyor tepelerinde garip bir ışık oluşuyordu. Sütunlar sağlam görünmüyor ama etraflarında onları döven tonlarca suya dayanıyordu.

"Aralarında görüldüğünden daha geniş mesafe olduğunu ümid edelim" dedi Elric. "Bırakın böyle bir denizi, sakın sularda bile aralarından geçmek zor olurdu."

"Sanırım dümeni ben alsam daha iyi olacak" dedi Kont Smiorgan. Mücevheri Elric'e vererek yükselip alçalan güvertede yürüyüp dümene ulaştı. Dümendeki korkmuş adamı azad etti.

Elric'in Smiorgan'm büyük dümeni çevirişini ve gemiyi dalgaların üstüne sürmesini seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Smiorgan yapabildiği kadar dalgaların üzerinde

129

gidiyor ama bazen düşüyordu ve gemi büyük bir hızla suya çarpıyordu. Bu Elric'in yüreğini ağzına getiriyordu. Her yerden su uçurumlarının tehdidi altındaydılar ama gemi her seferinde su güvertelere çarpmadan önce başka bir dalgayı alıyordu. Elric sıırıslam olmuştu. Mantiği ona aşağıya gitmesi gerektiğini söylese de o trabzanlara tutundu ve Smiorgan'ın dümende Kızıl Kapı'ya kendinden emin bir şekilde yol almasını izledi.

Güverte kırmızı bir ışıkla kaplandı. Elric yarı kör olmuştu. Gri su her yeri kapladı, büyük bir çatırtı duyuldu ve sütunlara çarpan kürekler kırıldı. Gemi sarsılarak rüzgârın da etkisiyle yan yatmaya başladı. Smiorgan onu tekrar doğrultmayı başardı ve ışığın rengi birden değişti. Ama deniz hâlâ çok dalgalıydı. Elric derinde bir yerlerde, kaim bulutların arkasında sarı bir güneşin yeniden parladığını biliyordu.

Ama şimdi geminin altından çatırtı ve kırılma sesleri geliyordu. Elric'in daha önce duyduğu küf kokusu daha da kes-kinleşip nerdeyse baskın hale gelmişti.

Smiorgan dümeni bırakmış aceleyle gelmişti. "Gemi dağılıyor Elric" diye bağırdı rüzgârın ve suyun sesini bastırmak için. Büyük bir dalga gemiye çarptı ve birkaç tahtayı alıp götürdü. "Dağılıyor, dostum!"

"Saxif D'Aan bizi bunun için uyarmak istedi!" diye bağırdı Elric. "Onun gibi gemisi de büyüyle ayakta kalmışlardı. Bu gemi o dünyaya gitmeden önce de eskiydi. Büyü onun dayanmasını sağladı ama bu boyutta hiçbir gücü yok. Bak!" trabzandan bir parça kopardı ve çürümüş tahtayı parmaklarıyla ufaladı. "Hâlâ sağlam olan bir kalas bulmalıyız."

Tam o sırada direktan bir kalas koptu ve güverteye düştü. Yuvarlanarak onlara doğru geldi.

Elric eğimli zeminde tırmanıp kalası kavradı. "Bu hâlâ iyi durumda. Kemerini ya da bulabildiğin herhangi bir şeyi kullan ve kendini buna bağla."

Rüzgâr geminin parçalanmış armasının içinden esti. Su geminin yanlarına çarptı ve büyük delikler oluşturdu.

130

Haydutlar tamamen paniğe kapılmışlardı. Bazıları küçük kayıklara binmeye çalıştılar ama onlar da daha denize ulaşmadan parçalanıyordu. Bazıları güverteye yüzü koyun yatmış tapındıkları tanrılara dua ediyorlardı.

Elric kendini bir tahta parçasına bağlayabildiği kadar sıkıca bağladı. Smiorgan da onun yaptığı yaptı. Gemiye çarpan bir sonraki dalga onları kaldırıp korkunç denizin haykıran sularının içine fırlattı.

Elric fazla su yutmamak için ağzını sımsıkı kapatıp durumunun ironisini düşündü. Görülüyordu ki bu kadar kaçışın ardından çok sıradan bir ölümle boğularak yaşamını kaybedecekti.

Bayılması uzun sürmedi ve Kkendini denizin dalgalı ama bir şekilde sevecen sularına bıraktı. Çırpınarak uyandı.

Üzerinde bir sürü el vardı. Onları kovalamak için uğraştı ama çok güçsüzdü. Birisi güldü, kaim ve neşeli bir sesi vardı.

Su artık etrafında kükreyip çırpmmıyordu. Rüzgâr ulumuyordu. Bunun yerine daha nazik bir hareket vardı. Tahtayı yalayan su sesini duydu. Başka bir gemideydi.

Gözlerini açtı ve sıcak, sarı gün ışığında gözlerini kırptırdı. Al yanaklı Vilmir'li denizciler ona gülümsüyorlardı. "Şanslı bir insansın - eğer insansan!" dedi biri.

"Dostum?" Elric Smiorgan'a bakındı.

"O senden daha iyi durumda. Şimdi Dük Avan'ın kamarasında."

"Dük Avan?" Elric bu adı biliyordu ama sersemlemiş haliyle kim olduğunu çıkartamıyordu. "Bizi siz mi kurtardınız?"

"Evet. Sizi yüzen bir kalasa bağlı olarak bulduk. Kalasın üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf desenler vardı. Melnibone yapımı mıydı?"

"Evet, ama çok eski."

Ayağa kalkmasına yardım ettiler. Giysilerini çıkarmış, yün

131

battaniyelere sarmışlardı. Güneş saçlarını kurutmuştu bile. Çok güçsüzdü.

"Kılıcım nerede?" dedi.

"Aşağıda. Dük Avan'da."

"Dikkatli olmasını söyleyin."

"Dikkatli olacağından emin ol."

"Bu taraftan" dedi başka biri. "Dük seni bekliyor."

132

ÜÇÜNCÜ KİTAP

geçooişe velReKi AçcoAk

kiki

1,

ELRIC KABARIK KOLTUKTA rahatça arkasına yaslanıp ev sahibinin uzattığı şarap kadehini aldı. Smiorgan onlar için hazırlanan sıcak yemekleri yerken Elric ve Dük Avan birbirlerini övdüler.

Dük Avan kırk yaşlarında, karemsi yüzlü ve yakışıklı bir adamdı. Parlıtlı gümüş bir yelek giyip üzerine beyaz bir pelerin almıştı. Paçalarını dizlerine kadar yükselen siyah çizmelerinin içine soktuğu

pantolonu krem rengi ceylan derisindendi. Dirseğinin yanındaki küçük masada tepesinde kıpkırmızı tüyler olan miğferi duruyordu.

"Şeref veriniz, efendim, sizin gibi bir konuğa sahip olmak beni onurlandırıyor," dedi Dük Avan. "Sizin MelniboneTu Elric olduğunuzu biliyorum. Birkaç aydır sizi arıyordum. Anavatanınızı (ve tahtınızı) terk edip başka bir kılıkta Genç Krallıklarda dolaştığınız haberi bana gelir gelmez sizi aramaya başladım."

"Çok fazla şey biliyorsunuz, bayım."

"Ben de gezginliği seçenlerdenim. Sizi Pikayard'da neredeyse yakalıyordum ama sanırım orada birkaç sorunla karşılaştınız. Çabucak orayı terk ettiniz ve ben de izinizi kaybettim. Sizin yardımınızı istemekten tam vazgeçmek üzereydim ki şans

135

eseri sizi suyun üzerinde yüzerken buldum!" Dük Avan kahkaha attı.

"Benden yararlanıyorsunuz," diyerek gülümsedi Elric. "Çok soru sordunuz."

"O Eski HrolmarTı Avan Astran," diye homurdandı Kont Smiorgan ağzında büyük bir but parçasıyla. "Çok tanınmış bir maceracı, gezgin ve tüccardır. Çok ünlüdür. Ona güvenebiliriz Elric."

"Şimdi bu adı hatırlıyorum" dedi Elric düke. "Ama yardımımı neden istiyorsunuz?"

Masadaki yemeklerin kokusu sonunda Elric'in de dikkatini çekmişti ve ayağa kalktı. "Siz anlatırken benim bir şeyler yememin sakıncası var mı Dük Avan?"

"Buyurun Prens Elric. Konuğum olmanız beni onurlandırıyor."

"Yaşamımı kurtardınız bayım. Hiç kimse yaşamımı bu kadar nazikçe kurtarmamıştı."

Dük Avan gülümsedi. "Daha önce bu kadar nazik bir balık yakalama zevkine erişememiştim. Batıl inançlı biri olsaydım Prens Elric, bizi bu yola sürükleyen başka bir güç olduğunu düşünürdüm."

"Ben bunun bir rastlantı olduğunu düşünmeyi tercih ederim" dedi albino ve yemeğe başladı. "Şimdi bayım, size nasıl yardımcı olabileceğimi anlatın."

"Sizinle hiçbir pazarlığa kalkışmayacağım. Bunu nedeni de sizin hayatınızı kurtarma şerefine sahip olmamdır," dedi Dük Avan Astran, "lütfen bunu göz önünde bulundurun."

"Elbette."

Dük Avan miğferindeki tüyleri okşadı. "Kont Smiorgan'm dediği gibi dünyanın birçok yerini gördüm. Melnibone'nunuza, hatta onun da doğusuna, Elwher ve Bilinmeyen Krallıklara dek gittim. Kanatlı Halk'm yaşadığı Myyrrhn'de bulundum. Dünyanın Ucu'na kadar gittim ve umarım bir gün onun da ötesine geçebilirim Ama hiç Kaynayan Deniz'i geçmedim ve batısındaki

136

kıtanın - adı olmayan o kıtanın - sahil şeridinin çok küçük bir bölümünü biliyorum. Siz hiç oraya gittiniz mi Elric?"

Albino başını iki yana salladı. "Ben başka kültür ve medeniyetlerden öğrenebileceklerimin peşindeyim - işte bu yüzden seyahat ediyorum. Bugüne dek beni oraya sürükleyecek herhangi bir şey olmadı. O kıta büyük oranda ıssız, orada vahşilerden başka kimse yaşamıyor, öyle değil mi?"

"Bize anlatılan bu."

"Bildiğiniz başka bir şey mi var?"

"Biliyorsunuz ki atalarınızın oradan geldiği hakkında bazı kanıtlar mevcut," dedi Dük Avan düşünceli bir şekilde.

"Kanıt mı?" Elric ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Birkaç efsane hepsi bu."

"O efsanelerden biri Düşler Şehri Imrryr'den de eski bir şehirden bahsediyor. Batının balta girmemiş ormanlarının derinliklerinde hâlâ var olan bir şehirden."

Elric, Saxif D'Aan'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. "R'lin K'ren A'a'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet. Tuhaf bir isim." Dük Avan öne doğru eğildi, gözleri merakla parlıyordu. "Bu adı benden daha akıcı bir şekilde telaffuz edebiliyorsunuz. Gizli lisanı konuşabiliyorsunuz, Yüce Lisan'ı, Kralların Dili'ni..."

"Elbette."

"Bunu kendi çocuklarınızdan başka birine öğretmeniz yasak, öyle değil mi?"

"Melnibone âdetlerini oldukça iyi biliyorsunuz Dük Avan." Gözkapakları yarı kapalı gözlerinin üzerine kapanıyordu. Oturduğu koltukta arkasına yaslanıp elindeki taze ekmekten iştahla bir ısırık aldı. "Sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Bana bunun Melnibone'un eski dilinde kısaca 'Yücelerin Buluştuğu Yer' olduğu söylendi" dedi Dük Avan Astran.

gerçekte sadece küçük bir kent. Yerel şeflerin belki de yılda bir kez buluşup tahılın fiyatını tartıştıkları bir yer."

"Buna inanıyor musunuz Prens Elric?"

Elric üstü kapalı bir tabağı inceledi. Bol soslu dana etini yemeğe başladı. "Hayır" dedi.

"O zaman sizinkinden daha önce var olan ve kendi kültürünüzün içinden çıktığı çok eski bir uygarlığın varlığına inanıyorsunuz? R'lin K'ren A'a'nım hâlâ batının balta girmemiş ormanlarda var olduğuna inanıyorsunuz öyle mi?"

Elric lokmasını yutana dek bekledi. Başını iki yana salladı.

"Hayır. Var olduğuna hiç inanmıyorum."

"Atalarınızı merak etmiyor musunuz?"

"Etmeli miyim?"

"Melnibone'u kuranlardan daha değişik bir yapıda oldukları söylendi. Daha nazik . . ." Dük Avan, Elric'in yüzünün derinliklerine baktı.

Elric güldü. "Zeki bir adamsınız Eski Hrolmar'lı Dük Avan. kavrama yeteneğiniz güçlü. Ah, ve aslında çok kurnaz birisiniz, bayım!"

Dük Avan bu iltifat karşısında sırttı. "Ve eğer yanılmıyorsam siz de efsaneler hakkında söylediğinizden çok şey biliyorsunuz."

"Olabilir." Yediği yemek onu ısıtırken Elric iç geçirdi. "Biz Melnibone'lular, gizemli bir halk olarak tanınırsınız."

"Yine de," dedi Dük Avan, "siz farklısınız. Kim tahtını bırakıp ırkından nefret eden topraklarda dolaşır?"

"Bir İmparator, Dük Avan Astran, hükmettiği dünyayı daha iyi tanıyorsa iyi bir imparatorudur."

"Genç Krallıklar artık Melnibone'un hükümdarlığı altında değil."

"Gücü hâlâ çok büyük. Ama her neyse, söylemek istediğim bu değildi. Genç Krallıkların Melnibone'un kaybettiği bir şeye sahip olduğu kanısındayım."

"Zindelik mi?"

"Belki."

"İnsaniet!" diye homurdandı Kont Kelkafa Smiorgan. "Senin ırkının kaybettiği bu Prens Elric. Size bir sözüm yok -ama Saxif D'Aan'a bir bakm. Bu kadar bilgili birisi nasıl bu kadar anlayışsız olabilir? O her şeyini kaybetmiş - onurunu, aşkını, gücünü - çünkü insanlıktan yoksun. Eğer biraz insanlığı olsaydı - niye kendini mahvetsin ki."

"Bazıları da onun beni mahvettiğini söylüyor," dedi Elric, "ama belki de 'insaniet' gerçekten Melnibone'a getirmek için uğraştığım şey Kont Smiorgan."

"O zaman krallığını yok edeceksin!" dedi Smiorgan, dobra dobra. "Melnibone'u kurtarmak için artık çok geç."

"Aradığınızı bulmanızda belki size yardımcı olabilirim Prens Elric," dedi Dük Avan Astran sessizce. "Böylesine kudretli bir ulusun bu kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu hissediyorsanız, belki Melnibone'u kurtarmak için hâlâ zaman vardır."

"İçeriden ama özgürce konuşuyorum," dedi Elric.

"Bir Melnibone'lu için bu doğru."

"Bu şehir hakkında nasıl bilgi edindiniz? Genç Krallıklarda R'lin K'ren A'a hakkında bilgisi olan kimseye rastlamamıştım."

"Bendeki haritada işaretli."

Elric düşünceli bir şekilde ağzındaki eti çiğneyip yuttu. "Kuşkusuz o harita sahte."

"Belki de. R'lin K'ren A'a efsanesi hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık öyküsü de var." Elric yemeği bir kenara iterek kendine bir bardak şarap koydu. "Şehir adını, Yüce Dünyalar'm Lordlan'nın orada toplanıp Kozmik Mücadele'nin kurallarına karar verişlerinden alır. Onlar geldiklerinde şehri terk etmeyen bir kişi konuşmalara kulak misafiri olur. Ve bunun farkına vardıkları zaman adamı kafasında bu korkunç bilgiyle, sonsuza dek yaşamaya mahkûm ederler ..."

"Bu öyküyü ben de duydum. Ama beni ilgilendiren R'lin K'ren A'a'da yaşayanların şehre bir daha asla dönmemeleri. Bunun yerine kuzeye yol aldılar ve denizi aştılar. Bazıları bizim şimdi Büyücünün Adası dediğimiz adaya ulaştılar, bazıları daha da ileriye gitti - büyük bir fırtınaya yakalandılar - ve zehir-leriyle dokundukları her yeri yakan ejderlerin yaşadığı daha büyük bir adaya vardılar ... Orası aslında Melnibone'du."

"Bu öykünün doğruluğunu araştırıyorsun öyle mi? İlgin bir aliminki kadar mı?"

Dük Avan bir kahkaha attı. "Kismen. Ama benim R'lin K'ren A'a üzerine olan ilgim aslında daha maddecî. Atalarınız şehri terk ettiklerinde geride büyük bir hazine bıraktılar. Geride bıraktıklarının en ilginç Kaos Lordu Arioch'un devasa bir heykeli - yeşim taşından oyulmuş bu heykelin gözleri dünyanın hiçbir yerinde bulunmayan iki tane kocaman ve birbirinin aynısı mücevherden yapılmış, bu iki taş bilinmeyen bir boyuttan gelmiş. Ve bu taşlar Yüce Dünyalar" m tüm sırlarını açıklayabilir, geçmişin, geleceğin, kozmosun binlerce boyutunun ..."

"Bütün kültürlerin benzer efsaneleri vardır. Bu iyimserlikten başka bir şey değil Dük Avan ..."

"Ama Melnibone kültürü diğerlerinden farklıydı. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Melnibone'lular gerçek insanlar değil. Üstün güçlere ve çok güçlü bilgilere sahipler ..."

"Bir zamanlar öyleydi," dedi Elric. "Ama bu güç ve bilgi bana ait değil. Bende sadece onun küçük bir parçası var."

"Sizi Bakshaan ve daha sonra Jadmar'da aramadım çünkü duyduklarımı kanıtlayacağınızı inanıyordum. Filkhafa, oradan Argimiliar'a ve oradan da Pikayard'a gitmek için denizi aşmadım çünkü bütün bu dediklerimi anında tasdik edeceğinizi düşündüm - sizi aradım çünkü, sizin bu efsanelerin doğru olup olmadığını ortaya çıkaracak bu yolculukta bana eşlik edecek tek kişi olduğunuzu düşünüyorum."

Elric başını yana eğerek elindeki şarap kadehini kafasına dikti.

140

"Bunu kendi başınıza yapamaz mısınız? Neden size eşlik etmemi arzuluyorsunuz? Hakkınızda duyduklarımı bakılırsa, Dük Avan, yolculuklarında desteğe ihtiyacı olan birisi değilsiniz ..."

Dük Avan güldü. "Adamlarım beni Ağlayan Virane'de terk ettiklerinde Elwher'e tek başıma gittim. Korku yapımda olan bir duygu değil. Seyahatlerimde bu kadar uzun süre hayatta kalmamın nedeni önsezime güvenmem ve dikkatli davranmam. Şimdi görülüyor ki önceden tahmin edemeyeceğim tehlikelerle - belki de büyüye yüz yüze geleceğim. Bu yüzden büyüyle savaşma deneyimi olan bir yoldaşa ihtiyacım olduğunu anladım. Pan Tang'lılar gibi sıradan büyücülerle işim olmayacağı için siz benim tek seçeneğimsiniz. Siz de bilginin peşindesiniz Prens Elric, tıpkı benim gibi. Aslında denilebilir ki, bilgiye duyduğunuz açlık böylesine büyük olmasaydı, kuzeniniz Memibone'un Yakut Taht'mı hiçbir zaman ele geçiremeyecekti..."

"Bu kadar yeter," dedi Elric sertçe. "Haydi, yolculuk hakkında konuşalım. Harita nerede?"

"Bana eşlik edecek misiniz?"

"Bana haritayı gösterin."

Dük Avan çantasından bir rulo çıkardı. "İşte burada."

"Bunu nerede buldunuz?"

"Melnibone'da."

"Son zamanlarda orada bulundun mu?" Elric giderek öfkelenmeye başladı.

Dük Avan elini kaldırdı. "Bir grup tüccarla gittim, sonsuza dek öyle kalacakmış gibi mühürlenmiş bir mücevher kutusu için çok fazla para ödedim. Kutunun içinde bu harita vardı." Ruloyu masanın üzerine koyup açtı. Elric yazı karakterini ve stilini tanıdı - Melnibone'un Yüce Lisan'ıyla yazılmıştı. Haritada batıdaki kıtanın bir bölümü vardı - daha önce bu kadarını başka hiçbir haritada görmemişti. Haritada karanın yüz mil ya da daha fazla içerisine dek giren büyük bir nehir gösteriliyordu. Nehir ormanların arasından akıyor ve yeniden birleşen iki

141

kola ayrılıyordu. Böylece "ada" oluşuyordu ve haritada adanın etrafı siyah kalemle bir daire içine alınmıştı. Bu dairenin yanında eski Melnibone yazısıyla R'lin K'ren A'a yazılıydı. Elric ruloyu büyük dikkatle inceledi. Sahteye benzemiyordu.

"Bütün bulduğunuz bu muydu?"

"Rulo mühürlüydü ve mühürün içine de bu yerleştirilmişti," diyor Dük Avan, Elric'e bir şey uzattı.

Elric nesneyi avucunun içinde tuttu. O kadar koyu kırmızı bir yakuttu ki ilk bakışta siyah gözüküyordu ama taşı ışığa tuttuğunda ortasındaki şekli görüp tanıdı. Kaşlarını çattı. "Teklifinizi kabul ediyorum Dük Avan. Bunun bende kalmasına izin verir misiniz?"

"Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama bulmak isterim. Düşüncelerimin içinde bir yerlerde bir anı var ..."

"Çok güzel, alın onu. Harita bende kalsın."

"Yola ne zaman çıkmayı düşünüyordunuz?"

Dük Avan'm gülümsemesi alaycıydı. "Şu anda güney sahilinden Kaynayan Deniz'de yol alıyoruz."

"O denizden geri dönen çok az kişi vardır," diye hoşnutsuz bir şekilde mırıldandı Elric. Masanın diğer yanına baktı, Smiorgan gözleriyle Elric'e Dük Avan'ın bu planına karışmamasını söylüyordu. Elric arkadaşına gülümsedi. "Macera benim için keyiflidir."

Smiorgan çaresizce omuzlarını silkti. "Görülüyor ki Mor Şehirlere dönmeme biraz daha zaman var."

142

11.

LORMYR KIYILARI ILIK bir sisin içinde gözden kaybolmuştu. Dük Avan Astran'ın yelkenlisinin pruvası batıya, Kaynayan Deniz'e çevrilmişti.

VilnÜYli mürettebat böyle bir iklime ve çalışma şartlarına alışık değildi. Elric işlerini yavaş yavaş yapmalarını izlerken mağrur bir havayla çalıştıklarını düşündü.

Geminin pupasında Elric'in yanında duran Kont Kelkafa Smiorgan alındaki teri silerek homurdandı. "Vilmir'liler çok tembeldir Prens Elric. Böyle bir yolculuk için Dük Avan'm gerçek denizcilere ihtiyacı var. Eğer şans verilseydi ona iyi bir takım kurabilirdim ..."

Elric gülümsedi. "İkimize de şans verilmedi Kont Smiorgan. bir emrivaki yapıldı. Dük Astran zeki bir adam."

"Bu benim saygı duyacağım bir zekâ değil çünkü bize seçim şansı vermedi. Eski bir özdeyiş, özgür adam esirden daha iyi bir yoldaş olur, der."

"Şansın varken neden ayrılmadın Kont Smiorgan?"

"Hazine lafını duyduğum için," dedi açıkça siyah sakallı adam. "O zaman Mor Şehirlere gururla dönebilirim. Yönettiğim filonun kaybolduğunu unutma..."

Elric hak verdi.

143

"Benim amacım açık" dedi Smiorgan. "Seninkiyse daha karmaşık. Başka insanların içki ya da kadın arzuladığı gibi sen de sanki tehlike arzuluyorsun - sanki tehlike içindeyken unutuyorsun, unutmak istediklerini."

"Birçok profesyonel asker için de geçerli değil mi bu?"

"Sen sıradan bir profesyonel asker değilsin, Elric. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Yine de karşılaştığım tehlikelerin çok azı unutmama yardımcı oldu," dedi Elric. "Hatta yüzleştığım ikilemi - daha da arttırdılar, içgüdülerim ırkımın gelenekleriyle çatışıyor." Elric derin bir nefes aldı. "Tehlikenin olduğu yere gidiyorum - çünkü orada bütün bu trajedi ve paradoksu açıklayan bir cevap bulabileceğimi düşünüyorum. Ama yine de onu hiç bulamayacağımı biliyorum."

"Ve bu da R'in K'ren A'a'ya yelken açışının nedeni, ha? Uzak atalarının aradığın cevabı bildiğini umuyorsun?"

"RTin K'ren A'a bir efsane. Harita gerçek olsa bile birkaç harabeden başka ne bulabiliriz ki? Imrry on binlerce yıldır ayakta. Bu şehir, halkım Melnibone'a yerleşmeden ez az iki yüzyıl önce kuruldu. Zaman RTin K'ren A'a'yı yok etmiştir."

"Ya heykel? Şu Yeşim Adam, Avan'ın bahsettiği?"

"Heykel hâlâ var olsa bile geçen yüzlerce yüzyıl içinde yağmalanmıştır."

"Peki, Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık?"

"Efsane."

"Ama her şeyin Dük Avan'ın anlattığı gibi olmasını umuyorsun, değil mi. . ?" Kont Smiorgan Elric'in koluna elini koydu. "Öyle değil mi?"

Elric ileriye, denizden yükselen buhara baktı. Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, Kont Smiorgan. Dük Avan'm söylediği gibi olmasından korkuyorum."

Rüzgâr oldukça tuhaf bir şekilde esiyor, sıcaklık arttıkça

144

yelkenlinin ilerleyişi zorlaşıyor, mürettebat giderek daha çok terlemeye ve korkuyla hısıldaşmaya başlamıştı. Herbirinin yüzünde acı ve korku dolu bir ifade vardı.

Sadece Dük Avan sakinliğini koruyor gibi görünüyordu. Adamlarına cesur olmaları gerektiğini, kısa süre sonra çok zengin olacaklarını söylüyordu. Küreklerin indirilmesi için emir verdi, çünkü rüzgâra artık güvenilemezdi. Homurdanmaya başlayan adamlar gömleklerini çıkardılar, derileri İstakoz gibi kızarmıştı. Dük Avan bunu görünce şaka yaptı ama Vilmir'liler kendi yurtlarının sakin sularında yaptıkları gibi, onun şakalarına gülmüyorlardı artık. Halbuki kendi sularında daha kötü havalarda bile neşeliydiler.

Geminin etrafındaki sular kükreyerek kaynıyordu ve buharın her şeyi örtmesi yüzünden aletlerinin çok azını kullanabiliyorlardı.

Bir an için yeşil bir şey denizden fırladı ve gözden kaybolmadan önce onlara baktı.

Çok az yemek yiyip çok az uyuyorlardı ve Elric, zamanının çoğunu geçirdiği pupayı çok nadiren terk ediyordu. Kont Smiorgan sıcaklığa sessizce katlanmaya çalışıyor ve Dük Avan sıcaklığın farkında değilmiş gibi davranarak gemide neşeli neşeli dolaşıp adamlarının morallerini yükseltmeye çalışıyordu.

Sular, Kont Smiorgan'ı büyülemişti. Buralardan bahsedildiğini duymuştu ama hiç geçmemişti. "Bu sular denizin sadece dış kısımları, Elric" dedi hayretle. "Ortalarının nasıl olduğunu bir düşün."

Elric sırtıttı. "Düşünmemeyi tercih ederim. Böyle giderse gün bitmeden kaynayarak ölmekten korkuyorum."

Yanlarından geçmekte olan Dük Avan onu duydu ve omu-zuna dokundu. "Saçma., Prens Elric! Buhar size iyi gelir! Bundan daha sağlıklısı yok!" Zevkle gerindi. "Bedeninizi bütün zehirden arındırır."

Kont Smiorgan kötü kötü bakınca Dük Avan kakhaha attı. "Daha neşeli olmalısınız Kont Smiorgan. Planıma göre birkaç

145

gün sonra batı kıtası sahilleri görecek."

"Bunu düşününce moralim daha da bozuluyor," dedi Kont Smiorgan ama Dük Avan'ın neşesinden etkilenmiş olmalı ki gülümsedi.

Kısa bir süre sonra deniz durulmaya başladı ve buhar dağılıp sıcaklık daha dayanılır bir hal aldı.

Sonunda kırmızımsı sarı bir renkte parıltıyan güneşin ve mavi gökyüzünün altındaki sakin bir denizde yol alıyorlardı.

Ama Kaynayan Deniz'i geçerken Vilmirlilerin üçü ölmüştü ve dört tanesi de hastaydı, durmadan öksürüp titriyor ve geceleri çığlıklar atıyorlardı.

Bir süre için rüzgârsızlıktan durdular ama sonunda yumuşak bir rüzgâr geminin yelkenini doldurdu ve kısa süre sonra ilk toprak parçasını gördüler - meyve ve taze su kaynağı buldukları küçük sarı bir ada. Orada Kaynayan Deniz'in hastalıklarına yenik düşen üç denizciyi de gömdüler. Çünkü Vilmirli-ler, "tenceredeki et gibi pişeceklerini" söyleyerek ölüleri denize atmayı reddetmişlerdi.

Gemi adanın biraz açığında demir atıp beklerken Dük Avan, Elric'i kamarasına çağırarak eski haritayı ikinci kez önüne serdi.

Solgun, altın rengi güneş ışınları lombozdan süzülüp çok önce soyu tükenen bir hayvanın derisine çizilmiş haritanın üzerine düşüyordu. Elric ve Eski Hrolmar'lı Dük Avan haritanın üzerine eğilmişlerdi.

"Bak," dedi Dük Avan parmağıyla işaret ederek. "Ada burada. Haritanın ölçeği tam gözüküyor. Üç gün sonra nehrin ağzına gelmiş oluruz."

Elric başıyla onayladı. "Ama gücümüzü toplayana dek burada dinlenmek daha akıllıca olur ve mürettebatın da morali yükselir. Her şeyin ötesinde, birçok kişinin yüzyıllar boyunca batının ormanlarından uzak durmalarının sebepleri vardır."

"Kesinlikle orada vahşiler var - hatta bazıları onların insan

146

olmadıklarını bile söylüyor - ama bu tehlikelerle başa çıkabileceğimizden eminim. Böylesi tuhaf yerler hakkında oldukça deneyimliyim, Prens Elric."

"Ama başka tehlikelerden korktuğunuzu kendiniz söylediniz."

"Doğru. O zaman sizin önerdiğiniz gibi yaparız."

Dördüncü günde doğudan güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve demir aldılar. Yelkeni yarı açık olan gemi dalgaları aşmaya başladığında denizciler bunu hayra yoruyorlardı.

"Bunlar akılsız ahmaklar," dedi Smiorgan pruvaya asılarak. "Kaynayan Deniz'in zorluklarıyla boğuşmayı dileyenler zamanlar da gelecek. Elric, bu yolculuk hiçbirimize fayda sağlamaz, R'lin K'ren A'a'nın zenginlikleri orada olsa bile."

Ama Elric cevap vermedi. Tuhaf düşünceler içinde kaybolmuştu, onun için alışılmadık düşüncelerdi bunlar, çocukluğunu, annesini ve babasını anımsıyordu. Onlar, Parlak İmparator--luk'un son gerçek hükümdarlarıydı - gururlu, kaygısız, zalim. Belki de tuhaf albinoluğu yüzünden - onun Melnibone'nun

zaferlerini yenden yaratacağını düşünmüşlerdi. Oysa o, bunun yerine, parlak dönemden kalanları da yıkmakla tehdit ediyordu. Onların da, tıpkı kendisi gibi, Genç Krallıkların yeni çağında yerleri yoktu ama bunu kabullenmeyi reddetmişlerdi. Batı kıtasına, atalarının topraklarına yapılan bu yolculuk, onun için kişisel olarak çok çekiciydi. Burada hiçbir yeni ulus ortaya çıkmamıştı. Bildiği kadarıyla kıta R'lin K'ren A'a terk edildiğinden beri değişmemişti. Ormanlar halkının bildiği ormanlardı ve topraklar da garip ırkının doğduğu topraklardı, halkının karamsar zevkleri, melankolik sanatları ve karanlık sevinçleri burada şekillenmişti. Ataları bilginin bu acısını, varlığın anlamsızlık ve umutsuzluğunu kavramanın getirdiği acizliği tanıyorlar mıydı? Bu yüzden mi uygarlıklarını bu kadar garip bir şekilde kurdular? Bu yüzden mi insanoğlunun filozoflarının daha sakın ve ruhani değerlerini azımsadılar? Genç Krallıkların aydın

147

kesiminin büyük bir bölümünün Melnibone'un kudretli halkına deli diye acıdıklarını biliyordu. Ama eğer onlar deliyse ve bin yıldır var olan dünyaya deliliği empoze ettilerse bu nasıl olmuştu? Belki de sır R'lin K'ren A'a'da yatıyordu - karanlık ormanların ve derin eski nehirlerin yarattığı atmosferde. Belki de burada, sonunda, kendiyse barışabilecek, kendisini bütün hissedebilecekti.

Parmaklarını süt beyazı saçlarında gezdirdi, kızıl gözlerinde bir tür masum keder vardı. Kendi türünün son örneği olabilirdi ama türünden çok farklıydı. Smiorgan yanılmıştı. Elric var olan her şeyin karşıtı olduğunu biliyordu. Tehlikede huzur bulabilirdi. Ve aynı zamanda, şüphesiz ki huzurda da tehlike vardı. Mükemmel olmayan bir dünyada mükemmel olmayan bir yaratık olarak her zaman paradoksu anlayacaktı. İşte bu yüzden de paradoksun içinde her zaman bir tür gerçek vardı. İşte bu yüzden filozoflar ve kâhinler serpilip büyümüşlerdi. Mükemmel bir dünyada onlar için yer yoktu. Mükemmel olmayan bir dünyada ise gizemler daima çözümsüzdü ve bu yüzden bir çok çözüm vardı.

Üçüncü günün sabahında kara göründü ve gemi büyük bir deltanın kumsalına doğru yol aldı ve sonunda, karanlık, isimsiz bir nehrin ağzına demir atıldı.

148

111.

AKŞAM OLDU VE güneş devasa ağaçların karanlık hatlarının adına battı. Ormandan yoğun eski bir koku geliyor, garip kuşların ve yaratıkların bağrısları alacakaranlıkta yankılanıyordu. Elric nehrin yukarısındaki arayış için sabırsızlanıyordu. Uykuya - hiçbir zaman hoş gelmeyen - ulaşmak artık imkânsızdı. Güvertede hareketsizce dikilmişti, gözlerini neredeyse hiç kırpıyordu ve beyni sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi çalışmıyordu. Güneş ışınları yüzünü lekeleyerek güvertede siyah gölgeler oluşturuyordu ve ardından karanlık çöktü. Ay ve yıldızların altında hâlâ hareketsizce duruyordu. Ormanın onu içine almasını istiyordu. Ağaçlar, çalılar ve sürünerek yaklaşan yaratıklarla bir olmayı istedi. Düşüncenin yok olmasını istedi. Ağır kokulu havayı ciğerlerine çekti, sanki sadece bu isteklerinin gerçekleşmesini sağlayacakmış gibi. Böceklerin vızıltısı, onu bu yaşlı, çok yaşlı ormanın kalbine çeken bir mırıltı halini aldı. Ama yine de kımıldamıyor - bu çağrıya cevap veremiyordu. Sonunda Kont Smiorgan güverteye çıkarak omuzuna dokundu ve bir şeyler söyledi, Elric itaatkâr bir şekilde aşağıya inerek ranzaya uzanıp pelerinine sarındı, hâlâ ormanın sesini dinliyordu.

149

Ertesi sabah demir alırken Dük Avan bile içe dönük, kendi gözlemleyen bir ruh hali içindeydi ve ağır ağır akan akıntıya doğru kürek çekmeye başladılar. Üstlerindeki ağaçlarda yer yer boşluklar vardı ve gün ışığını denizle birlikte arkalarında bırakıp büyük kasvetli bir tünele girdiklerini hissettiler. Üstlerindeki asma kubbesinden sarkan parlak bitkiler geminin direklerine takılıyordu. Faremsi hayvanlar uzun kolları dallardan sarkmış olarak parlak, anlamlı gözleriyle onlara bakıyorlardı. Nehir kıvrıldı ve deniz gözden kayboldu. Güverteye süzülen ışık yeşilimsiydi. Elric, Dük Avan'a eşlik etmeyi kabuUenişinden beri ilk kez bu kadar dikkatliydi. Ormanın ve kara nehrin her ayrıntısını büyük bir dikkat ve ilgiyle izliyordu. Nehrin üzerinde böcek kümeleri bir sis bulutu gibi dolaşıyordu. Her yerden hisirtılar, ulumalar, hayvan çığlıkları yükseliyor, geminin kürekleri sazlıkların arasına girdikçe balıklar ya da nehir hayvanları kıpırdanıp duruyorlardı. Diğerleri böcek ısırmasından şikayetçiydi ama Elric onlardan rahatsız olmuyordu, bu belki de böceklerin onun zayıf kanına pek rağbet etmemeleri yüzündendi.

Dük Avan güvertede onun yanına geldi. Vilmir'ii, kendi alnını tokatladı. "Daha neşeli görünüyorsunuz Prens Elric."

Elric, düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Belki de öyleyim-dir."

"Kişisel olarak tüm bunları biraz kasvetli bulduğumu söylemeliyim. Şehire ulaştığımızda daha mutlu olacağım."

"Hâlâ onu bulacağımıza inanıyor musunuz?"

"Çıkacağımız adanın her santimetrekaresini araştırdığımız ve bir şey elde edemediğimiz zaman tersini düşüneceğim."

Elric ormanın atmosferine o kadar dalmıştı ki ne gemi ne de yoldaşları için endişeleniyordu. Gemi nehirde çok ağır ilerliyordu, yürüyüş temposundan biraz daha hızlıydılar.

Birkaç gün geçti ama Elric bunun pek farkına varamadı, çünkü orman değişmemişti - ardından nehir genişledi, üzerlerindeki kubbe açıldı ve geniş, sıcak gökyüzüaniden birçok büyük kuşla doldu. Gökyüzünü yeniden görmek Elric'in dışında

150

herkesin morallerini yükseltti. Elric aşağıya indi.

Gemiye saldıran işte nerdeyse hemen o anda geldi. Bir ısıklık ve bir çığlık duyuldu, bir denizci kıvranarak yere yığıldı, karnına saplanan yarım daire şeklinde gri bir şeyi kavramıştı. Üstlerine yapılan başka bir darbe yelkeni ve gemi armasını güverteye düşürdü. Kafasız bir beden yere yığılmadan önce pupaya doğru birkaç adım attı, boynundaki boşluktan kan fışkırıyordu. Ve her yerden bu ince ısıklık sesleri geliyordu. Elric aşağıdan sesleri duyup hemen yukarı çıkmıştı, eli kılıcındaydı. Gördüğü ilk yüz Smiorgan'mkiydi. Endişe içine trabzana dayanmış etrafına bakmıyordu. Elric birtakım gri lekelerin havada uçtuğunu, ete, ahşaba ve yelkenlere saplanıp kestiğini gördü. Bazıları güverteye düşmüştü ve bunların kristalize olmuş kayalardan bir ft çapında incecik diskler olduğunu gördü. Nehrin her iki tarafından da fırlatılıyorlardı ve onlara karşı geminin hiçbir savunması yoktu.

Diskleri kimin attığını görmeye çalıştı ve sağ kıyıda ağaçların arasında bir şeyin bir an için pırıldadığını gördü. Sofira diskler aniden durdu ve bir anlık duraksamasın ardından denizciler daha iyi siper almak için güvertede koşuşturdular. Dük Avan birdenbire geminin kış tarafında belirdi. Kılıcını kınından çıkarmıştı.

"Aşağıya inin. Kalkanlarınızı ve bulabildiğiniz ne kadar zırh varsa alın. Yayları getirin. Silahların yoksa ölürsünüz."

O konuşurken kendilerine saldıranlar ağaçların arkasından çıkarak suyun içinde ilerlemeye başladılar. Artık disk fırlatılmıyorlardı, cephaneleri bitmiş olabiliirdi.

"Chardros adına!" diye inledi Avan. "Bunlar gerçek yaratıklar mı yoksa bir büyücünün büyüyle yarattıkları mı?"

Bu şeyler aslında sürüngendi ama suratları neredeyse insan yüzü gibiyken ibikleri tüylüydü ve hindi gibi çenelerinin altından sarkan et parçaları vardı. Ön ayakları insanlarınki gibi el ve kollardan oluşuyordu ama arka ayakları inanılmaz bir şekilde uzundu, leyleğinkiler gibi. Bacaklarının üzerinde dengede

151

durarak suda ilerliyorlardı. Üzerinde yarıklar bulunan büyük sopalar taşıyorlardı ve kuşkusuz kristalize diskleri fırlatmak için bunları kullanıyorlardı. Yüzlerine baktığında Elric dehşete kapıldı. Yüzleri, bir şekilde ona kendi halkının - Melnibone halkının tipik yüzlerini anımsattı. Bu yaratıklar onun kuzenleri miydi? Ya da halkının evrim geçirmeden önceki hali miydi? İçini bu yaratıklara karşı büyük bir nefret kaplarken soru sormayı bıraktı. İğrenç görünüyorlardı: sadece görüntüleri bile midesini ağzına getirmeye yetmişti. Düşünmeksizin Fırınayaratan'ı kınından çıkardı.

Kara Kılıç ulumaya başladı ve yine o bildik siyah ışığı saçtı. Üzerine oyulmuş rünler canlı bir kırmızı renkte parlayıp yavaşça mora ve ardından siyaha dönüştü.

Koltuk değneğine benzeyen bacaklarıyla suyun üzerinde ilerleyen yaratıklar kılıcı gördüklerinde duraksayıp birbirlerine baktılar. Bu görüntüden korkanlar sadece onlar değildi, Dük Avan ve adamlarında yüzleri soluklaşmıştı.

"Tanrılar adına!" diye bağırdı Avan. "Hangisinin görüntüsünü tercih edeceğimi bilemiyorum - bize saldıranların mı yoksa bizi koruyanların mı?"

"O kılıçtan uzak durursanız iyi olur," diye uyardı Smior-gan. "Sahibinin seçtiğinden çok daha fazlası öldürmek gibi bir huyu var."

Sürüngen vahşiler üzerlerine saldırdılar, silahlanan denizciler savunma için güverteye fırladıklarında onlar da trabzan-lardan tırmanıyorlardı.

Sopalar Elric'in üzerine her yönden saldırdı ama Fırtınaya-ratan çığlık atarak her darbeyi savuşturdu. Kılıcı iki eliyle tutuyor, yaratıkların pullu bedenlerinde büyük yarıklar açıyordu.

Yaratıklar yılanlar gibi tıslıyor, yoğun siyah kanları nehrin sularına karışırken kızıl ağızlarını acı ve öfkeyle açıyorlardı. Bacaklarının üst tarafı uzun boylu yapılı bir adamdan biraz daha genişti ve bir insandan çok daha çevikteler. Fırtınayaratıcı'nın bedenlerinde açtığı derin yarıklardan pek etkilenmiyor gibiydiler.

152

Elric kılıcının gücüne karşı koyulan bu direnç karşısında şaşkıncı. Genelde kılıcın birinin ruhunu yutması için küçük bir çizik bile yeterliydi. Yaratıklar buna bağışıklık kazanmış görünüyordu. Belki de ruhları yoktu...

Dövüşmeye devam etti, nefreti ona güç veriyordu.

Ama geminin başka yerlerinde denizciler bozguna uğruyordu. Trabzanlar yıkılıyor, büyük sopalar vurdukça daha çok hâlât kopuyordu. Yaratıklar mürettebatı olduğu kadar gemiyi de yok etmekte kararlı gözüküyorlardı. Ve artık başarılı olacaklarına dair en ufak bir kuşku yoktu.

Avan Elric'e seslendi. "Bütün tanrılar adına Prens Elric, biraz büyü yapamaz mısınız? Yoksa yok olacağız!"

Elric, Avan'm haklı olduğunu biliyordu. Gemi tıslayan sürüngenler tarafında yavaş yavaş parçalanıyordu. Birçoğu gemiyi savunanlardan daha büyük yaralar almışlardı ama ancak bir ya da iki tanesi ölmüştü. Elric gerçekten de doğaüstü düşmanlara karşı savaştıklarından şüphelenmeye başladı.

Geriye çekilip yarı yıkılmış bir kapı eşiğini kendini siper etmeye çalışarak doğaüstü bir yardım çağırmak için yoğunlaşmaya çalıştı.

Yorgunluktan nefes nefese kalmıştı ve gemi bir ileri bir geri savrulurken tutunmak için bir kırıışı kavradı. Düşüncelerini temizlemeye uğraştı.

Ve ardından büyü ona yaklaşmaya başladı. Uygun olup olmadığından emin değildi ama yapabildiği tek şey buydu. Ataları binlerce yıl önce hayvanlar dünyasını yöneten doğa güçleriyle bir anlaşma yapmışlardı. Geçmişte bu ruhların bir bölümünden yardım istemişti ama daha önce şu anda çağırdığı gruptan hiç yardım dilememişti. Melnibone'un Yüce Lisan'ında eski, güzel ve helazonik sözcükler ağzından dökülmeye başladı.

"Kanatlı Kral! Bütün çalışan ve görünmeyenlerin Efendisi. Böcek Halkı'ndan Nnuuurr'r'c'c, sizi çağırıyorum!"

Geminin hareketine rağmen Elric etrafında olup bitenden

153

habersizdi. Savaşın sesleri yavaş yavaş uzaklaştı ve Dünya'dan başka bir boyuta seslenirken diğer sesler artık duyulmaz oldu -halkının en önemli efendisi, Böceklerin Kralı NnuuurnVc'un hükmettiği boyuta sesleniyordu.

Artık Elric'in kulaklarında bir vızıltı vardı ve vızıltı yavaşça sözcüklere dönüştü.

"Sen de kimsin ölümlü? Beni çağırma hakkını nereden buluyorsun?"

"Ben Melnibone Hükümdan Elric'im. Atalarım size yardım etmişti, Nnuuurr'r'c'c."

"Evet - ama çok uzun süre önce."

"Ve sizin yardımızın çağırılmayalı da çok uzun süre oldu."

"Doğru. Şimdi nasıl bir yardım istiyorsun Melnibone'lu Elric?"

"Benim boyutum bana. Tehlikede olduğumu göreceksiniz. Bu tehlikeyi yok edebilir misiniz böceklerin dostu?"

Şimdi ince ipek bir kumaş gibi görünen bir bulut oluşmuştu. Elric gözlerini onun üstünde yoğunlaştırmak istedi ama şekil görüş mesafesine girip çıkıyordu. Dünyanın başka bir boyutuna baktığını biliyordu.

"Bana yardım edemez misiniz, Nnuuurr'r'c'c?"

"Kendi türünden yardım alacağın bir efendin yok mu? Sana yardım edecek bir Kaos Lord'u?"

"Benim efendim A'rioch ve o da çok değişken mizaçlı bir şeytandır. Bugünlerde bana çok az yardım ediyor."

"O zaman sana dostlarını göndereceğim ölümlü. Ama bu iş bittiğinde beni bir daha çağırma."

"Sizi bir daha çağırılmayacağım Nnuuurr'r'c'c."

İnce tabakalar ve o şekil gözden kayboldu.

Elric bilincini yeniden kazandığında çatışmanın sesi yeniden kulaklarına çarptı. Denizcilerin çığlıklarını ve sürüngenlerin tıslayışlarını daha da keskin bir şekilde duyuyordu, sığmağınan çıktığında mürettebatın en az yansının öldüğünü gördü.

154

Güverteye yeniden döndüğünde Smiorgan koşarak yanına geldi. "Katledildiğini düşünmüştüm Elric! Sana ne oldu?" Dostunun hâlâ yaşadığını görmek açıkça onu rahatlatmıştı.

"Başka bir boyuttan yardım istedim - ama pek yararı olmadı galiba."

"Lanetlendiğimizi düşünüyorum ve buradan akıntıyla birlikte yüzerek uzaklaşmak en iyisi, ormanda saklanacak bir yer bulabiliriz," dedi Smiorgan.

"Dük Avan'a ne oldu? Öldü mü?"

"Yaşıyor. Ama silahlarımız o yaratıkların üzerinde etkisiz. Gemi çok geçmeden batacak." Güverte yan yatarken Smiorgan sendeleyerek boştaki bir halatı kavramak için elini uzattı, bileğine bağlı kılıcı aşağıya sarkıyordu. "Şu anda geminin kış tarafına saldırmıyorlar. Oradan suya atlayabiliriz ..."

"Dük Avan ile bir anlaşma yaptım," adalıya hatırlattı Elric. "Onu bırakamam."

"O zaman hepimiz öleceğiz!"

"O da ne?" Elric başını eğerek büyük bir dikkatle dinledi.

"Ben hiçbir şey duymuyorum." ^

Bu giderek daha da kalmaşan bir vınlamaydı ve bir vızıltı halini aldı. Artık Smiorgan da sesi duyuyordu, sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Ve birdenbire bağırarak yukarıyı işaret etti. "Çağırdığın yardım bu muydu?"

Üstlerinde kocaman bir bulut vardı ve mavi gökyüzünde kapkara görünüyordu. Arada sırada güneş mavi, yeşil ya da kırmızı bir renkte parılıyordu. Döne döne gemiye geldiler ve artık iki taraf da sessizce yukarıya bakıyordu.

Uçan şeyler devasa yusufçuklardı, parlaklıkları ve renklerinin zenginliği nefes kesiciydi. Vızıltı kanatlarından geliyordu ve artık böcekler daha da yaklaştıkça, ses giderek yükselip tizleşmeye başladı.

Saldırının hedefinin kendileri olduğunu anlayan sürüngen adamlar uzun bacakları üzerinde geriye doğru hareketlendiler, devasa böcekler saldırmadan kıyıya ulaşmaya çalışıyorlardı.

155

Ama kaçmak için çok geçti artık.

Yusufçuklar vahşilerin üzerine üşüşüp bütün bedenlerini kapladılar. Tıslama sesi daha da yükselip neredeyse acınacak bir hal aldı. Böcekler kurbanlarını korkunç bir şekilde öldürmeye başladılar. Belki de kuyruklarıyla sokuyorlardı - ama izleyenler için bunu görmek imkânsızdı.

Bazen koltuk daynağına benzeyen bir bacak sudan çıkarak bir an için havada asılı kalıyordu. Ama hemen üşüşen böceklerle kaplanıyor ve böylece çığlıkları insanın kanını donduran tuhaf uğultuları arasında boğuluyordu.

Ter içinde kalmış durumdaki Dük Avan elinde kılıcı koşarak güverteye geldi. "Bunu siz mi yaptınız Prens Elric?"

Elric mutlulukla baktı ama ötekiler açıkça öğrenmişlerdi. "Evet," dedi.

"O zaman yardımınız için teşekkürler. Gemim en az bir düzine yerinden delindi ve hızla su alıyor. Daha batmamış olmamız çok ilginç. Küreklere asılmaları için emir verdim. Umarım zamanında adaya ulaşabiliriz." Parmağıyla akıntının yukarılarını işaret etti. "Orada. Bakın görebilirsiniz."

"Ya orada bu vahşi yaratıklardan daha çok varsa?" diye sordu Smiorgan.

Avan zalimce gülümseyerek kıyıyı işaret etti. "Bakın!" Arkadaşlarının sonunu gören on on beş yaratık ormana doğru kaçıyorlardı. "Bize bir daha saldırmaya cesaret edebileceklerini sanmıyorum."

Artık devasa yusufçuklar yeniden yükselerek uzaklaşıyorlardı. Avan başını çevirip bir an için arkalarında ne bıraktıklarını gördü. "Tanrılar adına, çok vahşi büyüleriniz var Prens Elric! İğrenç!"

Elric gülümseyip omuzlarını silkti. "Ama etkili Dük Avan." Kılıcını kınına soktu. Kılıç kınına girmeyi istemiyordu ve sanki içerlermiş gibi sızlandı.

Smiorgan kılıca baktı. "Bu kılıç bir ziyafet istiyor gibi görünüyor Elric, sen istesen de istemesen de."

156

"Kuşkusuz ormanda beslenecek bir şeyler bulacak" dedi albino. Gemi direğinin kırık bir parçasının üzerine basıp aşağıya indi.

Böcekler Kralı NnuuurnVc

Kont Kelkafa Smiorgan suyun yüzeyindeki yeni oluşmuş pisliğe baktı ve titredi.

w.

HARABEYE DÖNMÜŞ GEMİ karaya vardıklarında neredeyse tamamen batmıştı. Denizciler sıralar halinde karaya çıkarak adanın kıyısını oluşturan çamurda gemiyi toprağa çekmeye çalıştılar. Önlerinde geçilmesi imkânsız gibi görünen ağaçtan bir duvar vardı. Smiorgan, Elric'i çalılıkların içinde takip etti.

Sudan çıkıp sert toprağa ayak bastıklarında Smiorgan ormana doğru baktı. Ortalıkta yaprakları kımıldatacak kadar bile rüzgâr yoktu ve garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Nehirde yol alırken duydukları, ağaçlarda ötüşen kuşlar, vızıldayan böcekler, hayvan çığlıkları yoktu. \

"Doğaüstü arkadaşların vahşilerden başkalarını da korkutup kaçırmış görünüyor" diye mırıldandı siyah sakallı adam. "Burada hayat yok gibi."

Elric başıyla onayladı. "Garip."

Dük Avan onlara katıldı. Çatışmada parçalanan gösterişli giysisini çıkarmış, sade deri bir ceket ve ceylan derisinden bir pantolon giymişti. Kılıcı yanındaydı. "Adamlarımızın çoğunu geminin yanında bırakmak zorunda kalacağız" dedi pişmanlıkla. "Biz R'lin K'ren A'a'yı ararken onlar da gemiyi yapabildikleri kadar tamir edecekler." Hafif pelerinini omuzlarına aldı. "Hayal mi görüyorum yoksa buradaki atmosfer gerçekten garip mi?"

159

"Bunu biz de fark ettik" dedi Smiorgan. "Yaşayanlar bu adadan kaçmış gibi."

Dük Avan sırttı. "Eğer karşılaşacaklarımızın hepsi bu kadar ürkekse korkacak bir şey yok demektir. İtiraf etmeliyim Prens Elric, sizi incitmek istemem ama o yaratıklara büyü yaptığınızı görünce size yaklaşmadan iki kere düşünürüm! Bu arada yaptıklarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız şimdiye kadar çoktan bozguna uğramıştık."

"Yardım etmem için size eşlik etmemi istemiştiniz" dedi Elric yorgun bir şekilde. "Yemek yiyip dinlenelim ve ardından yolculuğumuza devam ederiz."

Dük Avan'ın yüzü bir an için gölgelendi. Elric'in davranışındaki bir şey onu rahatsız etmişti.

Ormana girmek kolay bir iş değildi. Mürettebattan altı adam - ki yanlarına alabildikleri ancak bu kadardı - ellerinde baltalarla bitkileri keserek yol açmaya başladılar. Etrafta hâlâ doğal olmayan bir sessizlik hüküm sürüyordu ...

Karanlık çöktüğünde ormanın sadece yaklaşık yarım mil kadar içine girebilmişlerdi ve çok bitkindiler. Ağaçlar o kadar sıkı ki çadırlarını kurmak için gereken boşluğu çok zor buldular. Tek ışık kaynakları çadırın dışında çatırdayarak yanan küçük kamp ateşiydi. Denizciler çadırın dışında bulabildikleri boşluklarda uyudular.

Elric uyuyamıyordu ama onu uyutmayan artık orman değildi. Sessizlik karşısında şaşkına dönmüştü, çevrelerindeki yaşamı yok eden ya da kaçırmanın, kendi gelişleri olmadığına emindi. Küçük bir kemirgen, bir kuş ya da tek bir böcek bile yoktu, hiçbir yerde. Ormanda hayvanların yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Ada uzun bir süre önce - belki yüzyıllar ya da binlerce yıl önce - canlılar tarafından boşaltılmıştı. Elric, eski RTin K'ren A'a efsanesinin başka bir bölümünü hatırladı. Tanrılar oraya toplantıya geldiğinde yalnızca insanlar kaçmadığı, hayvanların da kaçtığı söyleniyordu. Hiçbir canlı Yüce Lordları

160

görmeye ya da konuşmalarını dinlemeye cesaret edememişti. Elric titredi. Pelerinini katlayıp başının altına yastık yapmıştı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdu, kızıl gözleri ağrımaya başlamıştı. Eğer bu adada tehlike varsa nehirde karşılaştıklarından çok daha sinsi olacaktı.

Ertesi gün ormanda ilerlerken çıkardıkları gürültü adada duyulan tek sestiydi.

Dük Avan bir elinde pusula bir elinde harita adamların açacakları yönü belirliyordu. Ama hızları giderek yavaşladı. Yıllardır buradan tek bir canlının bile geçmediği belliydi.

Dördüncü gün düz volkanik bir kayanın üstünde doğal bir açıklığa çıktılar ve bir kaynak buldular. Memnuniyet içinde orada kamplarını kurdular. Elric serin suda yüzünü yıkıyordu ki arkasında birisinin bağırıldığını duydu. Hemen ayağa sıçradı. Denizcilerden biri elindeki oku yaya yerleştiriyordu.

"O nedir?" diye bağırıldı Dük Avan.

"Bir şey gördüm lordum!"

"Saçma. Burada hiçbir şey-"

"Bakın!" Adam yayını gerip ormanın üst taraflarına doğru fırlattı. O zaman bir şey kımıldanır gibi oldu ve Elric ağaçların arasında gri bir parlül görür gibi oldu.

"Ne çeşit bir yaratık olduğunu gördün mü?" diye sordu adama Smiorgan.

"Hayır efendim. Önce yine o sürüngenler diye korktum."

"Bizi bu adaya kadar izleyemezler. Çok korktular," diye yatıştırdı Dük Avan.

"Umarım haklısımızdır," dedi Smiorgan endişeyle.

"O zaman o başka ne olabilir?" diye sordu Elric.

"Be—bence bir adamdı efendim" diye kekeledi adam.

Elric düşünceli düşünceli ağaçlara baktı. "Bir adam?"

"Bunu umuyordun Elric" dedi Smiorgan.

"Emin değilim..."

Dük Avan omuz silkti. "Daha çok ağaçların üzerinden geçen bir bulutun gölgesi olabilir. Hesaplarıma göre şimdiye dek

161

şehre ulaşmalıydık."

"Yani sonuçta var olmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Elric.

"Artık buna aldırma olmaya başladım, Prens Elric." Dük devasa bir ağacın gövdesine yaslandı, yüzüne değen bir dalı eliyle itti. "Yine de yapılacak başka bir şey yok. Gemi yelken açmaya hazır değil." Başını kaldırıp yukarıdaki dallara baktı. "Yolda bize saldıran lanet böcekleri özleyeceğimi hiç düşünmezdim."

Oku atan denizci tekrar bir çığlık attı. "İşte! Gördüm onu! Bir adam!"

Ötekiler baktılar ama bir şey göremediler. Dük Avan'sa ağaca yaslanmaya devam etti. "Bir şey görmedin. Burada görülecek bir şey yok."

Elric ona doğru döndü. "Bana haritayı ve pusulayı verin Dük Avan. Yolu bulacağım gibi bir his var içimde."

Dük Avan omuz silkti. Kare şeklindeki güzel yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. Elric'e istediklerini verdi.

Gece dinlendiler ve sabah Elric'in liderliğinde yola devam ettiler.

Öğlen olduğunda ormandan çıkmışlardı ve R'lin K'ren A'a yıkıntılarını gördüler.

162

V.

ŞEHRİN YIKINTILARI ARASINDA hiçbir bitki yetişmemişti. Caddeler harab olmuş, evlerin duvarları yıkılmıştı ama çatlakların arasında hiçbir ot bitmemişti, şehir sanki kısa bir süre önce bir deprem yüzünden yıkılmış gibiydi. Sadece bir şey yıkıntıların arasında sapasağlam ayakta duruyordu. Bu beyaz, gri ve yeşil yeşimden yapılmış devasa bir heykeldi - neredeyse kadınsı güzellikte bir yüze sahip, görmeyen gözleriyle kuzeye bakan bir gencin çıplak heykeli.

"Gözler!" dedi Dük Avan Astran. "Gözler yok!"

Diğerleri heykele ve etrafını çeviren yıkıntılara bakakalmalardı, hiçbir şey söyleyemediler. Bu alan çok daha küçüktü ve binalarda çok az süsleme vardı. Burada yaşayanların basit ve sade insanlar olduğu belliydi - Parlak İmparatorluk'un Mel-nibone'lularından tamamen farklıydılar. Elric, R'lin K'ren A'a halkının onun ataları olduğuna inanamıyordu. Çok fazla akli başında gözüküyorlardı.

"Heykel yağmalanmış bile," diye sürdürdü Dük Avan. "Bu lanet yolculuk bozgunla sona erdi!"

Elric bir kahkaha attı. "Yeşim Adam'ın gözlerini yuvalarından çıkarabileceğinizi gerçekten düşünüyor muydunuz lordum?"

Heykel, Düşler Şehri'nin bir kulesi kadar yüksekti, sadece

163

başı bile orta büyüklükte bir bina kadardı. Dük Avan dudaklarını sıkı sıkı kapatarak Elric'in alaya konuşmalarını dinlemeyi reddetti. "Yine de kuzeyde bir şeyler bulabiliriz," dedi. "R'lin K'ren A'a'da başka hazineler de vardı. Gelin ..."

Şehrin içlerine doğru yürümeye başladılar.

Çok az bina kısmen ayakta idi ama yine de büyüleyiciydiler çünkü kullanılan malzeme onların daha önce hiç görmedikleri türdendi.

Çok fazla renk kullanılmış ama bu renkler zamanla solmuştu. Pastel kırmızı, sarı ve mavi tonların hepsi birbirine karıştırılmış - sonsuz sayıda kombinasyonlar oluşturulmuştu.

Elric bir duvara dokunmak için elini uzattı ve pürüzsüz maddenin dokusu karşısında hayrete düştü. Ne taş ne tahta ne de metaldi. Belki de buraya başka bir boyuttan getirilmişti?

Şehrin terk edilmeden önceki halini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Caddeler genişti. Şehri çevreleyen surlar yoktu. Binalar az katlıydı. Çok geniş avluları vardı. Eğer burası gerçekten halkının esas yurduysa onları R'lin K'ren A'a'nın huzurlu vatandaşlarından Imrry'nin garip düşler şatolarını yapan delilere dönüştüren neydi? Elric bu gizemi burada çözebileceğini sanmıştı ama bunun yerine başka bir gizemle yüz yüze gelmişti. Bunun kaderi olduğunu düşündü ve omuzlarını silkitti.

İlk kristal disk başının yanından vınlıyarak geçti ve yıkılmış bir duvara çarpıp paramparça oldu.

Bir sonraki disk denizcilerden birinin kafatasını ikiye ayırdı. Kendilerini taşların üzerine atmadan önce üçüncüsü Smior-gan'm kulağını sıyırdı.

"Bu yaratıklar çok kinci," dedi Avan yüzünde garip bir gülümsemeyle. "Yoldaşlarının ölümünün hesabını bizden sormak için her şeyi göze almışlar."

Sağ kalan denizcilerin yüzlerinde dehşet vardı. Avan'm gözlerinde de korku okunuyordu.

Etrafta daha çok disk uçtu ama adamların yaratıkların görüş açısının dışında oldukları belliydi. Taşlardan çıkan beyaz

164

tozlardan rahatsız olan Smiorgan öksürdü.

"En iyisi sen canavar dostlarını yemden çağır Elric."

Elric başını iki yana salladı. "Yapamam. Dostum bana ikinci kez yardım etmeyeceğini söyledi." Solundaki sağlam evin dört duvarına baktı. Kapı gözükmüyordu. Sadece bir pencere vardı.

"O zaman bir şey çağır," dedi Kont Smiorgan telaşla. "Herhangi bir şey."

"Emin değilim..."

Elric yana döndü ve siper alarak kendini pencereden fırlattı. Duvar yıkıntılarının üzerine düştü. Elleri ve dizleri sıyrıldı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Uzakta, şehre hükmeden tanrının kör heykelini görebiliyordu. Bunun Arioch'un bir görüntüsü olması gerekiyordu ama Elric'in gördüğü görüntüsüne hiç benzemiyordu. Bu görüntü R'lin K'ren A'a 'yi koruyor muydu - yoksa tehdit mi ediyordu? Biri çılgılık attı. Pencereden baktığında bir diskin denizcilerden birinin kolunu kopardığını gördü.

Fırtınayaratan'ı çıkarıp havaya kaldırdı, yüzünü yeşim heykele dönmüştü.

"Arioch!" diye haykırdı. "Arioch - yardım et bana!"

Kılıçtan siyah bir ışık saçıldı ve kılıç sanki Elric'in büyüüne katılıyormuşçasına şarkı söylemeye başladı.

"Arioch!"

Şeytan gelecek miydi? Genellikle Melnibone krallarının efendisi maddeleşmeyi reddeder, daha acil işleri olduğunu. Yasa ve Kaos arasındaki sonsuz çatışmayla ilgili yapılması gereken işler olduğunu ileri sürerdi.

"Arioch!"

Kılıç ve adam artık titreşen siyah bir sisle sarmalanmıştı. Elric'in bembeyaz başı geriye yaslanmış, etrafındaki sisle birlikte debeleniyor gibiydi.

"Arioch! Bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum! Sizi çağırın benim Elric!"

165

Bir ses duydu. Yumuşak bir mırıltı. Müşfik bir ses.

"Elric, size çok düşkünüm. Sizi her ölümlüden daha fazla seviyorum - ama size yardım edemem! Henüz bunu yapamam!"

Elric çaresizce haykırdı: "O zaman burada ölmeye mahkûmuz!"

"Bu tehlikeden kaçabilirsin. Tek başına ormana kaç. Vaktin varken diğerlerini terk et. Başka bir yerde ve başka bir zamanda yerine getirmem gereken bir işim var..."

"Onları terk etmeyeceğim."

"Ahmaksın, sevgili Elric."

"Arioch - Melnibone kurulduğundan beri krallarına yardım ettin. Bugün de son kralına yardım et!"

"Enerjimi israf edemem. Büyük bir çatışma yaklaşıyor. RTin K'ren A'a'ya dönmek bana pahalıya mal olur. Şimdi kaç. Kurtulacaksın. Sadece ötekiler ölecek."

Ve sonra Cehennem Dük'ü gitti. Elric yanından geçtiğini hissetmişti. Suratını buruşturdu. Kemerindeki kebeyi elledi. Sanki çok önce duyduğu bir şeyi anımsamaya çalışır gibiydi. Tereddüt eden kılıcını yavaşça kınma soktu. Bir gürültü oldu ve Smiorgan nefes nefese yanında belirdi.

"Yardım geliyor mu?"

"Korkarım hayır." Elric çaresizce başını iki yana salladı. "Arioch, bir kez daha beni geri çevirdi. Bir kez daha, daha büyük bir amaçtan bahsetti. Gücünü saklaması gerekiyormuş."

"Ataların kendilerine efendi olarak daha mazlum bir şeytan seçeb ilirmiş. Sürüngen dostlarımız yaklaşıyor. Bak. . ." Smiorgan şehrin dışını işaret etti. Bir düzine uzun bacaklı yaratık sopalan ellerinde onlara doğru ilerliyordu.

Duvarın öte tarafındaki yıkıntılardan bir hisırtı duyuldu. Avan pencereden gözükte. Lanet okuyordu.

"Korkarım dışarıdan bir yardım gelmeyecek" dedi Elric.

VilmirTi acı acı gülümsedi. "Demek ki dışarıdaki canavarlar bunu bizden daha iyi biliyorlar."

166

"Öyle görünüyor."

"Onlardan saklanmaya çalışmalıyız," dedi Smiorgan ama dediğine kendisi de inanmıyordu. "Bir çatışmadan«sağ çıkama-yız.

Yıkılmış evden çıkıp sığınacak herhangi bir yer bulmak için yürümeye başladılar. Yavaş yavaş şehrin ortasına, Yeşim Adam heykeline doğru ilerliyorlardı.

Arkalarında keskin bir tıslama duyduklarında sürüngen savaşçıların onları gördüklerini anladılar ve sırtına saplanan bir diskle bir başka Vilmirli yere yığıldı. Panik içinde etrafta koşuşturmaya başladılar.

İleride hâlâ ayakta duran birkaç katlı kırmızı bir bina vardı.

"Oraya!" diye bağırdı Dük Avan.

Biraz rahatlamış olarak hiç tereddütsüz yıkık basamaklardan yukarı koştular. Bir sürü tozlu tünelden geçerek büyük kasvetli bir avluya vardılar.

Avlu tamamen boştu. Duvardaki çatlaklardan içeriye gün ışığı sızıyordu.

"Burası ötekilerden daha iyi dayanmış" dedi Dük Avan. "Acaba ne olarak kullanılıyordu. Belki de bir kaleydi."

"Savaşçı bir ırka benzemiyorlar," dedi Smiorgan. "Sanırım bu binanın başka bir işlevi vardı."

Sağ kalan diğer üç denizci etrafa dehşetle bakıyorlardı. Sanki dışarıdaki sürüngen savaşçılarla karşı karşıya gelmeyi tercih ediyorlardı.

Elric avlunun diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Karşı duvarda bir şey yazılı olduğunu görünce duraksadı.

Smiorgan'da yazıyı görmüştü. "O nedir dostum Elric?"

Elric sembolleri tanıyordu, eski Melnibone'un Yüce Lisa-nı'ydı, ama biraz değişikti ve çözmesi biraz zaman aldı.

"Ne yazdığını anladın mı Elric?" diye mırıldandı onlara katılan Dük Avan.

"Evet - ama şifreli. Diyor ki: 'Beni öldürmeye geldiyse"

167

hoş geldin. Yeşim Adam'ı uyandırmaya geldiyse o zaman çek git..."

"Acaba bizim için mi yazılmış," Avan meraklanmıştı, "yoksa uzun süredir mi orada yazılı?"

Elric omuz silkti. "Geçen on bin yıl içinde herhangi bir zaman yazılmış olabilir..."

Smiorgan duvara yaklaşarak dokunmak için elini uzattı. "Ben çok kısa bir süre önce yazılmış diyorum. Boya hâlâ kuru-mamış."

Elric yüzünü buruşturdu. "O zaman burada hâlâ yaşayanlar var. O zaman niye ortaya çıkmıyorlar?"

"Dışarıdaki sürüngenler R'in K'ren A'a halkı olabilir mi?" diye sordu Avan. "Hiçbir efsanede burayı terk edenlerin insan olduğu belirtilmiyor."

Elric'in yüzden bir bulut geçti. Smiorgan lafını kesmeseydi sert bir şeyler söyleyecekti.

"Belki de sadece burada yaşayan bir kişi vardır. Sen de böyle mi düşünüyorsun Elric? Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık? Belki de bunlar onun sözleridir..."

Elric başını elleri arasına alarak sessiz kaldı.

"Gelin," dedi Avan. "Efsaneler üzerine tartışacak vaktimiz yok." Avlunun öteki tarafına yürüyerek bir kapıdan geçip merdivenlerden indi. Aşağıya ulaştığında bağırdığını duydular.

Diğerleri de inince onun başka bir salonun kapı eşiğinde durduğunu gördüler. Ama burası parşömen esnekliğinde metalik bir maddeden yapılmış yapraklarla ayak bileğine kadar kaplıydı. Duvarlarda sıra sıra dizili binlerce küçük delik ve deliklerin üzerinde bir harf vardı.

"Bu da ne?" diye sordu Smiorgan.

Elric eğilip yerdeki parçalardan bir tanesini aldı. Bu parçanın üzerine kazınmış yarım bir Melnibone harfi vardı.

Birisi bu harfi silmeye çalışmıştı.

"Burası kütüphane" dedi yavaşça. "Atalarımın kütüphanesi. Birisi bunu yok etmeye çalışmış. Bu ruloların aslında yok

edilmesi imkânsız olması gerekiyor ama yine de bunları okunmaz hale getirmek için büyük çaba harcamışlar." Parçaları tekmeledi. "Açıkça dostumuz ya da dostlarımız öğrenmekten nefret ediyorlar."

"Açıkça," dedi Avan sertçe. "Bir bilimadamının bu tomarlara verdiği değeri düşün! Hepsini mahvolmuş!"

Elric omuz silkti. "Bilimadamının cam cehenneme - bunların benim için değeri o kadar çok ki!"

Smiorgan elini arkadaşının omuzuna koydu. Elric omuzu-nu silkti ve elden kurtuldu. "Umuyordum ki..."

Smiorgan kel kafasını okşadı. "O sürüngenler bizi binanın içine kadar izlemiş olmalı. Sesleri duyuluyor."

Arkalarındaki tünellerde garip ayak sesleri duyuyorlardı.

Parçalanmış ruloların arasında olabildiğince sessizce ilerleyip salonu geçip yukarı çıkan başka bir koridora ulaştılar.

Ve birdenbire gün ışığı etrafı aydınlattı.

Elric ileriye baktı. "Koridor ileride çökmüş. Ve görülüyor ki geçit yok. Çatı içeri çökmüş. Belki o delikten kaçabiliriz."

Yıkıntılar arasından yukarıya tırmanırken arkalarına bakıyor ve onları izleyenler yaklaşıyor mu diye kontrol ediyorlardı.

Sonunda şehrin ortasındaki meydana ulaştılar. Bu meydanın kenarlarında devasa heykelin ayakları dikilmişti.

Tam üstlerinde diğer binalara benzemeyen sapasağlam, iki garip yapı vardı. Kubbeli bu iki bina gün ışığını yansıtan cam gibi bir malzemeden yapılmıştı.

Aşağıdaki sürüngenlerin koridorda ilerlediklerini duydular.

"Kubbelerin yakında olanına sığınalım" dedi Elric. Hızla o yöne yürümeye başladı.

İçeri girdiklerinde bir an duraksadılar. Gözlerinin içerideki ışığa uyum sağlaması ve yönlerini belirlemeleri biraz zaman aldı.

"Aynalı bir labirent sanki!" dedi Smiorgan hayret içinde. "Tanrılar adına, daha önce bunun gibi bir şey görmemiştim."

169

Acaba buranın işlevi sadece bu mu?"

Koridorlar sanki her yere uzanıyordu ama sadece içinde bulundukları koridorun bir yansıması da olabilirlerdi. Elric temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı, diğer beş adam da onu izledi.

"Büyü kokusu alıyorum." diye mırıldandı Smiorgan ilerlerken. "Acaba tuzağa mı kısırıldık?"

Elric kılıcını çekti. Kılıç sızlanıyormuşçasına yumuşakça mırıldandı.

Birden her şey bulanıklaştı ve yoldaşların görüntüleri birer birer silikleşti.

"Smiorgan! Dük Avan!"

Mırıldanmalar duyuyordu ama bunlar arkadaşlarının sesleri değildi.

"Kont Smiorgan!"

Ama sonra iriyarı denizcinin görüntüsü tamamen yok oldu ve Elric tek başınaydı.

170

VI.

BAŞINI ÇEVİRDİĞİNDE PARLAK kırmızı bir ışık gözlerini kamaştırıp onu körleştirdi.

Bağırdı ama sesi kederli bir mırıltı olarak çıkıyor, sanki onunla alay ediyordu.

Hareket etmeye çalıştı ama olduğu yerde mi kalıyor yoksa

millerce yürüyor mu anlayamıyordu. \

Şimdi biraz ilerisinde birisi duruyordu, sanki rengarenk saydam taşlardan bir perdenin gerisindeymiş gibi pek iyi seçilemiyordu. İleriye doğru bir adım atıp perdeye dayandı ve perde yok oldu. Adam birdenbire durdu.

Yüzünde sonsuz bir keder vardı.

Yüzü, Elric'in yüzüydü, sadece rengi normal, saçları siyahtı..

"Sen nesin?" diye sordu Elric.

"Bir çok adım oldu. Biri Erekoze. Ben birçok insan oldum. Belki de ben bütün insanlarım."

"Ama bana benziyorsun!"

"Ben senim."

"Hayır!"

Hayalet, Elric'e acımayla bakarken gözleri doldu.

"Benim için ağlama!" diye kükredi Elric. "Bana acımana ihtiyacım yok!"

171

"Belki de kendim için ağlıyorum. Çünkü kaderimizin ne olduğunu biliyorum."

"Pekinedir?"

"Sen bunu anlayamazsın."

"Söyle."

"Tanrılarına sor."

Elric kılıcını kaldırdı. "Hayır! Onu sen söyleyeceksin!" dedi vahşice.

Hayalet kayboldu.

Elric titredi. Artık koridor onun gibi binlerce hayaletle dolmuştu. Her biri başka bir adı mırıldanıyordu. Her biri başka giysiler giymişti. Ama her birinin yüzü Elric'in yüzüydü. Sadece rengi farklıydı.

"Defol!" diye çığlık attı. "Tanrılar! Burası neresi?"

Onun bu sözleriyle kayboldular.

"Elric?"

Albino hisimla kılıcını çekti. Yanında Eski HrolmarTı Dük Avan Astran vardı. Titreyen elleriyle yüzünü kapatmıştı. "Sanırım aklımı kaçıyorum, Prens Elric."

"Ne gördün?"

"Birçok şey. Tarif edemem."

"Smiorgan ve diğerleri neredeler?"

"Kuşkusuz her biri kendi yoluna gitti. Bizim gibi."

Elric Fırtınayaratan'ı kaldırıp kılıcı kristal duvara savurdu. Kara Kılıç inledi ama duvara hiçbir şey olmadı.

Ama Elric oluşan çatlaktan gün ışığını gördü. "Gelin Dük Avan. Burada bir çıkış var."

Avan büyülenmiş bir şekilde Elric'in peşinden gitti. Kristalden çıktılar. Kendilerini R'lin K'ren A'a'nın meydanında buldular.

Sesler duydular. İki ve dört tekerlekli arabalar meydanda dolaşıyorlardı. Bir kenarda koltuklar dizilmişti. İnsanlar huzur içinde dolaşıyorlardı. Şehrin üzerinde dikilen Yeşimtaşı Adam yoktu. Hatta hiçbir yerde yoktu.

172

Elric insanların yüzlerine baktı. Melnibone halkının korkunç yüz hatlarını görüyordu. Ama ilk bakışta tammlayamadı-ğı bir farklılık vardı. Sonra bunun ne olduğunu anladı. Bu huzurdu. İnsanlardan birine dokunmak için elini uzattı.

"Söyler misin arkadaşım hangi yıl-?"

Adam onu duymadı. Geçip gitti.

Elric birkaç kişiyi daha durdurmaya çalıştı ama adamlar onu ne görüyorlar ne de duyuyorlardı.

"Bu huzuru nasıl kaybettiler?" diye sordu Dük Avana merakla. "Nasıl senin gibi oldular Prens Elric?"

Elric neredeyse burnundan soluyordu. Döndü ve öfke dolu gözlerle Avan'a baktı. "Sessiz ol!"

Dük Avan omuz silkti. "Belki de bu bir göz yanılsamasıdır."

"Belki de" dedi Elric sertçe "ama böyle yaşadıklarına eminim - Yüceler1 in gelişine dek."

"O zaman tanrıları mı suçluyorsun?"

"Tanrıların getirdiği çaresizliği suçluyorum."

Dük Avan kederle başını salladı. "Şu sesi duyuyor musun Prens Elric? Ne diyor?"

Elric sesi duyuyordu. Ses kristalden geliyor gibiydi. Melni-bone'un eski lisanını kullanıyordu ama aksanı garipti. "Buy-run" dedi. "Buradan."

Elric duraksadı. "Oraya dönmeye niyetim yok."

"Başka bir seçeneğimiz var mı?" diye sordu Avan.

Birlikte girişe yürüdüler.

Yeniden o labirentin içine girdiler. Ses şimdi daha iyi duyuluyordu. "Sağa iki adım atın" diye emir verdi.

Avan Elric'e baktı. "Bu da neydi?" Elric sesin ne dediğini söyledi. "Söylediğini yapacak mıyız?" diye sordu Avan.

"Evet." Albinonun sesinde bir boyun eğiş vardı.

Sağa iki adım attılar.

"Şimdi sola doğru dört adım atın" dedi ses.

Sola dört adım attılar.

173

"Şimdi bir tane öne."

Kendilerini RTin K'ren A'a'nın yıkılmış meydamında buldular.

Smiorgan ve bir denizci orada duruyorlardı.

"Ötekiler nerede?" diye sordu Avan.

"Ona sor," dedi Smiorgan. Çok bitkin görünüyordu. Sağ elindeki kılıcıyla işaret etti.

Hepsi az ileride dikilen adama baktılar. Adam ya bir albi-noydu ya da bir cüzzamlı. Tamamen çıplaktı. Tıpatıp Elric'e benziyordu. Önce Elric bunun başka bir hayalet olabileceğini düşündü ama sonra yüzlerinde belli farklılıkların olduğunu fark etti. Adamın yan tarafından üçüncü kaburgasının tam altından bir şey sarkıyordu. Elric şok olmuştu. Bu kırık bir Vilmir okuydu.

Çıplak adam başını salladı. "Evet. Ok izini buldu. Ama beni öldüremedi. Çünkü ben J'osui C'reln Reyr'im..."

"Kendini Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık mı zannediyorsun?" diye mırıldandı Elric.

"Evet ben oyum." Adam acı acı gülümsedi. "Seni kandırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Elric oka baktı ve kafasını iki yana saldı.

"On bin yaşında mısın?" Avan hayretle adama bakıyordu.

"Ne diyor?" diye sordu J'osui C'reln Reyr. Elric ona çevirdi.

"Hepsi bu mu?" Adam iç çekti. Sonra dikkatle Elric'e baktı. "Sen benim ırkımdan mısın?"

"Öyle görünüyor."

"Hangi soydan?"

"Kraliyet soyundan."

"O zaman sonunda geldin. Ben de o soydanım."

"Sana inanıyorum."

"Olab'ın senin peşinde olduğunu fark ettim."

"Olab mı?"

"Sopalı ilkel yaratıklar."

174

"Evet. Onlarla nehirde ilerlerken karşılaştık."

"Sizi güvenli bir yere götüreceğim. Gelin."

Elric, J'osui C'reln Reyr'in onları meydanın öteki tarafına, yıkılmış bir duvarın yanına götürmesine izin verdi. Adam bir kaldırımtaşını kaldırıp karardığa açılan basamakları işaret etti. Onun arkasından dikkatle basamaklardan indiler. Adama arkalarından kaldırım taşım tekrar üstlerine kapattı. Kendilerini gaz lambalarının aydınlattığı bir odada buldular. Kurumuş otlardan yapılmış bir yatağın dışında oda boştu.

"Çok az şeyle yaşıyorsun" dedi Elric.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok. Kafam yeterince dolu..."

"Olab nerden geliyor?"

"Bu taraflara kısa süre önce geldiler. Bin yıl önce ya da bunun yarısı kadar. Başka bir kabileyle çatıştıktan sonra nehrin üst taraflarından buralara geldiler. Genelde adaya gelmezler. Bir çok arkadaşlarını öldürmüş olmalısınız ki size bu kadar zarar vermek istiyorlar."

"Çok fazla öldürdük."

J'osui C'reln Reyr kendisini rahatsız bir yüz ifadesi ile Tsey-redenlere doğru bir el hareketi yaptı.

"Peki bunlar? Bunlar da ilkel öyle değil mi? Bizim halkımızdan değiller."

"Bizim halkımızdan geriye kalanlar çok az."

"Ne diyor?" diye sordu Dük Avan.

"O sürüngen savaşçıların adının Olab olduğunu söylüyor" dedi Elric.

"Peki Yeşim Adam'm gözlerini çalanlar da Olab mıymış?"

Elric soruyu Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'a tercüme ettiğinde adam şaşırılmıştı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Neyi bilmiyor muyduk?"

"Siz Yeşim Adam'ın gözlerinin içindeydiniz. İçinde gezindiğiniz o büyük kristaller onlardı işte!"

175

ELRIC BU BİLGİYİ Dük Avan'a söylediğinde VilmirTi gülmekten kırıldı. Kafasını geriye atarak neşe içinde kükrerken diğerleri ona hüzünlü bakıyorlardı. Son zamanlarda yüzünü kaplayan hüzün bulutu dağılıp yeniden Elric'in ilk tanıştığı adam olmuştu.

Elric olanları ötekilere de anlattığında ilk gülümseyen Smi-organ oldu.

"O kristaller Yüce Kişiler burayı terk ettikten sonra yüzünden gözyaşı gibi döküldü" diye devam etti J'osui C'reln Reyr.

"O zaman Yüce Kişiler buraya geldiler."

"Evet. Yeşim Adam haber verdi ve bütün halk onunla anlaşma yapıp burayı terk etti.

"Yeşim Adam halkımız tarafından inşa edilmedi mi?"

"O, Cehennem Dükü Arioch. Bir gün ormandan buraya yürüyüp meydanda durdu. Halka neler olacağını söyledi. Şehrimizin garip bir yapının ortasında olduğunu ve Yüce Dünyaların Lordları'nın burada buluşacaklarını anlattı."

"Anlaşma?"

"Şehrin karşılığında Kraliyet ailesi gelecekte Arioch'un efendiliğiyle gücünü arttırabilecekti. O büyük bir bilgi ve başka bir yerde bir şehir inşa etmek için gerekli her şeyi verecekti."

177

"Bu anlaşmayı sorgusuz sualsiz kabul ettiler mi?"

"Çok az seçenekleri vardı dostum."

Elric gözlerini aşağıya tozlu yere indirdi. "Ve böyle bozuldular/" diye mırıldandı.

"Sadece ben bu anlaşmayı reddettim. Bu şehri terk etmek istemiyor ve Arioch'a hiç güvenmiyordum. Herkes nehir yoluyla terk ederken ben burada kaldım. Tam şu anda durduğumuz yerde. . . Yüce Dünyaların Lordları'nın gelişlerini duydum. Bundan sonra Yasa ve Kaos'un yapacakları çatışmanın kurallarını belirlemelerini dinledim. Gittiklerinde ben de dışarı çıktım. Ama Arioch, yani Yeşim Adam, hâlâ buradaydı. Kristal gözleriyle bana bakıp lanetledi. Bundan sonra kristaller düştü ve şimdi gördüğünüz yerde kaldılar. Arioch'un ruhu buradan ayrıldı ama yeşimden yapılmış görüntüsü geride kaldı."

"Peki Yasa ve Kaos Lordları'nın arasında neler olup bittiğini hâlâ hatırlıyor musun?"

"Bu benim kaderim."

"Belki de senin kaderin burayı terk edenlerden çok daha az kötüdür" dedi Elric sessizce. "Ben bu garip lanetin son temsilcisiyim. .."

J'osui C'reln Reyr şaşırılmış görünüyordu. Elric'in gözlerinin içine baktı. Yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. "Daha kötü bir kaderin olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi inanıyorum. .."

Elric telaşla, "Ruhumu rahatlat en azından. O günlerde Yüce Lordlar arasında ne geçtiğini bilmek zorundayım. Varlığının doğasını kavramalıyım. En azından senin kavradığın gibi. Söyle bana. Sana yalvarıyorum!" dedi.

J'osui C'reln Reyr kaşlarını çattı ve Elric'in gözlerinin içine baktı. "Hikâyemin tamamını bilmiyor musun?"

"Dahası mı var?"

"Yüce Lordlar arasında neler geçtiğini ancak hatırlayabilirim ama bildiklerimi, yüksek sesle söylemeye ya da yazmaya gelince işte onu yapamam..."

178

Elric adamın omzunu kavradı. "Denemelisin! Denemelisin!"

"Yapamayacağımı biliyorum."

Elric'in yüzündeki işkenceyi gören Smiorgan ona yaklaştı. "Neler oluyor Elric?"

Elric başını elleri arasına aldı. "Yolculuğumuz faydasız." Bilingsizce eski Melnibone lisanını konuşmuştu.

"Öyle olması gerekmez." dedi J'osui C'reln Reyr. "En azından benim için." Duraksadı. "Bu şehri nasıl bulduğunu anlat. Bir harita mı vardı?"

Elric haritayı çıkardı. "İşte bu."

"Evet. Bu o. Yüzyıllar önce bunu bir kutunun içine koydum. Kutuyu da küçük bir bavulun içine yerleştirdim. Bavulu nehre attım. Halkımın peşinden gideceğini ve onların bunun ne olduğunu bileceklerini ümit ettim."

"Kutu Melnibone'da bulundu ama kimse onu açmak için bir çaba harcamadı" diye açıkladı Elric. "Bu sana burayı terk eden halka ne olduğu hakkında bir fikir verir..."

Garip adam hüzünle başını salladı. "Harita hâlâ mühürlü müydü?"

"Evet. İşte bende."

"Arioch'un görüntülerinden bir tanesi öyle değil mi? Bir yakuta kazılmış..."

"Evet. Bu şekli bir yerden hatırlıyordum ama ne olduğunu çıkartamamıştım."

"Mücevherdeki Şekil" diye mırıldandı J'osui C'reln Reyr. "Dualarımda yakardığım gibi geri döndü. Hem de kraliyet ailesinden birisiyle!"

"Bunun önemi nedir?"

Smiorgan araya girdi. "Bu adam kaçmamıza yardım edecek mi Elric? Sabırsızlanmaya başladık..."

"Bekleyin" dedi albino. "Sonra size her şeyi anlatacağım."

"Mücevherdeki Şekil, benim kurtulmam için bir araç olabilir" dedi Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık. "Eğer buna sahip

179

olan kraliyet ailesindense Yeşim Adam'a hükmedebilir."

"Ama bunu sen niye kullanmadın?"

"Lanet yüzünden. Hükmetmek için yeterli güce sahiptim ama şeytanı çağırmak için yeterli değildi. Anlıyorum ki bu Yüce Lordlar'ın bir şakası."

Elric, J'osui C'reln Reyfin gözlerindeki hüznü gördü. Beyaz çıplak ete, beyaz saçlara baktı. Vücudu ne yaşlı ne de gençti. Sol tarafmda üçüncü kaburgasından sarkan oka baktı.

"Benim ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Arioch'u çağırmaksın. Daha sonra ona bedenine geri girmesini ve gözlerini yerine takmasını söylemelisin. Böylece R'lin K'ren A'a'dan gidebilir."

"Ve gittiğinde ne olacak?"

"Lanet de onunla birlikte gidecek."

Elric düşünceliydi. Eğer Arioch'u çağırırsa - ki o da bu konuda çok isteksizdi - ve ona istemediği bir şeyi yapmasını söylerse bu büyük ve ne yapacağı kestirilemeyen güç ona düşman olabilirdi. Ama diğer taraftan burada kısıtlanmışlardı ve Olab savaşçılarından kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Yeşim Adam yürüdüğünde Olab muhakkak kaçacaktı ve onlar da gemiye ulaşip denize çıkmak için zaman kazanmış olacaktı. Yoldaşlarına her şeyi anlattı. Smiorgan ve Dük Avan da şüpheliydiler. Geri kalanlar tamamen dehşet içindeydiler.

"Bunu yapmalıyım" Elric kararını verdi. "Bu adam için bunu yapmalıyım. Arioch'u çağırıp R'lin K'ren A'a'nın üzerindeki bu laneti kaldırmalıyım."

"Ve bizim üzerimize daha da büyük bir lanet getireceksin!" dedi Dük Avan. Elini düşünmeden kılıcının üzerine koydu. "Hayır. Bence Olab ile şansımızı denemeliyiz. Bu adamı bırak. O deli. Sayıklıyor. Biz yolumuza devam edelim."

"Sen istiyorsan git" dedi Elric. "Ama ben Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'la kalacağım."

"O zaman sonsuza dek burada kalacaksın. Hikâyesine inanamazsın!"

180

"Ama inanıyorum."

"Bizimle gelmelisin. Kılıcın yardım eder. Onsuz Olab kesinlikle bizi mahveder."

"Fırtmayaratan'm Olab üzerindeki etkisinin ne kadar az olduğunu gördün."

"Ama yine de var. Beni terk etme Elric!"

"Ben seni terk etmiyorum. Arioch'u çağırmalıyım. Bu senin de yararına olacak."

"İkna olmadım."

"Bu yolculukta büyü gücümü istiyordun, şimdi onu göreceksin."

Avan geri çekildi. Olab'den korktuğundan daha fazla korkuyor gibiydi. Elric'in yüzünde onun bile haberdar olmadığı bir tehdit okumuştı.

"Dışarı çıkmalıyız" dedi J'osui C'reln Reyr. "Yeşim Adam'm altında durmalıyız."

"Ve bu olduğunda" diye sordu Elric birdenbire "R'lin K'ren A'a'yı nasıl terk edeceğiz?"

"Bir gemi var. Erzağı yok ama şehrin hazinesinin büyük bir bölümü içinde. Adanın batı kıyısında duruyor."

"Bu biraz rahatlatıcı," dedi Elric. "Niye kullanamadın?"

"Ben terk edemezdim." \

"Bu da lanetin bir parçası mı?"

"Evet. Ürkekliliğimin laneti."

"Ürkekliğin seni burada on bin yıl hapis mi etti?"

"Evet."

Odadan çıkıp meydana geldiler. Karanlık çökmüştü. Gökyüzünde kocaman bir ay vardı. Elric'in durduğu yerden ay Yeşim Adam'ın başında bir hale oluşturunuyordu. Etraf çok sessizdi. Elric kesesinden Mücevherdeki Şekil'i çıkardı. Sol elinde başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu. Sağ eliyle Fırtma-yaratan'ı kınından çıkardı. Avan, Smiorgan ve denizciler geriye çekildiler.

Koskoca bacaklara, göğüse, kollara, kafaya baktı. İki eliyle

181

kılıcı yukarı kaldırdı ve çığlık attı.

"Arioch!"

Fırtmayaratan'm sesi neredeyse onunkini bastırıyordu. Kollarını çekiyordu. Neredeyse ellerinde kurutlacaktı. Kükrü-yordu.

"Arioch!"

İzleyenlerin gördüğü tek şey nabız gibi atan, ışık saçan kılıç, albinonun beyaz yüzü, elleri ve karanlığa bakan kıpkırmızı gözleriydi.

"Arioch!"

Elric Arioch'a ait olmayan bir ses duydu. Sanki kılıç konuşuyordu.

"Elric - Arioch'a kan ve ruh gerekli. Kan ve ruhlar lordum..."

"Hayır. Bunlar benim dostlarım. Fırtmayaratan Olab'e zarar veremez. Arioch kan olmadan gelmeli. Ruh olmadan..."

"Ancak bunlar onu tam olarak çağırabilir!" dedi ses. Artık daha açıldı konuşmaları. Şeytani bir sestir. Arkasından geliyordu sanki. Arkasına döndü ama hiçbir şey göremedi.

Dük Avan'm telaşlı yüzünü gördü. Gözleri Vilrniflinin yüzüne kilitlenmişti. Kılıç savruldu ve Elric'in hakimiyetinden çıktı. Düke doğru hızla atıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Elric. "Dur!"

Ama Fırtmayaratan durmadı. Dük Avan'ın kalbine saplanıp susuzluğunu giderdi. Denizciler yere çakılıp kaldılar ve efendilerinin ölümünü izlediler.

Dük Avan debelendi. "Elric! Bu ne ihanet?" Çığlık attı. "Ahhhh! Hayır!"

Debelendi. "Lütfen..."

Titredi. "Ruhum..."

Öldü.

Elric kılıcı geri çekti ve efendisine yardım etmeye çalışan denizciyi öldürdü. Bunu düşünmeden yapmıştı.

"Şimdi Arioch istediği kana ve ruhlara sahip oldu" dedi soğuk bir tonda. "Arioch gelsin artık!"

182

Smiorgan ve Yaşamaya Mahkûm Edilen Yaratık geri çekilmişti. Elric'e koku dolu gözlerle bakıyorlardı. Albinonun yüzü canileşmişti.

"Arioch gelsin artık!"

"Buradayım Elric."

Elric döndü. Heykelin ayaklarının dibinde birinin durduğunu gördü. Gölgenin içinde bir gölge...

"Arioch. Bu bedene geri dönmelisin. R'lin K'ren A'a'yı sonsuza dek terk et.

"Bunu istemiyorum Elric."

"O zaman sana emretmeliyim Dük Arioch."

"Emir mi? Ancak Mücevherdeki Şekü'e sahip olan Ari-och'a emir verebilir. Ve sadece bir kereliğine."

"Mücevherdeki Şekil bende." Elric küçük taşı havaya kaldırdı. "Bak."

Gölge içindeki gölge çok kızgın gibi yerinde debelendi.

"Eğer emrini yerine getirirsem istemediğin bir dizi olayı harekete geçireceksin" dedi Arioch. Birdenbire sözcüklerine ağırlık vermek istercesine Melnibone'un yaygın dilini konuşmaya başlamıştı.

"O zaman bırak olsun. Sana Yeşim Adam'ın bedenine girmeni, gözlerini yerine takmanı ve yürümeni emrediyorum. Buradan ayrılmanı ve Yüce Kişilerin lanetini de yanında götürmeni emrediyorum."

Arioch cevap verdi. "Yeşim Adam, Yüce Kişilerin bulunduğu bu yerin koruyuculuğunu yapmadığı zaman bu boyutta Daha Üst Dünyaların çatışmaları başlayacak."

"Sana emrediyorum Arioch. Yeşim Adam'a gir!"

"İnatçı bir yaratıksın Elric."

"Git!" Elric Fırtmayaratan'ı kaldırdı. Kılıç şeytani bir şarkı söylüyordu. Bir an için bütün Yüce Dünyaların Lordları'ndan, Arioch'tan bile güçlü göründü.

Ve Yeşim Adam öne eğildi.
Kocaman gövdesi Elric'in üzerine eğildi. Elleri yanından
183

geçerek yerde duran iki kristali kavradı. Her biri bir elinde doğruldu.

Elric öne doğru sendeledi. Smiorgan'ın ve J'osui C'reln Reyr'in korkuyla çömeldiği köşeye ilerledi. Yeşim Adam'm gözleri ışık saçıyordu. Dudakları aralandı.

"Oldu Elric!" dedi kalın bir ses.

J'osui C'reln Reyr, hıçkırıklara boğuldu.

"O zaman git Ariocho."

"Gidiyorum. R'lin K'ren A'a ve J'osui C'reln Reyr lanetten kurtuluyor. Ama şimdi bütün boyutta daha büyük bir lanet var."

"O nedir Ariocho? Açıkla!" diye bağırdı Elric.

"Yakında her şeyi anlayacaksın. Hoşça kal!"

Kocaman bacaklar birdenbire hareket etmeye başladı ve bir adımla bütün harabeyi yerle bir etti. Ormana doğru ilerledi. Bir anda Yeşim Adam gözden kayboldu.

Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık kahkaha attı. Bu garip bir neşeydi. Smiorgan kulaklarını kapattı.

"Ve şimdi!" diye bağırdı J'osui C'reln Reyr. "Şimdi kılıcın benim hayatımı almalı. Sonunda ölebilirim."

Fırtınayaratan Elric'in elinden kurtuldu ve adamın bedenine savruldu. Göğsüne saplandı.

Ölürken J'osui C'reln Reyr, kahkaha atıyordu. Yere yığıldı. Dudakları kımıldadı, bir şeyler fısıldadı.

Elric daha iyi duyabilmek için yaklaştı.

"Kılıç artık benim bilgime sahip. Yükümden kurtuldum."

Gözleri kapandı.

J'osui C'reln Reyr'in on bin yıllık yaşamı sona ermişti.

Elric halsiz kalmıştı. Fırtınayaratan'ı geri çekti ve kılıcı kınına soktu. Cesede baktı. Sonra soru soran gözlerle Smiorgan'a baktı.

İri yarı denizci başını çevirdi.

Güneş yükselmeye başladı. Gri şafak belirdi. Elric, J'osui C'reln Reyr'in cesedinin toza dönüşerek rüzgârla yıkıntıların

184

tozuna karışmasını izledi. Meydanın öteki köşesine Dük Avan'm cesedinin yattığı yere yürüdü. Cesedin yanında dizlerinin üstüne yığıldı.

"Uyarmıştım Eski Hrolmarlı Dük Avan Astran. Melnibo-ne'lu Elric ile kader birliği yapanların başına kötü şeyler geldiği konusunda uyarılmıştın. Ama sen aksini düşündün. Artık öğrendin." İç çekti ve ayağa kalktı.

Smiorgan yanında duruyordu. Güneş yükselmişti. Harabelerin üst kısımlarını aydınlatıyordu. Smiorgan uzandı ve arkadaşının omuzunu kavradı.

"Olab yok oldu. Sanırım yeterince büyüye tanık oldular."

"Başka bir adam benim tarafımdan yok edildi Smiorgan. Sonsuza kadar bu lanetli kılıca bağlı mı olacağım? Kendimi bundan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım yoksa bu ağır bilinç beni o kadar aşağıya itecek ki bir daha kalkamayacağım."

Smiorgan boğazını temizledi. Sessiz kaldı.

"Dük Avan'ı huzura kavuşması için yatıracağım" dedi Elric. "Sen gemiyi bıraktığımız yere git ve adamlara geldiğimizi bildir."

Smiorgan doğruya doğru yürümeye başladı.

Elric yavaşça Dük Avan'm cesedini kucakladı ve meydanın öteki tarafına götürdü. Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'm on bin yıl boyunca içinde yaşadığı odaya girdi.

Artık bu olanlar Elric'e gerçek gibi gelmiyordu ama bir rüya olmadığını da biliyordu çünkü Yeşim Adam gitmişti. Ormanda izleri görülüyordu. Geçtiği yerlerde ağaçlar ezilmişti.

Merdivenlerden inip odaya girdi. Dük Avan'ı kuru otlardan yapılmış yatağa yatırdı. Sonra dükün hançerini aldı ve hançeri dükün kanma batırdı. Cesedin üzerindeki duvara şunu yazdı:

Bu Eski Hrolmar'lı Dük Avan Astran di. Dünyayı keşfetti ve . yurdu Vilmir'e birçok bilgi ve hazine getirdi. Hayal etti ve başka birinin hayalinde kayboldu. Bunun için öldü. Genç Krallıklar'ı zenginleştirdi ve böylece başka bir hayali yarattı. Yaşamaya Mahkûm Edilmiş

185

Yaratık'ın ölmesi için öldü, arzuladığı gibi.

Elric duraksadı. Hançeri elinden bıraktı. Öldürdüğü adam için ağdalı sözlerle bezenmiş bir mezartaşı hazırlamakla hissettiği suçluluk duygusundan kurtulamıyordu.

Orada öylece durdu. Soluk alması sıklaştı. Hançeri bir kez daha eline aldı.

Öldü çünkü Melnibone'lu Elric hiçbir zaman bulamayacağı huzur ve bilginin peşindeydi. Kara Kılıç tarafından öldürüldü.

Öğlen olduğunda son Vümirli denizcinin ölü bedeni hâlâ dışarıda meydanın ortasındaydı. Kimse adını bilmiyordu. Kimse onun için üzülmeyi ya da bir mezartaşı yapmaya uğraşmadı. Vilmir'li hiçbir ulu amaç için ölmemişti. Hiçbir hayret verici rüyanın peşinden gitmemişi. Ölüsü bile bir işe yaramıyordu. Adada cesedinden beslenecek bir hayvan yoktu. Şehrin tozundan gübrelenecek toprak dahi yoktu.

Elric meydana geri dönüp cesedi gördü. Bir an için ceset Elric'e olup biten ve daha sonra gerçekleşeceklerin bir sembolü gibi geldi.

"Hiçbir amaç yok" diye mırıldandı.

Belki de uzak ataları aslında bunun farkındaydılar ve umurlarında değildi. Yeşim Adam onların bunu anlamasını sağladı ve kederlerinden akıllarını kaçırdılar. Bilgi akıllarını birçok şeye kapamalarına neden oldu.

"Elric!"

Smiorgan dönmüştü. Elric başını kaldırdı.

"Olab bütün mürettebatı öldürüp gemiyi de parçalamış. Her şey mahvolmuş."

Elric, Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'ın ona söylediği bir şeyi hatırladı. "Başka bir tekne daha var" dedi. "Adanın doğusu tarafında."

Günün geri kalanını ve geceyi, J'osui C'reln Rey'ın sakladığı gemiyi aramakla geçirdiler. Sabahın ilk ışıklarında gemiyi

186

suya indirip incelemeye başladılar.

"Sağlam bir gemi" Dedi Kont Smiorgan onaylayarak. "Görünüşe bakılırsa R'lin K'ren A'a'nın kütüphanesinde gördüğümüz garip malzemeden yapılmış." Gemiye tırmandı ve kilitleri kontrol etti.

Elric arkadaki şehre bakıyordu. Kont Smiorgan gibi arkadaşı olabilecek adamı düşündü. Aslında onun Melnibone'da Cymoril'den başka arkadaşı yoktu. İç çekti.

Smiorgan birkaç kilidi açmıştı. Gördükleri karşısında sırtıyordu. "Tanrılara Mor Şehirler'e sağ salim dönebilmek için dua ediyorum. Aradığımız şeyi bulduk! Bak Elric! Hazine! Sonunda bu yolculuktan bir çıkar sağladık!"

"Evet. . ." Elric'in aklı başka yerlerdeydi. Daha yararlı şeyler düşünmeye çalıştı. "Ama mücevherler bizi doyurmaz Kont Smiorgan" dedi. "Eve uzun bir yolculuk olacak."

"Ev mi?" Kont Smiorgan doğruldu. Avuçlarında kolyeler vardı. "Melnibone mu?"

"Genç Krallıklar. Sanırım beni evinde misafir etmeyi önermiştin."

"Eğer istersen hayatının geri kalanı boyunca. Sen benim hayatımı kurtardın Elric. Şimdi de onurumu kurtarmama yardımcı oldun."

"Son olaylar seni rahatsız etmedi mi? Kılıcımın neler yapabileceğini gördün. Hem arkadaşlara hem düşmanlara..."

"Biz Mor Şehirli olaylar üzerinde kara kara düşünmeyiz" dedi Kont Smiorgan büyük bir ciddiyetle. "Arkadaşlığımızda da vefasız değiliz. Benim hiç hissetmediğim ve hiçbir zaman anlayamayacağım bir keder taşıyorsun. Sana zaten güveniyorum. Neden bu güveni geri çekeyim ki? Mor Şehirlerde biz böyle yetiştirilmedik." Kont Smiorgan siyah sakalını oğuş-turdu ve göz kırptı. "Avan'ın gemisinin etrafında birkaç kasa erzak görmüştüm. Adanın etrafını dolanıp onları alalım."

Elric içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya çalıştı ama çok zordu. Ona güvenen birini öldürmüştü ve Smiorgan'ın

187

güven hakkında söyledikleri sadece kendisini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu.

Birlikte gemiyi sızlıklarla kaplı denize ittiler. Elric son bir kez sessiz ormana baktı ve içi titredi. Nehirden bu tarafa gelirken yaşadıkları umutları düşündü ve bu kadar ahmak olduğu için kendisine lanet okudu.

Geçmiş düşünmeye çalıştı. Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çabaladı ama gördüğü rüyalar kafasını karıştırmıştı. Saxif D'Aan ve mavi güneşli dünya gerçek miydi? Şimdi bile hatıralar yavaş yavaş siliniyordu. Bu yer gerçek miydi? Rüya gibi bir tarafı vardı. Pikayard'dan kaçtığından beri birçok

kader denizinde yol aldığını hissediyordu. Mor Şehirler'de ona vaadedi-len huzur artık ona çok değerli görünüyordu.

Yakında Cymoril ve Düşler Şehri'ne dönmesi gereken zaman gelecekti. Melnibone'un, Parlak İmparatorluk'un sorumluluklarını almaya hazır olup olamadığına karar vermesi gereken zaman gelecekti. Ama o ana kadar yeni arkadaşı Smiorgan'm misafiri olacak Menii halkının daha basit ve sade yaşamını tanıyacaktı.

Yelken açıp akıntıyla hareket ettiklerinde Elric birdenbire Smiorgan'a "O zaman bana güveniyorsun değil mi Kont Smi-organ?" diye sordu.

Deniz lordu bu direk soru karşısında önce biraz şaşırdı. Parmaklarını sakalı arasında gezdirdi. "Evet" dedi. "Bir insan olarak. Ama kahpe bir dönemde yaşıyoruz Prens Elric. Tanrılar bile masumiyetlerini yitirdiler öyle değil mi?"

Elric şaşırmıştı. "Orada Avan'a yaptığım gibi sana da ihanet edeceğimi düşünüyor musun?"

Smiorgan kafasını iki yana salladı. "Bu konular hakkında fikir yürütmek doğama aykırı. Sen sadıksın Prens Elric. Kahpelikten nefret ediyorsun ama yine de birazcık kahpeliğe ihtiyaç duymayan hiçbir adam tanımadım." Gülümsedi. "Kılıcın sana ihanet etti değil mi?"

"Bana hizmet etmek için sanırım."

188

"Evet. Sözlerinde bir ironi var. İnsan insana güvenebilir Prens Elric ama insanlar insanlığa güvenmediği sürece gerçekten sağduyulu bir dünyada yaşayamayacağız. Sanırım bunun anlamı da büyüünün ölmesi demek."

O zaman Elric'e yanındaki rün kılıcı titriyor ve hafifçe inli-yormuş gibi geldi. Sanki Kont Smiorgan'm sözleri Fırtmayara-tan'ı rahatsız etmişti.

ve işTe ÖOSTLA.R, eLRİC ÖeSTANI'MiM ikİMCİ kİTâ.m

kAöeR öeNİzLeRİNöeki öeMÎzci

BURAÖA BİTTİ.

ÜÇÜMCÜ KİTAp

B6Y2VZ KURT'UM kAÖCRI

çok Y^kiMöA ...

6.45 notu: Bu kitabın içinde yer alan çizimler internetten dostumuz Ferhan Ertürk tarafından indirilip bize getirilmiştir. Yine internetten alınan yan sayfadaki haritaya gelince ...

William Church tarafından Elric romanları temel alınarak çizilen ve ülkeler, başkentler, limanlar, önemli şehirler ve özel yerler belirtilerek ayrımtılandırılan 'Genç Krallıklar' haritası Michael Moorcock tarafından onaylanmıştır.

altıkırkbeş yayın fantastik kurgu dizisi

-*- j. r. r. tolkien

- hobbit (3. edition)

- masallar

- peri masalları üzerine

- silmarillion

-*- david eddings

- elmas taht (Elenium Üçlemesi, 1. kitap)

- yakut şövalye (Elenium Üçlemesi, 2. kitap)

- safir gül (Elenium Üçlemesi, 3. kitap)

?*- fred saberhagen

- Kılıçların Birinci Kitabı

-*? michael moorcock

- Melnibone'lu Elric (Elric Destanı, 1. kitap)

ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir . .

Dünyayı yöneten Yakut Tahtı bırakıp, paralı bir asker olarak kendi sisiyle kuşatılmış bir gemiyle, kör bir Kaptanın yönetiminde yapılan garip bir yolculuk. Kader Denizlerinde, yitik ruhların, farklı boyutlar arasında sıkışıp kalmış bir savaşın ve zamanın dışında görülen eski bir hesabın hikayesi.

Tüm bunların tam ortasında Melnibone'un Büyücü İmparatoru Elric'in gücün ve sonsuz yaşamın boşluğuyla hesaplaşması.

Soru yine aynı: Sonsuz gücü elinde tutanın içindeki boşluktan daha büyük ne olabilir. Tanrıların getirdiği çaresizliğe tanık olun...

9799758467005

AKBN 00-87-03-06-1245-FK-MC

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt2 Kader Denizlerindeki Denizci

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullananlara aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt2 Kader Denizlerindeki Denizci

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt3 Beyaz Kurdun Kaderi

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullananlara aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt3 Beyaz Kurdun Kaderi

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey'de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşma geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho karelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green'e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşma geldiğinde Edgar Rice Burroughs fan-zini Tarzan Adventures'de editör konumuna yükselmişti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho'da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris'e gitti. Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa'da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç'te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris'e döndü. Beş parasız olarak İngiltere'ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti. 1964 yılında New Worlds'un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında Behold The Man ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK'dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak "Melnibone'lu Elric" dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70'lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock'ın "Hawkmoon" adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Oyster Cult'la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981'de [1975'de kaydettiği] kendi solo albümü New World's Fair'i çıkardı. Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Tek-sas'ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

kişisel toplantı notları...

I . / "İlk karganın tüyünü sakla, susuz bölgeye geldiğinde

kusurlu bir yaratık olarak paradoksu anlayacaksın." bekleme sanatı üzerine... kişisel fikir

çölün kıyısına gelmişti, sıcağın parçaladığı taş parçacıklarının ufanıp kum örtüsünün altına gizlendiği yere. tek bir yaşamı olduğu biliyordu, ama içindeki acele etme güdülerini tamamen yitirmişti, zamanın farklı algılandığı ve insanları pek fazla incitmeden, sanki hiç akmamış gibi geçtiği küçük kentlerin birinde geçirdiği çocukluğunun yarattığı farklılaşmalardan biriydi bu. sanki omurilik soğanının iç zarına yerleştirilen bir "chip" in vakti geldiğinde devreye girmesi gibi, "güneye, güneye" çağrısını algılamaya başlamasının ardından içtiği su miktarını her geçen gün biraz daha azaltmıştı, artık daha yavaş hareket ediyordu, sahip olduğu yaşam sistemi kendini yeni şartlara hazırlıyor gibiydi.

"geceleri soğuk bira şişeleri ve sarılışını sevdiğin bir kadınla nereye kadar?" sorusunu duyduğunda eskisi gibi davranmıyor, hiçbir tepki vermeden önüne bakıyordu, neden sorular, insanların yaşamında futbolun yarattığı enerjiyi alıp götürüyordu? çalıştığı iş yerinde pek fazla dik saçlı arkadaşı kalmamıştı, vapurda tostuna domates dilimi koyduramamarun yarattığı sıkıntıyı düşünürken gece olmuştu ve artık gitmeliydi, bir çöle girmeye hazırlanırken kendisine söylendiği gibi davranmalı, çantasını açıp çocukluğundan kalan emaneti çıkarmalıydı, vurduğu ilk kargadan alınıp saklanan tüyü, dolunayı göremeyeceği şekilde kaldırıp rüzgâra bıraktı.

üzerinde düşünülecek son şeyini de yitirmenin verdiği rahatlıkla kumun üzerinde yürümeye başlamıştı, tek bir yaşamı vardı ve hâlâ hiç acelesi yoktu.

Ç-

kentte yaşıyor ve sıkıyorum

II. / Bir profesyonel kaleyi gördüğünde vurur, kendi kalesi bile olsa.

. Kalbi kan ağlasa bile. Unutmayın, futbol gol oyunudur.

Cenk Taner -Karga ve Bira, Diyaloglar ciltli /s. 84, kadıköy 2000 Karganın tüyü yere düşmeden, cansız bedeni çölün damar damar çatlamış sert yüzeyine küçük bir toz bulutu oluşturarak çarptı. Havada nazlı nazlı sallanarak düşmekte olan tüye yönelmiş bakışlarıyla öylece, hareketsiz bakmaya devam ettiler. Tüy yere yaklaştıkça başları aşağı doğru eğilmeye devam etti. Sonunda, tüy yere ulaştığında beklenildiği gibi "bir tüy kadar" hafifçe kondu. Gerçi hava da çok sıcaktı, tıpkı bir çölde olması gerektiği gibi. Yani beklenilmedik hiçbir şey olmadı. İki kişiydiler; nedense, uzunca bir süre tüyün hafif esintiyle mi yoksa sıcaklığın yarattığı yanılısamayla mı olduğu belirsiz titreşmesini aynı kıpırtısızlıkla seyrettiler. Sonra beklenildiği gibi hiç beklenmedik bir anda dönerek, hiç konuşmadan yürüdüler, güneşin ve toprağın aynı renkte birleştiği yere doğru gittikçe küçülerek.

Hepsi bu. Yeni bir şey yok, beklenildiği gibi. Kadınlar düzenli olarak terk etmeye devam ediyor, bir taraftan da sürekli olarak terk etmediklerini söylemeye. Belki de sırf bu yüzden aynı yakıcı soru dönüp duruyor etrafımda, tıpkı çölün üstündeki kavurucu güneş gibi: terk eden giden midir yoksa kalan mı? Olsun Rock'n Roll iyidir, her zaman. Tıpkı çıtırdayan kömür bir diskin üzerinden yansıyan ışık gibi. Belki son bir şey; güzel sayılmazdı ama gözlerinde yaşlı bir ruhun aydınlığı vardı, giderken, gerçekten. beklenildiği gibi

K. adına

ya da güneşin altında yeni bir şey yok

michael moorcock

•

beyaz kurt'un kaderi

(elric destanı üçüncü kitap)

türkçesi: kozan demircan

altıkkırkbeş yayın kadıköy, 2000

Bütün erken dönem Elric öykülerini yayınlayan
ve bu diziyi yazmaya başlamamı öneren kişiye,
New Worlds ve Science Fantasy'nin editörü
Ted Carnell'in anısına.

Gençlik yıllarımda beni cesaretlendiren,
kibar ve cömert bir adama;
eğer o olmasaydı, bu öyküler
asla yazılamazdı.

ÇİRİŞ KONT AUBEC'İN ÖÜŞÜ

Ve BURAÖA, QCNC KR2vLUKL2vR ÇAĞI'NIN NASIL BAŞI_2vÖIQINI. YAZGISI SOMRİÖAN
cneLMİBOMe'Lu eLRİcLe iç içe eegecek
Oİ_2vN kAR2k.MI.lk t>ANICD (X>YSİ}eL.I.A'mN BU KONUÖA OYNAÖİÇİ ROLÜ ÖÇReMİYORUZ.

Maladoi'lu Kont Aubec

TAŞ KULENİN CAMSIZ penceresinden, asıl ormana doğru yoğunlaşarak uzanan yemyeşil ağaç kümelerinin bulunduğu alanın içinde, yumuşak, kahverengi toprak kıyıların arasında, kıvrım kıvrım bükülerek akan geniş ırmağı görebilmek mümkündü. Ormanın dışında, bir kayalık yükseliyordu, gri ve açık yeşil renkte, yukarılara, daha da yukarılara doğru, likenlerle kaplanmış kayaların rengi koyulaşıyor ve sonunda şatonun taşlarıyla iç içe geçerek birbirlerine karşıyorlardı. Çevresindeki kırsal alana üç yönde hakim olan bir şatoydu, ırmak, kayalar ve orman oradan izlenebiliyordu. Surları yüksekti, kalın granitten örülmüştü ve kuleleri vardı; kuleler, öylesine sık aralıklarla dikilmişti ki birbirlerini gölgede bırakacak şekilde kümelenmişlerdi.

MaladorTu Aubec, şaşkıncı ve insan yapı ustalarının, büyüye başvurmaksızın böylesi bir şeyi nasıl inşa ettiklerini merak ediyordu. Kasvetli ve gizemli şatonun üzerinde küstahça bir hava varmış gibi görünüyordu, çünkü dünyanın en ucunda yükseliyordu.

Bu arada, kararan gökyüzü, kulelerin batı kanadına koyu san bir ışık düşürerek, dokunmadığı karanlığı kesifleştiriyordu. Yukarıdaki baskın griliği dalga dalga kabaran mavi gökyüzü yarıp parçalıyor ve yavaşça sızarak içlerine kansan kırmızı bulut kümeleri, çok sayıda anlaşılması güç renkler ürettiyordu. Gökyüzü böylesine etkileyici olmasa rağmen, bakışlan insan yapımı kasvetli bir kayahğm, yani Kaneloon Şatosu'nun üzerinden alıp

11

kendisine yönlendiremiyordu.

Maladoflu Kont Aubec, dışarısı tamamen kararınca dek pencerenin önünden ayrılmadı; artık orman, şato ve kayalık, her tarafı kuşatan karanlığın içinde birtakım gölgeli tonlara dönüşmüştü. İri, boğum boğum elini neredeyse kelleşmiş kafasının üzerinden geçirdi ve düşünceli bir şekilde, yatak niyetine kullandığı saman yığınının doğru yürüdü.

Samanlar, bir payanda konularak oluşturulmuş bölmenin içine yığılmıştı ve Matadorun feneri, duvarlar da dahil olmak üzere odayı iyice aydınlatıyordu. Ama, adam çift elle kullanılan, devasa boyutlu enli kılıcını elinin yakınlarında bulundurarak samanların üzerine uzanırken hava soğumuştur. Bu, adamın tek silahıydı. Geniş koruma çubuğuyla ağır ve mücevher kakmalı kabzası ve beş ayak uzunluğunda gövdesiyle pürüzsüz, enli kılıç sanki bir devin kullanması için dövülmüştü - gerçi Malador da dev sayılırdı.1 Kılıcın yanında Malador'un eski, ağır zırhı duruyordu, miğferinin tepesine dengeli bir şekilde yerleştirilmiş ve biraz yıpranmış siyah tüyler, pencereden giren hava akımı sayesinde hafif dalgalanıyordu.

Malador, uykuya daldı.

Adamın düşleri, her zaman olduğu gibi, karmakarışık: alev alev yanan toprakların üzerinden dalga dalga akan kudretli ordular, yüz ulusun armalarını taşıyarak dalgalanan sancaklar, parıldayan mızrakların oluşturduğu ormanlar, dalgalanan miğfer denizleri, cesur savaş borularının vahşice gümbür-deyen sesleri, nalların şakırtıları, askerlerin sarkılan, çığlıkları ve haykırıışları. Bunlar, eski zamanların, Klant'lı Kraliçe Eloarde adına bütün güney uluslarını - neredeyse dünyanın kıyısına

1.- Aubec'in Kılıcı : Beş ayak uzunluğundaki bu enli kılıcı, Fırtınayaratan adlı rün kılıcım ele geçirmeden önce Elric'in kullandığını, dizinin ilk kitabından hatırladığınızı umuyoruz. Ve yine Melnibonâ'lu Elric adlı, o kitabın sonlarında anlatıldığına göre, Elric'in, Fırtınayaratan'ı ele geçirmesinin ardından bu efsanevi kılıç ortadan yok olacaktır, yhn.

12

kadar - fethettiği gençlik günlerinin düşleriydi. Sadece en uçta yükselen Kaneloon'u fethedememişti, çünkü hiçbir ordu onun arkasından oraya kadar gitmemiştir.

Böylesine cesur görünen biri olarak, bu düşleri hoş karşılamaması şaşırtıcıydı ve Malador o gece defalarca uykusundan uyanarak, kendisini onlardan kurtarmak istercesine başını sallayacaktı.

Adam, huzursuzluğunun kaynağı olmasına rağmen, düşlerinde Eloarde'yi görmeyi yeğlerdi, ama uykusu boyunca ona ait hiçbir şey görmeyecekti; ne solgun yüzünün etrafında dalga dalga kabaran, yumuşak, siyah saçlarını ne de yeşil gözleri, kırmızı dudakları ve mağrur, kibirli duruşuna ilişkin hiçbir şey yoktu. Eloarde tarafından bu araştırmaya gönderilmişti ve buna hiç de istekli olmamasına rağmen başka bir seçeneği yoktu, çünkü o, sevgilisi olmasının yanında adamın kraliçesiydi. Gelenekler uyarınca, Şampiyon onun âşığı olurdu ve Kont Aubec için başka bir konumda olmak düşünülemezdi bile. Klant Şampiyonu olarak bu onun konumuydu, Kaneloon Şatosu'nu tek başına arayıp fethetmek ve kraliçenin İmparatorluğu'nun bir parçası olarak ilan etmek için emirlere itaat ederek sarayından ayrılmak da onun sorumluluğuydu; ki böylece, Kraliçe Eloarde'nin topraklarının Ejder Denizi'nden Dünya'nın Ucu'na dek uzandığı söylenilebilsindi.

Dünya'nın Ucu'nun ötesinde hiçbir şey yoktu - Kaneloon Kayalıkları'ndan sonsuzluğa doğru yayılan, öfkeyle kaynaşarak çalkalanan, çok renkli, yarı biçimlenmiş canavarlarla dolu, girdaplanarak dönüp duran biçimlenmemiş Kaos maddesi dışında hiçbir şey yoktu - çünkü sadece düzenlenmiş maddeden oluşan Dünya'nın Yasaları vardır; ve Dünya, sayısız çağlar boyunca olduğu gibi, Kaos maddesi denizinin içinde sürüklenip durmaktadır.

Sabah olduğunda, Maladorlu Kont Aubec, açık bıraktığı fenerini söndürdü, baldır zırhlarını ve zırh yeleşini kuşandı, siyah tüylü miğferini başına yerleştirdi, enli kılıcını omzuna astı

13

ve kadim bir binadan geriye kalan tek sağlam şey olan taş kuleden dışarıya hızla çıktı.

Deri çizmeli ayaklarıyla, sanki bir zamanlar Kaos, yücelere doğru yükselen Kaneloon Kayahkları'na değil de buraya çarpmış gibi yer yer aşınıp dağılmış taşların üzerinden sendeleyerek yürüdü. Bu, elbette ki kesinlikle olanaksızdı, çünkü Dün-ya'nın sınırlarının değişmez olduğu bilinirdi.

Kaneloon Şatosu, geçen gece olduğundan daha yakın görünüyordu ve artık anlamıştı ki bunun nedeni şatonun böylesine devasa boyutlarda olmasıydı. Irmağı izleyerek ilerledi, ayakları yumuşak toprağın içine gömülüyordu, kayalıklara doğru yol alırken, ağaçların büyük dallarının gölgeleri onu giderek ısman güneşten koruyorlardı. Artık çok yukarısında kalan Kaneloon, görüş alanının dışına çıkmıştı. Bitkilerin oldukça yoğunlaştığı yerlerden geçerken, kılıcını yolunu açmak için sık sık balta olarak kullanıyordu.

Birkaç kez dinlendi, ırmağın soğuk suyundan içti ve ferahlamak için yüzüne çarptı. Acelesi yoktu, Kaneloon'a konuk olmayı istemiyordu ve hak ettiğini düşündüğü Eloarde'yle geçirdiği hayatına ara verdiği için kızgındı. Üstelik o da gizemli şatonun batıl korkularından etkileniyordu, söylenenlere göre orada tek bir insan yaşıyordu - Karanlık Hanım, iblislerden ve diğer Kaos yaratıklarından oluşan bir birliğe kumanda eden acımasız bir büyücü.

Gün ortasına geldiğinde kayalığın üzerine doğru dikkatle baktı, yukarıya uzanan patikayı, rahatlamının ve temkinli olmanın karışımı bir duyguyla seyretti. Tırmanmak zorunda kalacağını biliyordu. Ama bununla birlikte, eğer daha kolay yolu bulabilirse zoru seçen biri değildi; ve böylece yanında taşınamayacak kadar uzun ve ağır olan kılıcının etrafına bir ip sararak onu sırtına astı. Sonrasında, hâlâ sinirli bir ruh hali içinde, kıvrılarak yükselen patika boyunca yukarılara tırmanmaya başladı.

Liken kaplı kayaların, Kaneloon'un niçin ilk kez sadece

14

birkaç kuşaktır duyulduğunu sorgulayan birtakım filozofların varsayımlarının tersine, çok kadim zamanlara ait olduğu apaçık ortadaydı. Malador, bu soruya verilen genel yanıtı inanıyordu - yani kâşiflerin bu kadar uzaklara gitmeyi, yakın bir zamana dek göze alamadıklarına. Dönüp patikadan aşağıya doğru baktığında altındaki ağaçların tepelerini gördü, yaprakları meltemin içinde yavaşça kımıldıyorlardı. Geceyi geçirdiği kuleyi uzaklarda belli belirsiz seçebiliyordu ve onun ötesinde hiçbir uygarlığın olmadığı ve Kuzey'e, Doğu'ya ya da Batı'ya doğru günler boyunca sürecek bir yolculuk yapılmaksızın İnsanoğluna ait hiçbir sınır karakoluna ulaşamayacağını biliyordu -Güney'e doğruysa Kaos uzanıyor olabilir miydi? Daha önce, dünyanın ucuna doğru asla bu kadar yakınlaşmamıştı ve biçimlenmemiş maddenin görüntüsünün beynini nasıl etkileyeceğini merak ediyordu.

Sonunda, tepenin doruğuna ulaşmıştı ve orada elleri böğründe, bir mil ileride yükseklerle doğru süzülen Kaneloon Şato-su'nu seyrederek dikildi, en yüksek kuleleri bulutların içine saklanmıştı, azametli duvarları kayaların üzerine kök salmıştı ve sadece kayalığın uçları tarafından sınırlanarak iki yana doğru uzanıyordu. Malador, kayalığın diğer tarafında, fokurdaya fokurdaya çalkalanan, kaynaşan Kaos maddesini seyretti, şu an için daha çok gri, mavi, kahverengi ve sarıydı, ama bununla birlikte renkleri sürekli olarak değişiyor ve şatonun birkaç ayak uzağına kadar denizin serpintisi gibi kusmuğu andıran püs-kürtüler yayıyordu.

Öylesine tanımlanamaz bir duyguyla dolmuştu ki kendi önemsizliğinin farkına vararak, uzun bir süre boyunca aynı po-ziyonda kalakalmanın dışında hiçbir şey yapamadı. Sonunda anladı ki, eğer birileri Kaneloon Şatosu'nda yaşıyorsa, ya çok sağlam bir zihin yapısına sahip olmalıydılar ya da tamamen deliydiler, ardından içini çekerek amacma doğru uzun adımlarla yürüdü, zeminin kusursuz bir şekilde dümdüz olduğunu fark etti, lekesiz, yeşil, obsidyen ve elinden geldiğince gözlerini

15

kaçırmasına rağmen, Kaos maddesinin dans edişini eksiksiz bir şekilde yansıtıyordu.

Kaneloon'un birçok girişi vardı, hepsi de karanlık ve uğursuz görünüşlüydü, eğer aynı büyüklük ve biçimlere sahip olmasalardı, onların sayısız mağara girişleri oldukları düşünülebilirdi.

Malador, hangisini seçeceğine karar vermeden önce bir süre duraksadı ve ardından açık bir kararlılıkla birisine doğru yürüdü. Sonsuzluğa doğru yayılıyormuş gibi görünen kararlığın içine girdi. Karanlık soğuktu; karanlık boştu ve adam da yapayalnızdı.

Kısa bir süre içinde kaybolmuştu. Ayak sesleri, beklenmedik bir şekilde, yankılanmıyordu; ardından karanlığın içinde bir dizi köşeli hatlar belirmeye başlamıştı, tıpkı döne döne ilerleyen bir koridorun duvarları gibiydi ve bu duvarlar, varlığı hissedilemeyen bir çatıya ulaşmıyor, başının birkaç yada yukarısında kesiliyorlardı. Burası karmakarışık bir yer, bir labirentti. Durakladı ve arkasını dönüp baktığında, içinde yürüdüğü labirentin birçok yöne doğru kıvrır kıvrır dallandığını dehşete kapılarak

gördü, ama bununla birlikte, dışarıdan içeriye doğru dümdüz bir şekilde uzanan bir yolu izleyerek ilerlediğine emindi.

Bir an için, düşünceleri karmakarışık olmuştu ve delilik tarafından kuşatılmaya başlandığını hissetti; ama, duygularını bastırmayı başaracaktı, kılıcını askısından sıyırdı, titriyordu. Hangi yol? Yürümeye devam etti, ama artık ileriye mi yoksa geriye doğru mu gittiğini söyleyemiyordu.

Beyninin derinliklerinde gezinen delilik dışarıya sızdı, korkuya dönüştü ve korku duygusunun hemen ardından şekiller geldi. Büyük bir hızla devinen, farklı yönlerden öne doğru fırlayıveren, anlaşılmas sesler mırıldanan, şeytani ve uç noktada dehşete düşürücü şekiller.

Bu yaratıklardan biri peşine takılmıştı ve adam kılıcıyla

16

saldırdı. Yaratık kaçtı, ama yaralanmamış gibi görünüyordu. Bir başkası geldi, ardından bir tane daha ve adam kapıldığı paniği atlatarak çevresine darbe üstüne darbe indirdi, hepsi de kaçıp gidene kadar saldırmaya devam etti. Durdu ve nefes nefese kılıcının üstüne eğildi. Sonra, etrafına bakmırken korku yeniden adamın içine doğru akmaya başladı, şimdi daha çok yaratık belirmişti - alev alev yanan gözleri ve kavrayıcı pençeleri olan büyük yaratıklar, kötü niyetli yüzleriyle onunla alay eden yaratıklar, kısmen tanıdık gelen yüzleri olan, bazıları eski dostlarını, akrabalarını andıran ama buna rağmen yüzleri dehşet verici bir taklitçilikle çarpılmış olanlar. Haykırarak onlara doğru koştu, devasa kılıcını savuruyor, kesip biçiyor, labirentte bir başka kıvrıma girmek üzere fırlayıp bir grubu hızla aşılıyor ve bir diğeriyle karşılaşlıyordu.

Kin ve hainlik dolu kahkaha, dolambaçlı koridorlar boyunca ilerledi, adamı takip ediyor ve ne kadar hızlı koşarsa koşsun önünden izliyordu. Tökezledi ve bir duvara çarptı. Başlangıçta duvar sert bir taştan yapılmış gibiydi, ama ardından yavaşça yumuşamaya başladı ve adam duvarın içine doğru gömüldü, bedeninin yansı bir koridorun öbür yarısı da diğer koridorun içinde yatıyordu. Zorlukla doğrulmaya çalıştı, hâlâ elleri ve dizlerinin üzerindeydi, başını kaldırıp yukarıya baktığında Elo-arde'yi gördü, ama bu, baktıkça yüzü giderek yaşlanan bir Elo-arde'ydi.

"Delirdim," diye düşündü. "Bu, gerçeklik mi yoksa hayal mi -yoksa ikisi birden mi?"

Bir elini ileriye doğru uzattı, "Eloardel"

Kadın yitip giderken yerini giderek kalabalıklaşan bir iblis sürüsü dolduruyordu. Ayağa kalktı ve çevresini kılıcıyla dövdü, ama iblisler menzilinın dışına çekilerek adam ilerlemeyi sürdürürken onlara doğru kükredi. Mücadelesini sürdürürken, bir an için korku adamı terk etti ve korkunun yok oluşuyla birlikte görüntüler de eriyip kayboldu. Bütün bu olanlardan önce korkunun geldiğini kavrayarak korkusunu kontrol altına

17

almaya çalıştı.

Bu işte neredeyse başarılı olmuştu ve kendisini rahatlamaya zorladı, ama, korku tekrar fışkırdı ve yaratıklar duvarlardan köpürerek ortaya çıktılar, keskin çığlıkları uğursuz bir neşeyle doluydu.

Bu kez, onlara kılıcıyla saldırmadı, olabildiğince sakin durarak, olduğu yerde dikildi ve zihinsel konumu üzerine yoğunlaşmaya çalıştı. Böyle yapmayı sürdürdükçe yaratıklar solup yitmeye başladılar ve ardından labirentin duvarları çözüldü, adam kendisini dingin, sevimli ve huzur dolu bir vadinin içinde dikiliyormuş gibi hissetti. Ama yine de, soluk dış hatlarıyla labirentin ve onun sayısız geçitinin içinde sağa sola hareket eden iğrenç şekillerinin, sanki bilincinin yakınlarında bir yerlerde asılı olduğunu görüyordu.

Bu vadi görüntüsünün de labirent gibi bir yanılsama olduğunu kavradı, bu sonuca varmasıyla birlikte hem vadi, hem de labirent olarak yok oldu ve adam kendini sadece Kaneloon olabilecek bir şatonun devasa salonunun içinde dikilirken buldu.

Salon, oldukça iyi döşenmiş olmasına karşın boştu, parıldayan ve her yanı aydınlatan ışığın kaynağını göremiyordu. Üzerinde öbek öbek rulolar olan bir masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve ayakları kulağına hoş gelen yankılar yaratıyordu. Salona açılan birkaç tane büyük, metal perçinli kapı vardı ama şu an için onları araştırmayacaktı, ruloları inceleyerek Kaneloon'un gizemini çözmesine yardım edecek bir şeyler bulabilmeyi istiyordu.

Kılıcını masanın yanına dayadı ve ilk ruloyu eline aldı.

Kırmızı parşömen yapılmış güzel bir nesneydi, ama üzerindeki siyah harfler adama hiçbir şey ifade etmiyordu ve bu yüzden şaşırıp kalmıştı, çünkü lehçelerin bölgeden bölgeye değişmesine rağmen Dünya'nın bütün diyarlarında sadece tek bir dil kullanılırdı. Başka bir rulo daha farklı simgelerle kaplıydı ve sarılmamış durumdaki bir üçüncüsünün üzerindeyse sık sık

18

tekrarlanan oldukça inceltirilmiş şekiller bulunuyordu, öyle ki bu şekillerin bir tür alfabe oluşturdıklarını tahmin etti. Öğrenerek, ruloyu fırlattı, uzamp kılıcını kaldırdı, derin bir nefes alarak haykırdı:

"Burada kimler yaşıyor? Onlar bilsin ki Klant Şampiyonu ve Güneyin Fatihi Malador Kontu Aubec, bütün Güneyille-ri'nin İmparatoriçesi Kraliçe Eloarde adına bu şatoya sahip çıkıyor!"

Bu bilindik sözleri haykırışının ardından kendisini biraz rahatlamış hissetti, ama sözlerine verilen bir yanıt yoktu. Miğferini hafifçe yukarı kaldırıp boynunu kaşıdı. Sonrasında kılıcını kaldırıp omuzlarını dengeleyerek en büyük kapıya doğru ilerledi.

Henüz ona ulaşamamıştı ki kapı ardına kadar açıldı ve kendisine doğru sırtan, demir mengene gibi elleriyle kocaman, insan benzeri bir şey belirdi.

Bir adım geriledi ve ardından bir adım daha, ta ki o şeyin, ilerlemeden, bulunduğu yerde dikilerek kendisini izlemekte olduğunu görene dek.

Adamdan yaklaşık bir ayak daha uzundu, oval, çok yüzeyli gözleri, sanki doğaları buymuşçasma herhangi bir anlamdan yoksundu. Yüzü köşeliydi, gri ve metalik bir parlaklığı vardı. Bedeninin büyük bölümü, zırh şeklinde eklemlenip parlatılmış metalden oluşuyordu. Başına çok iyi oturan, piring perçinli bir başlığı vardı. Yerinden kımıldamasa da çevresine insafsız ve ezici bir güç havası yayıyordu. "Bir golem!"¹ Şaşkınlık içinde bağırdı, bunun gibi insan

1.- Golem : Yahudi folklorunda canlı heykel ya da tasvir. Tevrat'ta ve Talmud metinlerinde cenin ya da kusurlu varlık anlamında kullanılan sözcük, bugünkü anlamını Ortaçağ'da kazandı. Bu dönemde, kutsal bir sözcüğü ya da Tann'nın sıfatlarından birini oluşturan harfleri yeniden dizerek ya da muska yazarak heykel ya da tasvirleri canlandıran bilgilerle ilgili çok sayıda efsane doğmuştu. inanışa göre, harflerin yazılı olduğu kâğıt ya da muska golem'in ağzına yerleştirilir ya da basma iliştilirdi; muska kaldırılınca golem de cansız duruma gelirdi. Golem, genelde kusursuz bir hizmetkar veya koruyucu olarak kullanılırdı.yhn.

19

yapımı yaratıkları efsanelerden anımsıyordu. "Nasıl bir büyü yarattı senü"

Golem yanıtlamadı, ama elleri - her biri çiviye andırır dört sivri metalden oluşan- yavaşça kendi kendilerine kasılmaya başlamıştı; ve hâlâ sırtmaya devam ediyordu.

Malador biliyordu ki, bu şey daha önce gördüğü şekilsiz yaratıkların bir benzeri değildi. Bu bedenleşmişti, güçlü ve gerçekti ve üstelik Maladofun insani gücü, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, böylesi bir yaratığı yenemezdi. Hatta dönüp kaçamazdı bile...

Golem, metal eklemleri gıcırdaya gıcırdaya salonun içine girdi ve parlatılmış ellerini konta doğru uzattı.

Malador saldırabilir ya da kaçabilirdi, ama kaçışı anlamsız olacaktı. Saldırdı.

İki eliyle kavradığı koca kılıcını, golemın bedeninin en zayıf noktası gibi görünen göğsünün yanına doğru savurdu. Golem bir kolunu aşağıya doğru indirince, kılıç çok büyük bir çınlama sesi çıkararak metale çarptı ve adamın bütün vücudunu zangır zangır titretti. Dengesi bozulan kont geriledi. Acımasız bir şekilde golem, onu izledi.

Malador dönerek arkasına doğru baktı ve kılıcından daha güçlü bir silah bulma umuduyla gözleriyle salonu taradı, ama bütün görebildiği sadece sağ tarafındaki duvarın üzerine süsleme amacıyla asılmış olan kalkanlardı. Dönüp duvara doğru koştu, kalkanlardan birini takılı olduğu yerden çevirerek çıkardı ve koluna taktı. Dikdörtgen şekilli hafif bir şeydi ve damar yönünün tersine kesilmiş birkaç kat tahtadan yapılmıştı. Yetersizdi, ama, golemle yüzleşmek için dönerken, kendini birazcık daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Golem ilerledi ve Malador, onun üzerinde kendisine tamdik gelen bir şeylerin olduğunu fark etti, tıpkı labirentteki iblislerinin tanıdık gelmesi gibi, ama bu belli belirsiz bir izlenimdi. Kaneloon'un tuhaf büyüünün düşüncelerini etkilediğine karar verdi.

20

Yaratık, Malador'un kafasına çivi benzeri parmaklarıyla hızlı bir darbe indirmek üzere sağ kolunu kaldırdı. Adam darbeden kaçarak korunmak için kılıcını kaldırdı. Çiviler kılıçla çarpıştı ve ardmdan sol kol, Malador'un karnına doğru bir piston gibi hamle etti. Kalkan, darbeyi önledi, ama çiviler onu delik deşik etmişti. Kalkam çivilerden zorlayarak çekerken, gole-min bacak eklemlerine doğru bir kesme indirdi.

Kont dönüp, ruloları etrafa dağıtarak masanın üzerine atlarken, hâlâ ortalama bir uzaklıktan adama doğru dik dik bakan ve onunla gerçekten ilgilenmiyormuş gibi görünen golem, kör bir adam gibi ilerledi. Ardından, Malador devasa kılıcını kaldırarak golemın kafasına doğru indirdi, piring perçinler

kıvılcımlar saçarken miğfer ve kafanın üzerinde çentikler oluştu. Sendeleyen golem masayı tuttuğu gibi zeminden öylesine hızlı kaldırdı ki, Malador yere atlamak zorunda kalacaktı. Adam bu kez, kapıya doğru koştu ve mandalına asıldı, ama kapı açılmadı.

Kılıcı çentiklenip körelmişti. Golem ona yetişirken sırtını kapıya dayamıştı ve metal elini kalkanın üst kenarına indirdi. Kalkanın parçalanmasıyla birlikte korkunç bir acı Malador'un koluna saplandı. Büyük kılıcının ucuyla goleme saldırdı ama kılıcını bu şekilde kullanmaya alışık değildi ve bu yüzden hantalca bir darbe indirmiş oldu.

Malador, sonunun geldiğini biliyordu. Güç ve savaş yeteneği, golemın merhametsiz kuvveti karşısında yetersiz kalıyordu. Golemin yeni atağını karşılamak için yana doğru kaçtı, ama, çivi parmaklardan birine yakalanmıştı ve o an için bir acı hissetmese de zırhı yarılıp kanı akacaktı.

Kalkanından kopan tahta parçalarını silkeleyip pençeyi uzaklaştırarak ayakta kalmaya uğraştı, kılıcını sıkı sıkıya kavramıştı.

"Bu ruhsuz iblisin zayıf noktası yok," diye düşündü, "ve gerçek bir zekaya sahip olmadığına göre, yalvarıp yakarmanın da bir anlamı yok. Bir golem neden korkar ki?"

21

Yanıt basitti. Golem ancak kendisi kadar ya da kendisinden güçlü bir şeyden korkardı. Kurnaz davranmalıydı.

Peşinden gelen golemle birlikte, ters dönmüş masaya doğru fırladı, masanın üzerinden sıçradı ve golem adımını attığı anda masayı hızla ters çevirdi, ama umduğu gibi canavarı düşürmeyi başaramamıştı. Yine de bu hareketi golemi yavaşlamıştı ve Aubec bunun avantajından yararlanarak golemın girdiği kapıya doğru fırladı. Kapı açıldı. Karanlık gölgelerin bürü-düğü dolambaçlı bir koridordaydı, ama Kaneloon'da ilk karşılaştığı şey olan labirente pek benzemiyordu. Kapı kapandı, ama adam onu kilitleyecek herhangi bir sürgü bulamadı. Golem kapıyı parçalarcasma açar ve hızla peşinden gelirken koridor boyunca koştu.

Koridor neredeyse her yöne doğru kıvrılıyor, golemi her zaman göremese de duyuyor ve saptığı koridorlardan birinde onunla yüz yüze kalmak düşüncesinden kaynaklanan hasta edici bir korkuya kapılıyordu. Bu gerçekleşmedi - ama bir kapıyla karşı karşıya gelmişti ve kapıyı açar açmaz içeri daldığında kendini yeniden Kaneloon Şatosu'nun bir salonunda bulacaktı.

Gıcırdayan metal parçalarıyla birlikte golemın peşinden gelmeyi sürdürdüğünü iştirken bu bildik manzarayla karşılaşmasına neredeyse sevinmişti. Başka bir kalkana ihtiyacı olmasına rağmen, şimdi kendisinin içinde bulunduğu odanın duvarlarında asılı kalkanlar yoktu - yalnızca, iyice parlatılmış metalden, kocaman yuvarlak bir ayna vardı. Kalkan şeklinde kullanılamayacak kadar ağırdı, ama adam onu yakaladığı gibi kancasından çekip çıkardı. Tangır tungur yere düşen aynayı kaldırdı ve yeniden odanın içinde behren goleme doğru sendeleme sendeleme sürükledi.

Asıldığı zincirleri kullanarak aynayı önüne aldı ve golem iyice hızlanarak üzerine doğru saldırırken uyduruk kalkanını havaya kaldırdı.

22

Golem bir çılgılık attı.

Malador şaşkınlık içinde kalmıştı. Canavar zınk diye durdu ve aynadan korkarak gerilemeye başladı. Malador, aynayı goleme doğru itti ve kapı arkasından kapanırken yaratık metalik bir ulumayla sırtını dönüp kaçmaya başladı.

Rahatlamış ve akli karışmış Malador, zemine oturup aynayı inceledi. Kalitesi oldukça iyi olmasına rağmen, üzerinde kesinlikle herhangi bir büyü izi yoktu. Sırıttı ve yüksek sesle mırıldandı:

"Yaratığın da koktuğu bir şeyler varmış. Kendisinden kor-kuyormuş!"

Kafasını geriye doğru attı ve ferahlamasıyla birlikte gürültülü kahkahalar attı. Ardından kaşlarını çattı. "Şimdi, onu yaratan büyücüleri bulmalı ve onlardan öç almalı!" Kendisini ayağa kalkmaya zorladı, aynanın zincirlerini koluna daha sıkı bir şekilde sararak başka bir kapıya doğru yöneldi. Golemin gittiğine emin olmak için, labirente yeniden dolaştı ve bir kapıya ulaşarak geri döndü. Kapı yerinden kımıldamayacaktı ve bu yüzden açılana dek kapının mandalına kılıcıyla birkaç kez vurmak zorunda kaldı. Diğer ucunda - ve kapısı açık olan başka bir oda varmış gibi görünen, iyi aydınlatılmış bir geçitin içinde uzun adımlarla yürüdü.

Geçit boyunca ilerlerken, burnuna misk benzeri bir koku ulaşmıştı - adama Klant'm rahatlıklarını ve Eloarde'yi anımsatan bir kokuydu.

Daire şeklindeki odaya ulaştığında, orasının bir yatak odası olduğunu görecekti - geçitte kokladığı parfüm kokusuyla dolu bir kadın yatak odası. Düşüncelerinin kaydığı yöne dikkat etti, sadakatini ve Klant'ı düşündü, odadan açılan başka bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kulpundan tutarak açtığında

karşısına, döne döne yükselen taş bir merdiven çıkacaktı. Pırlanta ya da yakut gibi ışıldayan pencereleri ve pencerelerin arkasında belirip kaybolan gölgeli şekillerin önünden geçerek yukarıya

doğru ilerledi, şatonun Kaos'a bakan tarafında olduğunu anlamıştı.

Merdiven bir kulenin içine doğru yükseliyor gibiydi, en sonunda ucundaki küçük kapıya ulaştığı zaman soluk soluğa kaldığını hissetmişti ve içeriye girmeden önce biraz durakladı. Ardından kapıyı iterek açtı ve içeriye girdi.

Duvarlardan birine kocaman bir pencere yerleştirilmişti, sıçrayıp duran uğursuz Kaos maddesinin görülebileceği duru camlı bir pencereydi. Pencerenin yanında, onu bekliyormuş gibi gözükten bir kadın duruyordu.

"Siz gerçekten bir şampiyonsunuz Kont Aubec," dedi kadın, alaycı denilebilecek bir gülümsemeyle. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Hayır, bunu büyü yardımıyla öğrenmedim, Malador Kontu - salonu gerçek biçimiyle ilk defa gördüğünüz zaman bunu kendiniz haykırmıştınız."

"Peki, o zaman, ama şu," diye nezaketsiz bir tavırla konuştu adam, "labirent, iblisler - hatta vadi, büyü eseri değil miydi? Golem de büyüyle yaratılmadı mı? Bu lanetli şatonun tamamı büyülü değil mi?"

Kadın omuzlarını silkti. "Doğruyu bilmek istemiyorsanız, öyle denilebilir. Büyücülük, en azından sizin anlayabilmeniz için, evrende var olan gerçek güçlere ilişkin birtakım ipuçları içeren kaba bir şeydir, sadece bu."

Adam, böylesi bir üslupta birtakım açıklamalara karşı sabırsız olduğu için herhangi bir yanıt vermedi. Klant filozoflarını gözlemleyerek, bu tarz gizemli sözcüklerin genellikle sıradan şeyleri ve düşünceleri gizlediğini öğrenmişti. Yanıt vermek yerine, güven duymayan bir ifade ve asık suratıyla kadına doğru baktı.

Yeşil-mavi gözleri ve açık teniyle çekici bir kadındı. Uzun elbisesi gözleriyle aynı renkteydi. Bir tür gizemli havasının içinde çok güzel bir kadındı ve tıpkı karşılaştığı bütün Kanelo-on sakinleri gibi biraz tanıdık geliyordu.

24

"Kaneloon'u biliyor musunuz?" diye sordu kadm.

Adam, kendisine yöneltilen bu soruya aldırmadı. "Bu kadarı yeter - beni hemen bu yerin efendilerine götürün!"

"Burada benden başka, Karanlık Hamm Myshella'dan başka efendi yok - ve burasının hanımı benim."

Adam düşkünlüğüne uğramıştı. "Yani sadece sizinle karşılaşmak için mi onca tehlikeye göğüs gerdim?"

"Öyle - üstelik sizin düşündüğünüzden daha büyük tehlikelere, Kont Aubec. Onlar sadece sizin kendi düş gücünüzün canavarlarıydı!"

"Benimle alay etmeyin, hanım."

Kadın güldü. "Büyük bir iyi niyet içinde konuşuyorum. Şato, kendi savunmasını sadece sizin zihninizi kullanarak yaratıyor. Kendi düş gücüyle yüzleşip, onu yenen bir adam nadir bulunur. İki yüz yıl boyunca böyle bir adam burada bana ulaşamadı. Diğerlerinin hepsi korkudan ölüp gitmişti - şu ana dek."

Adama gülümsedi. Sıcak bir gülümsemeydi.

"Peki, böylesine büyük bir başarının ödülü nedir?" diye ters ters sordu adam.

Kadın yeniden güldü ve dünyanın ucunun ötesindeki Ka-os'a bakan pencereyi işaret etti. "Orada, dışarıda, şu ana dek hiçbir şey var olmadı. Eğer onun içlerine doğru ilerlemeye cesaret ederseniz, orada sizin gizli hayallerinizin yaratıklarıyla yeniden karşılaşacaksınız, çünkü orada görülecek başka hiçbir şey yoktur."

Kadm hayranlık içinde ona doğru baktığında adam öksü-rerek utanmasını gizlemeye çalışacaktı. "Arada sırada" diye devam etti kadm, "böylesi bir sınava dayanacak bir adam Ka-neloon'a gelir. İşte o zaman dünyanın sınırları genişleyebilir, çünkü, bir adam Kaos'a karşı durarak onu geriletebilir ve yeni diyarlar varlık bulur!"

"Yani, kafanızın içinde benim için yazdığınız yazgı bu mu, büyücü!"

25

Kadın, adama neredeyse bir alçakgönüllülükle bakıyordu. Kadmi seyretmeyi sürdürdükçe kadının güzelliği büyüyor gibiydi. Kadın büyük bir zerafetle ona doğru yaklaşır ve sanki kazaen ona dokunurken adam kılıcının kabzasını kavrayarak sımsıkı tuttu. "Cesaretinizin bir ödülü olacak." Adamın gözlerinin içine baktı ve ödül hakkında başka hiçbir şey söylemedi, çünkü kadının sunduğu şey açıktı. "Ve sonrasında - emrimi yerine getir ve Kaos'un karşısına çık."

"Hanım, geleneklerin, Klant Şampiyonu'nun aynı zamanda kraliçenin sadık eşi olmasını buyurduğunu bilmiyor musunuz? Sözüme ve güvenilirliğime ihanet etmem!" Adam yapmacık bir kahkaha attı. "Buraya, kraliçemin krallığına yönelik bir tehditi ortadan kaldırmaya geldim - sizin âşığınız ve hizmetkârlığınız olmaya değil!"

"Burada bir tehdit yok ki."

"Orası belli..."

Kadın, adamı yeniden değerlendiriyormuşçasına bir adım geriledi. Çünkü bu onun için görülmemiş bir şeydi - daha önce sunduğu asla geri reddedilmemişti. Karakterinin içinde cesareti ve hayal gücünü birleştiren bu katı adamdan oldukça hoşlan-mıştı. Bu inanılmaz, diye düşündü, şu birkaç yüzyıl içinde nasıl da böylesi gelenekler ortaya çıkıvermişti - bir erkeği belki de hiç sevmediği bir kadına bağlayabilen gelenekler. Orada karşısında dikilen adama doğru baktı, bedeni kaskatıydı ve tavırları sinirliydi.

"Klant'ı unut," dedi kadm, "sahip olabileceğin gücü düşün - gerçek yaratmanın gücünü!"

"Hanım, Klant adına bu şatoya el koyuyorum. Buraya bunu yapmak için geldim ve yapacağım şey de budur. Eğer buradan canlı olarak ayrılırsam, bir fatih olarak hatırlanacağım ve siz de buna razı olacaksınız."

Kadın, onun söylediklerini zar zor işitti. Kendi davasının onunkinden daha üstün olduğuna adamı ikna edebilmenin yollarını düşünüyordu. Belki hâlâ adamı baştan çıkarabilirdi. Ya

26

da onu büyüleyici birtakım ilaçlar? Hayır, adam tüm bunlar için fazla güçlüydü, başka bir yöntem düşünmeliydi.

Adama bakmayı sürdürdükçe, göğüslerinin istemsiz olarak hassaslaştığını duyumsadı. Doğrusu, onu baştan çıkarmayı yeğlerdi. Kaneloon'un tehlikelerinin üstesinden gelen eski kahramanlar, her defasında ödülleri almıştı. Ve ardından, adama ne önereceğini bildiğini fark etti.

"Düşün, Kont Aubec," diye fısıldadı kadm. "Kraliçenin İmparatorluğu için yeni diyarları düşün!" Adamın kaşları çatıldı.

"Niçin imparatorluğun sınırlarım daha ilerilere genişlet-meyesin?" diye konuşmasını sürdürdü kadm. "Niye yeni bölgeler yapmayasın?"

Başlığını çıkarıp kocaman kel kafasını kaşıyan adamı heyecan içinde izledi. "Sonunda doğru bir noktaya değindin" dedi adam kuşkulu bir tavırla.

"Yalnızca Kaneloon'u değil - onun da ötesinde uzananı ele geçirdiğin zaman nasıl onurlandırılacağım bir düşün!"

Adam şimdi çenesini kaşıyordu. "Evet," dedi, "Evet . . ." Kocaman kaşları derin düşünceler içinde çatılmıştı.

"Yeni ovalar, yeni dağlar, yeni denizler - hatta yeni halklar - yeni var olmuş ama yine de kuşaklarca öncesinde yaşamış atalarının belleğine sahip halklarla dolu bütün o kentler! Sen Malador Kontu, bunların hepsini yapabilirsin - Kraliçe Eloarde ve Lormyr için!"

Adam, belli belirsiz gülümsedi, sonunda düş gücü ateşlen-mişti. "Evet! Eğer buradaki böylesi tehlikelerle başa çıkabilmiş-sem - aynısını orada da yapabilirim! Bu, tarihteki en büyük macera olacak! Adım bir efsane haline gelecek - Kaos Efendisi Malador!"

Bir parça aldatmasına rağmen kadm, adama şevkatle bir bakış attı.

Adam kılıcım kaldırıp omzuna yerleştirdi. "Bunu deneyeceğim, hanım."

27

Kadm ve adam, birlikte pencerenin önünde durdular, önlerinde uzanan, ezelden beri fısıldayıp fokurdayan Kaos maddesini seyrediyorlardı. Sürekli olarak değiştiği için kadına bile tanıdık gelmiyordu. Çalkalanan renkler, artık kırmızı ve siyah renklerin ağırlığına bürünmüştü. Mor ve portakal renkli kollar, sarmallar çizerek aralarından çıkıyor ve kıvrıla kıvrıla uzaklaş-yordu.

Dış hatları hiçbir zaman belirli ve tanıdık olmayan tuhaf şekiller, oradan oraya dolaşıyordu.

Adam, kadına dedi ki: "Bu bölgeye Kaos Lordları hükmediyor. Bu duruma onlar ne diyecekler?"

"Hiçbir şey söyleyemez ve çok az şey yapabilirler. Onlar bile Kozmik Denge Yasası'na uymak zorundalar, yasaya göre, eğer bir adam, Kaos'un karşısında durmayı başarabilirse ona emredebilir ve Düzeni oluşturabilir. İşte Dünya, bu şekilde, yavaş yavaş genişliyor."

"Oraya nasıl girerim?"

Adamın güçlü adeleli kolunu tutmak için bu fırsattan yararlanan kadın pencerenin içerisinden bir noktayı gösterdi. "Bak - orada - kuleden kayalığın aşağılarına inen bir yol var." Adama sert bir şekilde baktı. "Görüyor musun?"

"Ah - evet - görmemiştim, ama şimdi gördüm. Evet, bir yol var."

Adamın arkasında dikilen kadm, kendi kendine hafifçe gülümsedi. "Engeli kaldıracam," dedi.

Adam, miğferini başına yerleştirdi. "Klant ve Eloarde adına, sadece ve sadece onlar için bu maceraya atılıyorum."

Kadm duvara yürüdü ve pencereyi kaldırdı. Adam rengârenk sisin içinden yola doğru uzun uzun adımlarla inerken arkasına dönüp kadına bakmadı.

Adamın gözden kayboluşunu izlerken kendi kendine gülümsedi kadm. En güçlü adamı bile, kendi yoluna gittiğine inandırarak kandırmak nasıl da kolaydı! İmparatorluğuna yeni diyarlar ekleyebilirdi, ama o topraklara yerleşmiş olan halkları,

28

Eloarde'yi İmparatoriçeleri olarak kabul etmekte isteksiz bulacaktı. Aslında, Aubec eğer işini iyi yaparsa, Klant için, Kanelo-on'un yarattığından çok daha büyük bir tehditin oluşmasına yol açacaktı.

Yine de adama hayranlık duyuyordu ve ondan hoşlanıyordu, belki de kolayca elde edilemez oluşu yüzündendi, sadece iki yüz yıl önce, Aubec'in anayurdunu Kaos'tan kazanan bir önceki kahramandan birazcık daha zorluydu. Oh, o ne adamdı ama! Oysa o, öncekilerin çoğu gibi, onun için de bedenini sunmak dışında başka bir vaade gereksinim duymamıştı.

Kont Aubec'in zayıflığı gücünde yatıyor, diye düşündü kadın. Adam daha şimdiden, kabaran sisin içinde kaybolup gitmişti.

Bu kez, Yasa Lordları tarafından verilen görevin yerine getirilmesi, kendisine her zamanki zevki vermediği için, birazcık kederliydi.

Evet, belki de, diye düşündü, adamın inatçılığı ve onu ikna etmek için başvurduğu yollar, daha incelikli bir zevk duymasını sağlamıştı.

Yasa Lordları, Kaneloon'u ve sırlarını ona emanet edeli yüzyıllar geçmişti. Ama sürecin ilerleyişi yavaştı, çünkü, Kane-loon'un tehlikeleriyle karşılaşp hayatta kalan kahraman sayısı çok azdı - çok az sayıda insan, kendi yarattığı tehlikeleri yenebilirdi.

Yine de, görevinin bazı ödülleri olduğunu kabul etti kadın, dudaklardaki belli belirsiz bir gülümsemeyle. Şatonun dünyanın yeni ucuna aktarılması işlemine hazırlanmak için başka bir odaya geçti.

İşte böylece atıldı, Genç Krallıklar Çağı'nı, Melnibone'un çöküşüne yol açacak olan İnsanların Çağı'nın tohumları.

29

Karanlık Hanım Myshella

BİRİMCİ KİTAP

öüşLeR şel^Rİ

BURXOi eİRİC'İN ICDRRYR'G G6Rİ

ÖÖNÜŞÜ, ORAÖA. KjeLeR Y^PTİĞİ ve

6M SOMUNÖA. KAÖSRVNVN ÜZCRİNe NASIL ÇÖKTÜĞÜ İNİATILİYOR.

1,

"SAAT KAÇ?" Siyah sakallı adam, parıltılı miğferini sertçe başından çıkararak nereye düştüğüne aldırmaksızın fırlatıp attı. Deri zırh eldivenlerini de çıkardı ve çatırdayarak yanan ateşe doğru iyice yaklaşarak sıcaklığın donmuş kemiklerine işlemesine izin verdi.

"Gece yarısını çoktan geçti" diye homurdandı, ateşin çevresine toplanmış grubun içindeki başka bir zırhlı adam. "Onun geleceğine emin misin?"

"Eğer bu seni rahatlatırsa, onun sözünün eri bir adam olduğu söylenir."

Son konuşan uzun boylu, soluk yüzlü bir gençti. İnce dudakları sözcükleri biçimlendiriyor ve uğursuz bir biçimde dışarıya tükürüyordu. Bir kurt gibi sinth ve gözlerinde alaycı bir ifadeyle yeni gelene baktı.

Yeni gelen adam, omuzlarını silkerek arkasını döndü. "Bu kadar alaycılık yeter Yaris. O gelecek." Sanki kendi kendisini ikna etmek isteyen birisiymiş gibi konuşmuştu.

Şimdi, ateşin çevresinde toplanmış altı adam vardı. Altıncısı Smiorgan'dı - Mor Şehirler'den Kont Kelkafa Smiorgan. Yaralı yüzünün bir bölümü siyah, sık sakallarla kaplanmış, kısa boylu, ellili yaşlarda tıknaz bir adamdı. Gözleri huysuz bir şekilde yanıyor ve yumru yumru parmakları, uzun kılıcının kaskı kabzasının üzerine sinirli bir şekilde dokunuyordu. Saçsız

33

kafası, lakabını nasıl aldığını açıklıyordu ve aşırı süslemeli parlıtlı zırhının üzerine, gevşek bir şekilde mor renkli yünlü kumaştan bir pelerin asmıştı.

Smiorgan, kalın sesiyle dedi ki, "Kuzenini pek sevmezdi. Artık daha da körü bir duruma geldi. Yyrkoon, onun yerinde, Yakut Taht'ın üzerinde oturuyor ve üstelik onu bir yasadışı, bir hain olarak ilan etti. Eğer tahtını ve sevgilisini geri alacaksa, El-ric'in bize ihtiyacı var. Ona güvenebiliriz."

"Bu gece güven dolusunuz, Kont," diyerek ince dudaklarıyla gülümsedi Yaris, "böyle zor zamanlarda bulunması zor bir şeydir bu. Diyebilirim ki-" Durakladı ve derin bir soluk aldı, yoldaşlarına bakarak, onların bütün dikkatlerini üzerinde topladı. Bakışları, ince yüzlü Jharkorlu Dharmit'ten, dolgun dudaklarını büzerek ateşe bakan LormyrTi Fadan'a kaydı.

"Haydi konuş, Yaris," diye söylendi huysuz bir şekilde, asilzade görünümlü Vilrnifli Naclon. "Haydi, neler söyleyeceğini duyalım bakalım, ahbap, eğer dinlemeye değer bir şeyler-se."

Yaris, nezaketsiz bir şekilde esneyerek uzun burnunu kaşıyan züppe Jiku'ya doğru baktı.

"Evet!" Smiorgan sabırsızlanmaya başlamıştı. "Ne diyeceksin Yaris?"

"Dediğim şu ki, Elric'in keyfinin gelmesi bekleyerek daha fazla zaman harcamadan, hemen şimdi başlayalım! Buradan yüzlerce mil uzaktaki bir meyhanede halimize gülüyor - ya da bizi tuzağa düşürmek için Ejder Prensleri'yle birlikte kumpas kuruyordur. Çünkü yıllardır bu akına hazırlanıyoruz. Saldırmak için az zamanımız var - filomuz çok büyük ve sonuçta göze batıyor. Hatta Elric bize ihanet etmemiş olsa bile, casuslar kısa bir süre içinde, onlara karşı bir filo topladığı hakkında Ejderleri uyarmak üzere doğuya doğru koşturuyor olacaklar. Fantastik bir hazine kazanmak için - dünyadaki en büyük ticaret şehri ortadan kaldırmak için - ölçülemez zenginliklerin mahsûlünü almak için - ya da daha fazla beklersek, Ejder

34

Prensleri'nin ellerinde korkunç bir ölüme ulaşmak için. Gelin artık uygun zamanı daha fazla beklemekten vazgeçelim ve ödülümüz planımızdan haberdar olarak takviye güçler getirmeden önce yelken açalım!"

"Sen zaten bir insana güvenmemeye fazlasıyla hazırsın Ya-ris." Vilmir Kralı Naclon, yavaşça ve dikkatli bir şekilde konuştu - yüz hatları gerilmiş delikanlıya ters ters bakıyordu. "Elric'in, bizi gizli limanlarına götüren labirent kanalları hakkındaki bilgisi olmadan Imrryr'e ulaşamayız. Eğer Elric, bize katılmazsa - ki bu durumda girişimimiz sonuçsuz olacaktır - hiçbir umudumuz kalmaz. Ona ihtiyacımız var. Onu beklemek zorundayız - ya da tam tersine tasarılarımıza boş vererek anayurtlarımıza dönelim."

"En azından ben riske girmeye hazırım," diye haykırdı, devrik gözlerinden öfke okları saçan Yaris. "Sizler yaşıyorsunuz - sizin hepiniz. Hazine tedbirli davranılarak ve öngörülerle kazanılmaz, anı bir saldırıyla düşmanı kılıçtan geçirerek kazanılır."

"Aptal!" Dharmit'in sesi ateşin aydınlattığı salonda gürledi. Yorgun bir şekilde güldü. "Ben de gençliğimde böyle konuşmuştum - ve hemen ardından güzel bir filoyu kaybettim. Imrryr'i bize kurnazlık ve Elric'in bilgileri kazandıracak - ve bir de Melnibone sancaklarının Dünya'nın bütün ülkelerinin üzerinde dalgalandığı günlerden bu yana, İç Çeken Deniz'e yelken açan en kudretli filo. İşte buradayız - dünyadaki en güçlü Deniz Beyleriyiz, Efendileriyiz, bizim her birimiz, yüzden fazla süratli teknemiz var. İsimlerimizi herkes biliyor ve korkuyor - filolarımız, bir düzine küçük ulusun kıyılarını kasıp kavuruyor. Gücü elimizde tutuyoruz!" Kocaman yumruğunu sıkarak Yaris'in yüzüne doğru kaldırdı. Sesi daha dengeli bir hal aldı ve ateş saçan gözleriyle genç adama bakarak, kötü kötü gülümsedi, sözcüklerini dikkatli bir şekilde seçiyordu.

"Ama, Elric'in sahip olduğu güç olmaksızın bütün bunların tümü değersizdir - anlamsızdır. Onun sahip olduğu şey

bilginin gücüdür - eğer mutlaka o lanetlenmiş sözcüğü kullanmak zorundaysam, büyü'nün gücüdür. Onun ataları, Imrryr'i deniz saldırılarından koruyan labirentin sırlarını biliyorlardı. Ve bu sırları ona aktardılar. Imrryr, Düşler Şehri, huzur içinde düş görüyor - ve bizi limanlarına ulaşan tehlikeli su yollarının arasında dümen kırmamıza yardım edecek bir rehber olmadığı sürece de düş kurmaya devam edecek. Elric'e ihtiyacımız var -bunu biliyoruz ve o da bunu biliyor. İşte gerçek bu!"

"Böylesi bir güven, beyler, yüreğimi ısıtıyor." Salonun girişinden gelen ciddi sesin içinde bir alay vardı. Deniz Beyleri'nin altısının da başı kapıya doğru döndü.

Bakışları Melnibone'lu Elric'in gözleriyle karşılaşan Ya-ris'in küstahlığı uçup gitmişti. Bunlar, düzgün hatlı, gencecik bir yüzdeki yaşlanmış gözlerdi. Sonsuzluğun içine bakan kızıl gözler. Tüyleri ürperen Yaris, Elric'e arkasını döndü, ateşin göz alıcı parlaklığına bakmayı yeğlemişti.

Elric, Kont Smiorgan elini omzuna koyduğunda samimi bir şekilde gülümsedi. İkisnin arasında belirgin bir dostluk olduğu kesindi. Diğer dört kişiye başıyla bir selam lütfeden Elric, zarif ve kıvrak adımlarla ateşin başına yürüdü. Yaris, bir kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi. Elric uzun boylu, geniş omuzlu ve dar kalçalıydı. Uzun saçlarını ensesinde toplamış, belirsiz bir neden yüzünden Güneyli barbarlar gibi giyinmişti. Yumuşak geyik derisinden diz boyuna çıkan uzun çizmeleri vardı, alışılmadık bir şekilde dövülmüş gümüş bir göğüs zırhı takıyordu, beyaz ketenden mavi kareli bir yelege, kızıl yün pantolonu ve yeşil kadifeden hisirtili bir pelerini vardı. Kalçasının üzerinden aşağıya doğru siyah demirden rün kılıcı sarkıyordu - kadim ve yabancı büyülerle dövülmüş korku verici Fırtmaya-ratan.

Zevksiz ve aşın süslü garip giysisi, duyarlı yüzüne ve uzun parmaklı, neredeyse kırılgan ellerine hiç uymuyordu, ama yine de hiçbir gruba ait olmadığını vurgulamak için böyle giymiyordu - o dışlanmış birisiydi, yalnızlığa terk edilmiş biri.

36

Ama, gerçekte, böyle acayip bir kıyafet giymesine hiç gerek yoktu - çünkü gözleri ve teni yeterince dikkat çekiyordu.

Melnibone'nun Son Efendisi Elric, gücünü gizli ve dehşet verici bir kaynaktan alan tam bir albinoydu.

Smiorgan içini çekti. "Evet, Elric, Imrryr'i akını ne zaman yapıyoruz?"

Elric, omuzlarını silktili. "Ne zaman isterseniz; benim için önemi yok. Sadece belirli birtakım şeyleri yapmam için biraz zaman verin."

"Yarın? Yarın yelken açalım mı?" dedi çekinerek Yaris, ihanetle suçladığı adamın üzerinde şimdilik uykuya dalmış olan tuhaf gücün bilincindeydi.

Elric gülümseyerek, yeni yetmenin önerisini geçiştirdi. "Üç günlük bir zaman," dedi. "Üç - ya da daha fazla."

"Üç gün! Ama o zamana kadar Imrryr, varlığımızdan haberdar olur!" diye konuştu şişman, temkinli Fadan.

"Filonuzun fark edilmemesini sağlayacağım" diye söz verdi Elric. "Ama önce Imrryr'e gitmeli - ve geri dönmeliyim."

"Ama bu yolculuğu üç günde yapamazsın - en hızlı gemi bile bunu başaramaz." Smiorgan'un ağzı şaşkınlıktan bir karışık kalmıştı.

"Yaklaşık olarak bir gün içinde Düşler Şehri'nde olurum," diye soruyu yumuşakça ve büyük bir kesinlik içinde yanıtladı Elric.

Smiorgan omuzlarını silktili. "Eğer sen öyle diyorsan, buna inanırım - ama akınımızdan önce şehri ziyaret etme gerekliliği de nereden çıktı?"

"Vidani sebeplerden kaynaklanan bazı tereddütlerim var Kont Smiorgan. Ama endişelenmeyin - size ihanet etmeyeceğim. Akını bizzat ben yöneteceğim, buna emin olabilirsiniz." Ateş, ölü beyazı yüzünü ürkütücü bir şekilde aydınlatıyor, kızıl gözleri için için yanıyordu. İnce ellerinden biri rün kılıcının kabzasını sıkı sıkıya kavramıştı, sanki daha hızlı nefes alıyor gibiydi. "Imrryr çöktü, ruhsal olarak, beş yüz yıl önce - çok

37

yakında tamamen çökecek - sonsuza dek! Ödemem gereken küçük bir borcum var. Size yardım edişimin tek nedeni bu. Sizin de bildiğiniz gibi, çok küçük bazı şartlar öne sürdüm - kenti yerle bir edeceksiniz, ama belirli bir kadim ve adama zarar gelmeyecek. Kuzenim Yyrkoon'u ve onun kız kardeşi Cymo-ril'i kastediyorum..."

Yaris, ince dudaklarının rahatsızlık verecek şekilde kuruduğunu hissetti. Kavgacı tavırlarının çoğu babasının erken ölümü yüzündendi. Yaşlı deniz kralı ölmüştü - topraklarının ve filolarının yeni hükümdarı olarak genç Yaris'i bırakarak. Yaris, böylesine engin bir krallığı yönetme konusunda kendine pek güvenmiyordu - ve hissettiğinin aksine kendisine aşırı güveni-yormuş gibi görünmeyi denemişti. "Filoyu nasıl saklayacağız Lord Elric?" diye konuştu.

Melnibone'lu, sorunun haklılığını kabul etti. "Sizin için ben gizleyeceğim," diye söz verdi. "Şimdi bunu yapmaya gidiyorum - ama, önce bütün adamlarınızın gemilerden inmesini sağlamalısınız - siz bu konuyla ilgilenir misiniz, Kont Smior-gan?"

"Peki," diye güreledi tıknaz kont.

O ve Elric, diğer beş kişiyi ateşin başında bırakarak salondan birlikte ayrıldılar; ve orada kalan beş adam da aşın derecede ısınmış salonun üzerinde asılı duran buz gibi felaket havasını hissediyorlardı.

"Bu fiyortu herkesten daha iyi bilen bizler bile hiçbir yer bulamamışken, kim, böylesine geniş bir filoyu gizleyebilecek bir nasıl bulabilir?" diye sordu, şaşkınlık içindeki TharkorTu Dharmit.

Kimse onu yanıtlamadı.

Ateş beslenmediği için titreşerek sönerken, gergin ve sinirli bir şekilde beklediler. En sonunda Smiorgan, tahta döşeli zemine ayaklarını vura vura yürüyerek geri döndü. Korkunun o tamdık varlığı adeta gözle görülür bir hale biçiminde adamı kuşatmıştı; dehşete düşmüş bir halde tir tir titriyordu. Bedeni,

38

korkunç ve azap verici dalgalar halinde, baştan ayağa seyirme-ler içindeydi ve soluk soluğa kalmıştı.

"Evet? Elric filoyu gizledi mi - tamamını? Neler yaptı?" Smiorgan'm pek hayra alamet görünmeyen tavırlarına aldırma-mayı seçen Dharmit, sabırsızlıkla konuşmuştu.

"Gizledi." Smiorgan'm bütün söylediği bu kadardı ve sesi tıpkı ateşten bitkin düşmüş hasta bir adamınki kadar zayıflamıştı.

Yaris, girişe doğru ilerledi ve dışarıya uzanıp üzerinde birçok kamp ateşinin yandığı fiyort eteklerinin ötesine bakmaya çalışarak gemi direkleri ve donanımların dış hatlarını seçmeye uğraştı, ama hiçbir şey göremedi.

"Gecenin sisi çok kalın," diye mırıldandı, "gemilerimizin fiyortta demirli olup olmadıklarını söyleyemiyorum." Ardından insanın üstüne yapışan sisin içinde beliriveren beyaz bir yüzü gördüğünde istemsiz bir şekilde soluğu tıkaniverdi. "Selamlar, Lord Elric," diye kekeledi, Melnibone'lunun gergin yüz hatlarındaki terleri fark ederek.

Elric sendeleyerek adamın yanından geçip salona girdi. "Şarap," diye mırıldandı, "yapılması gerekenleri yaptım ve bu bana pahalıya patladı."

Dharmit kalkıp harekete geçerek bir testi güçlü Cadsandria şarabı getirdi ve titreyen elleriyle oymalı tahta kupaya döktü. Tek bir kelime dahi etmeksizin kupayı Elric'e uzattı ve o da hızla, son yudumuna değin içti. "Şimdi uyuyacağım," diyerek bir sandalyenin üzerine kıvrıldı ve yeşil pelerinini üzerine örttü. Huzursuz edici kızıl gözlerini kapatarak aşırı yorgunluktan kaynaklanan derin bir uykuya daldı.

Fadan, kapıya doğru koşturarak kapattı ve ağır demir sürgüsünü indirdi.

O gece altısı da pek iyi uyuyamayacaktı, sabah olduğunda kapının sürgüsünü kaldırılmış olarak buldular ve Elric sandalyesinin üzerinde yoktu. Adamlar dışarıya çıktıklarında öylesine yoğun bir sisle karşılaştılar ki aralarında sadece iki ayaklık

39

bir mesafe olmasına rağmen, kısa süre içinde birbirlerini gözden kaybedeceklerdi.

Elric, dar sahilin çakıllarının üzerinde bacakları gergin ve iki yana açık olarak dikiliyordu. Arkasına dönüp fiyortun girişine doğru baktığı, memnuniyet içinde gördüğü şey, sadece fiyortun üzerine yayılan ve koca filoyu gözlerden uzak tutan sisin kalınlaşmaya devam ettiğiydi. Geri kalan her yerde hava açıktı ve soğuk kış güneşi, bütün kıyıya hakim olan engebeli kayalıkların siyah taşlarının üzerinde keskin bir şekilde parlıyordu. Adamın önündeki deniz tekdüze bir ritim içinde yükselip alçahyordu, tıpkı soğuk bir güneş ışığının altında pırıldayan, temiz, gri renkli uyuyan bir su devinin göğsü gibiydi. Elric, siyah enli kılıcının kabzasının üzerindeki rün kabartmaların üstünde parmaklarını gezdirirken hiç kesilmeden esen kuzey rüzgârı, koyu yeşil pelerininin içini doldurarak kabartıyor, uzun ve ince yapılı bedeninin çevresinde pelerini girdaplar oluşturarak savuruyordu.

Albino, sisi çağırmak için bütün gücünü harcadığı önceki geceye göre kendisini çok daha zinde hissediyordu. Doğa büyülerini sanatında oldukça hünerliydi, ama Melnibone'un Büyücü İmparatorları'nın bütün dünyaya hükmettikleri zamanlarda sahip oldukları güç birikimlerine kendisi sahip değildi. Ataları, bilgilerini ona aktarmışlardı - ama gizemli enerjilerini aktarmamışlardı, onların

sahip oldukları nice büyüden ve sırdan yararlanamıyordu, çünkü onları kullanabilecek ne ruhsal ne de bedensel gücü vardı. Bütün bunlara rağmen, Melnibone'lu Elric, bilgisiyle aşık atabilecek tek bir kişi tanıyordu - kuzeni Yyyrko-on. Güvenine iki kez ihanet eden kuzenini düşünürken, kabzayı daha sıkı sıkıya kavramıştı ve bütün dikkatini şimdiki işinde yoğunlaştırmaya çalıştı - Ejder Efendileri'nin Adası'na, Deniz Beyleri'nin yığıldığı askerlerin tek hedefi olan adanın yegâne kenti Güzel Imrryr'e gitmesine yardım edecek büyü sözleri söylemeye.

40

Kumsalın üzerinde, kıyıya çekilmiş küçük bir yelkenli tekne duruyordu - görüldüğünden de eski, sağlam ve dayanıklı olan, Elric'in kendi küçük gemisi. Kabaran deniz, gelgit dalgaları geriye çekildikçe teknenin direklerine köpüklü serpintiler savuruyordu ve Elric, işine yarayacak büyüü oluşturmak için zamanın azalmakta olduğunu anladı.

Bedeni gerildi, zihninin bilinçli kısmını boşalttı ve ruhunun karanlık derinliklerinden birtakım gizleri çağırdı. Gözleri görmezcesine bakarken, kolları ileriye doğru uzanıp ileri geri sallanarak havada korkunç işaretler çizdi ve ısıklık gibi bir sesle, tekdüze bir tonda konuşmaya başladı. Sesinin perdesi yavaşça yükselerek uzaktan yaklaşan bir fırtınanın zor işitilen feryadına dönüştü ve birdenbire daha da yükseldi. Ta ki göklerde yabanıl bir şekilde yankılanmaya ve havada ürperti verecek şekilde titreşmeye başlayana dek. Yavaş yavaş birtakım gölgeli şekiller bedenleşmeye başlamıştı ve kaskatı bacaklarıyla teknesine doğru yürüyen Elric'in bedenine doğru hiç duraklamaksızın atıldılar.

Ulurcasma yükselen insanlık dışı sesi, belli belirsiz ve bi-çimsiz rüzgâr elementlerini çağırıyordu - Meltemin sylph'lerini,¹ boraları yaratan sharnah'ları, girdapların yaratıcısı h'Haars-hann'lan - hizmet etmelerini sağlamak için, uzun çağlar önce akla hayale gelmez anlaşmalar yapan atalarının kulağa yabancı gelen sözleriyle onları yardıma çağırırken, çevresinde anaförler gibi döndüler.

Hâlâ bacakları kaskatı olan Elric tekneye çıktı, gayri ihtiyari bir şekilde hareket ediyordu ve parmaklarının bir hareketiyle yelkeni açtı. Ardından durgun denizin ortasında kocaman bir dalga doğdu ve teknenin karşısında bir dağ gibi yükseldikçe yükseldi. Gürleyerek kabaran sular parçalarcasma çarptığı tekneyi havaya kaldırarak denize sürükledi. Kış tarafta, hâlâ boş gözlerle oturan Elric, korku verici büyü ezgisini mırıldanmayı

1.- Sylph : Havanın içine yerleşmiş olduğu varsayılan ölümlü, ruhsuz ve genellikle dişi olarak tarif edilen varlıklar, yhn.

41

sürdürürken hava ruhları, yelkenleri koparırcasına şişirdiler ve tekneyi ölümlü gemilerinin erişebileceğinden çok daha yüksek bir hızla, dalgaların üzerinden uçarcasına götürdüler. Bütün bunlar olurken serbest bırakılan güçlerin korkunç çığlıkları tekneyi kuşatan havayı doldurdu. Kıyı gözden kaybolmuştu ve artık sadece açık deniz görülebiliyordu.

42

u.

YANINA GEMİ ARKADAŞI olarak rüzgâr iblislerini alan, Melnibone Kraliyet Soyu'nun son prensi Elric, ırkı tarafından hâlâ yönetilmekte olan son şehre - son şehre ve Melnibone mimarisinin son kalıntılarına - işte böyle dönüyordu. Elric'in fiyorttan ayrılışının birkaç saat sonrasında görüş menziline giren şehrin en yakın kuleleri, koyu pembe ve açık sarı renklerdeydi, Ejder Efendileri Adası'nın kıyılarına ulaşmalarının hemen öncesinde tekneyi terk eden güçler dünyanın en yüce dağlarının doruklarında bulunan gizli yuvalarına kaçacaklardı. İşte o zaman Elric girdiği trans halinden çıktı ve şehrinin böylesine uzaklardan bile görülebilen narın kulelerinin güzelliğini, yeniden hayran olarak dikkatle seyretti. Şehri hâlâ büyük bir kapısı olan muazzam bir deniz suru, beş girişli labirenti ve sadece bir tanesi Imrryr'in iç limanına ulaşan kıvrım kıvrım yüksek duvarlı kanallarıyla korunuyordu.

Elric, yolu gayet iyi bilmesine rağmen limana labirenti kullanarak girme riskini göze alamayacağını farkındaydı. Bunun yerine teknesini biraz daha uzakta, bildiği küçük bir koyda kıyıya çıkarmaya karar verdi. Küçük tekneyi, kendinden emin ve becerikli elleriyle, insanoğullan için son derece zehirli bir tür soluk mavi yemişlerle dolu bodur çalılarının gözden sakladığı gizli koycuğa götürdü. Bu yemişlerin suyu insanları önce kör

43

eder ve ardından yavaş yavaş delirtirdi. Nodoil isimli bu yabani çalı yemişi de diğer az bulunur ve ölümcül bitkiler gibi yalnızca Imrryr'de yetişirdi.

Hafif ve alçak bulut demetleri, güneşin boyadığı gökyüzü boyunca, tıpkı ani bir esintiye yakalanan incecik örümcek ağıları gibi yavaş hareketlerle bir uçtan diğer uca akarak geçiyorlardı. Çevresindeki bütün dünya, mavi, altın sarısı, yeşil ve beyaz renklere bürünmüştü, teknesini kumsala çeken Elric, kışın temiz, keskin havasını derin derin soludu, çürüyen yapraklarla birlikte ağaçların altına yayılmış çalılarının kokusunu uzun uzun içine çekti. Bir yerlerde dişi bir tilki eşine keyifle havladı ve Elric, gittikçe azalmış olan ırkının doğal güzelliklerden artık zevk almayışı, şehirlerinden uzaklaşmamayı tercih ederek günlerinin büyük bölümlerini uyuşturucularla daldıkları derin uykuların içinde boşu boşuna harcamaları gerçeğini büyük bir üzüntüyle kabulleniyordu. Düş gören, kent değildi, onun aşırı uygarlaşmış sakinleriydi. Zengin ve keskin kış kokularını bol bol koklayan Elric, yönetmek için doğmasına ve doğuştan gelme hakkını elinde tutmasına rağmen, bu şehri yönetmediğine çok memnundu.

Güzel Imrryr'in Yakut Tahtı'na onun yerine kuzeni Yyrko-on kurulmuştu ve Elric'ten nefret ediyordu, çünkü o biliyordu ki, her ne kadar taçlardan ve hükümdarlıktan iğreniyor olsa da, Ejder Adası'nın gerçek kralı bu albinoydu. Ve o, yani Elric tarafından tahta çıkması için seçilmeyen Yyrkoon ise, Melnibone geleneklerine göre bir gaspediciydi.

Ama Elric'in, kuzeninden nefret etmek için çok daha iyi nedenleri vardı. Ve işte bu nedenler yüzünden bütün bu debdebeli görkeminin içindeki bu kadim başkent, onurlu bir imparatorluğun bu son kalıntısı yıkılacak, pembe, sarı, mor ve ak kuleleri çökerek yok olup gidecekti - eğer Elric bu yolda ilerler ve Deniz Beyleri de başarılı olursa.

Kumsalın üzerinde dikilen Elric, uzun adımlarla içerilere, Imrryr'e doğru yürümeye başladı. Yumuşak çimenlere basarak

44

mesafeler katederken güneş demir kırmızısı aydınlığını ülkenin üzerine kadife bir örtü gibi seriyordu. Saatler sonra batarken, yerini uğursuz, şeytani bir kehanetin habercisi gibi çöken karanlık ve aysız bir geceye bıraktı.

Adam sonunda şehire ulaştı. Hem tasarım hem de uygulama olarak fantastik bir muhteşemliğe sahip olan şehir, simsiyah bir silüet olarak adamın karşısında dimdik yükseliyordu. Burası dünyanın en eski şehriydi, sanatçılar tarafından inşa edilmişti ve işlevsel bir yaşam alanı olmaktan daha çok, bir sanat yapıtı olarak tasarlanmıştı. Ama Elric, şehrin daracık arka sokaklarda sefaletin kol gezdiğini biliyordu ve Imrryr Beyleri kentin sefalet içinde yaşayan evlilik dışı doğumlardan oluşan halkının içinde oturmasına izin vermektense, kulelerin çoğunu boş bırakmayı seçmişlerdi. Artık geride sadece birkaç Ejder Efendisi kalmıştı; Melnibone kanından olduğunu öne sürebilecek az sayıda kişi.

Şehir, bölgedeki doğal yapıya uygun bir şekilde kurulmuştu ve şatonun bulunduğu tepenin doruğuna sarmallar çizerek çıkan dar yollarıyla, organik bir görünüme sahipti. Yüksek ve mağrur görünümüyle bu nice kuleli şato, kadim ve unutulmuş bir sanatçının inşa ettiği taçlanmış son yapıtıydı. Ama Güzel Imrryr'de yaşam sesleri işitilmiyor, etrafta sadece uyutucu bir ıssızlık duyumsanıyordu. Kent uykuya dalmıştı - Ejder Efendileri, onların hanımları ve özel köleleri, uykularının içinde uyuşturucu ilaçların yol açtığı ihtisamlı ve dehşet verici düşler görürlerken, geceleri sokağa çıkmaları yasaklanmış geri kalan halksa kendilerini ucuz döşeklerin üzerine atarak hiç düş görmemeye çalışıyordu.

Bir elini kılıcının kabzasının oldukça yakınında tutan Elric, surların üzerindeki muhafızsız bir kapıdan geçerek gizlice şehrin içlerine süzüldü ve ışılandırılmamış caddeler boyunca, döne döne yukarılara doğru yükselen dar yolların arasından Yyrkoon'un büyük sarayına doğru temkinli bir şekilde yürümeye koyuldu.

45

Rüzgâr, Ejder kulelerinin boş odalarının arasından iç çe-kercesine esmekteydi. Yürümeye devam eden Elric, arada sırada, sokağa çıkma yasağına uyulup uyulmadığını kontrol eden muhafız gruplarının ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duyduğu zaman, gölgelerin daha koyu olduğu yerlere saklanmak ve muhafızların yanından geçmelerini kısıpırsız bir şekilde beklemek zorunda kalıyordu. Sık sık, kulelerin birinden yankılanarak yükselen çılgın kahkahalar işitiyordu. Sokak duvarının bir bölümü etrafa garip, huzursuz edici gölgeler düşüren parlak meşale ateşiyle hâlâ aydınlanıyordu; ve Elric, efendisini memnun etmek için insanın kanını donduran ürpertici çığlıklar atıp tiksindirici acılar çekerek ölmekte olan sefil bir kölenin, ahmağın birinin kuduruyormuşçasına yükselen haykırışlarını da sık sık duyuyordu.

Elric, etrafındaki bu seslerden ve loş mekânlardan dehşete düşmüyordu. Onlardan keyif alıyordu. Ne de olsa hâlâ Melni-bone'lydu - ve eğer hükümdarlık güçlerini yeniden üstlenmeye karar verirse

onların yasal önderleriydi - ama kendisini dışarıdaki dünyayı gezmeye ve o dünyanın daha az karmaşık zevklerinden tat almaya sevk eden anlaşılması zor bir dürtüyü hâlâ hissediyor olmasına rağmen, yine de, geçmişinde çok görkemli, zalim ve şeytani özelliklere sahip on bin yıllık bir kültür yatıyor ve zayıf damarlarının içinde atalarının nabızı güçlü bir şekilde atıyordu.

Elric, ağır, siyah ahşap bir kapıyı sabırsızlık içinde çaldı. Saraya ulaşmıştı ve küçük bir arka kapının yanında etrafına dikkatli bir şekilde bakarak duruyordu. Çünkü Yyrkoon'un muhafızlara, Elric eğer Imrryr'e girse, onu öldürmeleri emrini verdiğini biliyordu.

Kapının diğer tarafındaki bir sürgü gıcırdadı ve kapı sessizce içeriye doğru açıldı. İnce ve kırıksız bir yüz, Elric'i karşılıyordu.

"Bu, kral mı?" diye fısıldadı, karanlığın içine doğru bakarak

46

karşısındakini tanıyan adam. Elric'e doğru yaklaşırken yamru yumru bacakları biçimsizce çarpılan, uzun boylu ve aşırı zayıf yapılı birisiydi. Boncuk boncuk gözlerini Elric'i görebilmek amacıyla kısıyordu.

"Prens Elric" diye konuştu albino. "Şunu unutmalısın ki, Kemiktorbası, dostum, Yakut Taht'ın üzerinde yeni bir kral oturuyor."

Kemiktorbası, başını sallayarak onaylarken seyrelmiş saçları yüzüne düştü. Saçlarını elinin ani bir hareketiyle geriye doğru atarken Elric'in içeri girmesi için bir kenara çekilecekti. "Ejder Adası'nım tek bir kralı vardır - ve onun da adı Elric'tir, o gasp edici, onun yeniden başa geçmemesi için ne kadar uğraşırsa uğraşsın."

Elric, bu açıklamaya pek aldırmadı, ama hafif bir şekilde gülümseyerek kapının sürgüsünü yerine yerleştiren adamı bekledi.

"Kadın, hâlâ uyuyor efendimiz," diye mırıldandı Kemiktorbası, arkasından gelen Elric'le birlikte aydınlatılmamış merdivenlerden yukarıya çıkarırken.

"Tahmin etmiştim" diye yanıtladı Elric. "Benim sevgili kuzenimin büyü güçlerini asla küçümsemiyordum."

Bu sözlerin ardından iki adam bir daha hiç konuşmadan yukarıya tırmanmaya devam ederek sonunda, bir meşalenin dans eden ışığıyla alev alev yanarak aydınlanan bir koridora ulaştılar. Kemiktorbasıyla birlikte bir sütunun dibine çömelene Elric, alevleri yansıtan mermer duvarların aydınlığında ilgilendiği odayı gördü. Uyanık, dikkatli - ve görünüşüne bakılırsa hadım - iri yarı bir okçu tarafından korunuyordu. Adam saçsız ve şişmandı, mavimsi siyah renkte pırl pırl ışıldayan zırhı bedenine sıkı sıkıya oturuyordu, ama parmakları, kemikten yapılmış kısa yayının kirişini sıkı sıkıya kavramıştı ve yaya ince bir ok takılıydı. Elric, bu adamın birinci sınıf hadım okçulardan birisi ve Imrryr'in en iyi savaşçı birliği, Suskun Muhafızlar'ın bir üyesi olduğunu tahmin etti.

47

Elric'e gençliğinde kılıç kullanma ve okçuluk sanatını öğreten kişi olan Kemiktorbası, bu muhafızın varlığından haberdardı ve buna hazırlanmıştı. Daha önceden, bir sütunun arkasına bir yay yerleştirmişti. Hiç ses çıkarmadan yayı yerinden aldı ve diziyle bükerek gerdi. Yayına yerleştirdiği oku muhafızın sağ gözüne nişan alarak salıverdi - ama tam da o sırada hadım muhafız yüzünü ona doğru döndürdü. Ok iskaladı. Adamın boğaz zırhına takırdarak çarptı ve hiçbir zarar vermeden zeminin saz dokulu taşlarının üzerine düştü.

Böylece Elric, hızla harekete geçti, ileriye doğru atıldı, rün kılıcını sıyırmıştı ve kılıcın tuhaf gücü adamları kaynaşarak ka-barıyordu. Siyah çelikten yakıcı bir yay çizen kılıç uludu ve hadımın darbeyi savuşturacağı umarak kaldırdığı kemik yayı kesip attı. Muhafızın soluğu kesilmişti ve ince dudakları nemliydi ve derin nefesler alıyordu. Ağzını açtığında, Elric umduğu şeyi gördü, adamın dili yoktu, dilsizdi. Kısa kılıcını çekerek Elric'in bir sonraki hamlesini zorlukla karşıladı. Demir, kıvılcımlar saçtı ve Fırtınayaratan, hadımın keskin kenarlı kücma derin bir çentik açarak çarptı. Adam kendisine ait bir yaşam bahşedilmiş benzeyen simsiyah kılıcın karşısında sendeleyerek geriledi. Metallerin birbirlerine çarpma sesleri küçük koridor boyunca çoğalarak gürültü bir şekilde yankılandı ve Elric, tam da çok önemli anda rakibinin dönmesine izin veren yazgıya lanetler yağdırdı. Hızlı ve acımasız bir şekilde saldırarak hadımın gardım düşürdü.

Hadım, kendi sivri kılıcından iki kat daha uzun, ama çok daha hafif görünen ve etrafında fırl fırl dönen kara kılıcın bu-lanıklaştırdığı rakibini sadece belli belirsiz bir şekilde görebiliyordu. Telaş içinde, saldırganın kim olabileceğini düşündü ve yüzünü tanıdığını sanıyordu. Ama ardından kızıl renkli bir fışkırmaya adamın görüşünü karartıverdi, yüzüne yakıcı bir acının yayıldığını hissetti ve sonrasında, filozofça, çünkü hadımlara belirli bir kaderciliğin verilmesi gerekiyordu, ölmek üzere olduğu anladı.

48

Hadımın şişirilmiş bedeninin önünde dikilen Elric, kılıcını cesedin kafarasından çekip çıkardı, üzerindeki kan ve beyin karışımını ölü rakibinin pelerinine sildi. Kemiktorbası, akıllıca davranarak ortadan yok olmuştu. Elric, merdivenlerden yukarıya doğru koşturan sandallı ayakların patırtısını duyabiliyordu. Kapıyı iterek açtı ve zengin işlemeli örtülerle kaplı büyük bir yatağın iki tarafına konulmuş iki küçük mumla aydınlatılan bir odaya girdi. Yatağa doğru gitti ve uyuyan kuzgun saçlı kızın üzerine eğilerek baktı.

Elric'in ağzı çarpılmıştı ve kızıl renkli tuhaf gözlerinin içinde parlak göz yaşları döküldü. Kapıya geri dönerken sendeliyordu, kılıcını kınına koydu ve kapının sürgülerini yerleştirdi. Yatağa geri döndü ve kızın yanına diz çöktü. Kızın yüz hatları, Elric'inkiler gibi narindi ve benzer çizgilerle yoğrulmuştu, ama fazladan nefes kesici bir güzelliği vardı. Doğal yorgunluk yerine ağabeyinin şeytani büyüğü sayesinde daldığı uykusunun içinde hafif hafif soluyordu.

Elric uzandı, kızın ince parmaklı ellerinden birini tutup dudaklarına götürerek öptü.

"Cymoril," diye mırıldanırken, adamın kalbine bıçak gibi saplanan bir hasret acısı bu isme eşlik edecekti. "Cymoril -uyan."

Kız kıııldamadı, yavaş yavaş nefes almaya devam etti ve gözleri kapalı kalmayı sürdürdü. Elric'in beyaz yüz çizgileri çarpılmıştı ve gövdesi delilik derecesinde korkunç bir öfkenin içinde sarsılırken, kızıl gözleri alev alev parlıyordu. Kızın elini kavradı, öylesine gevşek ve duyusuz bir eldi ki sanki bir cesede aitti; kavradığı eli narin parmakların ezmek korkusuyla durana kadar sıkacaktı.

Haykıran bir asker, kapıya vurmaya başlamıştı.

Elric, kızın elini göğsünün üstüne düzgün bir şekilde geri koydu ve ayağa kalktı. Olan biten şeyleri anlamıyormuşçasına kapıya doğru baktı.

Daha sert ve soğuk bir ses askerin haykırışını susturdu.

49

"Neler oluyor? Yoksa birisi benim uyuyan zavallı kız kardeşimi görmeye mi niyetlendi?"

"Yyrkoon, kara kalpli cehennem dölü" diye söylendi kendi kendine Elric.

Askerin konuşmaları anlaşılmaz bir kargaşa haline gelirken kapının arkasından bağırarak Yyrkoon'un sesi yükseldi. "Hey içerideki, sen her kimsen - yakalandığın zaman binlerce kez yok edileceksin. Hiçbir yere kaçamazsın. Eğer canım kız kardeşime bir şekilde en ufak bir zarar gelmişse - buna söz veriyorum ki sen asla ölmeyeceksin. Ama ölmek için tanrılarına yakaracaksın!"

"Yyrkoon, seni adi alçak - karanlık sanatlarda dengin olan birisini tehdit edemezsin. Benim, Elric - senin meşru efendin. Dünyanın üstündeki, yüzeyindeki ve altındaki her şeytani gücü seni kavurup mahvetmeleri için çağırımdan önce, tavşan deliğine geri dön!"

Yyrkoon, tereddüt içinde bir kahkaha attı. "Demek sensin, kız kardeşimi uyandırmayı denemek için yeniden geri döndün. Bu yolda yapılacak herhangi bir girişim, onu öldürmekle kalmayacak - onun ruhunu da cehennemin tam dibine yollayacaktır - onunla buluşabileceğin tek yere!"

"Arnara'nın altı memesi aşkına - çok geçmeden binlerce ölümü tadacak olan kişi asıl sensin!"

"Bu kadarı yeter." Yyrkoon sesini daha da yükseltti. "Askerler - size bu kapıyı kırmanızı emrediyorum - ve haini canlı olarak yakalayın. Elric - asla yeniden sahip olamayacağın iki şey var - kız kardeşimin aşkı ve Yakut Taht. Sana kalan bu küçücük zaman içinde yapabildiğini yap, çünkü yakında bana yaltaklanıyor ve ruhunu korkunç acılardan kurtarmam için yalvarıyor olacaksın!"

Yyrkoon'un tehditlerine aldırmayan Elric odadaki dar pencereye doğru baktı. Sadece tek bir adamın gövdesinin zar zor geçebileceği genişlikteydi. Yatağın üzerine doğru eğilip Cymoril'i dudaklarından öptü ve ardından kapıya yürüyerek

50

hiç ses çıkartmadan sürgülerini çekti.

Bir asker olanca ağırlığıyla birlikte kapıya yüklendiği zaman büyük bir çatırtı sesi geldi ve kapı ardına kadar açılarak tökezleyen adam yüzüstü yere kapaklandı. Elric kılıcını sıyırıp havaya kaldırdı ve savaşçının ensesine indirdi. Kafa gövdesinden koparak fırlarken Elric boşuk ve gürleyen bir sesle avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Arioch! Arioch! Sana kanlar ve ruhlar sunuyorum - yeter ki şu anda bana yardım et! Bu adamı sana sunuyorum, kudretli Cehennem Kralı - hizmetkârına, Melnibone'lu Elric'e yardım et!"

Üç asker birden öbek halinde odaya daldılar. Elric'in darbesi içlerinden birinin suratının yarısını biçip atacaktı. Adam korkunç bir çığlık attı.

"Arioch, Karanlıkların Efendisi - sana kan ve ruhlar sunuyorum. Bana yardım et, şeytani varlık!"

Loş odanın uzak bir köşesinde, karanlık bir sis yavaş yavaş biçimleniyordu. Ama askerler de daha güçlü bir şekilde bastırarak yaklaşıyorlar ve Elric onları yerinde tutmakta zorlanıyordu.

Askerlerin sayısal üstünlüğü yüzünden giderek gerilemeye başlayan adam Yüce Cehennem Lordu Ariocho'un adını neredeyse bilinçsiz bir şekilde ve hiç durmaksızın haykırıyordu. Askerlerin arkasında dikilen Yyrkoon, öfke ve düşkünlüğü içinde sözcükleri çiğneyerek konuşuyor, Elric'i canlı yakalamaları için adamlarını ısrarla sıkıştırıyordu. Bu zorunluluk, Elric'e küçük bir avantaj sağlamaktaydı - üstelik bunun yanında tuhaf, siyah bir ışıltıyla parlayan ve keskin uluyuşu işitenlerin kulaklarını paralayan rün kılıcı Fırtınayaratıcı da vardı. Artık odanın halı kaplı zemininin üzerinde iki ceset daha yatıyor, sık doku-malı halı adamların kanlarını emiyordu.

"Lord'um Ariocho için kan ve ruhlar!"

Karanlık sis iyice yükselip biçimlenmeye başladı ve o köşeye doğru bir göz atan Elric, cehennemin doğurduğu bu dehşete

51

dayanmaya alışmış olmasına rağmen ürperdi. Askerlerin sırtları şu anda köşedeki şeye dönüktü ve Elric pencerenin kenarındaydı. Bu biçimsiz kütle, Elric'in dönek Tanrısı'nın hiç de hoş olmayan bir görüntüsüydü ve büyümesini sürdürdükçe Elric onun katlanılmaz yabancı biçimini bir şeye benzetebilecekti. Ağzından safralar boşalan ve yılankavi kıvrımlar çizerek ileriye doğru akan şeye askerleri sürürken bir yandan da delirmemek için mücadele ediyordu.

Birdenbire, askerler arkalarında bulunan bir şeyin varlığını hissettiler. Dördü birden geriye döndü ve siyah dehşet, onları kuşatmak için son kez ileriye doğru atılırken gılgınca haykırdılar. Ariocho onların üzerlerine çöküp ruhlarını emdi. Ardından, yavaşça, kemikleri ezilip kırılmaya başladı ve hâlâ hayvanca uluyuşlarla haykıran adamlar, omurgasız iğrenç yaratıklar gibi yere devrildiler; omurgaları kırılmıştı ama hâlâ yaşıyorlardı. Elric bu sahneye sırtını dönerek uzaklaştı, Cymoril uyuduğu için ilk kez şükretti ve pencerenin pervazına çıktı. Aşağıya baktı ve umutsuzluk içinde bu yolu kullanarak kaçamayacağını anladı. Toprakla arasında birkaç yüz ayaklık bir mesafe uzanıyordu. Gözleri korkudan büyümüş ve Ariocho'yu geri döndürmeye uğraşan Yyrkoon'un olduğu kapıya doğru fırladı. Ariocho kaybolmaya başlamıştı bile.

Elric, kuzenini iterek yanından geçerken Cymoril'e son bir bakış fırlattı ve ardından geldiği yönde koşarak uzaklaşmaya başladı, ayakları yerdeki kanın üzerinde kayıyordu. Kemiktor-bası, karanlık merdivenlerin başında onu karşıladı.

"Neler oldu Kral Elric - orada ne var?"

Elric, Kemiktorbası'nın zayıf omzunu yakaladı ve çekiştirerek merdivenlerden aşağıya indiler. "Zamanımız yok," diye nefes nefese konuştu, "Yyrkoon hali hazırda şu anki sorunuyla uğraşırken hızlı hareket etmeliyiz. Beş gün içinde Imrryr, tarihinin yeni bir evresine girecek - belki de sonuncusuna. Senin Cymoril'in güvende olmasını sağlamamı istiyorum. Bu anlaşılabilir mi?"

52

"Evet, efendimiz, ama ..."

Kapıya ulaşmışlardı ve Kemiktorbası, sürgüleri çekerek açtı.

"Sana daha başka şeyler anlatacak zamanım yok. Yapabilecek durumdayken kaçmalıyım. Beş gün içinde geri döneceğim — dostlarla birlikte. Zamanı gelince ne demek istediğimi anlayacaksın. Cymoril'i, DVrputna Kulesi'ne götür - ve orada beni bekle."

Sonra Elric gitti, ardındaki karanlığın içinde ölmekte olanların feryatları cınlarken, yumuşak adımlarla gecenin içine doğru koştu.

53

internetten alman bir iblis çizimi

111.

ELRIC, KONT SMIORGAN'IN sancak gemisinin pruvasında hiç konuşmadan dikiliyordu. Fiyorta dönüşünün hemen ardından filonun denize açılmasından bu yana sadece kısa emirler vermek için konuşmuştu ve bunları da aşırı özetlenmiş bir şekilde yapmıştı. Deniz Beyleri aralarında mırıldanarak, hem yoldaş hem de düşman olarak onu tehlikeli bir kişi kılan ve ruhunu çürüten büyük bir nefretin EIRIC'in üzerine yayılmış olduğunu fısıldaşıyorlardı; hatta Kont SMIORGAN bile, kederli albino-dan uzak durmuştu.

Yağmacıların tekneleri doğuya doğru dümen kırdı, parlak sularının üzerinde dans eden hızlı gemileriyle birlikte denizin her yanı siyah kesilmişti; gemiler suyun üstünden uçan devasa deniz kuşlarının gölgeleri gibiydi. Neredeyse beş yüz savaş gemisi, okyanusu lekeler halinde kaplamıştı - gemilerin bütününün de biçimleri neredeyse aynıydı, uzun ve incediler, kıyıları yağmalamak ve ticaret yapmak düşüncesiyle tasarlandıkları için, savaşmaktan çok hızlı gidebilecek şekilde inşa edilmişlerdi. Yelkenleri soluk gün ışığıyla tutuşmuştu; yepyeni bezler canlı renkler içinde parlıyordu - turuncu, mavi, siyah, mor, kırmızı, sarı, açık yeşil ya da beyaz. Her gemide on altı ya da daha çok sayıda kürekçi vardı - her kürekçi aynı zamanda bir savaşçıydı. Gemilerin diğer mürettebatları da aynı zamanda

55

Imrryr'e saldıracak olan savaşçılardı - onların düzenli olarak gerçekleştirdikleri akınları sayesinde her yıl yüzlerce adam kaybeden denizci uluslarda, nitelikli insan gücü artık daha fazla ziyan edilmezdi.

Geniş filonun merkezinde daha büyük tekneler seyrediyordu. Bu tekneler, güvertelerinde büyük mancinikler taşıyorlardı ve mancinikler Imrryr'nin deniz suruna yapılacak saldırıda kullanılacaklardı. Kont Smiorgan ve diğer Beyler, gemilerini büyük bir gurur içinde seyredilerken Elric, gözlerini uzaklara dikmekle yetiniyordu, asla uyumuyor ve yerinden nadiren kımıldanıyordu. Tuzlu serpinti ve rüzgâr, beyaz yüzünün üzerine bir kırbaç gibi çarparken beyaz eli, kılıcının kabzasını sıkı sıkıya kavramıştı.

Yağmacıların gemileri, doğuya doğru düzenli bir şekilde dalgaları yarıyor - Ejder Adası'na ve fantastik bir zenginliğe -ya da cehennemi bir dehşete doğru ağır ağır ilerliyorlardı. Felaket getirici, merhametsiz bir şekilde ve inatla yol alıyorlardı, kürekleri tek bir ses çıkararak suyu dövüyor, güçlü rüzgârın içinde yelkenleri iplerini koparırcasına şişiyordu.

Yelkenlerini şişirmiş gemiler dümdüz ilerliyordu, Güzel Imrryr'e doğru, dünyanın en eski şehrini yağmalayıp talan etmek adma.

Filonun yelken açmasının iki gün sonrasında Ejder Ada-sı'nın kıyı şeridi görüldü, gemiler rüzgârı önlerine alarak yavaşlarken, silah şakırtıları da kürek seslerinin yerini alıyordu ve aklı başında insanların yapılmasının imkânsız olduğunu düşündüğü şeyi gerçekleştirmeye hazırlanıyorlardı.

Gemiden gemiye komutlar haykırılırken filo yavaşça savaş düzenini almaya başlamıştı. Kürekler iskarmozlarına yerleştirildi ve artık yelkenleri toplanmış durumdaki filo, yavaş yavaş yeniden ilerlemeye başladı.

Temiz, soğuk ve berrak bir gündü, yaklaşmakta olan geleceği ve onun neler getirebileceğini düşünmekte olan insanların üzerine, Deniz Beyleri'nden miçolara kadar, büyük bir heyecan

56

dalgası yayılmıştı. Yıllankavi pruvalar, limanın ilk giriş yolunu kesen büyük taş sura yöneldi. Surlar yaklaşık olarak yüz ayak yüksekliğindeydi ve üzerine kuleler inşa edilmişti - bu kuleler, arkalarında, uzaklarda pınlayan kentin mızrak benzeri kulelerinden daha işlevseldiler. Imrryr gemileri, surun ortasında bulunan büyük kapıdan geçerek labirent boyunca ilerlemelerine izin verilen yegâne teknelerdi - labirentteki yolların hangisinin gerçek girişe ulaştırdığı, yabancılardan titizlikle saklanan bir sırды.

Artık filoya tepeden bakan deniz surunun üzerindeki şaşkın muhafızlar, telaş içinde yerlerini almışlardı. Onlar için saldırı tehdidiyle karşılaşabilmek pek düşünülecek bir şey değildi, ama işte, orada - şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olan kocaman bir filo - Güzel Imrryr'in karşısında dikiliyordu! Muhafızlar, sarı pelerinleri ve kütleri1 hışırdayarak, bronz zırhları tangırdayıp tungurdayarak görev yerlerine geçtiler, ama yine de, sanki gördüklerini kabullenemiyorlarmışçasma, şaşkınlık içinde duraksayarak hareket ediyorlardı. Ve görev yerlerine umutsuz bir kadercilikle yerleştiler, akıncıların başarısızlığına tanıklık edecek kadar yaşayamayacak olsalar bile, gemilerin labirenti aşamayacaklarını biliyorlardı.

Deniz Suru'nun Kumandanı Dyvim Tarkan, yaşamı ve zevklerini seven duyarlı bir kişiydi. Entellektüellik taslardı ve yakışıklıydı, küçük bir tutam sakalı ve incecik bir bıyığı vardı. Bronz zırhının, uzun tüylü miğferinin içinde oldukça hoş görünüyor ve ölmek istemiyordu. Adamlarına kısa emirler yağdırdı ve onlar da buyruklara hiç eksiksiz itaat gösterdiler. Gemilerden yükselen uzak haykırıları endişeyle dinlerken yağmacıların yapacağı ilk hamlenin ne olacağını merak ediyordu. Bunun yanıtını almak için çok beklemesi gerekmedi.

1.- Küt : Dize kadar inen ve II. Dünya Savaşı gibi yakın tarihlerde dahi savaş giysisi olarak kullanılan İskoç eteği. Geleneksel İskoç ulusal giysisinin başlıca öğelerinden biridir. [Not, Türkçe'ye ekose olarak geçen sözcük Fransızca ecossa-is'den "İskoçyalı" gelmektedir.] yhn.

On sıralarda yer alan gemilerden birindeki bir mancınık, tok bir ses çıkararak kirişinden boşandı ve sanki acele etmemekten kaynaklanan bir zerafetle süzülen iri bir kaya parçasını sura doğru savurdu. Kısa düşen kaya suların içine gömülürken denizi kabarıp köpükler saçarak sur taşlarına çarpmasına neden olacaktı.

Güçlkle yutkunan ve sesinin titremesini önlemeye çalışan Dyvim Tarkan, kendi mancınığının karşılık vermesini emretti. Büyük bir demir gülle, mancınığın ipi kesildiğinde kulaklarda güm diye saklayan bir ses çıkararak düşman filosuna doğru fırladı. Gemiler öylesine sıkı bir şekilde dizilmişlerdi ki ıskalması imkânsızdı - gülle Jharkorlu Dharmit'in sancak gemisinin direklerini parçalayarak güvertenin tam ortasına düştü. Gemi, birkaç saniye içinde, sakatlanan ve boğulan insanların haykırıışlarının eşliğinde, içinde Dharmit'le birlikte sulara gömülecekti. Mürettebatının bir bölümü hızla diğer teknelere alındı, ama yaralıları boğulmaya terk edildi.

Başka bir mancınığın sesi işitildi ve bu kez okçu dolu bir kule tam ortasından vuruldu. Taşlar etrafa saçıldı ve hayatta kalanlar, suru kırbaçlayan köpüklü denize düşerek tiksindirici biçimde öldüler. Ardından, silah arkadaşlarının ölümüne öfkelenen ImrryTi okçular, düşmana yağmur gibi ok yağdırarak cevap vereceklerdi. Kırmızı tüylü oklar etlerini kana susamışça-sma delerken, yağmacıların feryatları yükseliyordu. Sonrasında yağmacılar da peş peşe oklarını fırlatmaya koyuldular ve mancınıkların attığı kayalar kuleleri dövüp üzerindeki canlıları katlederek surların yanında sahip oldukları tek savaş makinelerini de yok ederken kısa bir süre içinde surların üzerinde bir avuç muhafız kalmıştı.

Sol omzundan çıkan ok ucuna ve sarı tüniğini lekeleyen al kanlara rağmen, Dyvim Tarkan yaşıyordu. İlk mahmuzlu gemi, büyük ahşap kapıya doğru engellenemez şekilde ilerleyip mahmuzuyla çarparak kapıyı oldukça zayıflatırken bile yaşıyordu. Sonra, onun yanma ikinci bir gemi geldi ve birlikte kırdıkları

58

I
kapıdan süzülerek içeriye girdiler; onlar böylesi bir şey yapan ve ImrryTi'li olmayan ilk gemilerdi. Belki de bu geleneğin bozulması yüzünden kapıldığı dehşet sayesinde surun kıyısındaki zavallı Dyvim Tarkan'ın ayağı kaymıştı ve Kont Smiorgan'm kapıdan içinden zaferle yelken açarak ilerleyen gemisinin güvertesine düştü, boynu kırılıp öldü.

Artık mahmuzlu gemiler, kenarlara çekilerek Kont Smiorgan'm teknesine yol vermişlerdi, çünkü labirent boyunca yolu gösterecek olan Elric'ti. Gemilerin önlerinde beş büyük giriş yükseliyordu, hepsi aynı boy ve biçimde ardına kadar açılmış karanlık ağızlara benziyorlardı. Elric, soldan üçüncüsünü işaret etti ve kürekçiler ağır ağır kürek çekmeye başlayarak, gemiyi siyah ağzın içine soktular. Birkaç dakika boyunca karanlıkta yol aldılar.

"Işıklar!" diye haykırdı Elric. "Işıkları yakın!"

Çoktan hazırlanmış olan meşaleler, artık hızla yakılıyordu. Adamlar, bütün yönlerde doğru dolambaçlı kıvrımlar yaparak uzanan kayalardan oyulmuş, geniş bir tünelin içinde olduklarını gördüler.

"Birbirinize yakın durun," diye emretti Elric ve sesi mağarada düzinelerce kez yankılanarak yükseldi. Meşale ışıkları alev alev yanıyordu. Meşaleler uzun alev dillerini çıplak tavana doğru uzatırken, Elric'in yüzü titreyen ışığın içinde gölgelenen bir maske gibiydi. Daha fazla gemi labirente girerek meşalelerini yaktıkça Elric, gerisindeki insanların huşu içinde fısıldaşı-klarını duyulabiliyordu. Elric, korkudan titreyen boş inançlı adamların taşıdığı meşalelerin sallandığını görebiliyordu. Kıpır kıpır oynayan gölgeleri seyre dalan Elric'in biraz huzursuz olduğu görünüyor, meşale ışıklarıyla aydınlanan gözleri, sanki ateşli bir hastalığa yakalanmışçasma parlıyordu.

Kürekler korkunç bir tekdüzelik içinde sulara çarparak gemileri ilerletirken, tünel genişledi ve başka mağara ağızları görüntüye girdi. "Oradaki giriş" diye emretti Elric. Kış taraftaki dümenci, başını sallayarak emri onayladı ve gemiyi Elric'in

59

gösterdiği girişe doğru yönlendirdi. Tek tük yankılanan boşuk mırıltıların ve suya çarpan küreklerin sesi dışında, yüksek tavanlı mağaranın içinde kasvetli ve uğursuz bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Elric, eğilerek aşağısındaki soğuk, karanlık suya baktı ve ürperdi.

Sonunda yeniden parlak gün ışığının içinde ilerliyorlardı ve kafalarını kaldırıp yukarıya bakan insanlar, karşılarındaki büyük surların yüksekliği karşısında şaşkınlık içinde kalıyorlardı. Surların üzerinde çok daha fazla sayıda sarı giysili, bronz zırhlı okçu vardı. Kont Smiorgan'm teknesi siyah

mağaralardan çıkan yolu gösterirken meşaleler serin kış havasında yanmaya devam ediyor, dar kanyondan aşağıya uçmaya başlayan oklar gırtlaklara ve organlara saplanıyordu.

"Daha hızlı!" diye uludu Elric. "Daha hızlı kürek çekin -hız şimdi bizim yegâne silahımız!"

Kürekçiler çılginca ve büyük bir güçle küreklere asıldılar. Imrryr okları, yağmacıların saflarını kırıp geçirirken gemilerin ilerleme hızları artmaya başlamıştı. Şimdi yüksek duvarlı kanal dümdüz uzanıyordu ve Elric, karşıdaki Imrryr rıhtımlarını gördü.

"Daha hızlı! Daha hızlı! Ödülümüz görüş menziline girdi!"

Derken, gemi aniden surların yanından sıyrıldı ve limanın sakin sularında ilerleyerek rıhtımların üzerinde toplanan savaşçılara doğru yöneldi. Ardından takviyelerin limana dalıp kendilerine katılmasını beklemek üzere durdu. Yaklaşık yirmi gemi içeriye girdiğinde, Elric rıhtıma saldırı emrini haykırıyordu ve Fırtmayaratan da kınının içinde uludu. Ok yağmurunun altında, sancak gemisinin iskele tarafı rıhtıma çarptı. Oklar, El-ric'in etrafında vızıldayarak uçuşuyordu, ama mucize eseri olarak, tek bir çizik bile almayacaktı ve bir grup yağmacının naralar atarak karaya çıkmasına önderlik etti. Imrryrli baltacılar ileriye atılarak yağmacıları karşıladılar, ama savaşmaya pek istekli olmadıkları gün gibi ortadaydı - olayların gelişimi yüzünden

60

öylesine afallamışlardı ki.

Elric'in siyah kılıcı, sanki delilikten kaynaklanan bir güçle, en öndeki baltalı savaşçının boğazına çarptı kafasını koparıp attı. Yeniden karnı tadını aldığı için şeytani bir şekilde uluyan kılıç, Elric'in avucunda kıpırdanıyor, kesecek taze etler arıyordu. Albinonun renksiz dudaklarının üzerine sert, zalim bir gülümseme yerleşmişti ve hiçbir fark gözetmeksizin savaşçıların üzerine saldırırken, gözleri incelerek birer çizgi haline gelmişlerdi.

Imrryr'e girdiği anda savaşı bırakmayı tasarlamıştı, çünkü büyük bir hızla yapması gereken başka şeyler vardı. Sarı üniformalı askerlerin arkasında mercan pembesi, buzlu mavi, altın, soluk sarı, beyaz, açık yeşil tonlarındaki yumuşak, kıvılcımlar saçan renkleriyle çok güzel gözükten Imrryr'm uzun kuleleri yükseliyordu. Elric'in hedefi, bu kulelerden birisiydi - etrafta oluşacak kargaşa içinde bunu yapılabileceğini bildiği için Kemiktorbası'na, Cymoril'i oraya götürmesi emrini verdiği D'a'rputna kulesi.

Elric, kendisini durdurmaya çalışanların arasından kanlı bir yol açar ve rün kılıcı durmaksızın onların ruhlarını içerken askerler korkunç çığlıklar atarak geriliyorlardı.

Elric artık askerleri aşmış ve ardında kalan diğerlerini rıhtımın üzerine doğru akan yağmacıların parlak kılıçlarına bırakmıştı, dolambaçlı caddeler boyunca yukarıya doğru koşuyor ve kılıcı kendisini engellemeyi deneyen herkesi katli ediyordu. Beyaz suratlı bir gulyabani gibiydi, yırtılan giysileri paçavra haline gelip kan içinde kalmıştı. Zırhı çizilip çentiklenmişti ama buna rağmen, kıvrımlı caddelerin taşlarının üzerinde koşarak hızla ilerliyordu. Sonunda, soluk mavi ve yumuşak altın şansı renkli ince uzun kuleye - D'a'rputna Kulesi'ne ulaştı. Kapı açıldı ve bu içeride birilerinin olduğunu gösteriyordu. Kuleye dalan Elric, hızla zemin katındaki büyük odanın içine girdi. Onu karşılayan kimse yoktu.

"Kemiktorbası!" diye haykırdı. Çığlığı kendi kulaklarında

61

bile gürliyordu. "Kemiktorbası - burada mısın?" Merdivenlere doğru seğırtti ve sıçrayarak çıkmaya başladı, bir yandan da hizmetkârının adını haykırıyordu. Üçüncü kata ulaştığında aniden duruverdi, odaların birinden yükselen boşuk bir inilti duymuştu. "Kemiktorbası - sen misin?" Odaya doğru uzun adımlarla yürüyen Elric, kesik kesik soluyan birinin homurtusunu işitti. Kapıyı iterek açtı ve çıplak zeminin üzerine serilip kalmış ve aldığı büyük yaradan boşalarak akan kanı boşuna durdurmaya çalışan yaşlı adamı gördüğünde midesinin kalktığını hissetti.

"Ne oldu be adam - Cymoril nerede?"

Kemiktorbası'nın yaşlı yüzü acı ve keder içinde buruştu. "Onu b-ben buraya ge-getirdim efendim, emrettiğiniz gibi. Ama-" öksürdü ve porsumuş çenesinden aşağıya kanlar süzüldü, "ama - Prens Yyrkoon - o, o beni yakaladı - bizi buraya kadar izlemiş olmalı. Be-beni yere serdi ve Cymoril'i alıp götürdü - B'aal'nezbett Kulesi'nde gü-güvende olacağını söyledi. Efendim - üzgünüm..."

"Öyle olmalısın" diye sitem dolu ve acımasız bir şekilde karşılık verdi Elric. Ardından sesi yumuşadı. "Endişelenme eski dostum - Senin ve benim intikamımızı alacağım. Yyrko-on'un onu nereye götürdüğünü bildiğime göre, Cymoril'e hâlâ ulaşabilirim. Denediğin için sağ ol, Kemiktorbası - dilerim, son ırmakta yapacağın yolculuk olaysız geçer."

Topuklarının üstünde sertçe dönerek odayı terk etti, merdivenlerden aşağıya doğru hızla koştu ve yeniden caddeye çıktı.

B'aal'nezbett Kulesi, Kraliyet Sarayı'nın içindeki en yüksek kuleydi. Elric o kuleyi çok iyi biliyordu, çünkü ataları kara büyü üzerine çalışmalarını orada gerçekleştirmişler ve dehşet verici deneylerini orada yapmışlardı. Yyrkoon'un, kendi kız kardeşine neler yapabileceğini düşündüğünde Elric ürpererek titredi.

Şehrin caddeleri çok sessiz ve tuhaf bir şekilde ıssızlaşmış

62

görünüyordu, ama Elric'in bunun nedenlerini düşünecek kadar zamanı yoktu. Bunun yerine hızla saraya doğru koşuyordu ve ana giriş kapısının muhafızsız olduğunu gördü, binanın ana girişinde de kimsecikler yoktu. İşte bu sıradışıydı, ama yine de, kendisini kulenin en üstüne yönelten aşına yollardan yukarıya çıkan Elric için şans sayılırdı.

Sonunda, titreşerek ışılan, siyah renkli kristalden yapılmış ve üzerinde bir sürgü ya da bir kulp bulunmayan bir kapıya ulaştı. Elric, delirmişçesine büyülu kılıcıyla kristale vurdu, ama akışkan hale geçmiş olan kristal sadece dalgalandı ve yeniden biçimlendi. Darbesinin hiçbir etkisi olmamıştı.

Elric, kapıyı açabilecek olan o yabancı sözcüğü anımsamak için neredeyse kafasını patlatacaktı. Kelimeyi dilinin ucuna getirmek için böyle bir zamanda kendisini transa sokmaya cesaret edemedi, onun yerine bilinçaltısını tarayarak sözcüğü bulup çıkarmak zorundaydı. Bu tehlikeliydi, ama şu an için yapacak başka hiçbir şey yoktu. Yüzü çarpılıp beyni sarsılmaya başlarken bütün bedeni titriyordu. Göğsü kabarıp ses telleri şiddetle titreşirken sözcük dilinin ucuna geliyordu.

Kelimeyi öksürük nöbetine tutulmuşçasına söylerken yaşadığı gerilim yüzünden bütün zihni ve bedeni acı içindeydi. Ardından haykırdı:

"Sana emrediyorum - açıl!"

Kapının açılmasının ardından kuzeninin onun varlığını fark edeceğini biliyordu, ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Kristal genişledi, nabız gibi atıp kaynamaya başladı ve ardından akıp gitti. Hiçliğin içine doğru aktı, fiziksel evrenin ötesindeki bir yerlerin içine, zamanın ötesine. Minnettarlıkla soluyan Elric, B'aal'nezbett Kulesi'ne girdi. Ama şimdi, düşünceleri parçalayan ve dondurucu, uğursuz bir ateş, merdivenleri çıkarak ana odaya ulaşmaya çabalayan Elric'in etrafını dilim dilim sarıyordu. Tuhaf bir müzik, çevresini kuşatmıştı, zonkla-yıp duran, iç çeken ve kafasına çekiç gibi vuran tekinsiz bir müzik.

63

Başını yukarıya doğru kaldırdığında öfkeyle kendisini izleyen Yyrkoon'u gördü, elinde Elric'in tuttuğunun eşi olan siyah rün kılıcı vardı.

"Cehennem dölü!" dedi, Elric, boğuk, zayıf bir sesle. "Görüyorum ki Dulbırakan'ı yeniden ele geçirmişsin - iyi, eğer cesaretin varsa, onun güçlerini kardeşi olan kılıcım karşısında sınavabilirsin. Seni yok etmeye geldim kuzen."

Fırtınayaratan, etraflarındaki yalayıcı ve dondurucu ateşe eşlik eden dünya dışı müziği bastıran tuhaf bir inilti çıkardı. Rün kılıcı, Elric'in elinin içinde çırpıyor ve albino onu kontrol etmekte zorlanıyordu. Ardından bütün gücünü toplayarak geride kalan basamakları sıçraya sıçraya çıktı ve tepeye ulaştığında Yyrkoon'a doğru vahşi bir darbe indirdi. Sarımsı yeşil renkli bir lav, uğursuz ateşin ötesinde, yukarıda ve aşağıda, her tarafta, köpürüp duruyordu. İki erkek, pusuya yatmış lavdan sadece dumanlı bir ateşle çevrelenerek korunuyorlardı - Dünya' ran ötesine geçmişler ve son savaş için yüz yüze gelmişlerdi. Kaynamakta olan lav, ateşi dağıtarak içerilere doğru sızmaya başladı.

İki kılıç çarpıştı ve acı dolu korkunç bir kükrème duyuldu. Elric, bütün kolunun uyuştüğünü ve rahatsız edici şekilde karıncalandığını hissetti. Kendisini bir kukla gibi hissediyordu. Artık kendisinin efendisi değildi - hangi hamleleri yapacağına kılıç karar veriyordu. Elric'in arkasında durduğu kılıç, kardeşi olan kılıcın yanından kükrereyerek geçti ve Yyrkoon'un sol kolunda derin bir yara açtı. Yyrkoon uludu ve gözleri acıyla iri-leşti. Dulbırakan, Fırtınayaratan'm hamlesine karşılık vererek Elric'i tam kuzeninin yaralandığı yerden vurdu. Acı içinde içini çeken Elric, ilerleyişini sürdürerek, Yyrkoon'un sağ tarafından başka herhangi birini öldürecek kadar güçlü bir darbe indirerek yaraladı. Yyrkoon güldü - Cehennem'in en iğrenç derinliklerinden fırlayarak anlaşılmasız şeyler geveleyen bir iblis gibi kahkaha attı. Sonunda akli dengesini yitirmişti ve artık avantaj El-ric'deydi. Ama kuzeninin gerçekleştirdiği kudretli büyü hâlâ

64

varlığını sürdürmekteydi ve avantajından yararlanıp rakibine baskı yaparak ilerleyen Elric, sanki bir deve yakalanmışçasma ezildiğini duyumsuyordu. Yyrkoon'un yarasından fışkırmakta olan kan Elric'in üzerini de kaplamıştı. Lav, yavaşça geri çekilmekteydi ve Elric artık ana odanın girişini görebiliyordu. Kuzeninin arkasında başka bir suret hareket etti. Elric yutkundu. Cymoril uyanmıştı ve dehşete kapılmış bir yüzle ona haykırıyordu.

Kılıç, yeniden siyah bir yay çizerek Yyrkoon'un elindeki kardeş kılıca bir kesme indirdi ve gaspedicinin gardım düşürdü.

"Elric!" diye umutsuzluk içinde haykırdı Cymoril. "Kurtar beni - beni şimdi kurtar, yoksa yazgılarımız sonsuza dek ayrılacak."

Kızın sözleri yüzünden Elric'in kafası karmakarışık olmuştu. Duyduklarını anlamlandıramıyordu. Yyrkoon'u vahşice yukarıya, odanın içine doğru sürdü.

"Elric - Fırtınayaratan'ı uzaklaştır. Kılıcını kırana koy yoksa yeniden ayrılacağız."

Ama Elric, ısıklık çalarcasma inleyen kılıcını kontrol edebil-seydi bile, kınına sokmazdı. Nefret tüm varlığına egemen olmuştu ve onu kınına koymadan önce her durumda kuzeninin şeytani kalbine saplayacaktı.

Ağlamakta olan Cymoril, artık ona yalvarıyordu. Ama Elric'in yapabileceği bir şey yoktu. Bir zamanlar Imrryr'li Yyrko-on olan ve şimdi ağzından salyalar saçan aptallaşmış yaratık, ağlayan kız kardeşine doğru döndü ve ona öfkeyle baktı. Kesik kesik gülerek uzandı ve titreyen ellerinin biriyle kızı omzundan yakaladı. Kız kurtulmak için çırpındı, ama Yyrkoon şeytani gücüne hâlâ sahipti. Rakibinin dikkatinin dağılmasından yararlanan Elric, bedenini derinlemesine kesecek bir darbe daha indirdi, gövdeyi neredeyse bel hizasından koparıyordu.

Bu inanılmaz bir şeydi, ama Yyrkoon yine de hâlâ canlı kalmayı sürdürüyordu, çünkü hayatta kalma gücünü Elric'in

65

üzerine rünler kazılmış kılıcına sakırdatarak çarpmayı sürdüren kılıcından alıyordu. Son bir çabayla, Cymoril'i çekip ileriye doğru itti ve kız Fırtınayaratan'ın ucunda bir çığlık atarak can verdi.

Ardından Yyrkoon, son bir kez daha kıkırdayıp haykırarak güldü ve karanlık ruhu uluyarak cehennemin derinliklerine gitti.

Kule eski biçimini almış, bütün o ateşler ve lav ortadan yok olmuştu. Elric sersemlemiş bir durumdaydı - düşüncelerini toplayamıyordu. Başını eğerek iki kardeşin cesetlerine baktı. Onları ilk kez böyle görüyordu, sadece iki ceset olarak - bir erkeğin ve bir kadının.

Sonra kara gerçek, berraklaşan beyninin içinde aydınlandı ve Elric, bir hayvan gibi, acı içinde inledi. Âşık olduğu kadını katletmişti. Cymoril'm kanma bulanmış olan rün kılıcı elinden düştü ve tıngırdatarak merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Artık hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamakta olan Elric, ölü kızın yanına çöktü ve onu kollarının arasına alarak kaldırdı.

"Cymoril," diye inledi, bütün bedeni sarsıyordu. "Cymo-ril - seni öldürdüm."

66

IV.

ELRIC, IMRRYR'İN ATEŞLER saçan, gümbürdeyen, çatırdayan, çöken, devrilen yıkıntılarına baktı ve ter içinde kalmış kürekçileri daha hızlı çekmeye zorladı. Yelkeni açılmadan yol alan gemi, karşıdan gelen bir rüzgâr sağanağına yakalanıp sarsıldığında Elric denize düşmemek için teknenin kenarına yapışmak zorunda kaldı. Yemden arkasına doğru, Imrryr'e baktı ve artık gerçekten de köksüz kaldığını kavradığında boğazında bir düğümlenme hissetti; bir kaçak ve bir kadın katiliydi, ikincisi kendi iradesinin dışında olsa da. İntikam için körleştirici arzu yüzünden, sevdiği biricik kadını yitirmişti. Artık bitmişti -her şey bitmişti. Geleceğiyle ilgili hiçbir şey düşünemiyordu, çünkü geleceği, geçmiş ve şu anı tarafından kuşatılmıştı, o geçmiş ki, şu anda arkasındaki yıkıntılar içinde alev alev yanıyordu. Göğsü kuru hıçkırıklarla sarsıldı ve geminin küpeştesini daha sıkı tuttu.

Düşünceleri istemeye istemeye Cymoril'e kayıyordu. Kızın cesedini orada bir kanepenin üzerine yatırmış, ardmdan Ku-le'yi ateşe vermiş ve daha sonra dönüp muzaffer akıncıları bulmuştu. Bir taraftan yüksek, güzel binaları kutlama kabilinden yakıp diğer taraftan ganimetler ve köle kızları yanlarında sürükleyerek gemilerini yüklemek gerçekten çok zahmet verici olmuştu.

67

Gelmiş geçmiş en görkemli Parlak İmparatorluk'un dişe dokunur son izlerinin yok edilmesine neden olmuştu. Kendisinin büyük bir parçasının da onunla birlikte yok olup gittiğini hissediyordu.

Elric, yeniden Imrry'e baktı ve aniden, daha derin bir keder bir kule gibi üzerine çöktü, alevler içinde kalıp çatırda-yarak yıkılıp giden, dantel dantel işlenmiş, narin ve güzel bir kule gibi.

Daha eski bir ırkın - kendi ırkının - son görkemli anıtını parçalayıp yıkmıştı. Bir gün insanoğulları, Imrry'dekiler gibi ince uzun ve sağlam kuleler yapmayı yeniden öğrenebilirlerdi, ama şimdi, hızla azalan Melnibone ırkıyla birlikte ve Düşler Şehri'nin yıkılmasının gümbürdeyen karmaşasının içinde bilgi de ölüyordu.

Peki ama Ejder Efendileri, ne yapıyordu? Ne onlar, ne de altın savaş mavnaları saldıran yağmacıların karşısına çıkmıştı -şehirlerini savunmak için, sadece onların piyadeleri oradaydı. Gemilerini gizli bir su yoluna saklayıp yağmacılar şehri ele geçirdiğinde içerilere doğru mu kaçmışlardı? Gerçekten yenilmiş sayılmayacak kadar kısa bir savaş olmuştu. Çok kolay olmuştu. Gemiler geri çekildiğine göre, artık ani bir karşılık vermeyi mi tasarlıyorlardı? Elric, onların böylesi planları olabileceğini düşündü - belki de ejderlere ilişkin bir plan. Ürperdi. Melnibo-ne'luların yüzyıllar boyunca kontrol ettikleri bu canavarlar hakkında, diğerlerine hiçbir şey söylememişti. Şu anda bile, birileri yer altındaki Ejder Mağaraları'nın kapılarını açıyor olabilirdi. Düşüncelerim bu gerçekten rahatsız edici fikirden uzaklaştırdı.

Filo açık denize doğru yönelirken, atalarının ve ölü Cymo-ril'in şehrine sessiz bir saygı duruşunda bulunurcasına Elric'in gözleri hâlâ kederli bir şekilde Imrry'e bakmayı sürdürüyordu. Kadının kendi kılıcının ucuna hızla saplanarak ölüşünü yeniden anımsadığında, yakıcı acı bir kederin bir kez daha içini

68

dağladığını hissetti. Hükümdarlıktan bir yıllığına vazgeçtiği ve yerine Naip olarak Yyrkoon'u Yakut Taht'a oturtarak Genç Krallıklarda serüvenler yaşamak uğruna Melnibone'u terk ettiğinde kadının onu uyardığım hatırlamıştı. Kendisine lanetler yağdırdı. Derken, uzaklardan yükselen bir gök gürültüsü sesi gibi işitilen bir mırıltı filonun üzerine yayıldı ve Elric, şaşkınlığın nedenini öğrenmek için hızla etrafında döndü.

Otuz tane altın yelkenli Melnibone savaş mavnası, labirentin iki ağzından çıkarak limanın iki ucundan belirivermişti. Zafer sarhoşluğuna kapılmış ve çok daha zayıflamış bir şekilde geri dönmeye başladıklarında filoya saldırmak üzere, onların gerçekten de diğer kanalların içine gizlenmiş olduklarını anladı. Burlar büyük savaş kadirgalarıydı, Melnibone'un son gemileriydi ve yapım sırları artık bilinmiyordu. Dört ya da beş sıra halinde dizilmiş koca küreklerini yağmacı gemileri kuşatmak için hızla çekerek yaklaşırlarken çevrelerine eski, hantal ve ulu bir güç havası yayıyorlardı.

Elric'in filosu, gözlerinin önünde ışıldayan büyük savaş mavnalarının ezici görkemlerinin karşısında, bir grup bata çıka ilerleyen tahta parçaları haline gelene dek küçüldü. Savaş mavnalar oldukça iyi donatılmışlardı ve savaşa hazırdılar, oysa yorgun yağmacılar artık savaşmaktan bezmişlerdi. Elric, filonun küçücük bir kısmını da olsa, kurtarmak için sadece tek bir yol olduğunu biliyordu. Yelkenleri şişirmek için bir cadı-rüzgârı çağıracaktı. Sancak gemilerinin çoğu çevresindeydi ve kendisi de artık Yaris'in gemisindeydi, çünkü delikanlı zil zurna sarhoş olmuş ve Melnibone'lu bir köle fahişenin bıçaklaması sonucunda ölmüştü. Elric'in gemisinin yanında Kont Smiorgan'ın gemisi vardı ve tıknaz Deniz Beyi'nin kaşları çatılmıştı, çünkü adam sayıca üstün olmalarına rağmen, kendisinin ve gemilerinin yeni bir deniz savaşından galip çıkamayacaklarını çok iyi biliyordu.

Çok sayıda gemiyi hareket ettirmeye yetecek kadar güçlü rüzgârları çağırarak oldukça tehlikeli bir şeydi, çünkü, devasa

69

bir kuvvet serbest kalacaktı ve rüzgârları yöneten güçler, yeterince dikkatli bir şekilde yoğunlaşamayan büyücülerin üzerlerine saldırmaya eğilimliydi. Ama sahip oldukları tek şansları buydu, ya da aksi durumda, altın pruvaların ucunda dalgacılar saçarak ilerleyen mahmuzlar, yağmacıların gemilerinin tümünü paramparça ederek batık tekne kalıntıları haline getirecekti.

Kaskatı kesilen Elric, havanın içindeki varlıkların o kadim, korkunç ve bol sesli harfli isimlerini haykırmaya başladı. İçine girdiği trans halinden çıkma riskini göze alamazdı, çünkü etrafında dönüp duran güçlerin işaretlerine dikkat etmek zorundaydı. Onlarla kah sümsük kuşunun ötüşü gibi yüksek perdeden konuşarak, kah kıyıya vuran dalgaların gümbürtüsü gibi gür ley erek garip bir lisan içinde konuşuyordu ve Rüzgâr Güçleri'nin belirsiz şekilleri, bulanıklaşmış görüşünün önünde kırışmaya başlamışlardı. Yüreği göğsünün içinde korkuyla çarparken dizlerinin bağı çözülüyordu. Bütün gücünü topladı, etrafında karmakarışık sesler çıkarak çılgınca uluyan ve devasa Melnibone gemilerini dahi ileri geri sallayan bir rüzgâr çağırıyordu. Ardından, rüzgârı yönlendirip yağmacı gemilerinin kırk kadarının

yelkenlerine doğru gönderdi. Geniş rüzgâr menziline dışında uzanan çok sayıda gemiyi ise kurtaramayacaktı.

Ama kırk gemi, mavnaların delici mahmuzlardan kurtuldu, uluyan rüzgârın ve parçalanmış gemi omurgalarının içinden kayarak ve rüzgâr yelkenlerine çarptıkça direkleri çatırda-yarak, dalgalar üstünde sıçrayıp fırladılar. Kürekler, kürekçile-rin elinden kopup kurtulmuş ve yağmacı gemilerinin arkasındaki kaynayan tuz beyazı kuşağın içine kırık tahta parçaları bırakmıştı.

Melnibone gemilerinin yavaşça daralan çemberinden oldukça ani bir şekilde fırlayıp çıkıvermişlerdi, bütün mürettebat havada ani bir değişim algılar ve gözleri etraflarında dolanan yumuşak biçimli tuhaf uçucu pırıltıları görürken, artık açık denize doğru delicesine yol alıyorlardı. Kendilerine yardım eden

70

varlıklar, etraflarına rahatsızlık verici şeytani bir his ve korku verici bir yabancılik havası yayıyordu.

Smiorgan, Elric'e doğru el salladı ve minnettarlık içinde sırıtiyordu.

"Artık güvendediz, teşekkür ederim, Elric!" diye seslendi suyun ötesinden. "Bize şans getireceğini biliyordum!"

Elric, adamı duymazdan geldi.

Öç almayı arzusu içinde kıvranan Ejder Beyleri, şimdi onların peşlerine düşmeyi seçmişlerdi. Imrryr'in altın mavnaları, neredeyse büyüünün yardım ettiği yağmacı gemileri kadar hızlıydılar ve direkleri onları sürükleyen rüzgârın gücüne dayanamayıp kırılan bazı yağmacı gemilerini şimdiden yakalamışlardı bile.

Elric, donuk bir şekilde parıldayan kocaman metal kancaların Imrryr kadirgalarının güvertelerinden fırladığını, filonun arkada kalmış, sakatlanmış ve güçsüz yağmacı gemilerine güm diye çarparak, onları çatırdattığını gördü. Ejder Beyleri'nin gemilerindeki mancımkanndan ateşler fışkırıp kaçışan yağmacı gemilerinin üzerlerine doğru büyük bir hızla iniyordu. Pis kokulu, dağlayıcı alevler, güvertelerin üzerinde lav gibi akarak tısıyor ve döşeme tahtalarını sülfürik asidin kâğıdı eritisi gibi parçalıyordu, insanlar çığlıklar atıyor, cayır cayır yanan giysilerini oraya buraya anlamsız bir şekilde çarparak söndürmeye uğraşiyor ve içlerinden bir bölümü gerçekte ateşi söndüreme-yecek olan suyun içine atıyorlardı. Bir kısmı denizin içine gö-mülse de su yüzeyinin altında dahi yanmaya devam eden ateş sayesinde derinlere batışlarını izlemek mümkündü. Böylece insanlar ve gemiler, alazlanmış yorgun pervaneler gibi dibe doğru çöküp gittiler.

Ateşin dokunmadığı yağmacı teknelerinin güverteleri de kancalı halatlardan aşağıya doğru kayarak yağmacıların ortasına inip büyük kılıçlarını ve savaş baltalarını çılgınca savuran öfke içindeki Imrryr'li savaşçıların etraflarını yakıp yıkmaları, dehşet içinde kaçışan deniz yağmacılarını doğrayıp biçmeleri

71

sonucunda kıpkızıl yağmacı kanma bulanmıştı. Savaş mavnalarının yüksek güvertelerinden uçarak gelen Imrryr okları ve mızrakları küçücük teknelerdeki paniğe kapılmış adamları delik deşik ediyordu.

O ve gemileri, en öndeki Imrryr gemisinin, Melnibone do-nanmasmmmm kumandanı Amiral Magum Colim'in sancak gemisinin önünden yavaşça geçerken Elric, işte bütün bunları görmüştü.

Elric sonunda Kont Smiorgan'a yanıt verdi. "Onları geride bıraktık!" diye uluyan rüzgârın içinden, Smiorgan'm şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle gökyüzüne baktığı, hemen yanındaki tekneye doğru haykırdı. "Ama gemilerinizi batıya doğru götürmeye devam edin yoksa işimiz biter!"

Ama Smiorgan onu yanıtlamadı. Hâlâ gökyüzüne doğru bakıyordu ve adamın gözlerinin içinde büyük bir dehşet vardı; şimdiye dek korkunun titretici ısırığını bile asla hissetmemiş olduğu bilinen bir adamın gözlerinde. Huzursuz olan Elric, kendi gözlerini Smiorgan'ın baktığı yere doğru çevirdi. Sonra onları gördü.

Onlar, hiç kuşkusuz, ejderlerdi! Büyük sürüngenler birkaç mil uzaktaydı, ama Elric, uçan devasa hayvanların şekillerini tanıyordu. Soyları neredeyse tükenmiş olan bu canavarların ortalama kanat açıklıkları otuz ayak genişliğindeydi. Basık burunlu bir kafayla başlayan ve korkunç birer kamçı kuyrukla biten yılan benzeri gövdeleri kırk ayak uzunluğundaydı ve efsanevi olarak ateş ya da dumanı püskürtmemelerine rağmen zehirlerinin yanıcı olduğunu, tahta ya da kumaşa değer değmez ateş aldığını biliyordu.

Onları süren Imrryr savaşçıları, ejderlerin sırtlarına binmişlerdi. Uzun, mızrak benzeri üvendirelerle silahlanmışlardı. Çalkantılar içindeki deniz ve sakin mavi gökyüzünün üzerinde tuhaf notalar çıkaran garip biçimli boruları üflüyorlardı. Şu anda yaklaşık olarak yarım fersah arkalarında kalmış olan altın filoya yaklaşan yönetici ejder, aşağıya doğru uçarak alçaldı ve

72

devasa altın sancak gemisinin üzerinde çemberler çizmeye başladı. Ejderler havanın içinde kanatlarını çırpıkça şimşek çakmalarına benzeyen sesler çıkarıyorlardı.

Grimsi yeşil renkli, pullu canavar, ak köpüklü, çalkalanıp duran denizin ortasındaki altın geminin üzerinde asılı kalmıştı. Bulutsuz göğün altındaki ejderin profili oldukça netti ve El-ric'in onu açıkça görmesi mümkündü. Amiral Magum Colim'e selam veren Ejder Efendisi'nin üvendiresi ince ve uzundu, ucunda uzaklardan bile seçilebilen, siyah ve sarı zikzak çizgili tuhaf bir flama vardı. Elric, flamanın üzerindeki amblemi tanıyordu.

Elric'in çocukluk arkadaşı, Ejder Mağaraları'nın Efendisi Dyvim Tvar, Güzel Imrryr'in intikamını alma görevini üstlenmişti.

Elric, suyun ötesindeki Smiorgan'a doğru haykırdı. "Şu anda, artık ana tehlike bunlar. Onları uzak tutabilmek için elinizden geleni yapın!" Yağmacılar ortaya çıkan bu yeni tehlikeyi bertaraf etmek için neredeyse umutsuz bir şekilde hazırlanırken etraf demir takırtılarına boğuluyordu. Cadı-rüzgân hızlı uçan ejderlere karşı sadece küçük bir avantaj sağlayabilirdi. Şimdi görüldüğü kadarıyla Dyvim Tvar, açıkça Magum Colim'e danışmasını bitirmişti ve üvendiresi ejderinin boğazında sakladı. Devasa sürüngen, yukarılara doğru fırladı ve giderek yükseklik kazanmaya başladı. Diğer on bir ejder de artık katılıyorlardı.

Ejderler, yanıltıcı bir yavaşlık içinde yağmacıların filosuna doğru kanat çırparak acımasız bir şekilde ilerlemeye başladıklarında gemiciler, bir mucize yaratması için tanrılarına yakarı-yorlardı.

Artık mahvolmuşlardı. Bu gerçekten kaçışları yoktu. Bütün yağmacı gemilerinin artık işi bitikti ve akın hüsrana uğramıştı.

Elric, kulak paralayıcı uğultusuyla esen cadı-rüzgârınm korkunç baskısının altında direkleri bükülmeye devam eden

73

yağmacı gemilerinin içinde bulunan bütün adamların yüzlerini bürümüş olan çaresizliği görebiliyordu. Artık onların ellerinden hiçbir şey gelemezdi, ölmek dışında ...

Elric, düşüncelerini dolduran kararsızlığı dağıtmak için savaştı. Kılıcını sıyırdı ve üzerine rünler oyulmuş Fırtınayara-tan'm içinde pusuya yatmış bekleyen şeytani gücün nabız gibi atışını hissetti. Ama artık bu güçten nefret ediyordu - çünkü o, aziz saydığı biricik varlığı öldürmesine neden olmuştu. Sahip olduğu gücünün büyük bölümünü atalarının bu siyah demir kılıcına borçlu olduğunu ve onsuz nasıl da güçsüz olacağını biliyordu. O bir albinoydu, yani bu, normal bir insani varlığın yaşam gücünden yoksun olduğu anlamına geliyordu. Düşüncelerinin üzerindeki sis yerini kıpkızıl bir korkuya bırakırken, intikam almayı istemiş olması yüzünden kendi kendisine vahşice ve çaresiz bir şekilde lanetler yağdırdı. Imrryr üzerine yapılacak bir akını yönetmeyi kabul ettiği o güne de lanet ediyordu. Her şeyin ötesinde en çok da bütün bu felaketler getirici olaylara yol açan ve artık ölmüş olan Yyrkoon'u, onun sapıkça kıskançlığını acı acı lanetledi.

Ama artık herhangi bir şeye lanetler yağdırmak için çok geçti. Çırpılan ejder kanatlarının şiddetli saklayışları havayı doldurmuş ve canavarlar kaçışan yağmacı teknelerinin üzerlerine çullanıyorlardı. Bir şekilde karar vermek zorundaydı - yaşamayı pek sevmese de, kendi halkının elleriyle ölmeyi reddediyordu. Öldüğü zaman, ölümünün kendi eliyle olacağına dair kendi kendisine söz verdi. Ve kendisinden nefret etmeye karar verdi.

Gökyüzünden yağın yakıcı ejder zehri, filonun en gerisindeki geminin üzerine düştüğü anda cadı-rüzgârını çağırmaı bıraktı.

Kendi teknesinin yelkenlerini çok daha kuvvetli bir rüzgârla şişirmek amacıyla bütün gücünü toplarken, aniden rüzgârsız kalarak yavaşlayan diğer gemilerdeki kafaları karışmış yoldaşları suyun üzerinden sesleniyor ve neden bunu yaptığını

74

umutsuz bir şekilde anlamaya çalışıyorlardı. Elric'in gemisi artık daha hızlı gidiyordu ve ejderlerden kıl payı kurtulabilirdi. Böyle umuyordu.

Ona güvenen bir insanı, Kont Smiorgan'ı terk etmişti ve zehir gökyüzünden dökülürken dostunun yeşil ve kızıl yakıcı alevler tarafından kuşatıldığını gördü. Elric, aklını geleceğe ilişkin düşüncelerden uzak tutarak kaçtı ve o yıkıntıların gururlu prensi artık yüksek sesle, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu; kötü niyetli Tanrılara aylıklıktan sıkıldıkları o kara gün için lanetler yağdırdı, çünkü sadece kendilerini eğlendirmeleri için insanoğlunu yaratmışlardı.

Elric'in arkasında, son yağmacı gemisi de kör edici ve ani bir parlaklık içinde alev alıp yanmaya başlamıştı. Yoldaşların yazgısmadan kurtulmalarını sağladıkları için kısmen müteşekkir olan

mürettebat, Elric'e suçlayarak bakıyorlardı. Ama Elric, onlara hiç aldırmayarak hıçkırarak ağlamasını sürdürdü, büyük kederler ruhunu sarsıyordu.

Bir gece sonrasında, Ejder Efendileri'nin ve onların canavarlarının alacakları korkunç intikamdan kurtulmuş olan gemi, Pan Tang denilen bir adanın kıyısına ulaşmıştı ve Elric derin düşüncelere dalmış bir şekilde pruvada dikiliyordu. Onu korku ve nefretle süzmekte olan mürettebat ihanet ve yüreksizce korkaklık üzerine sözler mırıldanıyorlardı. Kendi korkularını ve hâlâ hayatta olmalarının sebebini unutmış gibi görünüyorlardı.

İki elinin arasında siyah rûn kılıcını tutan Elric, düşünceler içine gömülmüştü. Fırtınayaratan, sıradan bir savaş kılıcının çok daha ötesinde bir şeydi, bunu yıllardır biliyordu, ama artık kılıcın hayal ettiğinden de daha fazla duygu yüklü olduğunu anlamıştı. Asıl korkutucu olan şey, onun sahibini kullanması ve Elric'i Cymorû'i öldürmeye zorlamasıydı. Ama yine de korkutucu bir şekilde kılıca mahkûmdu; ruhunu yırtan bir kesinlik içinde bunu kavramıştı. Fakat kılıcın kudretinden korkuyor ve

75

kızıyordu - onun beyninde ve ruhunda yarattığı karmaşa yüzünden kılıçtan nefret ediyordu. Belirsizlikten kaynaklanan büyük bir acı içinde, kılıcı ellerinin arasında tutarak kendisini şartlarla hesaplaşmaya zorladı. Bu uğursuz kılıç olmazsa gururunu yitirecekti - hatta belki de yaşamını - ama, buna karşılık saf huzurun yatıştırıcı dinginliğini tadabilirdi. Kılıcı yanında olduğu zaman güç ve dayanıklılık sahibiydi - ama kılıç onu felaketlerle dolu bir geleceğe sürükleyecekti. Gücü tadacaktı - ama huzuru asla.

Derin, hıçkırıklı bir soluk alarak, kör yanılgısının etkisi altındayken kılıcı ay ışığıyla yıkanan denizin içine doğru fırlatıp attı.

Bu inanılmaz bir şeydi, ama kılıç suyun içine batmadı. Hatta suyun yüzeyinde yüzmedi bile. Ucu denizin içine batacak şekilde düştü ve oraya saplanıp kaldı, sanki bir kütüğe saplanmışçasına hafif hafif sallanıyordu. Kılıcın ucunun altı inç'lik bölümü suyun içine batmıştı, orada nabız gibi atıyordu ve tuhaf, şeytani bir çığlık atmaya başladı - dehşet verici kötü niyetli bir uluyuş.

Nefesini kesen bir lanet savuran Elric, beyaz beyaz parlayan incecik elini uzatarak bu duygulu cehennem kılıcını tutmaya çalıştı. Daha da uzandı ve küpeşteden aşağıya doğru iyice eğildi. Yakalayamıyordu - birkaç ayak ilerisinde duruyordu. Soluk soluğa kalmıştı ve şiddetli bir yenilgi duygusuna kapılarak kenardan atlayıp iliklerini donduracak soğukluktaki suyun içine daldı, güç bela attığı gülünç kulaçlarla, asılı kalmış kılıca doğru yüzdü. Yenilmişti - kılıç kazanmıştı.

Kılıca ulaştı ve parmaklarını kabzasının üzerine koydu. Kılıç anında avucunun içine yerleşiverdi ve Elric, sızlayan bedenine doğru gücün yavaşça aktığını duyumsadı. Ardından farkına vardı ki o ve kılıç birbirlerine bağımlıydılar, çünkü onun kılıca olan ihtiyacının yanında, Fırtınayaratan, asalakça, bir kullanıcıya ihtiyaç duyuyordu - onu kullanacak bir kişi olmazsa kılıç da güçsüzdü.

76

"Demek ki birbirimize bağlanmış bir haldeyiz," diye umutsuz bir şekilde mırıldandı Elric. "Cehennemde dövülmüş zincirlerle ve yazgıyı belirleyen olaylarla bağlanmışız. Peki, o zaman - öyle olsun bakalım - insanlar, Melnibone'lu Elric ve kılıcı Fırtınayaratan'm adını duydukları zaman korku içinde titreyerek kaçacaklar, ikimiz - bizi terk eden bir çağın ürünüyüz. Haydi gel, bu çağa bizden nefret etmesi için bir neden verelim!"

Yeniden güçlenen Elric, Fırtınayaratan'ı kınına sokarak beline astı; ardından gemide bıraktığı adamlar rahatlayarak nefes aldılar ve onun bu garip, isimsiz denizin çıplak sularının içinde ölüp ölmeyeceğini merak ederlerken Elric uzun kulaçlarla adaya doğru yüzmeye başladı...

77

İKİNCİ KİTAP

TAMRİLAR QULeRkeM

ÖÜNY^MIM BURGACIYIM B6M, TANRILAR QULeRkSM; O SAKLI Ö6Mİ2İK1 İÇİMÖekİ TUTKULARIN 6İRÖABI

ki ÖALGALARİ Tücn ZACDAMLARİN, kryıl-ARicm YALAR. ve küçük BİR ÖAİRe İÇİMC sıkışıR kiRiHlık SULAR.

Q06RVYM pea.ke, şeRıLLen ve seslen, 1941

1.

ELRİC, BİR GECE, meyhanenin birinde tek başına karamsar bir şekilde oturmuş içerken, dışarıda sürüp giden fırtınadan kaçıp gelen kanatsız bir Myrrhn'li kadın, kıvrak bedeniyle onun karşısına yerleşti.

Kadının yüzü narin ve ince kemikliydi, neredeyse Elric'in albino teni kadar beyazdı. Koyu kırmızı saçlarıyla büyük bir zıtlık oluşturan gevşek dokunmuş ve soluk yeşil bir elbise giyyordu.

Mum alevleriyle aydınlanan taverna, gündelik konular üzerine yapılan tekdüze sohbet gürültüleri ve kesik kesik atılan kahkahalarla doluydu, ama Myrrhn'li kadının sözleri yankılanan gürültünün arasından oldukça açık seçik ve akıcı bir şekilde anlaşıyordu.

"Yirmi gündür seni arıyordum," dedi, yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine oturmuş ve kukuletasının altında kalan kızıl gözleriyle kendisine küstahça bakan Elric'e kadın; adamın uzun parmaklı sağ elinde gümüş bir şarap kupası vardı ve sol eli de büyü rün kılıcı Fırtınayaratan'ın kabzasının üzerindeydi.

"Yirmi gün" diye yumuşak bir sesle mırıldandı Melnibo-ne'lu, kendi kendisine söylenircesine bir tavır takınmıştı; bilerek kaba davranıyordu. "Güzel ve yalnız bir kadının dünyada

81

dolaşması için uzun bir süre." Gözlerini hafifçe açtı ve doğrudan doğruya kadına bakarak konuştu: "Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben Melnibone'lu Elric'im. Ben kimseye bir iyilik ihsan etmem ve kimseden de böyle bir şey istemem. Bunu iyice aklına yerleştir ve şimdi, yirmi gün boyunca beni niçin aradığını söyle."

Albinonun kibirli ses tonundan korkmayan kadın, tatlılıkla karşılık verdi: "Sen acılı, sert bir adamsın Elric; ve bunun yanında da biliyorum ki, çoktan efsane olmuş sebepler yüzünden kedere boğulmuşsun. Senden bir iyilik istemiyorum - ama kendim geldim ve bir önerim var. Dünyada en çok arzuladığın şey nedir?"

"Huzur" diye basit bir şekilde yanıtladı kadını Elric. Ardından alaycı bir şekilde gülümsedi ve konuştu: "Ben şeytani bir adamım, bayan; ve benim kaderim cehennemde yazılmıştır, ama ben akılsız ya da adaletsiz biri değilim. Bırak sana gerçeğin küçük bir bölümünü hatırlatayım. Eğer istiyorsan sen bunlara efsane de - benim için önemli değil.

"Bir yıl önce, benim sadık kılıcımın ucunda bir kadın öldü." Avucunun içiyle kılıcının üzerine sertçe vurdu ve gözleri kendisinden nefret edencesine aniden sertleşti. "O zamandan bu yana, hiçbir kadınla beraber olmadım ve hiçbirini de arzula-madım. Şimdi bu güvenli alışkanlığımı niçin terk edeyim? Eğer bana sorsaydım, senin için şiirler okuyabileceğimi söyledim, zerafetin ve güzelliğinin içimde hoş düşünceler uyandırdığını belirtirdim, ama üzerimdeki karanlık yükü senin gibi zarif biriyle paylaşmam. Aramızda resmi olmaktan öteye gidebilecek herhangi bir ilişki, ister istemez benim yükümün bir bölümünü seninle paylaşmaya zorlayacaktır." Bir an durdu ve ardından yavaşça konuştu: "Bazı zamanlar uykumun içinde gılgıklar attığımı ve sık sık kendimden dile getirilemez şekilde nefret ederek işkence çektiğimi kabul etmeliyim. Şimdi gidebilecekken buradan git kadın ve ruhuna yalnızca keder getirecek olan El-ric'i unut."

82

Hızlı bir hareketle bakışlarını kadının üzerinden çevirdi ve gümüş şarap kupasını kaldırıp bir dikişte bitirerek içti ve yanındaki testiden yeniden doldurdu.

"Hayır" diye sakın bir tavırla konuştu Myrrhn'li kanatsız kadın, "Gitmeyeceğim. Benimle gel."

Kadın ayağa kalktı ve yumuşak bir şekilde Elric'in elini tuttu. Niçin böyle davrandığını bilmeseydi de Elric, kadının kendisini meyhaneden dışarıya, Filkharrh'nin Raschil şehrinin üzerinde çılgınca uluyan vahşi yağmursuz fırtınaya çıkarmasına izin verecekti. Kadın, onu denizin dövdüğü rıhtımlara doğru götürürken, Elric'in dudaklarında çekingen ve kuşkucu bir gülümseme belirmişti. Rıhtımlara ulaştıklarında kadın adını söyledi. Dans Eden Sis diyarından Shaarilla, ölmüş bir ölünanlar-dırıncının kanatsız kıızıydı - kendi tuhaf diyarında bir sakattı ve bir sürgün.

Elric, konuşmakta olan bu sakın bakışlı kadını rahatsız edici şekilde çekici buluyordu. İçindeki duyguların dalga dalga kabardığını duyumsadı; asla yeniden hissedemeyeceğini düşündüğü duygulardı bunlar ve biçimli güzel omuzlarından tutarak kadının ince bedenini kendisinininkine bastırmak istedi. Ama içinde kaba arzulara hakim olan adam, kadının donuk güzelliğini, başının etrafında rüzgâr sayesinde çılgınca uçan kabarık saçlarını incelemekle yetindi.

Kaotik rüzgâr, denizin üstünde kederli bir şekilde ulurken, kadın ve adamın arasında huzur verici bir sessizlik oluştu. Burada, şehrin sıcak, pis kokularına aldırmayan Elric kendisini neredeyse rahatlatmış hissediyordu. Sonunda bakışlarını adamın üzerinden kabarmış denize doğru çeviren ve yeşil elbisesi rüzgârın içinde kıvrım kıvrım dalgalanan kadın konuştu: "Ölü Tanrıların Kitabı'nı şüphesiz duymuşsundur?"

Elric başını sallayarak onayladı. Tüm arkadaşlarından olabildiğince uzak durma ihtiyacı hissetmesine rağmen, bu konu Elric'in ilgisini çekmişti. Bu efsanevi kitabın yüzyıllar boyunca insanların basma bela olan nice sorunları çözebilecek bilgileri

83

içerdiğine inanılıyordu - her büyücünün sahip olmak isteyeceği kutsal ve kudretli bilgileri barındırıyordu. Ama kitabın yok edildiğine inanılıyordu, Eski Tanrılar, güneş sisteminin çok ötesindeki kozmik ıssızlığın içinde ölürlerken, onu güneşin içine fırlatıp atmışlardı. Daha yakm bir tarihte ortaya çıkan, başka bir efsanedeysen, güneşe doğru yol alan Kitap'm önünü kesen ve yok olmadan önce el geçiren birtakım karanlık varlıklardan belirsiz bir şekilde söz ediliyordu. Kitabın, eğer hâlâ varsa, şimdiye dek çoktan gün ışığına çıkması gerektiğini savunan bilginlerin büyük bölümü, bu efsanenin doğru olamayacağını kabul ediyorlardı.

Elric, kendi kendisine öylesine kesin bir şekilde konuşmuştu ki Shaarilla'yı yanıtlarken bu konuyla pek ilgilenmemiş görünüyordu. "Şimdi niçin Kitap'tan bahsettin?"

"Onun var olduğunu biliyorum," diye ısrarla tekrarlardı Shaarilla, "ve nerede olduğunu da biliyorum. Babam ölmeden hemen önce bu bilgiyi elde etmişti. Eğer gidip onu almama yardım edersen, bana - ve de kitaba - sahip olabilirsin."

Acaba, huzura ulaşmanın sırrı kitapta olabilir miydi? diye merak etti Elric. Eğer kitabı bulursa, Fırtınayaratan'dan kurtulabilir miydi?

"Eğer kitabı, yardım etmemi dileyecek kadar çok arzulu-yorsan," dedi sonunda adam, "niçin sende kalmasını istemiyorsun?"

"Çünkü böylesi bir şeyi sürekli olarak yanımda tutmaya korkarım - o, bir kadının sahip olabileceği kitap değil, ama sen büyük olasılıkla dünyada kalan son ulu kara büyücüsün ve ona sahip olmak sana yaraşır. Bunun yanında, onu elde etmek için beni öldürebilirsin - ellerimin arasında böyle bir ciltle, asla güvenlik içinde olamam. Benim sadece onun içerdiği bilgilerin küçücük bir kısmına ihtiyacım var."

"Nedir o?" diye sordu, içini kıpır kıpır oynatan yeni bir dürtüyle kadının soylu güzelliğini seyre dalan Elric.

Kadın, dudaklarını sıkı sıkıya bastırıp gözlerini kapattı.

84

"Sorunun yanıtını alacaksın - ama Kitap'ı ellerimizin arama aldığımız zaman. Daha önce değil."

"Bu yanıt yeteri kadar iyi," diye belirtti, bu aşamada daha fazla bilgi edinemeyeceğini anlayan Elric hızla kararını verdi. "Ve bu yanıt benim için uygun." Ardından daha ne olduğunu kendi de tam olarak anlayamadan, kadının omuzlarını ince, soluk elleriyle tuttu ve renksiz dudaklarını kızın kızıl ağzının üzerine bastırdı.

Yolculuk ettikleri geminin kıyıya yanaşmasının ardından geçen iki gün boyunca Elric ve Shaarilla, batıya doğru, Shaza-afm bereketli Shazaar düzlüklerinin üzerinden Sessiz Topraklama doğru at sürdüler. Shazaar ve Sessiz Topraklar arasındaki sınırı oluşturan topraklar, dar ve ıssız bir bölgeydi; doğal zenginlikler bakımından zengin ve verimli olmasına rağmen, köylüler dahil, kimse buraya yerleşmemişti. Shazaar sakinleri, sınırlarını genişletmekten bilerek kaçınmışlardı. Sessiz Toprak-la/m sakinlerinin Sis Bataklıklar'nın ötesine nadiren geçmelerine rağmen, Shazaar halkı batıl inançlı korkuları yüzünden tanımadıkları bu komşulardan uzak duruyorlardı.

Amaçları hakkında hiçbir şey bilmeyen birkaç kişinin, yolcuları yaklaşan tehlikeye karşı uyardıklarının dışında yolculukları çabuk, engelsiz, ama biraz meşum geçmişti. Felaket işaretlerini tanıyan Elric, onlar üzerine derin derin düşünmüş, ama sonuçta onları görmezden gelmeyi seçmişti ve adamın sessizliğinden memnun olan Shaarilla'ya da bu konuda hiçbir şey söylememişti. Gündüzleri çok az konuştular ve böylece nefeslerini geceleri yapılan vahşi aşk oyunlarına sakladılar.

Sis Bataklıklar'nın kaygan ve tehlikeli yollarına doğru hiç mola vermeksizin yaklaşırlarken, iki atın yumuşak toprağın üzerine çarpan toynak sesleri, Elric'in koşum takımının ve kılıcının boğuk gıcırtilı tıngırtısı, berrak kış gününün sessizliğini bozan biricik seslerdi.

85

Kasvetli bir gecede, Sessiz Topraklar7m, bataklık tarafından belirlenen sınırlarına ulaşmışlardı ve orada durup sislere bulanmış ıssızlıklara bakan bir tepenin üzerine ipek çadırlarını kurdular.

Ufkun üzerine siyah yastıklar gibi yaslanmış bulutlar oldukça uğursuz görünüyordu. Bulutların ardına pusuya yatmış olan Ay, zaman zaman, parıldayan bataklığın ya da onun engebeli otlak sınırlarının üzerine soluk ışık huzmeleri düşürebilecek kadar bulutlan delip geçebiliyordu. Bir seferinde, gümüşü bir renkte ışıldayan bir ay ışığı, Elric'in karanlık silüetini aydınlattı, ama Ay, sanki çıplak tepenin üzerinde canlı bir yaratık görmeyi itici bulurmuş gibi, yeniden bulut örtüsünün ardına gizlenerek, Elric'i arzuladığı gibi karanlığın içinde derin derin düşünmeye bırakacaktı.

Uzaklardaki dağların üzerinde, bir gök gürlemesi oluştu, dalgın Tanrıların kahkahası gibi patlamıştı. Elric ürperdi ve mavi pelerinine daha sıkı sarınarak, sis içindeki düzlük araziye bakmayı sürdürdü.

Kısa bir süre sonra, Shaarilla gelip adamın yanında durdu, havadaki nemli soğuğu pek uzak tutamayan kaim yünlü bir pelerine sannmıştı.

"Sessiz Topraklar," diye mırıldandı kadın. "Anlatılan bütün hikâyeler doğru mu Elric? Sana eski Melnibone'da bu konuda bir şeyler öğretiler mi?"

Elric'in kaşları çatıldı, düşünürken kadının gelip rahatsız edişi yüzünden sıkılmıştı. Ani bir şekilde dönerek kadma baktı, bir an için kızıl bebekli gözlerini anlamsız bir şekilde üzerine dikti ve ardından tepkisiz bir şekilde konuştu:

"Bu bölgenin sakinleri insan değiller ve onlardan korkuluyor. Bildiğim bu. Onların topraklarına çok az sayıda insan girmiştir. Bildiğim kadarıyla da, hiçbirini geri dönmemiş. Hatta Melnibone'un güçlü bir İmparatorluk olduğu günlerde bile, atalarım bu ulusa asla hükmetmemiş - ve hükmetmeyi de istememişlerdir. Sessiz Toprakların vatandaşlarının ölmekte olan

86

bir ırk oldukları, atalarımın olduklarından çok şeytani oldukları ve insanoğullarının elinde herhangi bir güç yokken, çok önceleri Dünya üzerinde egemenlik kurmaktan hoşlandıkları söylenir. Günümüzdeyse bataklıklar ve dağlarla çevrili kendi topraklarının sınırlarının dışına nadiren çıkarlar."

Sharilaa güldü ve ardından küçük bir mizah duygusu içeren bir sesle konuştu: "Demek onlar insan değiller, Elric? Öyleyse, onlarla akraba olan benim ırkım nedir? Peki ben neyim, Elric?"

"Sen, benim için yeterince insansın/' diye endişesiz bir şekilde yanıtladı, kızın gözlerinin içine bakarak. Kız, gülümsedi.

"Bu bir iltifat değil," dedi kız, "ama onu bir iltifat olarak kabul edeceğim - çevik dilin daha iyisini bulana kadar."

O gece rahatsız bir şekilde uyudular. Daha önceden söylediği gibi, Elric, korku dolu karmaşık uykusunun içinde canhıraş çığlıklar atarak, Sharilaa'nın gözlerini acı ve kıskançlıkla dolduran bir ismi haykırdı. Cymoril'in ismiydi bu. Zalim uykusunun içinde gözleri büyüyen Elric, adını söylediği kişiye bakıyormuş gibi görünüyordu ve onunla Sharilaa'nın kulaklarını tıkayıp titremesine yol açan, ılık gibi sesler çıkaran bir lisanda konuştu.

Ertesi sabah, kampı toplamaya başladılar ve çadırın ipek san kumaşını hışırdatarak sarmalarlarken Shaarilla doğrudan doğruya Elric'e bakmaktan kaçmıyordu, ama daha sonra, adam konuşmak için hiçbir harekette bulunmadığında, birazcık titreyen bir sesle sordu.

Sormaya ihtiyaç duyduğu bir soruydu, ama sözcükler dudaklarının arasından çok zor çıkacaktı. "Ölü Tanrıların Kita-bı'nı niçin arzuluyorsun Elric? Onun içinde ne bulmayı umuyorsun?"

Elric, soruyu geçirterek omuzlarını silkti, ama kadın sözlerini yavaşça tekrarlayarak ısrar etti.

"Peki, öyleyse," dedi sonunda Elric. "Ama bunu, birkaç

87

cümleyle yanıtlamak hiç kolay değil. Eğer sen izin verirsen, bazı şeyleri öğrenmek istiyorum."

"Neymiş bunlar Elric?"

Uzun boylu albino, toplanmış çadırı otların üstüne bırakarak derin bir iç çekti. Parmakları rün kılıcının kabzasının üzerinde sinirli sinirli oynuyordu. "Nihai bir Tanrı var olabilir mi -ya da olamaz mı? İşte bilmek istediğim şey bu, Shaarilla. Eğer yaşamıma herhangi bir yön verebileceksem.

"Şimdilik yaşamlarımıza Yasa ve Kaos Lordları hükmediyor. Ama onlardan büyük bir varlık var mı?"

Shaarilla, bir elini Elric'in koluna koydu: "Niçin bunu bilmek zorundasın?" dedi kadın.

"Zaman zaman umutsuzluğa kapılsam da, iyi kalpli bir Tanrının vereceği huzuru arıyorum, Shaarilla. Geceleyin uyanık bir şekilde yatarken, düşüncelerim uzaklara gidiyor, karanlık ıssızlıkların arasında, beni yanına alacak, uyaracak, koruyacak bir şeyleri - herhangi bir şeyi - evrenin yakıcı kargaşasının içinde bir düzen olduğunu söyleyebilecek bir şeyi arıyorum; ve konumları incelikle ayarlanmış

gezegenlerin bu kötü niyetli anarşinin sonsuzluğunun içinde, tutarlılığın anlık ve parıltılı kıvılcımlar olmadığını söyleyebilecek bir şeyleri arıyorum."

Elric, içini çekti ve sakın ses tonunun üzerinde bir umutsuzluk tınladı. "Şeylerin düzenli olduğu onaylanmadığı sürece, yegâne huzurum anarşiyi kabullenmektir. Kaos ile sadece böyle eğlenebiliyor ve biliyorum, korkusuzca, ki en başından itibaren hepimizin hakkında hüküm verilmiştir - şu kısacık var oluşumuz, anlamsız ve de lanetlidir. Bunun ardından, bizim terk edilmenin ötesinde olduğumuzu kabullenebiliyorum, çünkü orada, bizi terk edecek hiçbir şey yok. Kanıtları tarttım, Shaarilla, sanki eylemlerimize hakim olan nice yasalara, büyü bilgimize ve mantığımıza rağmen, anarşinin baskın olduğuna inanmak zorundayım. Dünyamın içinde yalnızca kaos görüyorum. Eğer aradığımız Kitap, bunun tersini söyleyecekse, buna sevinerek inanırım. Ama o zamana kadar, yalnızca kendime ve kılı-

88

cima güveneceğim.

Shaarilla, Elric'e tuhaf tuhaf baktı. "Senin bu felsefen yakın geçmişindeki bazı olaylardan etkilenmiş olamaz mı? İşlediğin cinayetin ve ihanetin sonuçlarından korkuyor olmayasın? Birtakım değerlere inanmak artık seni nadiren de olsa rahatlatmıyor değil mi?"

Kızıl gözleri öfkeyle yanan Elric, hızla kadına doğru döndü, ama daha konuşmaya başlamadan adamın kızgınlığı uçup gidecekti, gözlerini yere doğru indirerek onları kızın bakışlarından sakladı.

"Belki," diye konuştu, suçluluk içinde. "Bilmiyorum. İşte, yalnızca var olan gerçek bu Shaarilla. Bilmiyorum."

Shaarilla başını sallayarak onayladı, yüzü gizemli bir sevecenlik içinde aydınlandı; ama Elric, kızın kendisine yönelttiği bakışı görmeyecekti, çünkü adamın gözlerini dolduran kristal gözyaşları, aşağıya, beyaz yüzünün iki yanına doğru akıyor, gücünü ve iradesini anlık olarak alıp götürüyordu.

"Ben ele geçirilmiş bir adamım," diye homurdandı, "ve yanımda taşıdığım bu şeytan kılıç olmaksızın, tam bir adam bile olamazdım."

89

Bir Sis Devi çizimi

u.

HIZLI, SİYAH ATLARINA bindiler ve tepenin yamacının da yardımıyla atlarını serbest bırakarak, onları adeta vahşi bir şekilde hücum ederlercesine Bataklıklara doğru sürdüler, rüzgâra yakalandıkça havalanan pelerinleri, arkaasında, havanın içinde kamçı gibi saklıyordu. İçlerinde pusuya yatmış olan acı verici belirsizliği kabul etmeyi reddederek, donuk ve sert yüzlerle at sürüyorlardı.

Durdurmaya fırsat bulamadan atlarının toynakları kaypak bataklık arazisinin sularını etrafa sıçratacakti.

Lanetler yağdıran Elric, şiddetle dizginlerine asüarak atını sağlam toprağa doğru geri çekti. Shaarilla da paniğe kapılmış aygırıyla mücadele ederek hayvanı çimen kaplı toprağın güvenliğine doğru yöneltecekti.

"Buradan nasıl geçeceğiz?" Elric, kadına sabırsızlık içinde sormuştu.

"Bir harita vardı-" diye duraksayarak konuştu Shaarilla.

"Nerede?"

"Kay-kayboldu. Kaybettim. Ama onu ezberlemek için çok uğraşmışım. Sanırım ikimizi de emniyet içinde buradan karşıya geçirebilirim."

"Nasıl kaybettin - ve bunu bana niçin daha önce söylemedin?" diye patladı Elric.

"Üzgünüm, Elric - ama seni o meyhanede bulmamdan az

91

öncesine dek, bütün gün boyunca belleğimi yitirmiştim. Bir şekilde, bütün gün boyunca hiçbir şeyi hatırlayamadım - ve uyanıp kendime geldiğimde harita kaybolmuştu."

Elric'in kaşları çatıldı. "Eminim, bizim aleyhimize çalışan bazı güçler var," diye mırıldandı, "ama ne olduklarını, bilmiyorum." Sesini yükselterek kadımla konuştu: "Umarım hafızan hâlâ kusurlu değildir. Çünkü bu Bataklıklı'm kötü ünü bütün dünyaya yayılmıştır, ama her halükârda, bizi yalnızca doğal tehlikeler bekliyor." Yüzünü ekşitip parmaklarını rün kılıcının kabzasına koydu. "En iyisi önden git, Shaarilla, ama uzaklaşma. Yolu göster."

Kız konuşmadan başını sallayarak onayladı ve atının kafasını kuzeye doğru çevirerek büyük, sivri bir kayanın hayal me-yal seçildiği bir yere ulaşana kadar kıyı boyunca dörtnala at sürdü. Burada, sisli

bataklığın içlerine doğru dalan, aşağı yukarı dört ayak genişliğinde ve otlarla kaplı bir patika vardı. Çevrelerini kuşatan sis yüzünden uzağı görememelerine karşın, patika belirli bir yöne doğru gidiyor gibiydi. Atını patikanın üzerinde yürütmeye başlayan Shaarilla ardından hafif bir tırısı kaldırarak sarsıla sarsıla ilerledi, hemen arkasından da Elric geliyordu.

Etraflarında girdaplanarak dönen ve beyaz beyaz ışıldayan yoğun sisin içinde atlar dikkatli bir şekilde yol alırlarken, binicileri de kısa tuttıkları gergin yularlarını sıkıca kavramışlardı. Sis, bataklığı sessizliğe boğmuştu ve ışıldayan ıslak otlar etrafa çürümenin pis kokusunu yayıyordu. Etrafta ne telaşla kaçışan bir hayvan ne de ürkererek öten kuşlar vardı. Her yer, atları ve binicilerini huzursuz ederek peşlerinden gelmeyi sürdüren korkutucu bir sessizliğe bürünmüştü.

Boğazlan gerginlikten kurumuş durumdaki Elric ve Shaarilla, doğadışı Sis Bataklıklarının derinliklerine doğru daldılar; dikkatli gözleri çevrelerini ürkek bir şekilde izliyor, hatta burun delikleri iğrenç bataklığıtaki tehlikenin kokusunu almak için titriyordu.

92

r

Güneşin gökteki en yüksek konumunu terk etmesinden saatler sonra, Shaarilla'nın atı kışneyerek daha fazla ileriye gitmemeye uğraşacaktı. Kadın Elric'e doğru haykırdı, sisin içlerine doğru dikkatle bakan kadının çekici hatları korkuyla çarpılmıştı. Sıçrayarak binicisini üstünden atmaya çalışan kendi atım sa-kinleştirerek ileriye doğru mahmuzlayan Elric, kadının yanma ulaştı.

Yapış yapış beyazlığın içinde bir şey hareket etti, yavaşça ve tehditkâr bir şekilde. Elric'in sağ eli, sol yanına doğru kayarak Fırtmayaratan'm kabzasını kavradı.

Kılıç, kınının içinden uludu, bütün yüzeyi boyunca siyah bir ateş parlıyordu ve kılıcın içinden çıkan yabancı bir güç Elric'in koluna ve bütün bedenine doğru akıyordu. Tuhaf, korku verici bir ışık Elric'in kızıl gözlerinin içine doğru yerleşti ve ürkmüş atım pusuya yatmış sisin içlerine doğru ilerlemeye zorlarken adamın ağzı korkunç bir sırtışla çarpıldı.

"Arioch, Yedi Karanlıkların Efendisi, artık yanımda ol!" diye bağırdı Elric, önündeki değişken şekli fark ettiğinde. Sis gibi beyazdı, ama bir şekilde daha koyuydu. Yukarılara doğru, Elric'in başının çok üzerilerine, uzayıp genişledi. Yaklaşık olarak sekiz ayak boyundaydı ve neredeyse bir o kadar da genişti. Ama hâlâ sadece bir dış görünüşten ibaretti, yüzü ve uzuvları olmayan - yalnızca hareket: ileriye doğru fırlayan, kötü niyetli hareketler! Ama Arioch, efendisi olan Tann, onu duymamayı seçmişti.

Binicisinin demir iradesinin denetimine girmiş olan hayvan ileriye doğru atılırken, Elric atın kocaman kalbinin bacakları arasında attığını hissedebiliyordu. Shaarilla ardından bir şeyler bağıırıyordu, ama kadının sözlerini işitemiyordu. Elric, beyaz şekle doğru hamle yaptı ama sadece sisle karşılaşan kılıç öfke içinde uludu. Korkudan çılgına dönmüş olan at, artık daha fazla ilerlemeyecekti ve Elric atından inmek zorunda kalıyordu.

"Hayvanı tut, " diye bağırdı arkasında kalmış Shaarilla'ya,

93

kafasının üzerindeki havanın içinde asılı duran, ileriye ve geriye doğru sıçrayan sekile doğru uzun adımlarla yürüyerek yolunu kesti.

Artık yaratığın dış hatlarındaki bazı ayrıntıları görebiliyordu. Uçuk şarap sarısı renginde iki göz, tam bir kafası olmasa da yaratığın bedeninin üst taraflarına yerleştirilmişti. Tam gözlerinin altında, dişlerle dolu korkunç bir yank, ağız niyetine açılmıştı. Elric'in görebildiği kadarıyla, burnu ya da kulakları yoktu. Bedenin yukarı kısımlarından dört uzantı fırlamıştı ve hiçbir uzuv tarafmdan desteklenmeyen beden alt bölümleriye zeminin üzerinde sürünüyordu. Ona bakarken, Elric'in gözleri ağrıdı. Seyretmesi son derece mide bulandırıcıydı, yaratığın şekilsiz bedeni, çevresine ölüm ve çürüme kokusu saçıyordu. Korkusuyla savaşıyan albino, dikkatli bir şekilde, yavaş yavaş ilerledi, kılıcını o şeyin kollarıyla savurabileceği darbelerden korunmak için yukarıya kalkık olarak tutuyordu. Elric, onu büyü kitaplarındaki tariflerin birinden tanımıştı. O bir Sis De-vi'ydi - büyük olasılıkla da tek Sis Devi oydu, Bellbane. En bilgili büyücüler bile onlardan kaç tane var olduğunu - tek ya da daha fazla - bilmiyorlardı. O, bataklık bölgelerde yaşayan, ruhlarla, insanların ve hayvanların kanlarıyla beslenen bir canavardı. Ama bu Sis Bataklıkları bölgesi, Bellbane'in avlandığı varsayılan yerlerin oldukça doğusundaydı.

Elric, bataklığın bu bölümünde niçin böylesine az sayıda hayvanın yaşadığını artık merak etmiyordu. Başının üzerindeki gökyüzü kararmaya başlamıştı.

Elric, halkının kadim İblis Tanrıları'nın isimlerini haykırırken Fırtınayaratan da elinin içinde zonkliyordu. İğrenç canavarın da bu isimleri tanıdığı açıkça ortadaydı. Çünkü bir an, tereddüt içinde dalgalanarak geriye doğru çekilmişti. Elric, bacaklarını o şeye doğru adım atmaya zorladı. Artık, bu canavarın hiç de beyaz olmadığını görebiliyordu. Ama Elric'in tanımlayabileceği renklere de sahip değildi. Turuncumsu bir ton, iç kaldırıcı yeşilimsi bir sarının içine karışıyordu, ama bununla

94

beraber Elric renkleri gözleriyle göremiyor - yalnızca yabancı ve korku verici tonları hissediyordu.

Ardından Elric, o şeye doğru hücum etti, yüzeydeki bilincinde hiçbir anlam ifade etmeyen isimler haykırıyordu. "Bahan - Marthim! Aesmal Alastor! Saebos! Verdelet! Nizilfkm! Haborym! Yok Edici Ateşlerin Haborym'ii!" Düşünceleri ikiye ayrılmıştı. Adamın hükmettiği bölümü kaçıp gitmek istiyor, ama şu an için onu ele geçiren ve karşısındaki dehşetle yüzleşmeye iten diğer bölümüne hükmedemiyordu. Kılıcı, ileriye doğru hamle yaparak yarattığı dilim dilim doğradı. Bu durum suyu kesmeye benziyordu - bilinçli ve nabız gibi atan bir suyu. Ama Fırtına-yaratan etkili olmuştu. Canavarın bütün bedeni korkunç acılar içinde kıvranıp büküldü. Elric, kavranarak havaya kaldırıldığını hissetti ve görüşü karardı. Hiçbir şey göremiyor - onu tutan şeyi kesip biçmek dışında bir şey yapamıyordu.

Körcesine dövüşürken, üzerinden terler fışkırıyordu.

Çok güçlü fiziksel bir acı - daha derin ve dehşet verici bir acı varlığını doldururken Elric, can çekişmesi içinde çığlık atıyor, kendisini kucaklayarak ardına dek açılmış olan ağzına doğru yavaş yavaş çeken yumuşak gövdeye sürekli darbeler indirmeyi sürdürüyordu. Yarattığın iğrenç pençelerinin arasında kıvranarak mücadele etti. Canavar, güçlü kollarıyla adamı sarmalamıştı ve neredeyse şehvetle, kaba bir âşığın sevgilisini kendisine çekişi gibi Elric'i kendisine doğru çekiyordu. Rün kılıcının özündeki o kudretli güç bile, bu yarattığı öldürmeye yeterli görünmüyordu. Şu anda eskisine göre daha zayıf bir şekilde çabalamasına rağmen canavar, Elric'i hâlâ, dişleri gıcırdayan ve içinden salyalar akıtan yarık benzeri ağzının giderek daha da yakınlarına doğru çekiyordu.

Elric yeniden isimleri haykırırken, sağ elinin içindeki Fırtınayaratan şeytani bir şarkı söyleyerek dans ediyordu. Tarifsiz acılar içindeki Elric, dua ederek, yalvararak ve sözler vererek kıvranıyor, ama sırtırcasına açılmış ağza doğru santim santim çekilmeye devam ediyordu.

95

Vahşi bir şekilde ve zalimce dövüşürken yeniden Arioach'a seslendi. Kendisinininkine bir zihnin - alaycı, kudretli, şeytani -dokunduğunu hissettiğinde artık Arioach'un sonunda ona yanıt verdiğim anlayordul-Fark edilmeyecek kadar az da olsa, Sis Devi zayıfladı. Elric, bu küçük avantajdan yararlanarak bastırırken yarattığım gücünü kaybettiğini bilmek ona güç kazandırıyordu. Şiddetli bir acı bedenindeki bütün sinirleri parçalarken, körü körüne vurmaya sürdürdü.

Ardından, oldukça ani bir şekilde yere doğru düşmeye başladı.

Adama sanki, sonunda ağırlığı altında esneyen bir yüzeyin üzerine konana kadar, yavaş yavaş ve ağırlıksız bir şekilde, saatlerdir düşüyormuş gibi geliyordu. Batmaya başladı.

Çok uzaklardan, zamanın ve uzayın ötesinden, kısık bir sesin ona seslendiğini duydu. Ama o sesi duymak istemiyordu; içinde yattığı soğuk ve rahatlatıcı madde kendisini yavaşça içine doğru sürüklerken olduğu yerde uzanıp yatmaktan memnundu.

Sonra, altıncı duyusu bu sesin Shaarilla'nın kendisine seslenen sesi olduğunu anlamasını sağladı ve kendisini kadının sözlerinden birtakım anlamlar çıkarmaya zorladı.

"Elric - bataklık! Bataklığın içindesin. Kımıldama!"

Adam kendi kendisine gülümsedi. Niye kımıldayacaktı ki? Yavaş yavaş ve sakince, aşağılara doğru batıyordu - varlığına kucak açan bataklığın içlerine doğru . . . Yoksa bunun gibi başka bir zaman yaşamış mıydı; başka bir bataklık?

Zihinsel bir sıçrayışın ardından içinde bulunduğu durumu tam olarak kavradı ve silkinerek gözlerini açtı. Üstünde sis vardı. Bir tarafında tanımlanamaz renklerden oluşan havuz, iğrenç kokular çıkararak yavaşça buharlaşıyordu. Diğer tarafmdaysa, kollarım çılgınca oynatan insani bir biçimin dış hatlarını belirsiz bir şekilde görebiliyordu. İnsani biçimin ötesinde şekilleri zar zor seçilen iki at bulunuyordu. Shaarilla oradaydı. Altın-daysa-

96

Altındaysa bataklık vardı.

Kollan ve bacakları iki yana doğru açılmış bir şekilde üzerinde yattığı yapış yapış, leş kokulu bir çamur kütlesi, onu aşağıya doğru emiyordu, daha şimdiden yarı yarıya batmış durumdaydı.

Fırtmayaratan hâlâ sağ elindeydi. Eğer başını dön-dürürse, kılıcını zar zor görebiliyordu. Dikkatli bir şekilde, bedeninin üst yarısını emici bataktan kaldırmayı denedi. Bacaklarının daha derine batması karşılığında bunu başardı. Dik oturarak kıza doğru haykırdı.

"Shaarilla! Çabuk ol - bir ip!"

"İp yok, Elric!" Kadın elbisesinin üst kısmını çıkarıp parçalamaya başlamıştı, kendini kaybetmiş bir şekilde giysisini şeritler halinde yırtıyordu.

Ayaklarını basacak sert bir yer bulamayan Elric hâlâ batmaya devam ediyordu.

Shaarilla, giysi şeritlerini acele içinde birbirine düğümledi. Uyduruk ipi batmakta olan albinoya doğru acemice fırlattı. İp kısa düştü. Acele etmekten sakarlaşan kadın yeniden fırlattı. Bu kez, Elric'in körü körüne etrafı araştıran sağ eli kumaşı yakaladı. Kız kumaşa asılmaya başladı. Elric birazcık yükseldiğini hissetti ve ardından durdu.

"İşe yaramıyor Elric - o kadar güçlü değilim."

Kadına lanetler yağdıran Elric haykırdı: "At - ipi ata bağla!"

Kadın atlardan birine doğru koştu ve ipi eyer kaşına sardı. Ardından hayvanın dizginlerini büyük gayretle çekerek uzaklaştırmaya başladı.

Elric, emici bataklığın içinden hızla dışarı çıktı ve yumuşak toprak şeridinin yetersiz güvenliğinin üzerine çekilirken, Fırtı-nayaratan'ı hâlâ sıkı sıkıya kavıyordu.

Kesik kesik soluk alarak, dik durmaya çalıştı, ama bacaklarının hiç takati kalmamıştı. Ayağa kalktı, sendeledi ve düştü. Shaarilla adamın yanı başına diz çöktü.

"Yaralandın mı?"

97

Elric, üzerindeki bitkinliğe rağmen gülümsedi. "Pek sanmıyorum."

"Çok korkunçtu. Ne olduğunu doğru dürüst göremiyor-dum. Ortadan kayboluyormuş gibi göründün ve sonra - sonra, o şeye seslendin - şu isim!" Kadın tir tir titriyordu, yüzü solgun ve gergindi.

"Ne ismi?" Elric'in kafası gerçekten de karmakansık olmuştu. "Hangi ismi haykırmışım?"

Kadın başını salladı. "Bu önemli değil - adı her neyse - seni kurtardı. Hemen ardından yeniden belirmeye başladın ve bataklığın içine düştün ..."

Fırtmayaratan'm gücü, albinonun içine doğru akmayı sürdürüyordu. Elric, daha şimdiden kendini yeniden güçlenmiş hissetmekteydi.

Yeniden çabalayarak ayağa kalktı ve atma doğru sarsak adımlarla ilerledi.

"Sis Devi'nin genelde bu bataklıkta avlanmadığına eminim - o buraya gönderilmişti. Ne için - ya da kim tarafından - bilmiyorum, ama henüz mümkünken daha sağlam bir toprağa ulaşmamız gerekiyor."

Shaarilla konuştu: "Hangi yoldan - ileriye mi, yoksa geriye doğru mu?"

Elric'in kaşları çatıldı. "Niçin, elbette ki ileriye doğru. Niçin soruyorsun?"

Kadın yutkundandı ve ardından başını salladı. "Acele edelim öyleyse," dedi.

Atlarına bindiler ve bataklık, üzerindeki sis peleriniyle birlikte arkalarında kalana dek, hayvanlarını etrafa çok az dikkat ederek sürdüler.

Elric, artık bir gücün yollarına engeller çıkarmaya çalıştığını anladığı için, yolculukları yeni bir aciliyet kazanmıştı. Birazcık dinlenmelerinin ardından görünüşte pek acele etmiyor görünseler de güçlü atlarını oldukça acımasız bir şekilde koşturuyorlardı.

98

Beşinci gün geldiğinde çıplak ve kayalık bir bölgeden geçiyorlardı, hafif hafif bir yağmur yağmaktaydı.

Sert toprak öyle kaygandı ki, çok daha yavaş ilerlemek zorunda kalmışlardı. Çiseleyen yağmurdan onları pek koruyamayan ıslak pelerinelere sarınmış, atlarının sırlıklam olmuş boyunlarına doğru sokulmuşlardı. Önlerinde korkunç, kesik kesik havlayışlar ve birtakım toynak sesleri duyana dek, bir süre daha sessizlik içinde at sürdüler.

Elric, görüş alanlarının sağında beliren iri bir kaya parçasına doğru hareketlendi. "Oraya sığınalım," dedi. "Üzerimize doğru bir şeyler geliyor - büyük olasılıkla başka düşmanlar. Şansımız varsa, yanımızdan geçip giderler." Shaarilla sessizce adama itaat etti ve iğrenç havlayışlar giderek-yaklaşırken, orada birlikte beklediler.

"Bir atlı - ve yanında birkaç hayvan," dedi çevresini büyük bir dikkatle dinleyen Elric. "Hayvanlar ya biniciyle birlikte geliyor ya da onu kovalıyorlar."

Ardından görüş alanlarına girdiler - yağmurun içinde yarışcasına koşuyorlardı. Adamın biri, en az kendisi kadar dehşete kapılmış atını delicesine mahmuzluyordu - ve arkasında, giderek azalan bir mesafede, ilk bakışta köpeklerden oluşmuş benzeyen bir sürü ortaya çıktı. Fakat bunlar köpek

değillerdi -yarı köpek, yarı kuş görünümündeydiler, pösteki gibi kaba tüylü, etsiz bedenleri ve köpeği andıran bacakları vardı, ama pati-leri yerine kuş benzeri pençelere, ağız ve burunlarının olması gereken yerde de tak tak birbirine çarpan, yırtıcılara has kıvrık gagalara sahiptiler.

"Dharzi'nin avcı köpekleri!" diye nefesi kesilerek konuştu Shaarilla. "Onların soylarının, tıpkı efendileri gibi, uzun süre önce tükendiğini sanıyordum!"

"Ben de," dedi Elric. "Ama onlar, bu civarda ne arıyorlar? Dharzi ve bu Diyarın sakinleri arasında asla bir temas olmamıştı."

"Buraya getirilmişler - bir şey tarafından," diye fısıldadı

99

Shaarilla. "Bu şeytan köpekler kesinlikle bizim kokumuzu alırlar."

Elric, rün kılıcına doğru uzandı. "Öyleyse, onların avlarına katılmakla pek bir şey kaybetmeyiz," dedi, atının ileriye doğru sürerken. "Burada bekle, Shaarilla."

Tam o anda şeytan sürüsü ve kovaladıkları adam korunaklı kayanın yanından son sürat geçiyorlardı. Elric, atını bayır aşağı mahmuzladı.

"Hey oradaki!" diye haykırdı, panik içindeki atlıya. "Artık dur ve dönbakalım arkadaşım - sana yardım etmek için buradayım!"

Havaya kaldırdığı inilleyen rün kılıcıyla birlikte Elric, gagaları takırdayan, uluyan şeytan köpeklerin üzerine doğru bir yıldırım gibi indi ve atının toynakları, sürüdeki köpeklerin birine, doğadışı hayvanın omurgasını kırarak şiddetle bir darbeye çarptı. Binici atını döndürerek durdu ve belindeki kından uzun bir süvari kılıcı sıyırdı. Kocaman çirkin bir ağızlı, ufak tefek bir adamdı. Bir rahatlama duygusu içinde sıırttı.

"Burada sizinle karşılaşmak, ne kadar da büyük bir şans, değerli efendim!"

Köpeklerin ikisi üzerine çullanmadan, tüm dikkatini yırtıcı pençelerden ve birbirine çarpan gagalardan korunmaya yoğunlaştırmadan önce, adam ancak bu kadarını söyleyebilecek zaman bulabilmişti.

Diğer üç köpek, uğursuz dikkatlerini Elric'in üzerine çevirmişlerdi. Köpeklerin biri yukarıya doğru sıçradı, gagası Elric'in boğazını hedeflemişti. Yaratığın iğrenç nefesini yüzünde hisseden adam Fırtmayaratan'ı hızla köpeği ikiye bölecek şekilde savurdu. İğrenç kan Elric'le atının üstüne sıçramıştı ve kanm kokusu sanki diğer köpeklerin daha çok öfkelenerek saldırmasına yol açmış göründü. Ama bununla birlikte kan, dans eden siyah rün kılıcının neredeyse esirmiş ezgilerle şarkılar söylemesine neden oluyordu ve Elric, kılıcın avucunun içinde kıpır kıpır oynadığını duyumsarken tiksindirici köpeklerden birine daha

100

sapladı. Kılıcının ucu albinonun arkasından sıçrayan hayvanın tam göğüs kemiğinin altına girmişti. Yaratık korkunç bir acıyla haykırdı ve gagasını kılıcı yakalamak için döndürdü. Gaga, kılıcın alevler saçan siyah metaline dokunduğunda yanık kokusunu andıran iğrenç kokular Elric'in burun deliklerine dolarken hayvan keskin bir çığlık atarak yığıldı.

Geride kalan şeytan köpekle dövüşmeye koyulan Elric, kömürleşmiş cesede sadece kaçamak bir bakış attı. Atı şaha kalkarak son yabancı hayvanı düven sopası gibi ayaklarıyla ezmeye çalıştı. Atın saldırısından kaçınan köpek, Elric'e korunmasız sol taraftan yaklaştı. Albino eyerinden atladı ve kılıcın hızla indirilerek köpeğin kafatasını ikiye bıçtı ve kanıyla beynini ıslak ıslak parıldayan zeminin üzerine saçtı. Yine de bir şekilde canlı kalmayı başaran köpek, zayıf düşmüş gagasıyla Elric'i ısırmağa çalışıyordu ama Melnibone'lu rakibinin bu boşu boşuna yaptığı atağa aldırmadı ve bütün dikkatini, rakiplerinden biriyle mücadele etmeye yoğunlaşan, fakat ikinci rakibi yüzünden zorluk çeken ufak tefek adama doğru yöneltti. Süvari kılıcını gagasıyla yakalamış olan köpek, kabzanın yakınında bir noktadan tutuyordu.

Tırnaklar, köpeğin pençelerinden kurtulmaya çalışan küçük adamın boğazına doğru uzandı. Elric ileriye atıldı, bir mızrak gibi hedeflenen rün kılıcı, şeytan köpeği havadayken yakalayıp saplandı, hayvanın tırnaklarını savurarak eski avının etine ulaşmaya çalışıyordu. Hayvanı karnının alt kısmından yakalayan Fırtmayaratan, yukarıya doğru yarararak, yaratığın iç organlarını boğazına dek parçalayıp atıyordu. Küçük adamın kılıcını tutan gagalar gevşerken hayvan kıvranarak yere yığılıyordu. Elric'in atı toprağın üzerine yığılmış yaratığın toynaklarının altında çiğnedi. Hızlı hızlı soluyan albino, Fırtmayaratan'ı kınına koyarken kurtardığı adama yorgun bir şekilde baktı. Hiç kimseyle gereksiz olmayan yakınlıklar kurmayı sevmiyor ve küçük adamın duygu gösterisi yüzünden utandırılmak istemiyordu.

101

Düşkırıklığma uğratılmadı, çünkü adamın kocaman çirkin ağzı neşeli bir sırtışıyla aralandı ve eğri kılıcını kınına sokarken eyerinin üzerinde eğildi.

"Teşekkür ederim, değerli efendim," dedi karşısındakini küçümseyerek. "Sizin yardımınız olmaksızın bu dövüş biraz daha uzun sürerdi. Beni iyi bir spordan mahrum ettiniz, ama niyetiniz iyiydi. Benim adım Moonglum."

"Ben de Melnibone'lu Elric," diye yanıtlayan albino ufak tefek adamın yüzünde hiçbir tepki görmeyecekti. Bu çok tuhaf bir şeydi, çünkü Elric'in adı artık dünyanın büyük bölümüne kötü bir ün salmıştı. İhaneti ve kuzeni Cymorü'i katledişinin öyküsü, Genç Krallıklar'daki bütün meyhanelerde bire bin katılarak anlatılıyordu. Bundan fazlasıyla nefret etmesine rağmen, karşılaştığı insanlardan onu tanıdıklarına ilişkin bir işaret almaya artık alışmıştı. Zaten, albinoluğu damgalanmak için yeterliydi.

Moonglum'un cahilliğine şaşırın ve kendini beğenmiş, bu ufak tefek atlıya tuhaf bir yakınlık hissedenden Elric, adamın hangi diyardan gelmiş olabileceğini keşfetmek çabasıyla dikkatli bir şekilde inceledi. Moonglum'un üzerinde zırh yoktu, yolculuklar sonucunda lekenerek yıpranmış giysileri soluk mavi renkli bir kumaştandı. Sağlam deri kemerinin üzerine bir süvari kılıcı, bir kama ve yün bir kese takılıydı. Moonglum, ayaklarına bileklerini örten çatlamış deriden potinler geçirmişti. At koşumları kullanılmaktan çok yıpranmıştı, ama çok kaliteli olduğu ortadaydı. Eyerinin üstünde dimdik duran adam, beş ayaktan biraz daha uzun boyluydu ve bacakları zayıf bedenine göre oldukça uzundu. İri, masum bakışlı grimsi yeşil gözlerinin altındaki burnu küçük ve yukarıya doğru kalkıktı. Taranmamış kızıl perçemleri alnına düşmüş ve geri kalan saçları da toplanmamış olarak ensesinin altına doğru uzanıyordu. Atının üstünde rahat bir şekilde oturuyor ve hâlâ sırtıyordu, ama artık Elric'in arkasına, onlara katılmak için at süren Shaarilla'ya doğru bakıyordu.

102

Moonglum, kadm atını dizginleyip durdururken kibar bir şekilde selam verdi.

Elric, soğuk bir şekilde konuştu, "Shaarilla Hanım - Moonglum Efendi, nereden?"

"Elwher'li" diye konuştu Moonglum, "Doğu'nun ticaret başkenti - Dünya'daki en güzel kent."

Elric, bu adı biliyordu. "Demek Elwher'densiniz, Moonglum Efendi. Orayı duymuştum. Yeni bir kent, değil mi? Birkaç yüz yaşında. Çok uzaklara at koşturmuşsunuz."

"Gerçekten de öyle efendim. Bu bölgelerde kullanılan dili bilmeseydim eğer, yolculuk çok daha zorlu olurdu, ama şansımın yardımıyla, anavatanının öyküleriyle beni esinlendiren köle, doğru dürüst konuşmayı da öğretmişti."

"Peki, niye buralara dek bir yolculuğa çıktınız - efsaneleri duymamış mıydınız?" Shaarilla, adamın söylediklerine pek inanmayarak konuşmuştu.

"Zaten beni de buralara dek efsaneler getirdi - tam da onlara olan inancımı yitirirken, şu hiç de hoş olmayan köpekçik-ler üzerime saldırıverdi. Neden benim peşime takılmaya karar verdiler bilmiyorum, bilemeyeceğim de, çünkü benden hoşlanmamaları için bir neden bulamıyorum. Burası gerçekten barbar bir diyarmış."

Elric durumdan biraz rahatsız olmuştu. Moonglum'un görünüşte keyif aldığı endişesiz konuşma tarzı, kendi kuruntulu doğasına aykırıydı. Ama buna karşılık, adamı gittikçe daha çok sevdiğini anlıyordu.

Bir süreliğine birlikte yolculuk etmelerini öneren Moonglum olacaktı. Elric'e uyarıcı bir bakış fırlatan Shaarilla, bu duruma karşı çıktı, ama Elric pek aldırmayacaktı.

"Tamam o zaman, dostum Moonglum. Üç, ikiden daha güçlü olduğuna göre, bize eşlik etmenden memnunluk duyacağız. Biz dağlara doğru gidiyoruz." Elric, artık kendisini çok daha neşeli bir ruh hali içinde hissediyordu.

"Ve oralarda ne arıyorsunuz?" diye sordu, Moonglum.

103

Moonglum

104

"Bu bir sır" diye yanıtladı Elric ve yeni yoldaşı da sormaktan vazgeçecek kadar temkinliydi.

m.

HIZINI ARTTIRAN YAĞMUR etrafı su birikintileriyle doldurup kayaların üzerinde şıprıdar ve çeliğin mat rengini andıran bir gökyüzünün altında at sürmeye devam ederlerken, rüzgâr cenaze ayinini

andıran şarkımsı bir mırıltı halinde kulaklarında uğulduyordu. Derin düşüncelere dalmış bir Tanrıyı andıran şarkımsı önlerinde yükselen karanlık bir dağ engeline doğru, üç küçük karaltı halinde hızla at sürüyorlardı. Dağ, belki de yamaçlarının eteklerine doğru yaklaşırlarken ara sıra kahkahalar atan bir Tanrıydı ya da kanyonların ve uçurumların gizemli karanlığında, ıssız zirvelerine doğru tırmanan karmakarışık bazalt ve granit yığınlarının arasında ılık çalan şey rüzgârdı. Zirvelerinin üzerinde fırtına bulutları toplandı ve böcek yavruları bulmak için toprağı karıştıran bir canavarın parmakları gibi yıldırımlar aşağılara doğru düştü. Dağ silsilesinin üzerinde gök gürlemeleri oluşurken Shaarilla sonunda düşüncelerini Elric'e açtı; dağlar görüş alanına girerken konuştular.

"Elric - haydi geri dönelim, sana yalvarıyorum. Kitap'ı unut - çok fazla güç bize karşı uğraşıyor. İşaretleri dikkate al Elric, yoksa mahvoluruz!"

Oysa Elric, gergin bir sessizlik içindeydi, çünkü kızın maceralarına ilişkin başlangıçtaki heyecanını yitirdiğinin uzun zamandır farkındaydı.

105

"Elric - lütfen. Kitap'a asla ulaşamayacağız. Elric, geri dönelim."

Kız yanında at sürüyordu ve omzunu silkere giysilerinden tutmakta olan kadının sabırsız çekiştirmelerinden kurtarmasının ardından konuştu:

"Bu işe şu anda duramayacak kadar bulaştım. Ya yolu göstermeyi sürdür - ya da bana bildiklerini anlat ve burada bekle. Daha önce Kitap'm bilgeliğinden tatmayı arzuluyordun - ama şimdi, yolculuğumuzdaki küçük güçlükler seni korkutuyor. Kitap'm içinden öğrenmeye ihtiyaç duyduğun şey neydi, Shaaril-la?"

Kadın cevap vermedi, ama bunun yerine şöyle konuştu: "Peki, senin arzuladığın neydi, Elric? Bana bunun huzur olduğunu söylemiştin. Tamam, ama seni uyarıyorum, bu kasvetli dağların üzerinde huzur bulamayacaksın - elbette eğer oraya erişebilirsek."

"Bana karşı hiç dürüst olmadın, Shaarilla," diye soğuk bir tavırla konuştu Elric, hâlâ önüne, karşısında yükselen siyah zirvelere doğru bakıyordu. "Sen, bizi durdurmaya uğraşan güçlere ilişkin bir şeyler biliyorsun."

Kız omuzlarını silkti. "Bunun bir önemi yok - çok az şey biliyorum. Babam ölmeden önce birkaç üstünkörü belirsiz uyarıda bulunmuştu, hepsi bu."

"Dediği neydi?"

"Dedi ki, Kitap'm koruyucusu, insanoğlunun onun bilgisine erişmesini önlemek için var olan bütün gücünü kullanacakmış."

"Başka ne söyledi?"

"Başka bir şey yok. Ama babamın uyarısının gerçekleri söylediğini gördüğüme göre, bu kadarı benim için yeterli. Onu öldüren bu koruyucuydu Elric - ya da koruyucunun hizmetkârlarından birisi. Kitap'm benim için yapabileceklerine rağmen, benzer bir yazgıyı paylaşmak istemiyorum. Senin bana yardım edecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordum - ama

106

artık bundan kuşkuluyum."

"Şimdiye dek seni korudum," dedi basitçe Elric. "Şimdi bana Kitap'ta ne aradığını söyleyecek misin?"

"Çok utanıyorum."

Elric sorusu tekrarlamakta ısrar etmedi, ama sonunda kadın, kısık sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu. "Kanatlarımı arıyorum," dedi.

"Kanatların - yani bununla, Kitap'm sana kanatlarının çıkmasını sağlayacak bir büyü gösterebileceğini mi kastediyorsun?" Elric alay edencesine gülümsedi. "Yani dünyanın en kudretli bilgi dağarcığını arayıp durmanın bütün nedeni bu!"

"Eğer sen de kendi diyarında sakat biri olarak görülseydin - bu durum senin içinde yeterli öneme sahip olurdu," diye isyan edencesine haykırdı kadın.

Elric, yüzünü kadına doğru çevirdi, kızıl gözleri tuhaf bir duyguyla yanıyordu. Bir elini ölü beyazlığındaki teninin üzerine koydu ve garip bir gülümseme dudaklarını çarpıttı. "Ben de kendimi senin hissettiğin duygular içinde hissetmiştim," dedi sakın bir tavırla. Bütün söylediği sadece buydu ve utanan Sha-arilla yeniden gerisinde kaldı.

Tedbirli bir şekilde en önde at süren Moonglum, kocaman kafasını bir yana doğru devirip aniden dizginlerine asılmaya kadar, sessizlik içinde yol aldılar.

Elric, adamın yanına gitti. "Ne oldu, Moonglum?"

"Bu yöne doğru gelen atlar duyuyorum," dedi, ufak tefek adam. "Ve rahatsız edici başka tanıdık sesler de var. Çok sayıda, şu şeytan köpeklerden Elric - ve bu kez yanlarında atlılar da var!"

Elric de sesleri duymuştu ve ardından Shaarilla'yı uyarmak için bağırdı.

"Belki de sen haklıydın," diye seslendi. "Üzerimize doğru çok daha büyük bir bela geliyor."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Moonglum, kaşları çatılmıştı.

107

"Dağlara doğru gidelim," diye yanıtladı Elric, "onlarla aramızdaki mesafeyi hâlâ koruyabiliriz."

Atlarını hızla dörtlüye kaldırdılar ve tepelere doğru yöneldiler.

Ama kaçırları umutsuzdu. Kısa bir süre içinde ufukta siyah bir sürü belirmişti ve şeytan köpeklerin kuşları andıran tiz havlayışları yaklaşıyordu. Elric arkasına, takipçilerine doğru baktı. Gece çökmeye başlamıştı ve görüş menzili her geçen an daha da kısılıyordu, ama buna rağmen, sürüyü arkalarından koşturan binicilerin genel hatlarını seçebiliyordu. Kara pelerinlere sarınmışlardı ve uzun mızraklar taşıyorlardı. Başlarını örten kukuletaların gölgelerinin içinde kaybolan yüzleri görünmüyordu.

Artık Elric ve yoldaşları, atlarını dik bir yamaca doğru zorlayarak sürüyor, yukarıdaki kayaların arasında bir sığınak aramaya çalışıyorlardı.

"Burada duracağız" diye emretti Elric, "ve onları önümüzde tutmaya çabalayın. Eğer açıkta yakalanırsak, bizi kolayca kuşatırlar."

Moonglum onaylarcasına baş salladı, Elric'in sözlerindeki sağduyuya katılıyordu. Terlemiş bineklerini durdurdular, uluyan sürü ve kara pelerinli sahipleriyle savaşa tutuşmaya hazır-landılar.

Kısa bir süre sonra, şeytan köpeklerin ilki bayın koşarak tırmanıyordu, gaga çenesinden salyalar akıyor ve pençeleri taşların üzerinde fıkırdıyordu. İki kayanın arasında durarak, bedenleriyle yolu kapatan Elric ve Moonglum, ilk saldırıyı karşıladılar ve üç hayvanı çabucak saf dışı ettiler. Ölülerin yerini hızla yenileri alıyordu ve gece sürünerek yaklaşırken, atlıların ilki sürünün ardından göründü.

"Arioch!" diye küfretti binicileri tanıyan Elric. "Bunlar Dharzi Beyleri - bunlar on asırdır ölü. Ölü adamlarla savaşıyoruz Moonglum ve onların köpeklerinin elle tutulur hayalet-leriyle. Onları yok etmek için uygun bir büyü bulamazsam

108

mahvolduk demektir!

Zombi adamlar, henüz saldırıya katılma niyetinde değillermiş gibi görünüyorlardı. Şeytan köpekler Elric ve yoldaşının kendilerini savunmak için ördüğü savrulan çelik ağın üzerinde bir gedik açmaya uğraşırken tuhaf tuhaf parlayan ölü gözleriyle beklediler. Elric neredeyse beynini patlatıyor - bu yaşayan ölüleri kovacak bir büyüyü belleğini tarayarak ortaya çıkarmaya uğraşıyordu. Sonra büyüyü hatırladı ve çağırmak zorunda olduğu güçlerin kendisine yardım edeceğini umarak, ezgiyi söylemeye başladı:

"Bırakın da her şeye hükmeden Yasalar, Böylesine kolaylıkla çiğnenmesin; Bırakın da Toprak Kralları 'na Gösteriş Yapanlar, Yepyeni bir ölümün öpücüğünü hissetsin."

Hiçbir şey olmadı. "Başaramadım." Elric, gagası açılıp kapanan bir şeytan köpeğin atağını karşılayıp onu kılıcıyla şişlerken umutsuzca mırıldanıyordu.

Ama ardından - zemin sallandı ve ölü adamların üstünde oturduğu atların ayakları altında kaynıyor gibi göründü. Sarsıntı birkaç saniye sürdü ve sonra kesildi.

"Büyü yeteri kadar güçlü değildi," diye iç çekti Elric.

Toprak yeniden titredi ve ölü Dharzi Beyleri'nin kıpırda-maksızın bekledikleri yamacın üzerinde küçük kraterler oluştu. Taşlar ufalandı ve atlar sinirli bir şekilde toprağı çiğniyordu. Ardından toprak gürledi.

"Geriyel!" diye haykırdı Elric, yoldaşını uyarmak amacıyla. "Geriyel - yoksa biz de onlarla birlikte gideriz!" Yer ayaklarının altında yarılrken, atların yanında bekleyen Shaarilla'ya doğru geri çekildiler. Dharzi binekleri de kışneyerek panik içinde geri çekiliyorlardı ve geride kalan köpekler, şaşkın ve kuşkuya düşmüş gözlerle, sahiplerine doğru dönerek huzursuz bir şekilde bakıyorlardı. Yaşayan ölülerin dudaklarının arasından kısık bir

109

inilti yükseldi. Aniden, yamacı kuşatan bütün arazi çatlaklarla parçalanmaya başladı ve yüzeyde derin yarıklar açıldı. Elric ve yoldaşları atlarına doğru sıra halinde yürürlerken, korkunç çığlıklar atan ölü Beyler toprak tarafından yutulurken çağrıldıkları derinliklere geri dönüyorlardı.

Açılan yarıktan gırtlaktan gelen, uğursuz bir kıkırdama sesi yükseldi. Bu, kendilerine ait olanları geri alan Toprak Kralla-rı'nın alaycı kahkahasıydı. Ağlayıp inilleyen şeytan köpekler, yangın kenanna toplanarak içerisini kokladılar. Ardından, kara sürünün geri kalan bütün üyeleri uçurumdan aşağıya atlayarak, onları bekleyen soğuk yazgıya katılmak üzere efendilerini izledi.

Moonglum ürperdi. "En acayip halklarla bile gayet iyi anlaşıyorsun, dostum Elric," diye sarsılmış bir şekilde konuştu ve atını yeniden dağlara doğru çevirdi.

Kara dağlara ertesi gün ulaştılar ve son derece gergin görünen Shaarilla onları belleğine kazıdığı kayalık yol boyunca götürdü. Artık Elric'e geri dönmesi için daha fazla yalvarmı-yordu - kendilerini bekleyen yazgıya teslim olmuş gibiydi. El-ric'in saplantısı için için yanıyordu ve sabırsızlık doluydu - sonunda var oluşun nihai gerçeğini Ölü Tanrılar'ın Kitabı'nda bulacağına emindi. Moonglum neşeli bir kuşku içindeydi, oluşacak kötü şeylerin kehanetine kendini kaptırmış olan Shaarilla ise tükenmişti.

Yağmur yağmaya devam etti ve fırtına üstlerinde çatırda-yıp gümbürdedi. Yağmur şiddetini yeni bir inatla artırırken sonunda devasa bir mağaranın simsiyah ağzına geldiler.

"Size daha fazla yol gösteremem," diye konuştu yorgunluk içindeki Shaarilla. "Kitap, bu mağara girişin ötesinde bir yerlerde bulunuyor."

Elric ve Moonglum kararsızlık içinde birbirlerine baktılar, ikisi de bir sonraki adımlarının ne olacağından emin değildi. Hedeflerine ulaşmış görünmeleri yüzünden, amaçları önemini

110

birazcık yitirmişti - çünkü mağara girişini hiçbir engel kapamıyordu ve orayı koruyan hiçbir şey görünmüyordu.

"Bu anlaşılmaz/" dedi Elric, "yani başımıza bela olan bu tehlikeleri bir şeyin planlamamış olması ve işte buradayız -kimse içeriye girmemizi engellemeye çalışmıyor. Bunun doğru mağara olduğuna emin misin Shaarilla?"

Kız, girişin üstündeki kayayı işaret etti. Kayanın üzerine Elric'in anında tanıdığı tuhaf bir simge kazınmıştı.

"Kaos işareti!" diye heyecan içinde haykırdı Elric. "Bunu tahmin etmeliydim."
"Bunun anlamı nedir, Elric?" diye sordu Moonglum.

"Bu ezeli yıkımın ve anarşinin simgesidir," dedi Elric. "Şu anda Entropi Lordları'nın ya da onların hizmetkârlarından birinin hükmettiği toprakların üzerinde duruyoruz. Demek ki düşmanımız buymuş! Bu durum sadece tek bir anlama gelebilir -Kitap, bu düzlemdeki şeylerin düzeni için son derece önemli -büyük olasılıkla evrenin nice boyutlarının tümünün düzeni için de. İşte bu yüzden Ariocho bana yardım etmeye gönülsüzdü -çünkü o da bir Kaos Lordu!"

Moonglum, kafası iyice karışmış bir halde adama baktı. "Ne demek istiyorsun, Elric?"

"Dünyayı - ezeli bir savaşa tutuşmuş - iki gücün yönettiğini bilmiyor musun?" diye yanıtladı Elric. "Yasa ve Kaos. Kaos durumunun taraftarları, hüküm sürdükleri bir dünyanın içinde, her şeyin olabildiğini öne sürüyorlar. Kaos karşıtları -yani Yasa güçleriyle müttefik olanlar - ise Yasa olmaksızın maddenin de olanaksız olduğunu söylüyorlar.

"Bazıları kendilerini onlardan uzak tutuyor ve ikisi arasındaki dengenin, şeylerin uygun konumu olduğuna inanıyorlar, ama biz böyle yapamayız. Biz iki güç arasındaki kavgaya dahil olduk. Kitap'm her iki hizip için de önemli olduğu açıkça ortada ve Entropi'nin hizmetkârlarının bu kitabı elde edersek serbest bırakabileceğimiz güçten korktuklarını sanıyorum. Yasa ve Kaos, nadiren İnsanoğulları'nın yaşamına karışır - işte onların

111

varlıklarının bu yüzden tam olarak farkına varamayız. Şimdi, belki de, beni ilgilendiren tek sorunun yanıtını keşfedebileceğim - Yasa ve Kaos hiziplerinin üzerinde hükmeden nihai bir güç var mı?"

Elric, mağara girişine doğru ilerledi ve diğerleri çekinerek onun peşinden gelirken, loş bölgenin içerilerine doğru baktı.

"Mağara uzun bir yol boyunca uzanıyor. Yapabileceğimiz tek şey, karşı duvara erişinceye kadar devam etmek" dedi Elric.

"Umalım da, şu karşı duvar aşağıda olmasın," diye alaycı bir tavırla konuştu Moonglum, Elric'e yolu göstermesini işaret ederken.

Mağara giderek daha da karardığından güçlüklerle ilerlemeyi sürdürdüler! Mağaranın zemini dik bir eğimle aşağıya doğru meylederken, yankılanan sesleri kendi kulaklarına giderek daha gürültülü geliyordu.

"Bu, mağara değil" diye fısıldadı, Elric, "bu bir tünel - ama bizi nereye götürdüğünü kestiremiyorum."

Birkaç saat boyunca, zifiri karanlığın içinde güç bela ilerlediler, sendeleyerek sendeleyerek yürürlerken birbirlerine tutunuyorlardı. Ayaklarını nereye bastıklarından emin değillerdi ve kademeü bir eğimle aşağıya doğru inmeyi sürdürdüklerinin bilincindeydiler. Bütün zaman duygularını yitirmişlerdi ve Elric, kendisini bir rüyadaymış gibi hissetmeye başladı. Olaylar öylesine öngörülemez bir hale gelmiş ve denetiminin dışına çıkmıştı ki, onlar hakkında sıradan kavramlarla düşünemiyordu. Tünel uzun, karanlık, geniş ve soğuktu. Öylesine rahatsızlık vericiydi ki en sonunda zemin var olan tek gerçekliğe dönüşmüştü. Ayağının altında sağlam bir şekilde duruyordu. Belki de hiç hareket etmiyormuş gibi hissetmeye başladı - ve şu zemin hareket ediyordu, kendisi sabit kalırken. Yoldaşları ona tutunmuştu ama onların farkında bile değildi. Kaybolmuştu, beyni uyuşmuştu. Bazen toparlanıyor ve bir uçuşun tam kıyısında olduğunu anlıyordu. Bazen de aşağıya düşüyor, inleyen bedeni sert taşlara çarpıyor ve içine

112

düşmeyi beklediği uçuşun yakın olduğu varsayımını yanlış çıkarıyordu.

Bu arada bacaklarına yürüme hareketleri yaptırdı. Gerçekten ileriye gidip gitmediğinden emin değildi. Ve zaman da bir şey ifade etmiyordu - hiçbir şeyle ilişkisi olmayan anlamsız bir kavram haline gelmişti.

Ta ki, en sonunda, önündeki soluk mavi parıltıyı fark edene ve ilerlediğini anlayana kadar böyle devam etti. Yamaçtan aşağıya doğru koşmaya başlayınca, çok hızlı ilerlediğinin farkına vararak hızını kontrol etti. Mağara tünelin serin havasının içinde dünya dışı, tuhaf bir yabancılik kokusu vardı ve korku, adamın içinde kabaran akışkan bir kuvvet gibiydi, kendisinden apayrı duran bir şeydi.

Diğerlerinin de bunu hissettiği açıktı, hiçbir şey söylememelerine rağmen, Elric bunu hissedebiliyordu. Yavaşça aşağılara doğru indiler, altlarındaki soluk mavi parıltıya doğru kendiliğinden çekiliyor gibiydiler.

Ve ardından, tünelin dışına çıktıklarında, karşılarında beliren dünya dışı görüntüye şaşkınlık içinde bakakalmışlardı. Üstlerindeki havanın kendisi, başlangıçta onları çeken tuhaf bir mavi renkten oluşuyormuş gibiydi. Bir kaya çıkıntısının üzerinde duruyorlardı, etraf hâlâ biraz karanlık olmasına rağmen, tuhaf mavi parlaklık altlarında uzanan ve gümüşü pırıltılar saçan kıyı şeridini aydınlatıyordu. Kumsalın üzerine, sanki uykusunda rahatsız edilmiş sıvı bir dev gibi huysuzca kımıldanarak kabaran karanlık bir denizin dalgaları hafif hafif çarpıyordu. Gümüş plajın üzerine çeşitli enkazların donuk kalıntıları saçılmıştı - her biri diğerinden farklı biçimlerde olan, tuhaf tasarımlı tekne iskeletleri. Deniz, kabarak karanlığın içine doğru uzanıyordu ve ufuk yoktu - yalnızca siyahlık vardı. Arkalarında, yine belirli bir noktadan sonra karanlığın içinde yitip giden dimdik bir kayalığı görebiliyorlardı. Ve ayrıca ortam soğuktu -inanılmaz bir keskinlik içinde acıtıcı bir soğuk. Altlarını dövüp duran denize rağmen, havada hiç nem yoktu - tuz kokusu da.

113

Çıplak ve şaşkınlığa düşürücü bir görüntüydü, denizi saymazlarsa kımıldayan biricik şey kendileriydi - ses çıkaran şeyler de kendileriydi, çünkü huzursuz kıpırtısının içindeki deniz, korkutucu bir şekilde sessizdi.

"Şimdi, ne yapıyoruz Elric?" diye fısıldadı, titreyen Mo-onglum.

Elric, başını salladı ve orada dikilmeyi sürdürdüler, ta ki -beyaz yüzü ve ölü gibi solgun elleri o garip ışıqla aydınlanan albino konuşana kadar : "Geri dönmek imkânsız olduğuna göre - denizin üzerinden ilerleyeceğiz."

Sesi yankılanıyordu ve söylediklerinin farkında olmayan biri gibi konuşmuştu.

Yekpare kayanın üzerine oyulmuş basamaklar, aşağıya, kumsala doğru uzanıyordu ve artık Elric inmeye başlamıştı. Gözleri dehşet dolu bir hayranlıkla parlayan diğerleri de, çevrelerine bakarak, aşağıya doğru onun yol göstericiliği altında ilerlediler.

114

IV.

GÜMÜŞ KUMSALA ULAŞTIKLARINDA ayaklarının altında çatırdayan kristalize taş parçacıkları sessizliği bozacaktı. Elric'in kızıl gözleri kumsalın üzerine karmakarışık bir halde dağılmış nesnelerden birine takıldı ve gülümsedi. Görüntüyü netleştirmek istercesine, başını sertçe iki yana doğru salladı. Tir tir titreyerek, teknelerden birini işaret etti, yanındakiler o teknenin diğerlerinden farklı olarak, sapasağlam olduğunu gördüler. Sarı ve kırmızı renklerdeydi - ortamları hiç uyumlu olmayan bir şekilde capcanlıydı ve ona doğru yaklaştıkça, ahşaptan yapılmış olduğunu fark ettiler, ama şimdiye kadar

gördükleri hiçbir ahşaba benzemeyen bir tür ahşaptan yapılmıştı. Moonglum küt parmaklarını teknenin üzerinde gezdirdi.

"Demir kadar sert," diye belirtti. "Diğerleri gibi çürüme-mesine şaşmamalı." İçini dikkatle inceledi ve ürperdi. "İyi, sanırım, sahibi onu almamıza karşı çıkmaz," dedi, ekşimiş bir suratla.

Elric ve Shaarilla, teknenin dibinde yatan ve doğal olmayan bir şekilde bükülüp kalmış iskeleti gördüklerinde onun ne demek istediğini anlayacaklardı. Elric içeriye uzandı ve o şeyi dışarıya çıkarıp taşların üstüne fırlattı. Işıldayan yuvarlak çakılların üzerinde takırdarak yuvarlanırken parçalanmış kemikler geniş bir alana saçılıyordu. Kafatası, kumsalın kıyısına

115

kadar yuvarlanıp durdu, huzursuz edici okyanusa sabitlenmiş bir şekilde bakıyor gibiydi.

Elric ve Moonglum, tekneyi itekleyerek denize ulaştırmaya uğraşırlarken Shaarilla önlerinden gitti ve yere çömeldi, elini ıslaklığın içine soktu. Hızla ayağa kalkarak eline bulaşan şeyi silkeledi.

"Bildiğim kadarıyla, bu su değil," diye konuştu. Kadim duyular, ama hiçbir şey söylemediler.

"Bir yelkene ihtiyacımız var," diye mırıldandı Elric. Soğuk bir meltem okyanusun üzerinden esiyordu. "Bir pelerin iş görebilir." Pelerini çıkardı ve teknenin direğine düğümleyerek bağladı. "İkimiz, bunu kenarlarından tutacağız," dedi. "Böylece, kayığın yönünü birazcık olsun kontrol edebiliriz. Uyduruk - ama yapabileceğimizin en iyisi."

Ayaklarını denizin içine sokmamaya dikkat ederek, kayığı itip kıyıdan açıldılar.

Rüzgâr yelkeni doldurdu, tekneyi okyanusun üzerinde, El-ric'in tahmin ettiğinden daha büyük bir hızla ileriye doğru götürdü. Tekne, sanki kendi iradesinin emrindeymişçesine ileriye doğru atılırken, Elric ve Moonglum'm kasları, yelkenin alt uçlarını tutmaktan sızlamaya başlamıştı.

Çok geçmeden, gümüş kıyı görüş alanlarından çıktı ve çok az görebiliyorlardı - üzerlerindeki soluk mavi ışık, karanlığa pek işlemiyordu. İşte o zaman başlarının üstünde çırpılan kanatların seslerini duyular ve yukarıya doğru baktılar.

Büyük, derimsi kanatları olan üç iri yarı kuyruksuz maymun benzeri yaratık sessizce alçalıyordu. Shaarilla onları tanımış ve soluğu kesilmişti.

"Clakarlar!"

Moonglum hızla kılıcını kınından sıyrırken ürperdi - "Bu sadece bir isim - nedir bunlar?" Ancak lider kanatlı maymun, salyalı ağızındaki uzun sivri dişleri gösterip anlamsız homurtular çıkararak hızla üzerlerine saldırdığı için, sorusunun yanıtını alamayacaktı. Moonglum, yelkenin tuttuğu kısmı bırakarak

116

kılıcını vahşi hayvana doğru savurdu, ama yaratık yön değiştirdi ve devasa kanatlarını çarparak yeniden yükseldi.

Elric, Fırtınayaratan'ı kınından sıyırdı - ve şaşkınlık içinde kaldı. Kılıç suskundu, o bildik uluması duyulmuyordu. Kılıç avucunun içinde titredi ve adam koluna akan alıştığı güç fışkırması yerine, yalnızca hafif bir karıncalanma hissetti. Bir an için paniğe kapıldı - kılıç olmaksızın yaşam gücünü kaybederdi. Korkusuyla ümitsizce mücadele ederek, kılıcı kendini hücum eden kanatlı maymunlardan birinin atağından korunmak için kullandı.

Maymun, Elric'i şaşırtarak kılıcı tuttu, ama kılıcın ağız boğum boğum elini keserek birkaç parmağını doğradığında acıyla bağırdı ve kanlar içinde parmaklar dar güvertenin üzerine düşüp seyirdi. Elric, teknenin kenarına tutundu ve kendini bir kez daha yukarıya çekti. Acı içinde keskin çığlıklar atan kanatlı maymun yeniden saldırdı, ama bu kez daha büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Elric, tüm gücünü topladı, ağır kılıcı iki eliyle tutup savurduğunda deri kanatların birini koparıp attı ve sakatlanan hayvan güverteye yığılıp kaldı. Kalbinin olması gereken yeri tahmin eden Elric, kılıcını göğüs kemiklerinin altına soktu. Maymunun kıvranırları durdu.

Moonglum, kendisine her iki yanından saldıran iki kanatlı maymuna doğru vahşice kılıç sallıyordu. Bir dizinin üstüne çökmüş, silahını rastgele savuruyordu. Hayvanın birinin kafasını kenarından yarmıştı, ama hayvan acı çekmesine rağmen hâlâ üstüne geliyordu. Elric, Fırtınayaratan'ı karanlığın içine doğru savurdu ve kılıç yaralı hayvanın boğazına saplandı. Maymun, pençeli tırnaklarla çeliği tutarak teknedeki aşağıya düştü. Sıvının üzerinde yüzen cesedi yavaşça batmaya başlamıştı. Elric, teknenin diğer yanına uzanarak telaşlı parmaklarıyla kücmin kabzasını kavradı. Bu inanılmaz bir şeydi, kılıç hayvanla birlikte batıyordu. Fırtınayaratan'm özelliklerini bilen Elric şaşkınlık içindeydi - bir seferinde rün kılıcını okyanusun içine doğru fırlatmış, ama kılıç batmayı reddetmişti. Şimdiyse,

117

tıpkı sıradan bir kılıcın çekileceği gibi, yüzeyin altına doğru çekiliyordu. Kabzayı kavradı ve kılıcını kanatlı maymunun cesedinin içinden çekip çıkardı.

Gücü hızla üzerinden akıp gidiyordu. Bu inanılmazdı. Hangi yabancı yasalar bu mağara dünyaya hükmediyordu? Hiçbir tahmini yoktu - ve ilgilendiği tek şey tükenmekte olan gücünü yeniden kazanabilmektir. Rün kılıcının gücü olmaksızın bu olanaksız bir şeydi!

Moonglum'm eğri kılıcı, son hayvanın da bağırsaklarını deşmişti ve ufak tefek adam, ölü şeyi küpeşteden aşağıya atmakla meşguldü. Döndü ve zafer dolu bir ifadeyle Elric'e sırtıttı.

"İyi bir dövüştü," dedi.

Elric, başını salladı, "bu denizi çabucak geçmeliyiz," diye yanıtladı, "Yoksa kayboluruz - tükeniriz. Gücüm gitti."

"Nasıl? Niçin?"

"Bilmiyorum - elbette ki buraya daha çok Entropi güçleri hükmetmiyorsa. Acele edelim - varsayımlar için zaman yok."

Moonglum'm gözlerinde huzursuzluk vardı. Elric'in söylediği gibi davranmaktan başka bir şey yapamazdı.

Elric, yorgunluktan titriyor ve tükenmekte olan gücüyle rüzgârın şişirdiği yelkeni tutuyordu. Shaarilla, ona yardım etmek için harekete geçti, incecik elleri onunkilere yaklaştı; kadının derin bakışlı gözleri sevecenlik içinde ısıldıyordu.

"O şeyler de neydi?" diye nefes nefese konuştu Moong-lum. Geriye çekilmiş dudaklarının altında ortaya çıkan dişleri bembeyazdı, hızlı hızlı soluyordu.

"Clakarlar," diye yanıtladı Shaarilla. "Onlar, halkımın ilkel atalarıdır, kaydedilmiş zamanın başlangıcından daha eskidirler. Benim halkımın, bu gezegenin en eski sakinleri olduğu düşünülür."

"Sizin bu maceramız içinde bizi her kim durdurmaya çalışıyorsa - daha özgün yollar bulsa iyi olur." Moonglum sırtıttı. "Eski yöntemler işe yaramıyor." Ama diğer ikisi gülümsemiyordu,

118

çünkü Elric bayılmak üzereydi ve kadın sadece onun durumuyla ilgileniyordu. Moonglum omuzlarını silkti ve ileriye doğru baktı.

Bir süre sonra, yeniden konuştuğunda, sesi oldukça heyecanlıydı. "Karaya yaklaşıyoruz!"

Evet, karaydı ve hızla ona doğru yol alıyorlardı. Çok hızlıydılar. Elric kendini yukarıya çekti ve zorlukla, ağır ağır konuştu. "Yelkeni bırak!" Moonglum ona itaat etti. Kayık hızla gitmeye devam etti ve başka bir gümüş kumsala çarparak biraz daha ilerledi, pruvası pırıldayan iri çakılların üzerinde siyah bir yara açmıştı. Aniden durdu ve sertçe yana yatarken üçü de yuvarlanıp teknenin küpeştesine çarptılar.

Shaarilla ile Moonglum bir yerlere dayanarak ayağa kalktılar ve sendeleyerek yürüyen dermansız albinoyu kumsalın üzerine doğru çektiler. Onu aralarına alıp taşıyarak, billur çakıllar yerini tüy gibi yumuşacık, sık yosunlara bırakada dek zorlukla ilerlediler. Albinoyu yere yatırdılar ve ne yapacaklarından emin olamayarak endişeyle baktılar.

Elric, kalkmaya uğraştı, ama beceremedi. "Bana zaman verin," diye kesik kesik soludu. "Ölmeyeceğim - ama şimdiden gözlerim bulanıyor. Sadece kılıcın gücünün kuru toprağın üzerinde geri döneceğini umabilirim."

Büyük çaba harcayarak, Fırtmayaratan'ı kınından sıyırdı ve şeytani rün kılıcı kısık kısık inlediğinde ferahlama içinde gülümsedi. Ardından kılıcın şarkısı giderek güçlenirken, kara bir ateş, ağızları boyunca titreyerek yandı. Güç çoktan Elric'in bedenine doğru akmaya başlamıştı ve yenilenmiş bir yaşam gücü adamın bedenini dolduruyordu. Ama kuvvetinin geri dönmesine rağmen Elric'in kızıl gözleri korkunç bir acı içinde yanıyordu.

"Bu siyah kılıç olmadan," diye homurdandı, "gördüğünüz gibi ben bir hiçim. Ama onun bana yaptığı nedir? Sonsuza dek ona bağlı mı olacağım?"

Diğerleri bir yanıt vermediler, ikisi de tanımlayamadıkları

119

bir duyguya kapılmışlardı - korku, nefret, acımayla karışmış -başka bir şeylerle de bağlantılı - bir duyguya ...

Sonunda Elric kalktı, ayakları titriyordu ve sessizce onları yosunlu yamaç boyunca, üstlerinden süzülerek inen daha doğal ışığa doğru götürdü. Işığın geniş bir bacadan geldiğini ve havanın üst tabakalarına tesir ettiğini görebiliyorlardı. Çok geçmeden ışık sayesinde, yarığın gölgesinin içinde yükselen, karanlık, düzensiz bir şekli seçebildiler.

Şekle doğru yaklaştıkça, onun siyah taş bir şato olduğunu gördüler - o kadim gövdesine neredeyse duyarlı bir koruyuculukla sarılmış koyu yeşil likenlerle kaplı, dağınık bir yığın. Kuleler sanki şatonun üzerinden rasgele yükseliyor gibiydi ve şato çok geniş bir alanı kaplıyordu. Hiçbir yerinde pencere yoktu ve var olan tek açıklık, donuk kırmızı bir renkte, ama ısı yaymadan ışıldayan kalın metal parmaklıklarla kapatılmış bir kapı girişiydi. Kapının üstünde, alazlı bir kehribar renginde, Entropi Lordları'nın işareti vardı; merkezdeki bir noktadan her yöne dağılan sekiz ok. İşaret, siyah, liken kaplı taş dokunmadan havada asılıymış gibi görünüyordu.

"Sanırım maceramız burada sona erdi," dedi Elric, gaddarca. "Burada ya da hiçbir yerde."

"Daha ileriye gitmeden önce, Elric, neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldandı Moonglum. "Sanırım bunu hak ettim."

"Bir kitap" dedi, Elric aldırılmaz bir tavırla. "Ölü Tanrıların Kitabı. Bu şatonun duvarlarının içinde bulunuyor - buna eminim. Yolculuğumuzun sonuna ulaştık."

Moonglum omuzlarını silkti. "Sormasam da olurmuş," diyerek gülümsedi, "çünkü sözlerin benim için bir anlamı yok. Umarım onun sahip olduğu hazineden küçük bir pay almama izin verilir."

Elric, içini kaplayan soğukluğa rağmen sırttı, ama Moonglum'u yanıtlamadı.

"Önce şatoya girmeliyiz" dedi, bunun yerine.

120

Kapılar sanki adamı duymuşçasma, metal parmaklıkları soluk yeşil bir renkle alazlandı, ardından yeniden kırmızıya çalan bir renge döndü ve sonunda yok olana dek soldu. Girişteki demir parmaklıklar ortadan kalkmıştı ve yolları açık görünüyordu.

"İşte bunu sevmedim" diye homurdandı Moonglum. "Çok kolay. Bizi bir tuzak bekliyor - şatonun sınırları içinde yaşayan her kimse, onun istediği gibi içeriye mi dalacağız?"

"Başka ne yapabiliriz?" dedi sakın bir tavırla Elric.

"Geri dönelim - ya da ileriye gidelim. Şatodan uzak duralım - Kitap'm Koruyucusu'nu kışkırtmayın!" Shaarilla, albino-nun sağ koluna yapışmıştı, bütün yüzü korku içinde seyiriyor, gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Kitap'ı unut, Elric!"

"Şimdi mi?" Elric şaka yollu güldü. "Şimdi - bütün bu yolculuğun ardından? Hayır, Shaarilla, gerçek böylesine yakinken olmaz. Kitap bu kadar yakınımızda bulunurken onun bilgeliğini elde etmeyi denememektense ölmek daha iyidir."

Shaarilla'nın sınıksız tutan parmakları kavrayışını gevşetti ve kadının omuzları ümitsizlik içinde çöktü. "Entropi'nin hizmetkarlarıyla savaşamayız..."

"Belki de savaşmak zorunda kalmayacağız." Elric, sözlerine kendisi de inanmıyordu, ağzı şiddetli ve korkunç birtakım karanlık duygularla çarpılmıştı. Moonglum, Shaarilla'ya doğru baktı.

"Shaarilla haklı," dedi ikna olmuş bir tavırla. "Şu şatonun duvarlarının ardında acıdan ve belki de ölümden başka hiçbir şey bulamayacaksın. Boş ver, haydi gel, içeri girmek yerine oradaki basamaklara tırmanarak yüzeye ulaşmaya çalışalım." Mağaranın çatısındaki geniş yarığa doğru kıvrıla kıvrıla çıkan basamakları gösterdi.

Elric başını salladı. "Hayır. İsterseniz siz gidin."

Aklı karışan Moonglum yüzünü buruşturdu. "İnatçı birisin, dostum Elric. İyi, ya hep ya hiçse - o zaman seninle geliyorum. Ama şahsen, daima vazgeçmeyi yeğledim."

121

Elric, önünde çıplak ve bir kule gibi yükselen şatonun karanlık girişine doğru yavaş adımlarla yürüyerek ilerledi.

Geniş, gölgeli bir avlunun içinde kızıl ateşe bürünmüş uzun boylu bir figür onları bekliyordu.

Elric, yürümesini sürdürdü ve avluya girdi. Moonglum ve Shaarilla sinirli bir şekilde peşinden geldiler.

Devin ağzından kükrercesine, kesik kesik bir kahkaha yükseldi ve etrafındaki kızıl hale kıpır kıpır oynadı. Çıplak ve silahlıydı, ama üzerinden yayılan güç, diğer üçünü neredeyse geri dönmeye zorluyordu. Derisi pulluydu, dumanlı mor bir renkteydi. Kocaman gövdesi, dipdiri kaslarla kaplı bir halde ayaklarının üstünde insana saçma gelen bir hafiflikte yükseliyordu. Kafatası uzundu, alından arkaya keskin bir eğimle kıvrılıyordu ve gözleri mavi çelik kıymıklar gibiydi, gözbebekle-riyse yoktu. Bütün bedeni kudretli ve uğursuz bir neşeye sarsılıyordu.

"Selamlar olsun sana, Melnibone'lu Lord Elric - olağanüstü direnme gücün için seni kutlarım."

"Sen kimsin?" diye hırladı, bir eli kılıcının üzerinde olan Elric.

"Benim adım Bekçi Orunlu ve burası da Entropi Lordları'nın bir kalesidir." Dev, alaycı bir şekilde güldü. "Minik kılıcını böyle sinirli sinirli parmaklamana gerek yok, çünkü artık sana zarar

veremeyeceğimi bilmelisin. Senin dünyanda var olma gücünü, bunun için verdiğim yeminle kazandım."

Elric'in sesi artan heyecanını ele veriyordu. "Bizi durdurmayacak mısın?"

"Dolaylı çabalarım başarısız olduğu için - artık buna kalkışa-mam. Ama sizin bu aptalca girişiminizin zihnimi biraz meşgul ettiğini kabul ediyorum. Kitap bizim için çok önemli - ama onun sizin için anlamı ne? Kitap'ı üç yüz asır boyunca korudum ve asla Efendilerimin ona niçin bu kadar önem verdiğini araştırarak kadar meraklı olmadım - ve neden güneşe doğru ilerlediği yolundan onu çıkararak, insanoğlu denilen bu kısa ömürlü soytarıların hoplayıp zıpladığı bu

122

sıkıcı toprak topuna hapsettiklerini de merak etmedim."

"Ben onun içindeki Gerçeği arıyorum," diye ihtiyatlı bir şekilde konuştu Elric.

"Ezeli savaşın dışında bir Gerçek yoktur," diye inançlı bir şekilde yanıtladı kızıl alevlerle yanan dev.

"Yasa ve Kaos güçlerinin üzerinde hüküm süren nedir?" diye sordu Elric. "Benimkini yaptığı gibi, sizin kaderlerinizi de kontrol eden nedir?"

Devin kaşları çatıldı.

"Bu soruyu yanıtlayamam. Bilmiyorum. Yalnızca Denge vardır."

"O zaman belki de, Kitap, yanıtı kimin bildiğini bize söyleyebilir," dedi amaçlı bir şekilde Elric. "Geçmeme izin verin -onun nerede olduğunu söyleyin."

Dev geriledi, alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu. "Merkez kuledaki küçük bir odanın içinde duruyor. Oraya hiç gitmemeye yemin ettim, yoksa size yolu gösterirdim. Git istersen - benim görevim sona erdi."

Elric, Moonglum ve Shaarilla şatonun girişine doğru ilerlediler, ama tam içeriye girmelerinin öncesinde, onları uyarmak için dev arkalarından seslendi.

"Bana söylendiğine göre, Kitap'ın içerdiği bilgi, dengeyi Yasa güçlerinden yana kaydıracaktır. Bu beni rahatsız ediyor - ama anlaşılan o ki, çok daha da rahatsız edici başka bir olasılık daha var."

"Nedir o?" dedi Elric.

"Çoklu-evren'in üzerine tam bir entropi sonucunu doğuracak çok büyük bir darbe indirebilir. Efendilerim bunu istemiyorlar - çünkü bunun anlamı, sonunda tüm maddenin yok edilmesi demektir. Biz yalnızca savaşmak üzere varız - kazanmak için değil, ama ezeli savaşı sürdürmeliyiz."

"Buna aldırmiyorum," dedi Elric. "Kaybedecek çok az şeyim var Bekçi Orunlu."

"Öyleyse git." Dev, uzun adamlarla avludan karanlığın içine doğru yürüdü.

123

Kulenin içinde soluk bir ışık kıvrıla kıvrıla yukarılara yükselen basamakları aydınlatıyordu. Elric konuşmadan onları tırmanmaya başladı, felaket getireceği belli olan amacına doğru ilerliyordu. Mooglum ve Shaarilla, duraksayarak onun peşinden gittiler, yüzlerinden umutsuz bir kabullenmişlik okunuyordu.

Merdivenler hedeflerine doğru kıvrım kıvrım bükülerek onları ileriye ve yukarıya götürüyordu ve sonunda bir odaya geldiler, ev sahipliği yapan odanın sınırları içinde kalarak dışarıya sızmayan kör edici ışıkla dolu, rengârenk, ıslı ıslı bir odaydı.

Gözlerini kırıştırarak, kolunu kızıl gözlerinin üzerine örterek hızla ilerledi Elric ve ince bir yarık oluşturacak kadar kısılmış gözkapaklarının arasından ışığın kaynağının, odanın merkezindeki küçük taş bir kürsünün üzerinde yattığını gördü.

Parlak ışıktan aynı derecede rahatsız olan Shaarilla ve Mo-onglum da onu izlediler ve gördüklerinin karşısında şaşkınlık içinde dikilip kaldılar.

Kocaman bir kitaptı - Ölü Tanrıların Kitabı. Işığı doğuran yabancı mücevherlerle kaplanmıştı. Işıldıyor, ışık ve parıltılı renklerle birlikte bir nabız gibi atıyordu.

"Sonunda," diye soludu Elric. "Sonunda - Gerçek!"

İçmekten aptallaşmış bir adam gibi, ileriye doğru tökezleyerek bir hamle yaptı, soluk elleri, öylesine vahşi bir acımasızlık içinde aradığı şeye doğru uzanıyordu ki. Elleri Kitap'm nabız gibi atan kapağına dokundu ve titreyerek çevirdi.

"Artık, öğreneceğim," dedi, neredeyse şeytani bir zevk içinde.

Kapak, bir gürültüyle yere düştü ve mücevherler kesme taştan zeminin üzerinde dans edercesine sekerek etrafa dağıldı.

Elric'in seyiren ellerinin altında sarımsı bir tozdan başka hiçbir şey yoktu.

"Yo!" İnanmazcasına acılı bir çığlık attı. "Yo!" Elleriyle incecik tozu karıştırırken, gözyaşları çarplıan yüzünden aşağıya

doğru akıyordu. Tüm varlığını sarsan bir iniltiyle öne kapaklandı ve suratı parçalanmış parşömene gömüldü, Zaman, Ki-tap'ı yok etmişti - üç yüz asırdır dokunulmamış ve herhalde unutulmuştu. Onu yaratan bilge ve kudretli tanrılar bile ölmüştü - ve artık onların bilgisi de unutuluşun derinliklerine doğru onları izlemişti.

Yüksek dağın yamaçlarında dikilmiş, altlarında uzanan yeşil vadilere doğru bakıyorlardı. Güneş ışıldıyordu, gökyüzü berrak ve maviydi. Arkalarında, Entropi Lordları'nın kalesine doğru yönelen kocaman bir yarık vardı.

Elric, dünyayı kederli gözlerle izliyordu, başı yorgunluk ve kara yılgınlığın ağırlığı altında öne doğru eğilmişti. Arkadaşlarının onu, hüngür hüngür ağlarken, Kitap odasından sürükleyerek çıkardığından beri hiç konuşmamıştı. Şimdi, solgun yüzünü kaldırdı ve kendisiyle alay edercesine tınlayan, sert, acı dolu bir sesle konuştu - yapayalnız bir sesle: çıplak kıyıların üzerindeki soğuk gökyüzünde daireler çizen aç deniz kuşlarının sesini andırıyordu.

"Artık," dedi, "yaşamımı, onu niye yaşadığımı bilmeden sürdüreceğim - onun bir amacının olup olmadığını dahi bilmeksizin. Belki Kitap, bana söyleyebilirdi. Ama o zaman bile buna inanır mıydım? Ben ezeli kuşkucuyum - eylemlerimin bana ait olduğundan asla emin değilim; nihai bir varlığın bana yol gösterip göstermediği de kesin değil.

"Bunu bilenlere özeniyorum. Artık, yapabileceğim tek şey arayışımı sürdürmek ve umutsuzca, ömrüm sona ermeden önce gerçeğin bana sunulabileceğini ummak."

Shaarilla, adamın incecik ellerini avuçlarının arasına aldı, kadının gözleri ıslanmıştı.

"Elric - izin ver, seni avutayım."

Albino, acımasızca alay ederek dudaklarını büktü. "Keşke hiç karşılaşmasaydık Dans Eden Sis'li Shaarilla. Çünkü bir süreliğine bana umut verdin - sonunda kendimle barışacağımı düşündüm. Ama senin yüzünden, artık eskisinden daha çok

125

umutsuzluk içindeyim. Bu dünyada kurtuluş yok - yalnızca kötü niyetli bir yazgı. Hoşça kal."

Ellerini kadının avuçlarının arasından çekerek kurtardı ve dağdan aşağı doğru yola koyuldu.

Moonglum, önce Shaarilla'ya, ardından Elric'e baktı. Kesesinden bir şey çıkardı ve kızın elinin içine bıraktı.

"İyi şanslar," dedi ve sonra yetişene kadar, Elric'in arkasından koştu.

Hâlâ uzun adımlarla yürüyen Elric, Moonglum'm yaklaşması üzerine döndü ve içinde büyüyen ıstırbma rağmen konuştu: "Ne var dostum Moonglum? Niye beni izliyorsun?"

"Buraya dek peşinden geldim Efendi Elric ve şimdi bundan vazgeçmek için bir neden göremiyorum," diye sırtı ufak tefek adam. "Üstelik, senin tersine, ben bir maddeciyim. Yememiz gerekiyor, bunu biliyorsun."

Elric kaşlarını çatı, içinde bir sıcaklığın yayıldığını du-yumsuyordu. "Ne demek istiyorsun Moonglum?"

Moonglum, kıkırdadı. "Eğer bir fırsat çıkarsa, her türlü durumdan yararlanabilirim," diye yanıtladı. Kesesine uzandı ve adama uzattığı avucunun içinde baş döndürücü bir şekilde ışıldayan bir şeyi gösterdi. Kitap'ın kapağındaki mücevherlerden biriydi. "Kesemde daha çok var," dedi, "ve her biri hazine değerinde." Elric'in kolunu tuttu.

"Haydi Elric - bu anlamsız süsleri şarapla ve keyifli dostluklarla değiştirebileceğimiz yeni diyarları ziyaret edelim?"

Arkalarında, yamacın üzerinde donakalmış Shaarilla, onlar gözden kaybolana dek acı içinde bakmayı sürdürdü. Mo-onglum'un verdiği mücevher, parmaklarının arasından kayıp düştü ve süpürgeotların arasında kaybolana dek, ışıklar saçarak sekti. Sonra döndü - ve mağaranın karanlık ağzı kadının önünde açıldı.

126

ÜÇÜNCÜ KİTAP ŞAKIY^N İ^İSAR

BURİÖA. eLRİC'İN JI}â.RKOR'LU YİSİ}â.N2V. V6

BÜYÜCÜ Tİ?eLeB k'ürNi iLe kARşıLaşooASi ve Yüce 2d.ecr>LeR Vj^kkiMöA. BÎR ŞCYLCR ÖAJ?A oQReMcoesi ANLATİLİYOR.

TURKUVAZ RENGİ DENİZ, akşamın ilk saatlerinin altın rengi ışığının içinde dingin bir şekilde uzanıyordu ve geminin küpeştesine dayanmış iki adam, sessizce dikilip kuzeye sisli ufka doğru bakıyorlardı. İçlerinden biri ince yapılı ve uzun boyluydu, ağır, siyah bir pelerine sarmıştı, pelerinin arkaya savrulmuş başlığı, adamın süt beyazı saçlarını ortaya çıkarıyordu; diğeri ise kısa boylu ve kızıl saçlıydı.

"Güzel bir kadındı ve seni seviyordu," dedi sonunda, kısa boylu adam. "Onu niçin birdenbire terk ettin?"

"İyi bir kadındı," diye yanıtladı uzun boylusu, "ve kendisine rağmen sevecekti beni. Bırakalım da kendi ülkesini tek başına arasın ve orada kalsın. Zaten, sevdiğim bir kadını öldürdüm Moonglum. Bir başkasını daha öldürmeyeceğim."

Moonglum omuzlarını silkti. "Bazen merak ediyorum El-ric, acaba senin bu zalim kaderin, suçluluk duyan ruh halinin yarattığı bir şey olabilir mi?"

"Belki de," diye aldırılmaz bir tavırla yanıtladı Elric. "Bu kuramı sınamak umurumda bile değil. Bu konudan daha fazla söz etmeyelim."

Kürekler yüzeyini yardıka deniz, köpüklenerek çalkalanıyor ve gemiyi Genç Krallıklar'ın en kudretlilerinden olan Jhar-kor'un başkenti Dhakos limanına götürüyordu. İki yıldan az bir

129

süre önce, bir önceki kral Dharmit talihsiz bir Imrryr akınında ölmüşü ve Elric, Jharkor halkının genç kralın ölümünden onu suçladıklarını duymuştu, oysa olay böyle olmamıştı. Suçlayıp suçlamalarına pek aldırımıyordu, çünkü insanoğlunun büyük bölümüne hâlâ tepeden bakıyordu.

"Bir saat sonra hava karacak, gece yol almamız iyi olmaz," dedi Moonglum. "Sanırım yatmaya gideceğim."

Elric'in yanıtı, gözetleme yuvasından yükselen tiz bir haykırışla kesildi.

"İskele kış tarafta yelkenli"

Gözcü uyukluyor olmalıydı, çünkü üzerlerine doğru gelen gemi güverteden bile kolaylıkla seçilebiliyordu. Suratsız bir Tarkesh'li olan kaptan koşarak güverteye çıkarken, Elric çekilip adama yol verdi.

"Bu ne gemisi kaptan?" diye seslendi Moonglum.

"Bir Pan Tang üç kürekli - bir savaş gemisi. Mahmuzlama rotasındalar." Kaptan koşmasını sürdürürken dümenciye bağıyor, gemiyi çevirip rotadan çıkarması için emirler yağıdırıyordu.

Elric ve Moonglum, üç kürekliyi daha iyi görebilmek için güvertayı geçtiler. Siyah yelkenli bir gemiydi, siyaha boyanmış ağır bir zırhla kaplanmıştı ve kürek başına kendilerinde olduğu gibi iki değil, üç kürekçi düşüyordu. Büyük ama yine de zarıftı, yüksek, kıvrımlı bir kış ve alçak bir pruvası vardı. Artık, kocaman, piring kaplı mahmuzunun suları yararak ilerlediğini görebiliyorlardı. İki tane üç köşeli Latin tipi yelkeni vardı ve rüzgâr ondan yanaydı.

Kürekçiler, dümencinin verdiği emir uyarınca gemiyi döndürmek için kan ter içinde uğraşırlarken paniğe kapılmış durumdaydılar. Kürekler karmakarışık bir halde inip kalkarken Moonglum yüzünde yarım bir gülümsemeyle Elric'e doğru döndü.

"Bunu asla başaramayacaklar. İyisi mi, kılıcını hazırla dostum."

130

Pan Tang, Melnibone'un eski kudretine öykünmeye çalışan ve hepsi insan büyücülerle dolu bir adaydı. Filoları Genç Krallıklar'ın en iyileri arasındaydı ve pek ayırım gözetmeden akınlar yapıyorlardı. Pan Tang Teokrati Jagreen Lern, rahip aristokrasisinin şefiydi ve onun Kaos güçleriyle bir anlaşma yaptığı, dünyaya hükmetmeyi planladığı söylenirdi.

Elric, Pan Tang insanlarını, kendi atalarının görkemini asla yansıtamayacak olan sonradan görmeler şeklinde değerlendiriyordu, ama şimdi o bile, bu geminin oldukça etkileyici olduğunu ve Tarkesh kadırgasıyla yapacağı savaşı kolaylıkla kazanacağını kabul etmek zorundaydı.

Kısa bir süre içinde, kocaman üç kürekli onları sıkıştırırken, mahmuzdan kaçamayacaklarını anlayan kaptan ve dümenci suskunluk içine bürünmüştü. Ezilen tahtaların sert sesiyle birlikte, mahmuz kış tarafa çarparak kadırgayı su çizgisinin altından deldi.

Elric yerinden kimıldamaksızın duruyor ve üç küreklinin kancalarının kendi kadırgalarının güvertesine doğru fırlatılmasını seyrediyordu. Bu arada Tarkesh'li, kendilerine bordala-yanlara karşı direnmeye hazırlanmak üzere ve iyi eğitilip silahlanmış Pan Tang mürettebatına rakip olamayacaklarını bildikleri için biraz da gönülsüzce kış tarafa doğru koşuşturmaktaydılar.

Moonglum telaşla bağırdı: "Elric - yardım etmeliyiz!"

Elric, gönülsüz bir şekilde başını salladı. Belinde sallanan rün kılıcını kınından sıyırmaktan nefret ediyordu. Son zamanlarda sanki kılıcın gücü artmış gibiydi.

Artık, kızıl zırhlara bürünmüş savaşçılar, Tarkesh'lilerin beklediği yere doğru sıçrayarak atıyorlardı. Enli kılıçlar ve savaş baltaları kuşanmış ilk dalga denizcilere çarptı ve onları geriye doğru sürdü.

Elric'in eli Fırtınayaratan'ın kabzasına dokundu. Tutup sıyıırken kılıç tuhaf, huzursuz edici bir şekilde ve sanki olacakları seziyormuşçasına inledi. Garip, siyah bir ışıltı kenarları bo-

131

yunca titreyerek alevlendi. Ve artık albino, Tarkesh'li denizcilere yardım etmek için koşarken, avucunun içinde sanki canlı-mış gibi atıyordu.

Daha şimdiden, direnişçilerin yarısı kesilip biçilerek küpeştenin üzerine devrilmiş ve hayatta kalanlar geriye çekilmişlerdi. Elric, peşinde Moonglum'la birlikte öne çıktı. Elric'in kocaman siyah kılıcı, haykırarak yükselip bir adamın zırhını omuzlarından kaburgalarına kadar yararak aşağıya indiğinde kızıl zırhlı savaşçıların davranışları zalim bir muzafferanelikten şaşkınlığa dönüşüyordu.

Açık bir şekilde onu ve kılıcını tanıdıkları belliydi, çünkü ikisi de artık efsaneye dönüşmüştü. Eğer hayatta kalacaklarsa bütün güçlerini Elric'i devirmek için yoğunlaştırmaları gerektiğini anladıkları için aslında yetenekli bir silahşor olmasına rağmen Moonglum'u görmezden geldiler.

Kılıç, ruhları söküp alırken, atalarının eski, vahşi öldürme şehveti Elric'e hükmediyordu. O ve kılıç artık bir olmuşlardı, kontrol eden Elric değildi, kılıçtı. Çevresinin her yerinde insanlar yere yığıldı, kılıcın onlardan neyi çektiğini anladıkları için acıyla değil dehşet içinde haykırıyorlardı. Dört adam baltalarını ısıklık çıkartırcasma savurarak onun üzerine doğru çullandılar. Elric, birinin kafasını kesip attı, diğerinin kaburgasının hemen altından derin bir yara açtı, bir kolu kopardı ve kılıcın ucunu sonuncusunun kalbine doğru sapladı. Elric ve Moonglum'ı izleyerek saldıran, batmakta olan kadırgalarının güvertesini saldırganlardan temizleyen Tarkesh'lilerin artık keyifleri yerine gelmişti.

Kurt gibi uluyan Elric bir halat kaptı - siyah üç küreklinin donanımına ait bir parçaydı - ve düşman güvertesine doğru atladı.

"Peşinden gidin!" diye haykırdı Moonglum. "Bu bizim tek şansımız - bu geminin işi bitti!"

Üç küreklinin baş ve kık tarafta yükseltilmiş güverteleri vardı. On güvertenin üzerinde, kırmızı ve mavilere bürünmüş

132

görmekli bir kaptan dikiliyordu, olayların tersine dönmesi yüzünden yüzü bembeyaz kesilmişti. Ödülünü bir çaba harcamadan alacağını düşünmüştü ve şimdiki görünüşe göre ödül olan kendisiydi

Elric güvertenin üzerinde hızla ilerlerken, Fırtınayaratan uluyan şarkısını şakıyordu, muzafferane ve esrimiş bir şarkı. Geriye kalan savaşçılar artık daha fazla onun üzerine hücum etmeyeceklerdi ve Elric'in kaptana doğru yönelen yolunu boşaltarak Tarkesh'li mürettebatı yöneten Moonglum'm başına üşüşüler.

Teokrasi üyesi kaptanı ortadan kaldırmak, bu adamları yok etmekten daha zor olacaktı. Elric, kaptana doğru ilerlerken, adamın zırhının garip bir şekilde parladığını fark etti - zırh büyüyle işlenmişti.

Kaptan, ırkının tipik üyesiydi - tıknaz, uzun sakallı, iri ve kancalı burnunun üstünde kötü kötü bakan siyah gözleri vardı. Dudakları etli ve kırmızıydı, elinin birinde bir balta, diğerinde bir kılıç tutarken hafifçe gülümsüyordu. Basamakları koşarak çıkan Elric'i karşılamak için hazırды.

Elric, Fırtınayaratan'ı iki eliyle birden kavrayarak kaptanın karnına doğru bir hamle yaptı, ama adam yana kayarak hamleyi kılıcıyla karşılayıp sol eliyle, baltasını Elric'in korunmasız kafasına doğru savurdu. Albino, yana eğilmek zorunda kalmıştı, tökezleyerek güverteye düştü. Omzunun birini kıl payı sıyıran enli kılıç ahşabın üzerine küt diye çarparken, Elric yerde yuvarlandı. Fırtınayaratan, yeni bir balta darbesini karşılamak için sanki kendi kendine yükselerek yukarıya doğru bir kesme darbesi indirdi ve baltanın sapının hemen dibinden kesip attı. Lanetler yağdıran kaptan sapı fırlatırken enli kılıcım iki eliyle kavrayarak kaldırdı. Fırtınayaratan, Elric'in tepki vermesinin bir an öncesinde davrandı ve albino, kılıcı ağzı yukarıya gelecek şekilde adamın kalbine saplamak üzere itti. Büyüyle işlenmiş zırh, kılıcı bir an için durduracaktı ama ardından Fırtınayaratan, insanın kanını donduran esrik, tiz bir şarkı şakıdı ve güç

133

toplarcasma, yeniden zırha vurdu. Büyülü zırh, ceviz kabuğu gibi yarılarak, kolları saldırmak için yukarıya kalkmış rakibinin göğsünü çıplak bıraktı. Adamın gözleri büyüdü. Kılıcını unutarak geriledi.

Bakışları, göğüs kemiğinin altından delerek bedenine saplanmış şeytani rün kılıcına sabitlenmişti. Suratını buruşturdu, inledi ve kılıcını bırakarak, ruhunu emen demiri kavradı.

"Chardros adına - hayır - hayır - aaah!"

Kurt yüzlü albinonun taşıdığı cehennem kılıcından kendisinin bile ruhunu kurtaramayacağını bilerek öldü.

Elric, Fırtmayaratan'ı ölü bedenden söküp çıkardı. Kılıcı kullandıkça daha çok ihtiyaç duyacağını bile bile ve bunu hesaba katmayı reddederek, çalınmış enerjiyi kendisine aktarırken canlandığını hissetti.

Üç küreklinin güvertesinde, yalnızca kadirga köleleri hayatta kalmıştı. Üç küreklinin mahmuzu ve kancaları, hâlâ batmakta olan Tarkesh gemisine takılı kalması yüzünden güverte kötü bir şekilde бүkүлүyordu.

"Kanca iplerini kesip siya edin - çabuk!" diye haykırdı Elric. Olayların farkına varan denizciler, emredildiği üzere ileriye atıldılar. Köleler gemiyi siya ederken mahmuz, parçalanmış tahtayı çatırdatarak çıktı. Kanca ipleri kesilip atıldı ve işi bitmiş olan kadirga kendi haline terk edildi.

Elric, hayatta kalanları saydı. Mürettebatın yarısından daha azı yaşıyordu ve kaptanları daha ilk saldırıda ölmüştü. Kölelere doğru seslendi.

"Özgürlüğünüze kavuşmak istiyorsanız, hızla Dhakos'a kürek çekin," diye haykırdı. Güneş batmaktaydı, ama artık komutayı ele aldığı için geceleyin, yıldızların altında seyretmeye karar vermişti.

Moonglum inanamayan bir tonda haykırdı: "Niye onlara özgürlüklerini sunuyorsun? Dhakos'a onlarla yelken açıp, bugünkü uğraşın karşılığını alabiliriz!"

Elric omuzlarını silkti "Onlara özgürlüklerini sundum

134

çünkü bunu seçiyorum, Moonglum."

Kızıl saçlı içini çekti ve ölümlerle yaralıların güverteden atılması işine yöneldi. Albinoyu asla anlayamayacağına karar vermişti. Herhalde en iyisi de buydu.

İşte aslında kente tanınmadan sızmaya niyetlenen Elric, Dhakos'a usulüne uygun olarak böylece giriyordu.

Üç küreklinin satışı için pazarlık yapmak ve parayı mürettebatla kendisi arasında bölüşme işini Moonglum'a bırakan Elric, kukuletasını kafasına geçirerek toplanan kalabalığı yardı ve kentin batı kapısında bulunan bildiği bir hanın yolunu tuttu.

135

Pan Tang'li büyücü Theleb K'aama

II.

AYNI GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, Moonglum'un yatmaya gitmesinin ardından Elric meyhanede oturmuş içiyordu. Gecenin eğlenmeye en hevesli olanları bile, mekânı kiminle paylaştıklarını fark edince oradan ayrılıp gitmişlerdi; artık Elric tek başına oturuyordu ve etrafı aydınlatan yegâne ışık, dış kapı saçağının altına asılmış bez meşaleden geliyordu.

Kapı aniden açıldı ve zengin giyimli bir genç dikilip içeriye doğru baktı.

"Beyaz Kurt'u arıyorum," dedi, kafası sanki bir sorgulama açısıyla eğilmişti. Elric'i net olarak göremiyordu.

"Bazen buralarda o adla çağırırım," dedi sakın bir tavırla Elric. "Melnibone'lu Elric'i mi arıyorsun?"

"Evet, ona bir mesajım var." Delikanlı içeriye girdi, pelerinine sarınmayı sürdürdü, çünkü oda, Elric pek farkında olmasa da soğuktu.

"Ben Kont Yolan'im, şehir muhafızlarının komutan yardımcısı," diye kibirli bir tavırla konuştu delikanlı, Elric'in oturduğu masaya doğru gelerek albinoyu kaba bir şekilde süzdü. "Buraya böyle serbestçe gelecek kadar yiğitsin. Jharkor halkının, krallarını iki yıl önce tuzağa düşürdüğünü unutacak kadar zayıf bellekli olduğunu mu sanıyorsun?"

Elric şarabını yudumlamasının ardından ağız hizasında

137

tuttuğu kupasının arkasından konuştu: "Bunlar, laf kalabalığı Kont Yolan. Mesajın nedir?"

Yolan'ın kendinden emin tavrı uçup gitmişti; zayıflık belirtisi gösteren bir el hareketi yaptı. "Senin için laf kalabalığı, belki de - ama, ben bu konuda çok duyarlıyım. Deniz Beyleri'nin gücünü kıran savaştan ve kendi halkından kaçmasaydım, bugün Kral Dharmit burada olmayacak mıydı? Kendilerini senin yoldaşların olduklarını düşünen insanların imdadına koşmak yerine, güçlü büyünü kendi kaçışına yardım etmesi için kullanmadın mı?"

Elric içini çekti. "Amacının beni bu konuda taciz etmek olmadığını biliyorum. Dharmit, sancak gemisinin güvertesinde, Imrryr'in deniz labirentine yapılan ilk saldırıda ölmüştü, onu izleyen savaşta değil."

"Sorularına dudak büküyorsun ve kendi korkakça işlerini örtbas etmek için kötü yalanlar uyduruyorsun," dedi Yolan acı acı. "Eğer benim dediğim yapılırdı, orada cehennem kılıcın sana yedirilirdi - eskiden olanları duydum."

Elric yavaşça ayağa kalktı. "Hakaretlerinden sıkıldım. Mesajını iletmeye hazır olduğunu anladığın zaman, hancıya bira-kiver."

Masanın etrafından dolaşıp merdivenlere doğru yöneldi, ama Yolan dönüp gömleğinin kolundan asıldığına durmak zorunda kaldı.

Elric'in ceset beyazı yüzü, genç soyluya dik dik baktı. Kızıl gözleri tehlikeli bir ısıltıyla pırıldıyordu. "Bu kadar yakınlığa alışık değilimdir, genç adam."

Yolan elini indirdi. "Beni bağışla. Kendimi birden çok kaptırdım ve duygularımın diplomasiye baskın çıkmasına izin vermemeliydim. Çok nazik bir durum yüzünden buraya geldim -Kraliçe Yishana'dan bir mesaj getirdim. Senin yardımına ihtiyacı var."

"Eylemlerimin nedenlerini açıklamayı hiç arzulamadığım gibi, başkalarına yardım etmeyi de pek canım istemez," diye

138

Elric sabırsızlık içinde konuştu. "Geçmişte ettiğim yardımlar, onlara ihtiyaç duyan insanların her zaman için yararına olmamıştır. Senin kraliçenin üvey kardeşi olan Dharmit, bunu keşfetmişti."

Yolan somurtkan bir şekilde konuştu: "Benim kraliçeye yaptığım uyanlarımı, şimdi siz yineliyorsunuz, efendim. Ama her şeye rağmen, sizinle özel olarak görüşmek istiyor - bu gece ..." Tehditkâr bir edayla yan yan baktı. "Belirtmek istiyorum ki eğer bu teklifi reddederseniz, sizi tutuklatabilirim."

"Belki de." Elric yeniden basamaklara doğru yönelirken konuştu. "Yishana'ya söyleyin ki, geceleyin burada kalacak ve şafak doğduğunda ayrılacağım. İsteddiği şey, o kadar acilse, burada ziyaretime gelebilir." Arkasında ağzı bir karış açık Yolan'ı sessiz meyhanenin içinde tek başına bırakarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Theleb K'aarna kaşlarını çatmış bakıyordu. Kara sanatlar üzerindeki bütün becerisine rağmen, âşık olmuş bir aptaldı; ve kürklerle süslenmiş yatağın üzerine sere serpe uzanan Yishana bunu biliyordu. Aşkıdan kaynaklanan zayıflığı yüzünden bunu yapamayacak olsa da kendisini basit bir büyüyle yok edebilecek güçte bir adama egemen olmak kadının hoşuna gidiyordu. Theleb K'aarna'nın Pan Tang hiyerarşisinin üst basamaklarında yer almasına karşın kadın, büyücünün kendisi için bir tehlike oluşturmadığını gayet iyi biliyordu. Nitekim sezgileri kadına, başkalarına hükmetmeyi seven bu adamın hükmedil-meye de ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. Adamın bu ihtiyacını sonuna dek karşılayacaktı - zevkle.

Theleb K'aarna, kadma doğru kaşları çatık olarak bakmayı sürdürdü. "O yozlaşmış büyü şakıyıcısı, ben bile beceremezken, nasıl olup da sana yardım edebilir?" diye söylenerek mırıldanırken bir yandan da kadının mücevherli ayağını okşuyordu.

Yishana genç bir kadm değildi, ama yine de güzeldi. Uzun

139

boyluydu, dolgun bedeninin, parlak siyah saçlarının ve şehvetli yüzünün hipnotize edici bir etkisi vardı. Arzuladığı adamların pek azı ona karşı koyabilmişti.

İyi huylu, adil, bilge ya da özverili değildi. Tarihçiler, kadının adının arkasına soylu bir lakap takmayacaklardı. Oysa, kadında kendine özgü bir şey vardı, bir insanın değerlendirilmesine ilişkin genel ölçütlere aykırı düşen bir şey, ki bütün tanıdıkları ona hayrandı ve hükmettikleri tarafından çok sevilirdi -tıpkı inatçı bir çocuğun sevilmesi gibi, büyük bir sadakatle sevilirdi.

Kadın, şimdi sakın bir şekilde büyücü âşığıyla dalga geçerek güldü.

"Büyük olasılıkla haklısın Theleb K'aarna, ama Elric bir efsane - dünyada en az tanınan, ama hakkında en çok konuşulan kişi. Bu durum aslında benim için, diğerlerinin üzerinde yalnızca fikir yürüttüğü bir şeyi - onun gerçek kişiliğini keşfetme fırsatı."

Theleb K'aarna hırçın bir hareket yaptı. Uzun, siyah sakalını sıvazladı, ayağa kalktı, üzerinde meyva ve şarapların durduğu masaya doğru yürüdü. İkisi için de şarap doldurdu. "Beni yine kışkırtmaya çalışıyorsan, bunu elbette ki başarıyorsun. Ama tutkularının hedefine ulaşacağından hiç ümitli değilim. Elric'in ataları yarı iblisti - onun ırkı insan değildir ve bizim kıstaslarımızla yargılanamazlar. Bizim için, büyü yıllar süren çalışmaların ardından, özverilerde bulunarak öğrenilen bir şeydir - Elric'in ırkı içinse büyü, sezgisel ve doğal bir şey. Onun sırlarını öğrenmeye ömrün yetmeyebilir. Cymoril, onun çok sevgili kuzeni, kılıcının ucunda öldü - üstelik kadın onun âşı-ğydı!"

"Endişelenmen çok dokunaklı." Adamın uzattığı kupayı tembelce aldı. "Ama her şeye rağmen planımı uygulamaya devam edeceğim. Ayrıca, bu hisarın doğasını keşfetmekte başarılı olduğunu sen de pek söyleyemezsin!"

"Henüz iyice incelemediğim birtakım ayrıntılar var!"

140

"O zaman belki de, Elric'in sezgileri sana bulamadığın yanıtları sağlar," diyerek gülümsedi kadın. Ardından kalkıp, pencereye giderek dolunayın Dhakos kulelerinin üzerinde berrak havanın içinde asılı durduğu gökyüzüne baktı. "Yolan, geç kaldı. Eğer her şey yolunda gitmiş olsaydı, şimdiye dek Elric'i buraya getirmiş olurdu."

"Yolan, bir hataydı. Dharmit'in bu kadar yakın bir dostunu ona yollamamalıydım. Bilinmez ki belki de Elric'e meydan okuyup öldürülmüş olabilir!"

Kadın yeniden gülümsemesini engelleyemedi. "Oh, bunu öylesine çok arzuluyorsun ki - bu durum görüşünü karartıyor. Yolan'ı albinoya gönderdim, çünkü onun kaba davranacağını biliyordum ve böylece belki de, onun her zamanki ilgisizliğini azaltıp merakını uyandırabilecekti. Yolan, Elric'i bize getirmek için bir yemdi!"

"Öyleyse, Elric bunu sezmiş olabilir mi?"

"Ben o kadar akıllı değilim aşkım - ama sezgilerimin beni nadiren aldattığını sanıyorum. Yakında anlarız."

Kısa bir süre sonra, kapıdan gelen belli belirsiz tıkırtılar duyuldu ve bir nedime içeri girdi.

"Majesteleri, Kont Yolan döndü."

"Sadece Kont Yolan mı?" Theleb K'aarna'nın yüzünde bir gülümseme belirmişti. Ama kısa bir süre sonra, Yishana'nın sokağa çıkmak için giyinmeye başlamasıyla birlikte kaybolup gidecekti.

"Aptalın tekisin!" diye köpek gibi hırladı adam, kapı kapanırken. Kupasını yere fırlattı. Zaten şu hisar meselesinde başarısız olmuştu ve eğer Elric yerini alırsa her şeyini kaybedebilirdi. Derin derin ve dikkatle düşünmeye başladı.

141

m.

ASLINDA VİCDANSIZ OLDUĞUNU belirtse de pencerenin önüne oturup sert şaraplar içerek geçmiş düşünen Elric'in acısını yansıtan gözleri, bu isteğini boş çıkartıyordu. Imrry'nin yağmalanışının ardından dünyayı dolaşıp durmuş, var oluşuna dair bir amaç, hayatına katabileceği bir anlam aramıştı.

Aradığı yanıtı Ölü Tanrıların Kitabı'nda bulmayı başaramamıştı. Myrrhr'nli kanatsız kadın Shaarilla'yı sevmeyi başaramamıştı. Hâlâ kabuslarında yer alan Cymoril'i unutmayı başaramamıştı. Ve diğer düşlerinin - üzerinde düşünmeye cesaret edemeyeceği bir kadere dair - anıları da vardı.

Huzur, diye düşündü, aradığı tek şeydi. Ama yine de ölümün huzuru bile ondan esirgenmişti. Düşüncelere dalmış otururken hayalleri kapıdaki yumuşak tıkırtıyla kesildiğinde işte böyle bir ruh halindeydi.

İfadesi anında sertleşti. Kızıl gözleri temkin bir şekilde bakmaya başladı, omuzları dikleşti, öyle ki ayağa dikildiğinde yeniden o soğuk kibirli tavrına bürünmüştü. Kupasını masanın üzerine bıraktı ve hafifçe seslendi:

"Girin!"

Koyu kırmızı bir pelerine bürünmüş ve odanın loşluğu yüzünden tanınamayan bir kadın içeriye girdi. Kapıyı arkasından kapayarak orada kımıldamaksız ve konuşmadan durdu.

143

Uzun bir suskunluğun ardından konuşmaya başlayan ve birazcık da alaycı bir ton taşıyan kadının sesi ikircikliydi.

"Karanlıkta oturuyorsunuz, Lord Elric, sizi uyurken bulacağımı düşünmüştüm..."

"Uyku, madam, beni en çok yoran meşguliyettir. Ama eğer karanlığı itici buluyorsanız, sizin için bir meşale yakabilirim." Masaya doğru yürüdü ve üzerinde duran küçük bir kömür çanağının örtüsünü çekti. İnce bir tahta parçasına doğru uzandı ve onu çanağın kenarına koyarak hafif hafif üfledi. Kısa bir süre sonra kömür parladığında incecik çubuk tutuştu ve onu masanın hemen üzerinde, duvardaki bir bileziğe tutturulmuş bez meşaleye dokundurdu.

Meşale alevlenmesinin ardından küçük odanın içine aydınlık bir çemberin etrafında kıpırdayan gölgeler üşüştü. Kadın, pelerininin kukuletasını çıkardığında başlığın altından derin yüz çizgileri siyah saçlarla çevrelenmiş esmer bir yüz görüldü. Kadın kendisinden bir baş daha uzun, ince yapılı, estetik ve duygusuz bir şekilde bakan albinoyla belirgin zıtlık oluşturuyordu.

Kadın kendisine yöneltilen duygusuz bakışlara pek alışkın değildi ve bu yenilik hoşuna gitmişti.

"Beni çağırmışsınız Lord Elric - ve işte görüyorsun, buradayım." Sahte bir reverans yaparak eğildi.

"Kraliçe Yishana," diyen Elric, kadının reveransına hafifçe eğilerek karşılık verdi. Kadın, artık onunla karşılaşmış ve adamın gücünü hissetmişti - üstelik kendisinininkinden çok daha etkili bir güçtü. Ama adam yine de, kadını yanıtladığına ilişkin hiçbir ipucu vermemişti. İlginç olabileceğini umduğu durumun, her iki anlama da çekilebilecek bir şekilde, düşünceliği yarattığını düşündü kadın. Üstelik bu kadının hoşuna bile gitmişti.

Elric'e gelince, bu kadın, kendisine rağmen adamın ilgisini çekmişti. Körelmiş duygularının kıyısında Yishana'nın onları düzeltebileceği imasını hissediyordu. Ki bu durum, adamı aynı

144

anda hem heyecanlandırmış, hem de huzursuz etmişti.

Birazcık rahatlayan adam omuzlarını silktilti. "Jharkor'un dışındaki başka diyarlarda da adınızı duymuştum, Kraliçe Yisha-na. Arzu ediyorsanız, oturun." Bir sırayı gösterdi ve kendisi de yatağın kıyısına ilişti.

"Beni davet etme biçiminizin düşündürdüğünden çok daha kibarsınız," diyerek otururken gülümsedi kadın ve bacak bacak üstüne atarak kollarını kavuşturdu. "Yapacağım öneriyi dinleyeceğiniz anlamına mı geliyor bu durum?"

Adam da kadına gülümsedi. Çok nadir olarak gülümserdi ve bu küçük zalim bir sırıttı, ama her zamanki acılığını taşııyordu. "Sanırım öyle. Siz alışılmadık bir kadınsınız Kraliçe Yishana. Aslında gerçeği bilmesem, sizin Melnibone kanı taşıdığınızı düşünürdüm."

"Sizin Genç Krallıklarınızın tümü, inandığınız gibi "sonradan görme" kaba insanlardan oluşmuyor, efendimiz."

"Belki de."

"Sonunda sizi görebildiğime göre, yüz yüze, sizin karanlık efsanenizin bazı kısımlarını pek inanılır bulmuyorum - ama öte yandan," kadın elinin birini yanma indirdi ve adamın yüzüne dürüstçe baktı, "anladığım kadarıyla efsaneler, şu anda karşımda gördüğümünden daha az kurnaz bir adamdan söz ediyor."

"Efsaneler böyledir."

"Ah" dedi yarı fısıldayarak kadın, "eğer siz ve ben bir araya gelebilseydik, nasıl bir güç olabilirdik ..."

"Bu tarz varsayımlar bana itici geliyor Kraliçe Yishana. Buraya gelişinizdeki amacınız nedir?"

"Pekala, bunları dinleyeceğinizi bile ummuyordum zaten."

"Dinleyeceğim - ama daha fazlasını beklemeyin."

"Öyleyse dinleyin. Sanırım bu öyküye siz bile değer vereceksiniz."

Elric dinledi ve Yishana'nın da tahmin ettiği gibi, anlatmaya başladığı öykü adamın ilgisini uyandıracaktı...

145

Birkaç ay önce diye Elric'e anlatmaya başladı Yishana, Jharkor'un Gharav eyaletinin halkı, köyleri basarak genç erkekleri ve kadımları alıp götürülen gizemli akıncılardan söz etmeye başlamışlardı.

Haydutlardan kuşkulanan Yishana, Jharkor'un en iyi savaşçıları olan bir Ak Leoparlar birliğini haydutları hizaya getirmek için oraya göndermişti.

Ama Ak Leoparların hiçbiri dönmemişti. Düzenlenen ikinci seferde de onlara dair hiçbir iz bulunamamış, ama, Thokora kasabasının çok yakınındaki bir vadinin içinde tuhaf bir hisara rastlamışlardı. Hisarın tanımları karmakarışık. Ak Leoparların saldırıya uğrayıp yenildiğinden

şüphelenen yetkili subay, temkinli davranarak, birkaç adamını hisarı gözetlemek için orada bırakıp, hemen Dhakos'a dönmüştü. Kesin olan bir şey vardı ki - daha birkaç ay öncesine kadar vadinin içinde o hisar yoktu.

Yishana ve Theleb K'aarna, büyük bir kuvvetin başına geçerek o vadiye gitmişlerdi. Hisarı gözetlemek için arkada bırakılan adamlar ortadan yok olmuşlardı, ama Theleb K'aarna, hisarı görür görmez, oraya saldırmaması için Yishana'yi uyarmıştı.

"Harika bir manzaraydı, Lord Elric," diye anlatışına devam etti Yishana. "Hisar, pırıl pırıl gökkuşağı renkleri içinde ışıldıyordu - sürekli başkalaşıp değişen renklerdi bunlar. Binanın tamamı gerçek dışı görünüyordu - bazen keskin hatların içinde yükseliyor, bazen de sanki yok oluyormuşçasına bulanıklaşıyordu. Theleb K'aarna, hisarın doğasının büyümlü olduğunu söyledi ve bizim de bu konuda hiçbir şüphemiz yoktu. Onun dediğine göre Kaos Alemi'nden gelen bir şeydi ve gerçekten de öyle görünüyordu." Kadın ayağa kalktı.

Ellerini iki yana doğru açtı. "Buralarda böylesine büyük ölçekli büyü gösterilerine pek alışık değiliz. Theleb K'aarna büyüye yeterince aşina - Pan Tang'deki Çiğlik Atan Heykeller

146

Kenti'nden geliyor - ama o bile afallamıştı."

"Yani, geri çekildiniz," diye sabırsız bir şekilde belirtti El-ric.

"Çekilmek üzereydik - müzik duyulduğu zaman, aslında Theleb K'aarna ve ben, ordunun başında geriye doğru at sürmeye başlamıştık ... Tatlı, güzel, dünya dışı ve acı dolu bir müzikti - Theleb K'aarna, bana olabildiğince hızlı at koşturarak oradan uzaklaşmamı haykırdı. Bense oyalanıyordum, müziğin etkisine kapılmıştım, ama o atımın sağrısını tokatladı ve uçan ejderler kadar hızlı oradan uzaklaştık. Bize en yakınımızda olanlar da kaçtı - ama kalanların geri döndüğünü ve müzik tarafından çekilerek, hisara doğru gittiklerini gördük. Yaklaşık olarak iki yüz adam hisara doğru gitti - ve ortadan kayboldular."

"Peki ondan sonra ne yaptınız?" diye sordu Elric, yanına oturmak üzere gelen Yishana'ya. Kadına yer açmak için kenara kaymıştı.

"Theleb K'aarna, hisarın doğasını araştırmaya çalışıyordu -amacını ve yöneticisini. Ama şu ana dek, zaten bildiği ve tahmin ettiği şeylerden daha farklı hiçbir şey öğrenmedi: hisarı Kaos Alemi, Dünya Alemi'ne yollamıştı ve sınırlarını yavaş yavaş genişletiyordu. Genç erkek ve kadınlarımızdan gittikçe daha fazlası, Kaos'un hizmetkârları tarafından kaçırılmaya devam etti."

"Ve bu hizmetkârlar her neyse?" Yishana adama doğru biraz daha yanaştı ve Elric bu kez yana doğru kaçmadı.

"Onları durdurmaya çalışan hiç kimse bunu başaramadı -ve onların sadece birkaçı hayatta kaldı."

"Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Yardım." Adamın yüzüne doğru oldukça yakından baktı ve bir elini uzatarak dokundu. "Sen, hem Kaos, hem de Yasa bilgilerine sahipsin - eski bilgiye, eğer Theleb K'aarna haklıysa sezgisel bilgiye. Öyle ya, sizin Tanrılarınızın çoğu Kaos Lordla-n'dır."

147

"Bu kesinlikle doğru, Yishana - ve bizim efendilerimiz Kaos Lordları olduğu için, onlardan biriyle dövüşmekle de hiç ilgilenmiyorum."

Şimdi, adam da kadına doğru yaklaşmıştı ve onun gözlerinin içine bakarken gülümsüyordu. Birdenbire, kadını kollarının arasına aldı. "Belki de siz yeteri kadar güçlü olursunuz," diye dudakların buluşmasından hemen önce, gizemli bir tavırla konuştu. "Ve diğer meseleye gelince - onu daha sonra konuşuruz."

Theleb K'aarna, karanlık bir aynanın derinliklerinde, El-ric'in odasındaki sahneye, acizliğin verdiği öfkeyle bakıyordu. Sahne solarak gözden yitip giderken, bir dakika içinde sakalını onuncu kez çekmişti. İsteddiği kadar homurdansm, onu geri getiremezdi. Yılan kafataslarından oluşan sandalyesinin üzerinde arkaya doğru yaslanarak intikamını tasarladı. Öcünü zaman içinde almaya karar verdi; çünkü Elric, bu hisar olayında yararlı olabilirse onu şimdiden yok etmenin anlamı yoktu

...

148

"ERTESİ AKŞAM ÜÇ atlı, Thokora kasabasına doğru yola koyulmuştu. Elric ve Yishana yan yana at biniyorlardı; ama üçüncü binici, Theleb K'aarna, öfkeyle çatılmış kaslarıyla biraz uzaktan geliyordu. Elric, Yishana'nın gözünden düşürdüğü bu adamın tavırlarından sıkılmışsa bile bunu belli etmiyordu.

Kendisine rağmen Yishana'yı çok çekici bulan Elric, en azından hisarı şöyle bir yoklamayı, ne olabileceğine ve nasıl sa-vaşılabilirliğine ilişkin tavsiyelerde bulunmayı kabul etmişti. Yola çıkmadan önce MoonglumTa biraz laflamıştı.

Jharkor'un güzel çayırlarının üzerinde, sıcak bir güneşin altın ışıklarının altında at sürüyorlardı. At üstünde Thokora'ya ulaşmak iki gün sürüyordu ve Elric bundan hoşlanmaya başlamıştı.

Kendini daha az perişan hissederek, Yishana'nın yanında dörtnala at sürmüş ve birlikte kahkahalar atmışlardı. Ama artık gizemli hisara doğru yaklaştıkça, normalde olduğundan çok daha fazla kendi içine gömülmüştü ve yüreğinin içinde çok güçlü bir sakinleşme duygusu hissediyordu. Sıkıntılı görüldüğü zamanlarda Theleb K'aarna'nın kendisine memnuniyet içinde baktığını da fark etmişti.

Bazı zamanlar Elric, büyücüye doğru haykırıyordu. "Hey, yaşlı büyü yapıcısı, sarayın korumasından çıkıp burada, doğanın güzelliklerinin arasında rahatlatıcı bir neşe duyumsamıyor

149

musun? Suratin asılmış Theleb K'aarna - şu kirlenmemiş havayı solu ve bizimle birlikte kahkahalar at!" Sonrasında Theleb K'aarna kaşlarını çatarak homurdanmaya başlıyor ve Yishana da adamın bu durumuna gülerek Elric'e mutluluk dolu bakışlar atıyordu.

Böylece Thokora'ya vardılar ve orasının cehennemin orta-smdaymış gibi kokarak pis dumanlar çıkartan bir çukur haline gelmiş olduğunu gördüler.

Elric havayı kokladı. "Bu bir Kaos işi. Buraya kadar haklıydın Theleb K'aarna. Böylesine büyük bir kasabayı nasıl bir ateş yok etmiş olursa olsun, bu doğal bir ateş olamaz. Bu olaydan her kim sorumluysa, gücünü artırdığı kesin. Senin de bildiğin gibi büyücü, Yasa ve Kaos Lordları arasında genellikle mükemmel bir denge vardır ve ikisi de Dünya'mızın işlerine doğrudan karışamazlar. Açıkça görülüyor ki denge, arada bir olduğu gibi, bu sefer Düzensizlik Lordları'nın yararına birazcık kaymış durumda - ki bizim alemimize girmelerine fırsat yaratmış. Normal olarak, dünyalı bir büyücünün Yasa ya da Kaos güçlerini kısa bir süre için yardımına çağırması mümkündür, ama hisardaki dostumuzun açıkça yaptığı gibi, her iki tarafın da bu kadar sağlam şekilde gelip alemimize kurulması ender görülen bir şeydir. Daha da huzursuz edici olan şudur ki - en azından siz Genç Krallıklar için- eğer bir kez böylesine bir güç kazanılırsa, onu çoğaltmak olanaklıdır ve Kaos Lordları, burada güçlerini derece derece artırarak, zamanla Dünya Alemi'ni ele geçirebilirler."

"Korkunç bir olasılık," diye mırıldandı gerçekten kaygılanan büyücü. Zaman zaman Kaos'u yardımına çağırmasına rağmen, hiçbir insani varlık Kaos'un kendisine hükmetmesini istemezdi.

Elric, yeniden eyerine atladı. "En iyisi hızla vadiye inmemiz," dedi.

"Bu olanlara tanıklık etmemizin ardından bunu yapmamızın akıllıca olduğundan emin misin?" Theleb K'aarna oldukça

150

sinirliydi.

Elric bir kahkaha attı. "Ne? Ve sen Pan Tang'li bir büyücü olacaksın ha - atalarımın, Parlak İmparatorların, bildikleri kadar çok büyü bildiklerini öne süren şu adadan! Hayır, hayır - üstelik tüm bunların yanında ben bugün tedbirli bir ruh halin de değilim!" / v

"Ne de ben," diye haykırdı Yishana, bineğinin sağrısına bir şaplak indirirken. "Gelin, beyefendiler - Kaos Hisarı'na gidiyoruz!"

Öğlenden sonrasının ilerleyen saatlerinde, vadiyi çevreleyen tepe silsilesinin en yüksek noktasına çıkmışlardı ve aşağıdaki gizemli hisara doğru bakıyorlardı.

Yishana'nın tarifi oldukça iyiydi - ama kusursuz değildi. Hisar, Dünya Alemi'nden ötelere, farklı bir boyuta, belki de birkaç boyuta uzanıyor gibi görüldüğü için, ona bakarken Elric'in gözleri ağrıdı.

Donuk bir halde titreyiş ısıldıyordu ve Elric'in başka boyutlara ait olduğunu bildiği nicesiyle birlikte, bütün Dünya renklerine de sahipti. Hisarın genel dış hatları belirsizdi. Onun tersine, hisarı çevreleyen vadiyse karanlık bir kül deniziydi, bazen burgaçlamp dönerek dalgalanıyor ve havaya toz sütunları püskürtüyordu; sanki bu doğaüstü hisarın varlığı yüzünden, doğanın temel öğelerinin düzenleri bozulmuş ve yoldan saptırılmıştı.

"Evet?" Theleb K'aarna, huysuzlanarak hisarın karşısında gerileyen atını sakinleştirmeye çalıştı. "Bunun gibisini daha önceden görmüş müydünüz?"

Elric başını salladı. "Bu dünyada değil, kesinlikle; ama, daha önce böylesi bir şey görmüştüm. Melnibone sanatlarını uygulamaya başlayışımın son aşamasında, babam beni yanma alarak astral biçim içinde Kaos Alemi'ne götürmüştü, orada efendim olan Yedi Karanlığın Lordu Ariocho'un huzuruna çıkmam için..."

Theleb K'aarna ürperdi. "Kaos'a mı gittin? Yani o zaman

151

bu Ariocho'un hisarı mı?"

Elric, adamı aşağılarcasına bir kahkaha attı. "Bu mu? Hayır, o, Kaos Lordları'nın saraylarıyla karşılaşındığında harap bir kulübe gibi kalır."

Yishana sabırsızlık içinde konuştu; "O zaman orada kim oturuyor?"

"Anımsadığım kadarıyla, gençliğimde Kaos Alemi'ne geçtiğim zamanda, hisarda oturan - bir Kaos Lordu değildi, ama Lordları'nın bir tür hizmetkârıydı. Yine de," kaşlarını çatı, "tam olarak bir hizmetkâr değildi..."

"Öf! Bilmece gibi konuşuyorsun." Theleb K'aarna, atını çevirip hisardan uzaklaşmak üzere tepeden aşağı doğru sürdü. "Siz Melnibone'luları bilirim! Aç kalsanız dahi yiyecek yerine paradoks ararsınız!"

Elric ve Yishana, biraz geriden onu izlediler, derken Elric durdu. Arkasını gösterdi.

"Orada yaşayan paradoksal bir varlık. Kaos Sarayı'ndaki-leri eğlendiren bir tür Soyтары. Kaos Lordları ona saygı duyarlar - belki de biraz korkarlar - hatta kendilerini eğlendirmesine rağmen. Kozmik bilmeceleriyle onlara keyif verir, hem Kaos'u, hem de Yasa'yı avucunun içinde dengede tutan Kozmik El'in doğasını açıklama amacını taşıyan gülünç yergilerle. Muammaları değersiz taşlar gibi havaya atarak oynar, Kaos'un değer verdikleriyle alay eder, onların alay ettiklerini ciddiye alır . . ." Sustu ve omuzlarını silkti. "En azından ben böyle duymuştum."

"Ama niçin burada olsun ki?"

"Niçin başka herhangi bir yerde olsun ki? Kaos ya da Ya-sa'nın nedenleriyle ilgili çeşitli varsayımlar ileri sürerek haklı çıkabilirim. Ama Yüce Alemlerin Lordları bile, Soyтары Balo'nun nedenlerini anlayamazlar. Denir ki, Kaos ve Yasa Alemleri arasında gönlüne göre mekik dokumasına izin verilen tek varlık oymuş. Ama buna karşın, yine de daha önce Dünya Alemi'ne geldiğini hiç duymamıştım. Ayrıca, şu anda tanık olduğumuz

152

gibi yıkıcı eylemlerle anıldığını da hiç işitmemiştim. Bu benim için bir bilmece - eğer bunu bilseydi, kuşkusuz çok hoşuna giderdi."

"Onun bu ziyaretinin nedenini keşfetmenin^tek^bir yolu var," dedi Theleb K'aarna belirsiz bir gülümsemeyle. "Eğer birisi hisarın içine girerse ..." ?

"Yapma büyücü," diye dalga geçti Elric, "Yaşamı çok az seviyorum, bu kesin, ama, değer verdiğim birtakım şeyler var -ruhum, onlardan biri!"

Theleb K'aarna, tepeden aşağıya doğru at sürmeye başladı, ama Elric, derin düşüncelere dalmış bir şekilde olduğu yerde kalmıştı, Yishana da yanındaydı.

"Bunu olması gerekenden daha çok kafana takıyorsun, Elric," dedi kadın.

"Bu rahatsız edici. Burada öyle bir belirti var ki, eğer hisarı daha fazla araştırarak olursak, Balo ve onun efendileri arasındaki bir anlaşmazlığa karışabiliriz - hatta onlar belki Kaos Lordları da olabilir. Onların işlerine böylesine karıştırmak mahvoluşumuz anlamına gelebilir; çünkü, burada işleyen kuvvetler, Dünya'da aşına olduğumuz herhangi bir şeyden çok daha tehlikeli ve kudretli."

"Ama şu Balo'nun da kentlerimizi yerle bir edişine, en iyilerimizi alıp götürmesine ve kısa zamanda Jharkor'a bizzat hükmetmekle tehdit edişine seyirci kalamayız!"

Elric içini çekti, ama yanıt vermedi.

"Balo'yu ait olduğu Kaos'a geri yollayacak ve bizim Alemimizin içinde açtığı gediği mühürleyecek bir büyün yok mu Elric?"

"Melnibone'lular bile Yüce Alemlerin Lordları'nın güçleriyle aşık atamazlar - üstelik atalarım benden çok daha fazla büyü bilirlerdi. En iyi müttefiklerim ne Kaos'a ne de Yasa'ya hizmet ederler, onlar dünyanın güçleridir: ateşin, toprağın, havanın ve suyun efendileridir, yani hayvanlar ve bitkilerle yakınlıkları olan varlıklar. Dünyevi bir savaşta iyi müttefikler -

153

ama, Balo gibi bir varlıkla karşılaştırıldığında, çok yararları olmaz. Düşünmeliyim ... En azından, Balo'ya karşı gelmem, efendilerim olan Lordların gazaplarının hedefi olmamı gerektirmez. Bir şeyler, sanırım .. "

Tepeler ayaklarının altındaki yeşil ve bereketli otlaklara doğru yuvarlanıyor, güneş, berrak gökyüzünden yolladığı ışınlarını ufka doğru uzanan çayırların sınırsızlığının üzerine düşürüyordu. Üstlerinde, iri bir yırtıcı kuş çemberler çiziyordu; ileride ufakık bir karaltı halindeki Theleb K'aarna eyerinin üzerinde onlara zar zor ulaşan sesiyle bir şeyler söylemek için dönmüştü, ama söyledikleri işitilmiyordu.

Yishana keyifsiz görünüyordu. Omuzları biraz çökmüştü ve atını yavaşça aşağıya, Pan Tang büyücüsüne doğru sürerken Elric'e bakmadı. Kadının kararsızlığının farkında olan Elric, onu izledi ama yine de aldırımıyordu. Onun için ne fark ederdi ki eğer .. ?

Müzik başladı, önceleri kısıktı, ama hızla çekici ve dokunaklı bir tatlılığa erişmeye başlamıştı, nostaljik anıları çağırıyor, aynı zamanda hem huzur sunuyor hem de yaşama kesin bir anlam katıyordu. Eğer müzik birtakım enstürmanlardan kaynaklanıyorsa, onların dünyaya ait olmadığı kesindi. Müzik adamın üzerinde geri dönüp, onun kaynağını keşfetme arzusu uyandırıyor, ama buna direndi. Ama öte yandan Yishana için müziğin kolayca direnilebilir olmadığı açıktı. Kadın tam bir daire çizdi, yüzü ışıltılı parlıyor, dudakları titriyordu, gözlerinde yaşlar vardı.

Elric, dünya dışı alemlere yaptığı gezilerde, bunun gibi bir müzik duymuştu - müziğin içinde eski Melnibone'un sayısız tuhaf senfonileri yankılanıyordu - ve adamı, Yishana'yı çektiği kadar çekmiyordu. Kadının tehlikede olduğunu hızla kavramıştı ve atını mahmuzlayarak yanından geçerken uzanıp dizginlerini tuttu.

Kadının kırbacı elinde sakladığında, bu beklenmedik acıya lanetler okuyarak dizginleri bıraktı. Kadın, onun yanından geçip

154

tepenin zirvesine doğru dörtnala at sürdü ve bir anda gözden kayboldu.

"Yishana!" Çaresizlik içinde kadına bağırdı, ama Sesi nabız gibi atan müziği aşarak ona ulaşamıyordu. Theleb K'aar-na'nın yardım edeceğini umarak geriye baktı; ama büyücü hızla oradan uzaklaşıyordu. Anlaşılan, müziği duyduğunda ani bir karar vermişti.

Elric, atını Yishana'nın ardından koştururken bir yandan da geri dönmesi için bağıırıyordu. Atı tepenin zirvesine eriştiğinde, bineğinin boynuna eğilmiş olan kadının atını ısıldayan hisara doğru sürerken gördü.

"Yishana! Felaketine doğru gidiyorsun*."

Kadın artık hisarın dış sınırlarına ulaşmıştı ve atının ayakları, çevreyi kuşatan Kaos'un düzenini bozduğu toprağın yüzeyine dokundukça, parıltıyan renk dalgalan kaldırıyor gibiydi. Artık onu durdurmak için çok geç kaldığını bilmesine rağmen, Elric kadının ardından hızla at sürmeye devam etti, hisarın içine girmeden önce yetişebilmeyi umuyordu.

Ama gökkuşağı girdabının içine girer girmez, on iki tane Yishana'nın hisarın on iki kapısından girdiğini görecekti. Tuhaf bir şekilde yansıyan ışıklar bir yanılsama yaratmış ve onların hangisinin gerçek Yishana olduğunu anlayabilmesini imkânsızlaştırmıştı.

Yishana'nın gözden kayboluşuyla birlikte müzik de durmuştu ve Elric, hemen sonrasında yükselen kısık bir kahkaha duyduğunu düşündü. Bu arada atını denetlemek gittikçe güçleşmişti ve kontrol edebileceğine de inanmıyordu. Atından indiğinde bacakları ışıklar saçan bir sisle kaplandı. Atını serbest bıraktı ve hayvan dehşet içinde kişneyerek dörtnala oradan uzaklaştı.

Elric'in sol eli, rün kılıcının kabzasına doğru uzandı, ama sıyırmaya çekindi. Kılıç bir kez kımmdan sıyrıldığında, yeniden sokulmasına izin vermeden önce, ondan ruhlar talep edecekti. Ama yine de onun tek silahıydı. Elini geriye çekerken, adamın

155

belindeki kılıç sanki kızgınlık içinde titremişti.

"Daha değil Fırtmayaratan. İçeride senden bile kudretli güçler olabilir!"

Pek dirençli olmayan ışık kıvrımları içinde yürümeye başladı. Çevresinde ışıltılı yanan renkler yüzünden neredeyse kör olmuştu, çevresi bazen koyu mavi, gümüş ve kırmızı, bazen de altın, açık yeşil ve kehribar olarak parlıyordu. Herhangi bir yön duygusunun mide bulandırıcı yokluğunu da duyumsadı -uzaklık, derinlik ve genişlik anlamsızdı. Sadece astral biçim içindeyken tecrübe ettiği bu olayı tanıdı - Yüce Dünyalar Ale-mi'ne damgasını vuran, garip, zamansız, uzaysız niteliği.

Bedenini Yishana'nın gittiğini tahmin ettiği yöne doğru iterek kaydı, çünkü, giriş kapısının ya da herhangi bir serabın görüntüsünü de artık algılayamıyordu.

Aılıktan ölünceye kadar buralarda kayarak devinmeye mahkûm olmamak için, Fırtınayaratan'ı kınından sıyırması gerektiğini anladı, çünkü rûn kılıcı Kaos'un etkisine dayanabilirdi.

Bu defa, kılıcının kabzasını tuttuğunda, kolundan bir şokun yayılıp geçtiğini ve bütün bedenine yaşam enerjisi aşıladığını hissedecekti. Kılıç, kınından sıyrılıp özgürleşmişti. Üzerine garip, eski rûnler kazınmış büyük kılıçtan karanlık bir ışıltı fış-kırdı ve Kaos'un değişken renkleriyle karşılaşarak onları dağıtıp attı.

Elric, halkının çağlar kadar eski savaş çığlığını attı ve her yanda girdaplar halinde dönen ele avuca gelmez görüntüleri kesip biçerek hisara doğru ilerledi. Kapı tam önündeydi ve Elric artık bunu görüyordu, kılıcı neyin serap olduğunu göstermişti çünkü. Elric girişe ulaştığında kapıyı açık buldu. Bir an duraksadı, dudakları sonradan ihtiyacı olabileceği bir çağırma büyüsünü anımsarken kıpır kıpır oynuyordu. Kaos Lordu, atalarının tanrı-iblis efendisi Arioch, yüzüstü bırakıcı bir güçtü ve kaprisliydi - kendisine orada Arioch'un yardım edeceğine dair güvenemezdi, eğer ...

156

Yakut ateşi kızılı gözleriyle altın rengi bir hayvan, girişe doğru yavaş ve zarif adımlarla koşuyordu. Gözleri parlak olmakla birlikte, sanki kör gibiydi ve kocaman, köpeği andıran ağzı kapalıydı. Ama izlediği bu yolun sonucunda sadece Elric'e ulaşabilirdi ve yaklaştıkça, ağzı açılırken mercan dişlerini gösteriyordu. Ses çıkarmadan ilerleyerek önünde durdu, kör gözleri asla albinoya yönelmedi ve ardından boşanan zemberek gibi fırladı!

Elric sendeleyerek geriledi, kendisini korumak için kılıcını kaldırmıştı. Hayvanın ağırlığı sayesinde yere savruldu, yaratığın bedeninin üzerinin tamamını örttüğünü duyumsadı. Soğuktu, soğuktu ve onu parçalamak için hiçbir girişimde bulunmuyordu - sadece üzerinde yatıyor ve soğuk adamın bedenine yayılmasını bekliyordu.

Elric, hayvanın dondurucu gövdesini üzerinden iterken titriyordu. Fırtınayaratan elinde inleyip mırıldandı ve ardından hayvanın vücudunu deldiğinde albinonun içine korkunç bir soğukluk dolmaya başladı. Hayvanın yaşam gücüyle güçlenerek ayağa kalkmaya uğraştı. Hayvan, üzerine bastırmaya devam ederken, zayıf ama duyulabilen bir ses çıkarıyordu artık. Elric, Fırtınayaratan'm açtığı küçük yaranın yaratığın canını yaktığını tahmin etti.

Soğuktan titrediği ve canı yandığı için çaresiz bir şekilde kılıcı oynatıp yeniden sapladı. Hayvandan yine o zayıf ses çıktı, yine o soğuk enerji içine aktı ve ayağa kalkmaya çabaladı. Bu kez canavar geriye savrulup kapıya doğru sürünüyordu. Elric ayağa fırladı, Fırtınayaratan'ı havaya kaldırdı ve altın yaratığın kafatasına doğru indirdi. Kafatası, dağılan bir buz gibi parçalandı.

Elric, kapıya koştu ve içeriye girer girmez saray yankılanarak güçlenen kükreşler ve haykırırlarla doldu. Sanki soğuk hayvanın dışarıda çıkmayan sesi, can çekişme çığlığını burada atıyordu.

Üzerinde koştuğu zemin, sarmal bir rampaya dönüşerek

157

yükseliyordu. Aşağıya baktığında ürperdi, çünkü gözlerini zar zor çevirebildiği, değişken ve tehlikeli renklerin içinde yüzdüğü dipsiz bir çukura doğru bakıyordu. Bedeninin rampadan ayrılmaya başlayıp, çukura doğru eğildiğini de hissetti, ama kılıcını sıkı sıkıya kavrayarak kendini yukarıya tırmanmaya zorladı.

Gördüğü kadarıyla yukarısı da aşağısının aynısıydı. Yalnızca rampa bir tür sabitliğe sahipti ve ince kesimli elmasın görünümüne bürünmeye başladı, rampanın içinden çukuru görebiliyordu ve etrafta onun görüntüsü yansıyor.

Yeşiller, maviler, sarılar baskındı, ama koyu kırmızı, siyah, portakal ve normal insan tayfında yer almayan nice başka rengin de izleri vardı.

Elric, Yüce Alemler'in bir bölgesinin içinde olduğunu kavradı ve rampanın onu yeni bir tehlikeye götürmesinin uzun bir süre almayacağını düşündü.

Nihayet rampanın sonuna geldiğinde ve benzer maddeden yapılmış ve ısıldayan çukurun üstünden, sürekli bir mavi ışıla parıldayan kemerli yola doğru uzanan bir köprü'nün üzerine adımını attığında, ortalıkta onu bekleyen bir tehlike yok gibiydi.

Köprüyü büyük bir dikkatle aştı ve bir o kadar dikkatli davranarak kemere girdi. Burada her şey, kendisi bile maviye dönüşüyordu; ve yürüdü, ilerlemesini sürdürdükçe mavi daha da koyulaşıyordu.

Derken Fırtınayaratan mırıldanmaya başladı, kılıç ya da adamın sahip olduğu altıncı duyusu tarafından bir şekilde uyarılan Elric, sağa döndü. Orada başka bir kemerli yol belirmişti ve buradan oraya, diğerinin olduğu kadar koyu kırmızı bir ışık parlamaya başlamıştı. İki renk muhteşem zenginlikte bir mor oluşturarak birleşti ve rampayı tırmanırken duyumsadığına benzeyen, hipnotize

edici çekim gücünü algıladı. Düşünceleri yeniden güçlenmişti, kendisini kırmızı kemere girmeye zorladı. Aniden, solunda yeni bir kemer belirdi ve kırmızıyla karışmak

158

üzere yeşil ışık sütunu gönderdi, solunda yükselen bir başkası da sarı bir ışık sütunu gönderdi, ilerisinden yansıyan başka bir ışık sütunuysa leylak rengindeydi ve kesişen ışınların içinde tuzağa düşmüş gibi görünüyordu. Onları Fırtınayaratan'la kesti ve kılıçtan yayılan siyah ışıltı, ışınları bir anlığına ışık şeritlerine indirirken, hemen ardından yeniden oluşacaklardı. Elric ilerlemesini sürdürdü.

Renk karmaşasının arasından bakarken bir şekil belirdi ve Elric onun bir insan olduğunu düşündü.

İnsan biçimindeydi - ama insan boyutlarında değildi. Ama ona doğru yaklaşırken bir dev olmadığını anladı - Elric'den daha kısa boyluydu. Buna rağmen, hâlâ muazzam bir büyüklük-teymiş izlenimini veriyordu, sanki o bir devmiş ve Elric onun boyutlarına büyümüş gibiydi.

Şekil sarsak adımlarla Elric'e doğru ilerledi ve onun içinden geçip gitti. Elle tutulabilecek bir nesne değildi - kendisini hayalet gibi hisseden Elric'ti. Yaratığın kütlesi inanılmaz bir yoğunlukta görünüyordu. Yaratık döndü, kocaman ellerini uzatırken yüzünde alaycı bir sırıtiş vardı. Elric, Fırtınayaratan'la saldırdı, rün kılıcının tereddüt edişi ve yaratığın gövdesinde hiçbir iz bırakmaması yüzünden şaşkınlı.

Ama yine de yaratık onu kavramayı denediğinde elleri Elric'in içinden geçip gidecekti. Gerileyen Elric bir rahatlama içinde sırıtiyordu. Sonra garip bir dehşet içinde, ışığın kendi bedenini delip geçerek parıldadığını fark etti. Haklıydı - hayalet olan kendisiydi!

Yaratık yeniden ona doğru uzandı, yeniden onu kavramaya çalıştı ve başaramadı.

Elric, canavarın kendisine fiziksel bir zarar veremeyeceğinin bilincindeydi, ama bunun yanında akıl sağlığının bozulabi-leceğinin de gayet iyi farkındaydı. Sırtını dönüp kaçtı.

Birdenbire kendisini bir salonun içinde buluverdi, çevresindeki duvarlar, bölgenin tümü gibi aynı kararsızlıktaydı ve sürekli değişen renklerden oluşuyordu. Ama salonun ortasındaki

159

bir iskemlenin üzerinde oturan ve avucunun içinde oraya buraya koşuşturan birtakım minicik yaratıklar tutan küçük bir figür vardı. Başını kaldırıp Elric'e doğru bakarak neşeyle sırıttı.

"Hoş geldin Melnibone kralı. En sevdiğim dünyevi ırkın son hükümdarı nasıllar bakalım?"

Üzerinde titreşip duran renklerde, alacalı bulacak bir giysi vardı. Başında uzun, sivri bir taç vardı - yücelerin taçlarının alaycı bir yorumu ve kötü bir taklitiydi. Yüzü köşeli ve ağzı genişti.

"Sizi selamlarım, Lord Balo," Elric uyduruk bir şekilde eğildi. "Çok tuhaf bir hoş geldin deme tarzınız var."

"Hah, hah, hah - sizi eğlendirmedim mi, ha? İnsanları memnun etmek tanrıları memnun etmekten daha zor - sen de böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"İnsanların zevkleri nadiren böylesine incelmıştır. Kraliçe Yishana nerede?"

"Benim de eğlenmeme fırsat ver, ölümlü. O işte burada, sanırım." Balo, avucunun içindeki minik yaratıklardan birini çekip aldı. Öne doğru bir adım atan Elric, Yishana'nın gerçekten orada olduğunu gördü, kaybolmuş askerlerinin büyük bölümüyle birlikte. Balo, kafasını kaldırıp Elric'e baktı ve göz kırptı. "Onları bu boyda idare etmek çok daha kolay."

"Bundan bir şüphem yok, ama eğer onların küçülüp küçülmediklerinden çok, bizim büyüüp büyümediğimizi merak etsem de ..."

"Kurnazsın, ölümlü. Peki, bunun nasıl olabileceğini tahmin edebilir misin?"

"Geride kalan şu yaratığın - çukurların, renklerin ve kemerlerin - onlar bir şekilde büyüyorlar - neyi?"

"Kütleyi, Kral Elric. Ama sen böylesi kavramları anlayamazsın. Ölümlüler arasında tanrılara en çok benzeyen ve onların zekileri olan Melnibone Efendileri bile, ayınlar, yakarılar ve büyülerle sadece öğelerin nasıl değiştirileceğini öğrendiler, ama neyi değiştirdiklerini asla anlayamadılar - ve işte bu, ne

160

kadar farklı olurlarlarsa olsun, Yüce Alemlerin Lordları'nın hanesine yazılan bir puandır."

"Ama ben, büyülere gerek kalmadan hayatta kaldım. Sadece zihnimi terbiye ederek hayatta kaldım!"

"Elbette bunun yardımı oldu - ama, sahip olduğun en değerli şeyi unutuyorsun - oradaki şu rahatsız edici kılıcı. Senin minicik sorunlarında yardımcı olması için onu kullanmaktasın ve aslında bu durumun

kocaman bir savaş kadirliğini sadece balık yakalamak için kullanmaya benzediğini asla aytlayamıyorsa. O kılıç, herhangi bir Alem'de gücü temsil eder, Kral El-ric!"

"Evet, böyle olabilir. Bu beni ilgilendirmiyor. Niçin buradasınız Lord Balo?"

Balo kıkırdadı,kahkahası zengin ve müzikaldi. "Aha, utanç verici bir duruma düştüm. Bencilliklerine, anlamsızlıklarına, kaderlerine ve kibirlerine ilişkin bir şakama gücenen efendilerimle sürtüşmeye girdim. Onların unutulup gideceklerini ima etmek, hoşlarma gitmedi, ey Kral. Tatsız bir şaka yaptım. Yüce Alemlerden Dünya'ya, Yasa ya da Kaos Lordları'nın çağrılmadıkları sürece nadiren karıştığı bu yere kaçtım. Her Melnibo-ne'lu gibi, niyetimden hoşlanacaksın Elric - Dünya'nın üzerinde kendi Krallığını kurmaya niyetliyim - Paradoks Krallığı. Biraz Yasa'dan, biraz Kaos'tan - karışıklıklar, tuhaflıklar ve şakalar Krallığı."

"Ben dünyamızın zaten betimlediğiniz gibi olduğunu düşünüyorum Lord Balo, onu yaratmana hiç ihtiyaç yok ki!"

"Melnibone'lu tasasız bir adam için, oldukça zengin bir ironi bu, Kral Elric."

"Ah, olabilir. Böylesi durumlarda biraz kabalasının. Yisha-na'yı ve beni serbest bırakacak mısın?"

"Ama sen ve ben birer deviz - sana bir tanrının görüntüsünü ve statüsünü verdim. Seninle ben, benim bu girişiminin ortakları olabiliriz!"

"Ne yazık ki, Lord Balo, ne sizin mizah anlayışına sahibim

161

ne de böylesine yüce bir rol için uygunum. Bunun yanında," Elric birdenbire sırttı, "benim düşüncelerime göre, Yüce Alemlerin Lordları'nın sizin tutkunuza ilişkin bu meseleyi kolayca kabulleneceklerini sanmıyorum, çünkü onlarmkine fazlasıyla ters düşüyor."

Balo bir kahkaha attı, ama hiçbir şey söylemedi.

Elric de gülümsüyordu, ama bu onun kaynayan düşüncelerini gizlemek için yapılmış bir girişimdi. "Eğer reddedersem ne yapmak niyetindesiniz?"

"Niçin, Elric, reddetmeyeceksin ki! Senin üzerinde oynayabileceğim pek çok incelikli oyun düşünebilirim ..."

"Öyle mi? Ya Kara Kılıçlar?"

"Ah, evet..."

"Balo, sevinciniz ve takıntılarınız arasında her şeyi etraflıca değerlendirmediniz. Beni buraya gelmeden önce ortadan kaldırmak için daha çok çaba harcamahydımız."

Artık Elric'in gözleri öfkeyle ışıldıyordu ve kılıcını kaldırarak haykırdı:

"Arioch! Efendim! Sizi çağırıyorum Kaos Lordu!"

Balo irkildi. "Kes şunu, Kral Elric!"

"Arioch - İşte sana alman için bir ruh!"

"Sus, dedim!"

"Arioch! Duy beni!" Elric'in sesi hem yüksek hem de umutsuz çıkıyordu.

Balo minik oyuncaklarının yere düşmesine göz yumdu ve telaşla ayağa kalkıp Elric'e doğru yürüdü.

"Çağrın önemsenmedi!" Kahkaha attı ve Elric'e uzandı. Ama Fırtınayaratan inleyip Elric'in elinin içinde titredi ve Balo elini geri çekti. Artık yüzü asılmış ve ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

"Yedi Karanlıkların Arioch'u - hizmetkârınız sizi çağırıyor!"

Alevli duvarlar titreyip soluklaşmaya başlıyordu. Balo'nun gözleri iyice büyüdü ve oraya buraya seğırtmeye başladı.

"Ey, Lord Arioch-gelin ve başına buyruk Balonuzu alın!"

162

"Bunu yapamazsın!" Balo odanın karşısına, alevlerinin bir kısmının tamamen sönüp, ardındaki karanlığı ortaya çıkardığı yere doğru koştu.

"Senin için üzücü, küçük soytarı, ama yapabilir . . ." Ses alaycı, yine de güzeldi. Karanlığın içinden uzun boylu bir figür içeriye doğru girdi. Şimdiye dek Arioch'un Dünya Alemi'ni ziyaret ederken tercih ettiği, şekilsiz, anlamsız sesler çıkaran şey değildi bu. Yine de yeni gelenin kibir, zalimlik ve hüznle karışık şefkatle dolu yüce bir güzelliği olduğunu ve onun insan olamayacağını gösteriyordu. Nabız gibi atan kırmızı bir yelek, sürekli değişen renklerde bir pantolon giymişti ve belinde altın renkli uzun bir kılıç vardı. Gözleri iri, ama alaycıydı, saçları uzun ve tıpkı kılıcı gibi altın rengindeydi, dudakları dolgun ve çenesi de kulakları gibi sivriydi.

"Arioch!" Balo, Kaos Lordu yaklaşırken düşecek gibi sendeleyerek geriledi.

"Bu sizin hatanızdı, Balo," dedi soytarının arkasından El-ric. "Yalnızca Melnibone Kralları'nın Arioch'u çağırabileceğim ve Dünya Alemi'ne getirebileceğini fark etmediniz mi? Bu onların çağlar kadar eski bir aynalıklarıdır."

"Ve bunu çoğu zaman da kötüye kullanmışlardır," dedi Arioch, Balo yerlerde sürünürken belli belirsiz bir şekilde gü-lümsüyordu. "Ama, bize yaptığın bu hizmet Elric, geçmişteki suiistimallerini affettirecek. Şu Sis Devi meselesinden hiç hoş-lanmamıştım..."

Olağanüstü kudretli Kaos Lordu'nun varlığı, Elric'e bile huşu vermişti. Ayrıca, çok ferahladığını da hissetmişti; çünkü, Arioch'un bu şekilde çağırabileceğini bilmiyordu.

Arioch, Balo'ya doğru kolunu uzattı ve soytarıyı yakasından öylesine kaldırdı ki, soytarının bütün uzuvları sinirden gerilerek çırpınmaya başladı, yüzü korku ve dehşet içinde çarpılmıştı.

Arioch, Balo'nun kafasını tutup ezdi. Elric, kafanın küçülmeye başlamasını şaşkınlık içinde izliyordu. Arioch, soytarının

163

bacaklarını da tutup içeriye doğru büktü. Balo'yu katladı ve küçük, katı bir top haline gelene dek, ince uzun, insani olmayan ellerinin arasında hamur gibi yoğurdu. Ardından bu topu ağzına atıp yuttu.

"Onu yemedim, Elric," dedi, yeniden belirsiz bir şekilde gülümseyerek. "Bu, yalnızca onu geldiği Alemlere geri götürmenin en kolay yolu. Haddini aştı ve cezalandırılacak. Bütün bunlar" - kolunu kaldırarak hisarı gösterdi - "bir şanssızlığın ürünü ve Kaos'un Dünya'ya ilişkin planlarıyla uyuşmuyor - seni ilgilendiren planlarla, hizmetkârım ve seni kudretli kılacak planlarla."

Elric, efendisinin önünde eğildi. "Lütuf beklemesem de, bundan onur duydum Lord Arioch."

Arioch'un duru sesi güzelliğini kısmen kaybetti ve yüzü bir an için gölgelendi. "Sen Kaos'a hizmet etmeye söz verdin Elric, tıpkı ataların gibi. Sen Kaos'a hizmet edeceksin! Yasa ve Kaos'un Dünya Alemi için savaşıcağı zaman yaklaşıyor - ve Kaos kazanacak! Dünya, bizim Alemimizle birleştirilecek ve sen Kaos hiyerarşisine katılacaksın, tıpkı bizim gibi ölümsüz olacaksın!"

"Ölümsüzlük bana pek bir şey sunmuyor, lordum."

"Ah Elric, Melnibone halkı da şu anda çelimsiz 'uygarlık-larıyla' Dünya'yı yöneten şu yarı maymunlar gibi mi oldu? Genç Krallıklar'ın yeniyetmelerinden üstün değil misiniz? Ne vaat ettiğimizi bir düşün!"

"Düşüneceğim, lordum, değiştiğiniz şeyin zamanı geldiğinde." Elric'in başı hâlâ önüne eğikti.

"Düşüneceksin elbette," Arioch kollarını kaldırdı. "Şimdi Balo'nun şu oyuncağını ait olduğu Aleme taşıyalım ve bu durumun yol açtığı sıkıntıları ortadan kaldıralım. Yoksa rakiplerimize zamanından önce haberler ulaşır."

Arioch'un sesi milyonlarca pirinç çan gibi çınlarken Elric kılıcım kınına sokup hissettiği acıyı durdurmak için kulaklarını tıkıyordu.

164

Elric, bedeninin dilim dilim doğramp şiştiğini ve havada yükselen bir duman haline gelinceye dek uzadığını duyumsadı. Ardından ve eskisinden hızlı bir şekilde duman çekilerek toplanmaya başladı, giderek daha da yoğunlaştı ve sonunda nihayet küçülüyor gibiydi. Etrafında dalga dalga yuvarlanan renk sıraları, ışık patlamaları ve tanımlanamaz sesler vardı. Ardından, engin bir karanlık oluştu ve karanlıkta yansıyor gibi görünen görüntüler yüzünden gözlerini kapadı.

Gözlerini açtığında, vadinin içinde dikiliyordu ve şakıyan hisar yok olmuştu. Onun yerinde yalnızca Yishana ve birkaç şaşkın bakışlı asker duruyordu. Yishana ona koştu.

"Elric - bizi kurtaran sen miydin?"

"Ben bu işin yalnızca küçük bir kısmını üstlenebilirim," dedi adam.

"Askerlerimin hepsi burada değil," dedi kadın, adamlarına bakarak. "Geri kalanları nerede - ya da önceden kaçırılan köylüler?"

"Eğer Balo'nun zevki de efendilerinki gibiyse, korkarım onlar artık bir yarı tanrının varlığının parçaları olma şerefine eriştiler. Kaos Lordları, Yüce Dünyaların varlıkları oldukları için et yemezler elbette, ama, insanların üzerinde onların hoşlarına giden bir tat var ..."

.Yishana, sanki üşüyormuş gibi kollarıyla bedenini sardı. "O devasaydı - Hisarının onun gövdesini kaplayacak kadar büyük olduğuna inanamam!"

"Hisarın sadece bir mesken olmadığı açık. Bir şekilde o boyutunu, şeklini - ve betimleyemeyeceğim başka şeylerini değiştiriyordu. Kaos'lu Arioch, onu ve Balo'yu ait olduğu yere geri götürdü."

"Arioch! Ama, o En Ulu Altılı'dan biri! Nasıl oldu da Dünya'ya geldi?"

"Benim çok eski atalarımın yapılmış eski bir anlaşma var. Onu çağırarak, bizim alemimizde kısa süreliğine oyalanmasına olanak sağlayan bir anlaşma ve o da borcunu çeşitli lütuflarda

165

bulunarak ödüyor. Yaptığım buydu."

"Gel, Elric," diye kolunu tuttu kadın. "Haydi, artık bu vadiden uzaklaşalım."

Elric zayıflamış, Arioeh'u çağırma çabası ve yaşadıkları yüzünden iyice yorgun düşmüştü. Zorlukla yürüyordu ve çok geçmeden Yishana ona destek olmaya başladı. Şaşkın savaşçılar onların peşlerinden gelirken, en yakın köye doğru yavaşça yol aldılar. Orada dinlenme fırsatı ve Dhakos'a geri götürecek atlar bulabileceklerdi.

166

V,

THOKARA'NIN YIKINTILARININ ARASINDAN güçlükle ilerleyerek geçerlerken, Yishana aniden gökyüzünü işaret etti.

"O nedir?"

Büyük bir şekil, kanatlarını çırparak onlara doğru geliyordu. Kelebek görünümündeydi; ama, kanatları öylesine büyüktü ki güneşi engelliyordu.

"Balo'nun geride bıraktığı bir yaratık olabilir mi?" diye fikir yürüttü kadın.

"Pek değil," diye yanıtlardı Elric. "Daha çok, bir insan büyücünün peydah ettiği bir canavara benziyor."

"Theleb K'aarna!"

"Kendini oldukça aşmış," dedi Elric ekşimiş bir suratla. "Onun bu kapasitede olduğunu sanmıyordum."

"Bizden intikam almak istiyor Elric!"

"Mantıklı görünüyor. Ama şu anda halsizim Yishana - ve eğer gücümü yenileyecekse, Fırtınayaratan ruhlara gereksinim duyar." Yaklaşan yaratığa ağızları bir karış açık bakan arkasındaki savaşçıları gözüyle tarttı. Artık yaratığın insan bedenine benzediğini, tavuskuşu gibi renkli kıl ya da tüylerle kaplı olduğunu görebiliyorlardı.

İnerken hava ılık çaldı. Elli ayaklık kanatları, yedi ayak uzunluğundaki başı ve gövdesini cüceleştiriyordu. Kafasından

167

iki kıvrık boynuz çıkıyordu, kollarının ucunda pençeler vardı.

"Mahvolduk Elric!" diye bağırdı Yishana. Savaşçıların kaçtığını gördüğünde geri dönmeleri için emirler yağırdırıyordu. Elric durdu, tek başına kelebek yaratığı yenemeyeceğini biliyordu.

"En iyisi onlarla git Yishana" diye mırıldandı. "Sanırım benimle tatmin olur."

"Hayır!"

Kadına aldırmadı ve yere konmuş yaratığa doğru ilerleyerek, sessizce yürümeye başladı. Eline ağır gelen kımıltısız Fırtınayaratan'ı sıyırdı. İçine birazcık güç aktı, ama bu yeterli değildi. Tek umudu, canavarın hayati yerlerine iyi bir darbe indirip yaşam gücünün bir kısmını emebileceğiydi.

Yaratığın sesi kulaklarını yırttı ve ona doğru yaklaşırken, tuhaf delirmiş yüzü çarpıldı. Elric, bunun diğer dünyaların doğaüstü sakinlerinden biri olmadığını anladı, Theleb K'aarna'nın büyüsü tarafından biçimi bozulmuştu ve bir zamanlar insandı. En azından ölümlüydü ve yalnızca fiziksel bir güce sahipti. Daha bir iyi durumda çok kolay hallederdi - ama şimdi...

Pençeli eller onu kavrarken, kanatlar havayı çırpı. Fırtına-yaratan'ı iki eliyle tutup, rün kılıcını yaratığın boğazına savurdu. Kanatlar, boğazını korumak için hızla katlanırken Fırtına-yaratan, garip, yapışkan ete takıldı. Bir pençe Elric'in kolunu yakalayıp kemiğe dek yarı. Acıyla haykıran Elric, kılıcı katlanmış kanattan çekti.

Yeni bir darbeye hazırlandı, ama, canavar yaralı kolunu tuttu ve adamı artık aşağıya indirdiği kafasına çekmeye başladı - kıvrık boynuzların yükseldi kafasına doğru.

Elric çırpındı ve yaklaşan ölümün etkisiyle, yaratığın kollarına doğru can havliyle kılıcını salladı.

Sonra arkasından yükselen bir çığlık duydu ve göz ucuyla bir insan gördü, iki elinde de parlayan kılıçlarla ileriye atılan bir figür. Kılıçlar, pençeleri doğradı ve çığlık atan yaratık, Elric'in kurtarıcısına doğru yöneldi.

Gelen Moonglum'du. Elric, soluk soluğa sırt üstü düştü ve

168

kızıl saçlı küçük dostunun canavarla savaşını seyretti.

Moonglum yardım almadan uzun süre hayatta kalamazdı.

Elric, yardım edebilecek büyü için beynini didik didik etti; ama, bir tane düşünebilse bile, doğaüstü yardımı çağırmak için enerji toplayamayacak kadar zayıftı.

Sonra hatırladı! Yishana! Onun kadar tükenmemişti. Ama yapabilir miydi?

Yaratığın kanat çırpışları havanın içinde uğuldarken geriye döndü. Moonglum şimdilik dayanıyor, iki kılıcı onu yakalamak için harcanan her atılışı şimşek gibi hareket ederek karşılıyordu.

"Yishana!" diye çatlak bir sesle bağırdı albino.

Kadın yanına geldi ve elini tuttu. "Gidebiliriz Elric. Belki -bu şeyden saklanırsınız."

"Olmaz. Moonglum'a yardım etmeliyim. Dinle - durumumuzun ne kadar ümitsiz olduğunun farkındasın değil mi? Öyleyse söyleyeceğim şu rünü aklında iyi tut. Birlikte başarabiliriz. Buralarda çok çeşitli kertenkeleler var değil mi?"

"Evet - pek çok." /

"O zaman, söylemen gereken şu - ve başaramazsan hepimizin Theleb K'aarna'nın hizmetkârı tarafından öldürüleceğimizi anımsa."

İnsanoğlu dışında başka bütün yaratıkların efendilerinin yaşadığı yarı dünyalarda, isminin söylendiğini duyan bir varlık kımıldandı. Bu varlığa Haaashaastaak deniyordu; soğuk ve pulluydu, insanların ve tanrıların sahip olduğu türden gerçek bir zekâsı yoktu, ama mükemmel olmasa da, kendisine yeterince hizmet eden bir farkındalığı vardı. Kedilerin Efendisi Meerc-lar, Köpeklerin Efendisi Roofdrak, Sığırların Efendisi Nuru-ah gibi bu boyutta yaşayan benzeri nice varlığın erkek kardeşiydi. O, Kertenkelelerin Efendisi Haaashaastaak'tı. Sözcükleri tam anlamıyla duymazdı, ama nedenini bilmesee dahi ona çok şey anlatan ritimleri işitirdi. Ritimler tekrar tekrar yineleniyordu, ama dikkate alınmayacak kadar zayıftı. Kıpırdanıp esnedi, ama

• 169

hiçbir şey yapmadı...

"Haaashaastaak, Efendisi Kertenkelelerin, Senin çocukların atasıdır insanların, Haaashaastaak, Prensi Sürüngenlerin. Gel ve artık torununa yardım et!

Haaashaastaak, Babası Pulluların, Soğukkanlı yaşamın vericisi..."

Moonglum, gücünü yavaş yavaş kaybederek dövüşmeyi sürdürürken, Elric ve Yishana'nın rünleri umutsuzca, tekrar tekrar haykırdığı çok tuhaf bir sahneydi.

Haaashaastaak titredi ve daha da meraklandı. Ritimler güçlü değildi, ama ısrarcı gibiydi. Gözettiklerinin yaşadığı o boyuta gitmeye karar verdi. Ritimleri yanıtlarsa, onların kaynağına kim olursa olsun ona itaat etmek zorunda olduğunu biliyordu. Böylesi kararların çok uzak bir çağda içine ekildiğinin farkında değildi elbette - Dünya'nın yaratılmasından önceki bir çağda, o sıralarda tek bir alemin sakinleri olarak başka bir isimle bilinen Yasa ile Kaos Lordları'nın, Kozmik Denge'nin sesiyle - o vakitten beri asla bu sesle konuşulmamıştı - çıkardığı fermana uyarak nesnelerin oluşmasını izledikleri ve nesnelere nasıl davranacaktan hakkmda anlam ve mantığı buyurdıkları çağda.

Haaashaastaak, bunu görev bilerek biraz tembelce Dün-ya'ya doğru yola koyuldu.

Elric ve Yishana hâlâ boğuk sesleriyle ezgiyi söylerken, Haaashaastaak beliriverdi. Devasa bir iguanaya benziyordu ve sayısız yüzlü mücevherleri andıran gözleri rengârenkti, pulları altın, gümüş ve diğer benzeri metallere yapılmış gibiydi. Biraz bulanık bir dış hat tarafından kuşatılmıştı. Sanki kendi ortamından bir parçayı da yanında getirmiş gibiydi.

Yishana'nın soluğu kesilirken Elric derin bir nefes koyver-di. Çocukken, bütün hayvan efendilerinin dillerini öğrenmişti

170

ve şimdi kertenkele efendisi Haaashaastaak'm basit dilini anımsamak zorundaydı.

Arzusu beynini yakarken sözcükler aniden çıkıverdi.

"Haaashaastaak," diye haykırdı kelebek yaratığı göstererek, "mokok ankkuhl!"

Kertenkele efendisi mücevher benzeri gözlerini yaratığa çevirdi ve büyük dili fırlayıp canavara dolandı. Yaratık kertenkele efendisinin kocaman ağzına çekilirken dehşetle çığlık attı. Koca ağız üstüne kapanırken bacaklarıyla tekmeliyor ve kollarıyla vuruyordu. Birkaç kez yutkunduktan sonra Haaashaastaak, Theleb K'aarna'nın değerli yaratığını yutuverdi. Birkaç saniye, başını karasızca oraya buraya çevirdi ve ardından yok oldu.

Rahatlayarak sırttan Moonglum sendeleye sendeleye yaklaşırken, Elric'in yarılan kolu acıyla zonklamaya başlamıştı.

"Theleb K'aarna'nın ihanet edeceğinden kuşkulananak söylediğin gibi, seni arkadan, belli bir uzaklıktan izledim," dedi, "sonra büyücünün buraya geldiğini gördüm ve oradaki tepelerde bulunan bir mağaraya giderken peşine takıldım7^ diye gösterdi. "Ama rahmetli," sarsıla sarsıla güldü

"mağaradan çıktığında, onu izlememin en iyisi olacağına karar verdim, çünkü sana doğru geldiğini anlamıştım."

"Bu kadar kurnaz olmandan çok memnunum," dedi Elric.

"Aslında senin marifetin," diye karşılık verdi Moonglum. "Theleb K'aarna'nın ihanet edeceğini öngörmeseydin, doğru zamanda burada olamayabilirdim." Moonglum, aniden çimenlerin üstüne çöküp arkasına doğru yaslandı, sırttı ve bayıldı.

Elric de başının döndüğünü hissediyordu. "Şimdilik, büyücünden gelecek başka bir şeyden korkmamız gerektiğini sanmıyorum Yishana" dedi. "Haydi burada dinlenip, kendimizi toparlayalım. Belki sonra korkak askerlerin döner de, bize at bulmaları için bir köye yollarız;."

Otlara uzanıp birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Elric, yumuşak bir yatakta uyanınca şaşırdı. Gözlerini açtı

171

ve Yishana'yla Moonglum'ı eğilip gülümserlerken gördü.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"İki günden daha fazla, yani seni Dhakos'a taşımak için, savaşçılara sedye yaptırdık. Sarayımdasm."

Elric kaskatı, sarılmış kolunu dikkatle oynattı. Hâlâ acıyordu. "Eşyalarım hâlâ handa mı?"

"Çalınmamışlarsa belki. Neden?"

"Orada bir kese şifalı otum var; bu kolu çabucak iyileştire-bilir ve son derece gereksindiğim gücü biraz kazandırabilir."

"Gidip, orada olup olmadıklarına bakayım" dedi Moong-lum ve odadan çıktı.

Yishana, Elric'in süt beyazı saçlarını okşadı. "Sana her şey için teşekkür borçluyum, kurt" dedi. "Krallığımı kurtardın -belki de bütün Genç Krallıkları. Bana göre erkek kardeşimin ölümünün bedelini ödedin."

"Oh, sağ olun madam," dedi Elric alaycı tonla.

Kadın güldü. "Hâlâ bir Melnibone'lusun."

"Evet, hâlâ."

"Garip bir karışım oysa. Duyarlı ve zalim, alaycı ve sadık, küçük arkadaşın Moonglum'a. Seni daha iyi tanıyabilmek için sabırsızlanıyorum lordum."

"Bu konuda fırsatınız olur mu emin değilim."

Kadın ona sert bir bakış attı. "Niye?"

"Kişiliğimi eksik özetlediniz, Kraliçe Yishana - şunu da eklemeliydiniz: 'dünyaya aldırmmasına karşın - yine de intikamcı.' Senin şu evcil büyücünden öç almayı arzuluyorum."

"Ama kesinlikle tükenmiştir, sen söylemiştin."

"Belirttiğin gibi ben hâlâ Melnibone'luyum! Kibirli kanım o zıyırdan intikam almak istiyor!"

"Theleb K'aarna'yı unut. Onu Ak Leoparlarıma avlatacağım. Büyüsü bile o vahşilere karşı başarılı olamaz!"

"Unutmak mı? Oh hayır!"

"Elric, Elric - Krallığımı sana veririm, seni Jharkor hükümdarı ilan ederim, eğer eşin olmama izin verirsen."

172

Adam uzanıp kızın çıplak kolunu eliyle okşadı.

"Gerçekçi değilsiniz, kraliçe. Böylesi bir şey, ülkende toptan isyan çıkartır. Halkın için, ben hâlâ Imrryr Haini'yim."

"Artık değil. Artık Jharkor Kahramanı'sın."

"Nasıl? Ölüm tehlikesine düştüklerini bilmiyorlardı. Bu yüzden şükran duymuyorlar. En iyisi büyücünle hesabımı kapatıp yoluma gitmem. Caddeler erkek kardeşinin katilini yatağına aldığı söylentileriyle şimdiden dolmaya başlamıştır. Halkınız arasındaki popülerliğiniz en düşük seviyeye inmiş olmalı madam."

"Aldırmmıyorum."

"Soyluların, halkını ayaklanmaya kışkırtıp, kent meydanında seni çıplak olarak çarmıha gerdirirlerse aldırırın."

"Geleneklerimizi biliyorsun."

"Biz Melnibone'lular okumuş bir halkız, kraliçe."

"Ve bütün sanatlarda becerikli."

"Hepsinde." Kadın ayağa kalkıp kapıyı sürgülediğinde, yeniden kanının kaynadığını hissetti. O anda, Moonglum'un bulmaya gittiği şifalı otlara gerek duymuyordu.

Geceleyin odadan ayak parmaklarının ucuna basWak çıktığında, Moonglum'u koridorda sabırla beklerken buldu. Mo-onglum, göz kırparak keseyi uzattı; ama, Elric neşeli değildi. Keseden tutam tutam ot aldı ve gereksindiğini seçti.

Moonglum, Elric onları çığırırken sırtıttı. Sonra birlikte, saraydan gizlice çıktılar.

Fırtınayaratan'la silahlanmış olan Elric, Dhakos'un ötesindeki tepelere yönelen yolunu gösteren Moonglum'un biraz arkasından at sürüyordu.

"Eğer Pan Tang büyücülerini tanıyorsam," diye mırıldandı albino, "Theleb K'aarna benden de fazla tükenmiştir. Şansımız varsa uyurken basarız onu."

"Öyleyse mağaranın dışında bekleyeceğim," dedi Moonglum, Elric'in nasıl öğ aldığına dair deneyim sahibiydi ve Theleb K'aarna'nın yavaş yavaş ölüşünü izlemekten zevk almayacaktı.

173

Tepelere ulaşana dek dörtnala gittiler ve Moonglum, El-ric'e mağaranın ağızını gösterdi.

Atını bırakan albino, run kılıcını hazır tutarak, yumuşak adımlarla mağaraya gitti.

Moonglum, sinirli bir şekilde Theleb K'aarna'nın ilk çığlıklarını bekledi, ama hiçbirini duyulmadı. Şafak ilk soluk ışığı getirene dek bekledi ve ardından Elric, yüzü öfkeden taş kesilmiş bir durumda mağaradan çıktı.

Atının dizginlerini vahşice kavrayıp eyere sığradı.

"Hoşnut oldun mu?" dedi Moonglum deneme kabilinden.

"Hoşnut mu? Hayır! O it kaybolmuş!"

"Gitmiş mi - ama ..."

"Düşündüğümde yetenekliydim. Birkaç mağara var, onu hepsinde aradım. En uzağında, duvarlarla zeminde büyülü rünler keşfettim. Kendini başka bir yerlere aktarmış ve rünlerin çoğunun şifresini çözmemeye rağmen neresi olduğunu keşfedemedim! Belki de Pan Tang'e gitmiştir."

"Ah, demek boşuna yolculuk etmişiz. Haydi, Dhakos'a dönüp Yishana'nın konukseverliğinden biraz daha yararlanalım."

"Hayır - Pan Tang'e gidiyoruz."

"Ama Elric, Theleb K'aarna'nın büyücü kardeşleri orada tüm güçleriyle birlikte geziniyorlar. Hem, Teokrat Jagreen Lern ziyaretçileri yasakladı!"

"Fark etmez. Theleb K'aarna'yla olan işimi bitirmek istiyorum."

"Orada olduğuna ilişkin kanıtın yok!"

"Fark etmez!"

Elric, atını mahmuzlayarak uzaklaştı, cin çarpmış ya da ölümcül bir tehlikeden kaçan biri gibi gidiyordu - belki de, hem çarpılmıştı, hem de kaçıyordu. Moonglum, hemen takip etmedi ve dörtnala uzaklaşan dostunu düşünceli düşünceli izledi. Normalde içe dönük olmadığından, Yishana'nın albinoyu sandığından daha derin etkilemiş olabileceğinden kuşkulandı. Elric'in Theleb K'aarna'dan öğ almak istemesinin, Dhakos'a

174

dönmeyi reddetmesinin birinci nedeni olduğunu sanmıyordu.

Omuzlarını silkti ve topuklarıyla atının sağrısını mahmuz-layarak soğuk bir şafak doğarken Elric'i yakalamak için koştu. Dhakos iyice gerilerinde kalınca, Pan Tang'e doğru devam edip etmeyeceklerini merak ediyordu.

Oysa Elric'in kafasında düşünceler gezinmiyordu. Yalnızca duygu seline kapılmıştı; çözümlemek istemediği duygulara -Ak saçları arkasında uçuyordu, ölü beyazı, yakışıklı yüzünde donmuş bir ifade vardı, ince uzun elleri aygırının dizginlerine asılmış olarak gidiyordu. Yalnızca tuhaf, kızıl gözleri, içindeki acıyı ve çatışmayı yansıtıyordu.

O sabah Dhakos'ta, başka gözler de acıyla doluydu, ama bu uzun sürmeyecekti. Yishana, pratik bir kraliçeydi.

/

(

ve İŞT6 ÖOSTLAR,

eLRİC ÖeSTAMI'MIN ÜÇÜNCÜ KİTABI

Beyaz KURTTiN kaöeiü

BUKA.ÖA. BİTTİ. ÖÖRÖÜNCÜ KİTAP

KAYBOIAN IcuLe çok YAKiMöA.. . .

'altıkırkbeş yayın fantastik kurgu dizisi:

*• j. r. r. tolkien

• hobbit (3. edition)

• masallar

• peri masalları üzerine ' silmarillioh

1 güç yüzüklerine dair ' roverandom

- fred saberhagen

1 kılıçların birinci kitabı

- david eddings

1 elmas taht (elenium üçlemesi, 1. kitap) 1 yakut şövalye (elenium üçlemesi, 2. kitap) 1 safir gül (elenium üçlemesi, 3. kitap) ? ateşten kubbeler (tamuli, 1. kitap) 1 parıldayan insanlar (tamuli, 2. kitap)

- michael moorcock

melibone'lu elric (elric destanı, 1. kitap)

kader denizlerindeki denizci (elric destanı, 2. kitap)

beyaz kurt'un kaderi (elric destanı, 3. kitap)

ölümün olduğu yerde, daha ciddi ne olabilir

Kaos ve Yasa Lordları arasında hep bir denge olmuştur. Zaman zaman denge bir tarafa doğru hafifçe bozulur ve eninde sonunda yeniden kurulur. Ama bir gün denge tamamen bozulduğunda bir tarafı seçmenin ne kadar anlamı olabilir.

Ölümsüzlüğe ve tanrılığa erişmesini sağlayacak teklif yapıldığında büyücü imparator

Elric'in yanıtı belki de söylenebilecek tek şey.

"İlgilenmiyorum".

Sevdiği kadını ve şehri kendi kılıcıyla yok eden bir adamın kaderinin, yaşamın ve varoluşun ardındakini aramaktan başka bir seçeneği kalır mı?

Ölü Tanrıların Kitabı'ndan, Tanrıların soytarısıyla yapılan bir sohbe ve bilinen dünyanın ucuna, Kaosun kıyısına kadar uzanan bir arayış öyküsü.

Değişen bir şey yok:

Tanrıların getirdiği çaresizliğe bir kez daha tanık olun.

ve yine aynı soru:

Sonsuz gücü elinde tutanın içindeki boşluktan daha büyük ne olabilir?

ISBN 17SaMb7ia-2

9799758467180

AKBN 00-103-02-12-1648-MM-KS

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt3 Beyaz Kurdun Kaderi

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt3 Beyaz Kurdun Kaderi